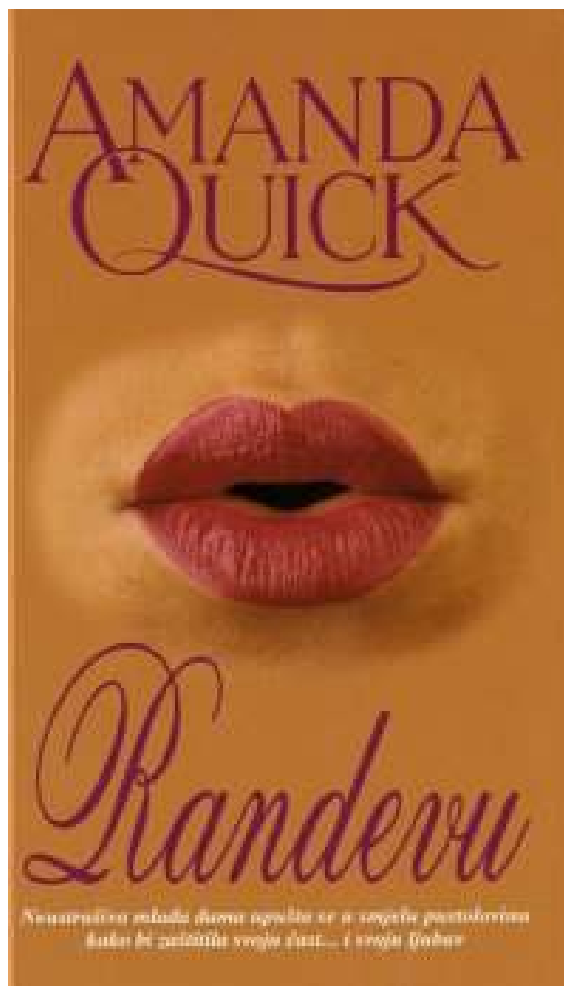

Amanda Quick

Randevu

Rendezvous

DVJEMA CIJENJENIM UREDNICAMA:

Coleen O'Shea, je riskirala s prvim knjigama Amande Quick,
Rebeci Cabaza, koja ih sad ureduje s razumijevanjem i pronicavošću.

VELIKA HVALA

PROLOG

Rat je završio.

Muškarac nekoć poznat kao Nemezis stajao je kraj prozora svoje radne sobe i slušao buku s ulice. Cijeli je London slavio konačni poraz Napoleona kod Waterlooa kako to samo Londonci znaju. Vatromet, glazba i vika tisuća ushićenih ljudi ispunjavala je grad.

Rat je završio, ali što se njega tiče, još nije gotovo. Sad se činilo da nikad neće biti gotovo, barem ne tako da on bude zadovoljan. Identitet izdajnika koji je sebe nazivao Paukom još uvijek je nepoznat. Neće biti pravde za one koji su umrli u Paukovim rukama.

Što se njega tiče, znao je da je vrijeme da nastavi sa životom. Očekuju ga mnoge dužnosti i odgovornosti, a među njima i pitanje pronalaženja odgovarajuće životne družice. Tom će zadatku prići kao i svemu ostalome, s logikom i intelektualnom preciznošću. Napravit će popis kandidatkinja i izabrati jednu s popisa.

Točno je znao što želi od žene. Radi njegova imena i titule, to mora biti kreposna žena. Radi njegove duše, to mora biti žena kojoj će moći vjerovati, žena koja razumije značenje odanosti.

Nemezis je predugo živio u sjenkama. Spoznao je pravu vrijednost povjerenja i odanosti, te je znao da su od neprocjenjive vrijednosti.

Slušao je buku s ulica. Završilo je. Nitko nije bio zahvalniji zbog završetka zastrašujućih ratnih razaranja od čovjeka poznatog kao Nemezis.

No jedan njegov dio uvijek će žaliti za posljednjim randevuom s prokletim izdajnikom pod imenom Pauk.

1.

Nije se čuo nikakav zvuk kad su se otvorila vrata knjižnice, ali je lagani propuh izazvao treperenje plamena svijeće. Dok je čučala u sjenkama na drugom kraju dugačke prostorije, Augusta Ballinger se ukočila u postupku uvlačenja ukosnice u bravu na pisaćem stolu njezina domaćina.

Iz izdajničkog je položaja na koljenima iza masivnog stola od hrastovine zaprepašteno zurila u jedinu svijeću što ju je ponijela sa sobom. Plamen je još jednom zatreperio kad su se vrata bešumno zatvorila. Obuzeta sve većom strepnjom, provirila je preko ruba stola i zagledala se prema drugom dijelu zamračene prostorije.

Muškarac koji je ušao u knjižnicu tiho je stajao u mračnim sjenkama blizu vrata. Bio je visok, a činilo se da na sebi ima crni kućni ogrtač. Nije mu mogla

razabrati lice. Unatoč tomu, dok je ondje čučala i zadržavala dah, Augusta je bila svjesna dubokog osjećaja uznemirenosti.

Samo je jedan čovjek tako djelovao na njezine osjećaje. Nije ga morala jasno vidjeti da bi pogodila tko stoji u sjenkama, poput grabežljive zvijeri. Bila je gotovo sigurna da je to Graystone.

Međutim, nije podigao uzbunu, zbog čega joj je uvelike laknulo. Bilo je neobično kako se doimao ležernim u tmini, kao da je to njegovo prirodno okruženje. S druge strane, optimistično je pomislila, možda nije opazio ništa neobično. Možda je samo sišao potražiti neku knjigu i pretpostavio da je netko tko je došao prije njega nemarno zaboravio na svijecu.

Na trenutak se čak usudila nadati da nije opazio kako tjeskobno viri prema njemu preko ruba stola. Možda je nije vidio na drugoj strani velike prostorije. Bude li veoma oprezna, još uvijek bi se iz ovoga mogla izvući netaknuta ugleda. Sagnula je glavu iza ruba izrezbarene hrastovine.

Nije čula korake po debelom perzijskom sagu, ali je trenutak kasnije začula njegov glas samo metar ili dva dalje.

– Dobra večer, gospođice Ballinger. Vjerujem da ste našli nešto veoma poučno za čitanje ondje dolje, iza Enfieldova stola? No svjetlo je tamo zasigurno prilično slabo.

Augusta je odmah prepoznala zastrašujuće smireni muški glas bez emocija i u sebi zastenjala jer je njezina najgora bojazan potvrđena. To jest Graystone. Baš je te sreće da od svih gostiju koji ovog vikenda borave u kući Lorda Enfielda nju na djelu mora zateći dobar prijatelj njezina strica. Harry Fleming, grof od Graystonea, zacijelo je jedini čovjek u kući koji ne bi povjerovao u njezina pomno pripremljena rječita objašnjenja.

Augusta se u Graystoneovoj blizini osjećala nelagodno iz nekoliko razloga, a jedan od njih je njegov uznemirujući način na koji je gledao ravno u njezine oči, kao da će joj zaviriti u samu dušu i otkriti istinu. Drugi razlog iz kojeg se u njegovoj blizini osjećala nesigurno bila je činjenica da je čovjek previše pametan.

Mahnito je počela razmišljati o raznim pričama što ih je kanila upotrijebiti baš u ovakvom slučaju. To bi morala biti veoma promišljena priča. Graystone nije budala. Ozbiljno dostojanstven, hladno korektan i katkad prilično pompozan, barem što se nje tiče, ali nije budala.

Zaključila je stoga da nema drugog izbora, osim drskošću se izvući iz neugodne situacije. Prisilila se na vedar smiješak kad je podigla glavu i odglumila iznenađenje.

– O, dobra večer, milorde. Nisam očekivala da ću u ovo doba nekoga sresti u knjižnici. Samo sam tražila ukosnicu. Čini se da mi je jedna ispala.

– Čini se da se jedna nalazi u bravi stola.

Augusta je uspjela odglumiti još jedno iznenađenje i skočila na noge. – Nebesa. Doista. Kako neobično mjesto za ukosnicu. – Prsti su joj drhtali dok je naglim pokretom vadila ukosnicu iz brave i spuštala je u džep kućne haljine. – Došla sam ovamo potražiti nešto za čitanje jer nisam mogla usnuti, a zatim sam izgubila ukosnicu.

Graystone je ozbiljno promatrao njezino nasmiješeno lice na slaboj svjetlosti plamena svijeće. – Čudi me da niste mogli usnuti, gospođice Ballinger. Danas ste se doista mnogo kretali po svježem zraku. Vjerujem da ste sudjelovali u natjecanju iz streličarstva organiziranom za dame, a zatim je uslijedila duga šetnja do starih rimskih ruševina i piknik. Sve to popraćeno plesom i kartanjem uvečer. Čovjek bi pomislio da ćete biti posve iscrpljeni.

– Da, pa, pretpostavljam da me ometa nepoznato okruženje. Znae kako je, milorde, kad čovjek spava u nepoznatom krevetu.

Njegove hladne sive oči, koje su Augustu uvijek podsjećale na hladno zimsko more, slabašno su zasjale.

– Kako zanimljiva opaska. Spavate li u mnogo nepoznatih kreveta, gospođice Ballinger?

Augusta je zurila u njega jer nije znala kako bi trebala shvatiti pitanje. Jedan njezin dio bio je gotovo sklon vjerovati da Graystoneova pristojna primjedba sadrži namjernu seksualnu aluziju. No brzo je zaključila da to nije moguće. To je ipak Graystone. U nazočnosti jedne dame nikad ne bi učinio ili rekao nešto što bi davalo naslutiti tračak nepristojnosti. Naravno, možda nju ne smatra damom, obeshrabreno se podsjetila.

– Ne, milorde, nemam mnogo prilike za putovanja i stoga nisam navikla na često mijenjanje kreveta. A sada, ako ćete me ispričati, najbolje da se vratim gore. Moja bi se sestrična mogla probuditi i opaziti da me nema. Zabrinula bi se.

– Ah, da. Ljupka Claudia. Doista ne bismo željeli da se Anđeo zabrine za svoju neobuzdanu sestričnu, zar ne?

Augusta se lecne. Očito je pala prilično nisko u grofovim očima. Graystone ju je očito smatrao drskom djevojkom koja se ne zna ponašati. Može se jedino nadati da je neće smatrati kradljivicom.

– Ne, milorde, ne bih željela zabrinjavati Claudiju. Laku noć, gospodine. – Visoko uzdignute glave pokušala ga je zaobići. Nije se pomaknuo, te je bila prisiljena stati točno ispred njega. Opazila je da je veoma krupan. Dok mu je stajala ovako blizu, osjećala se sitnom uz njegovu čvrstu, nepokolebljivu snagu. Augusta skupi hrabrost.

– Valjda me ne kanile spriječiti da se vratim u svoju odaju, milorde?

Graystone lagano uzdigne obrve. – Ne bih želio da se vratite gore bez onoga po što ste došli.

Augustina su se usta osušila. On nikako ne može znati za dnevnik Rosalind Morrissey. – Slučajno sam već prilično pospana, milorde. Mislim da mi ipak neće trebati nešto za čitanje.

– Čak ni ono što ste se nadali naći u Enfieldovu stolu?

Augusta se utekne bijesu. – Kako se usuđujete reći da sam pokušavala otključati pisaći stol Lorda Enfielda? Rekla sam vam, moja je ukosnica slučajno zapela u bravi kad je pala.

– Dopustite meni, gospođice Ballinger. – Graystone iz džepa ogrtača izvadi komad žice i uvuče ga u bravu stola. Začuo se jedva čujan, ali posve jasan škljocaj.

Augusta je zapanjeno gledala dok je otvarao gornju ladicu i proučavao njezin sadržaj. Zatim je ležerno mahnuo rukom, pozivajući je neka potraži ono što želi.

Oprezno je pogledavala grofa, nekoliko napetih sekunda grickala donju usnu, a zatim se žurno sagnula i počela prekopavati po ladici. Malenu knjigu uvezenu u kožu našla je ispod nekoliko listova papira. Odmah ju je zgrabila.

– Milorde, ne znam što bih rekla. – Augusta je stezala dnevnik i pogledala Graystonea u oči.

Grofove oštre crte lica doimale su se još strožima na treperavoj svjetlosti svijeće. Ni po kojim mjerilima nije lijep muškarac, ali ona ga je smatrala neobično privlačnim od trenutka kad ju je stric upoznao s njim na početku sezone.

Nešto u njegovim dalekim sivim očima izazivalo je u njoj želju da mu pomogne, premda je znala da joj na tome zacijelo ne bi bio zahvalan. Znala je da je dio privlačnosti zacijelo obična ženska radoznalost. Osjećala je da duboko u čovjeku postoje zatvorena vrata, a ona ih je željela otvoriti. Nije znala zašto to želi.

On zapravo uopće nije njezin tip. Po svemu bi joj se trebao činiti krajnje dosadnim. Umjesto toga, smatrala ga je opasno uznemirujućom zagonetkom.

Graystoneova gusta, tamna kosa bila je prošarana srebrom. Bio je srednjih tridesetih godina, ali čovjek mu je lako mogao dati četrdeset, ne zbog mekoće njegova lica ili tijela; upravo suprotno. Iz njega je zračila čvrstina i ozbiljnost, što je ukazivalo na previše iskustva i previše znanja. Shvatila je da je to neobično za klasičnog znanstvenika. Još jedan dio enigme.

Dok je ovako odjeven za odlazak na spavanje, jasno je da su širina Graystoneovih ramena i vitko čvrsto tijelo prirodni i ništa ne duguju krojaču. Posjedovao je prikrivenu otmjenost grabežljivca, a to je kod nje izazivalo neobične osjećaje. Nikad ranije nije upoznala muškarca koji je na nju imao takav učinak.

Nije razumjela zašto je on tako privlačni. Bili su posvemašnja suprotnost po temperamentu i ponašanju. U svakom slučaju, bila je sigurna da je sve to posve uzaludno. Senzualno ushićenje, drhtaj uzbuđenja što je vibrirao duboko u njoj kad god bi se našla u njegovoj blizini, osjećaji tjeskobe i čežnje što ih je imala kad bi s njim razgovarala, sve to ništa ne znači.

Njezino duboko uvjerenje da je Graystone upoznao gubitak, baš kao i ona, i spoznaja da mu je potrebna ljubav i smijeh da bi iz njegovih očiju nestale prazne, hladne sjenke uopće nije važna. Dobro je poznato da Graystone traži buduću ženu, ali Augusta je znala da u obzir ne bi uzeo ženu koja bi mogla poremetiti njegov pomno uređen život. Ne, izabrao bi posve drukčiju vrstu žene.

Čula je glasine i znala da grofu treba žena. Pričalo se da, budući da je tako metodičan čovjek, ima popis i da su njegova mjerila veoma visoka. Svaka žena koja se želi naći na njegovu popisu, govori se, mora biti uzor ženskih vrлина. Mora biti besprijeekorna: ozbiljna uma i temperamenta, dostojanstvena držanja i ponašanja, te bez ikakva traga bilo kakvim glasinama. Ukratko, Graystoneova mladenka bit će uzor pristojnosti.

Vrsta žena koja ni u snu ne bi usred noći prekopavala po domaćinovu stolu.

– Pretpostavljam – promrmlja grof, promatrajući malenu knjigu u Augustinoj ruci – da je bolje što manje reći. Vlasnica toga dnevnika je vaša bliska prijateljica, mislim?

Augusta uzdahne. Sad više nije imala što izgubiti. Beskorisno je i dalje tvrditi da je nedužna. Graystone očito o ovoj noćnoj pustolovini zna mnogo više nego bi trebao.

– Da, milorde, jest. – Augusta podigne bradu. – Moja je prijateljica počinila glupu grešku i u svojem dnevniku pisala o određenim pitanjima srca. Kasnije je požalila te emocije kad je otkrila da muškarac o kojem je riječ nije jednako iskren u svojim osjećajima.

– Taj je muškarac Enfield?

Augusta čvrsto stisne usta. – Odgovor na to je očit, zar ne? Dnevnik je ovdje u njegovom stolu, nije li? Lord Enfield je možda prihvaćen u najvažnijim salonima zahvaljujući svojoj tituli i junačkim djelima tijekom rata, ali bojim se da je prijezira vrijedan nitkov kad je riječ o ophođenju prema ženama. Dnevnik moje prijateljice ukraden je odmah nakon što mu je rekla da ga više ne voli. Vjerujemo da je podmićena jedna sobarica.

– Mi? – tiho ponovi Graystone.

Augusta je ignorirala neizravno pitanje. Sigurno mu neće sve ispričati. Pogotovo mu neće objasniti kako je sredila da se ovog vikenda nađe na Enfieldovu imanju. – Enfield je mojoj prijateljici rekao da kani zatražiti njezinu ruku i da će se poslužiti sadržajem dnevnika kako bi je prisilio na pristanak.

– Zašto bi se Enfield trudio ucjenom natjerati vašu prijateljicu na brak? On je ovih dana veoma omiljen među damama. Čini se da su sve one opčinjene njegovim pričama o akcijama što ih je izveo kod Waterlooa.

– Moja je prijateljica nasljednica velikog bogatstva, milorde. – Augusta slegne ramenima. – Priča se da je Enfield prokockao veliki dio vlastitog nasljedstva otkako se vratio s kontinenta. On i njegova majka očito su odlučili da se mora oženiti radi novca.

– Shvaćam. Nisam znao da se vijest o Enfieldovim gubicima tako brzo proširila među pripadnicama ljepšeg spola. On i njegova majka svim su se silama trudili da to zadrže u tajnosti. Ova velika kućna zabava dokaz je tomu. Augusta se značajno nasmiješila. – Da, pa, znate kako je to kad muškarac počne tražiti točno određenu vrstu mladenke, milorde. Glasine o njegovim namjerama stignu prije njega, a inteligentnije među onima koje su plijen to znaju.

– Želite li, kojim slučajem, reći nešto o mojim namjerama, gospođice Ballinger?

Augusta je osjetila vrelinu u svojim obrazima, ali nije ustuknula pred njegovim hladnim pogledom, punim neodobravanja. Na kraju krajeva, Graystone je uvijek gleda s neodobravanjem kad s njom razgovara.

– Kad već pitate, milorde – odlučno će ona – mogu vam reći kako je dobro poznato da tražite veoma određenu vrstu žene s kojom ćete sklopiti brak. Čak se priča da imate popis.

– Fascinantno. Kažu li tko je na mojem popisu?

Zurila je u njega. – Ne. Čuje se samo da je riječ o veoma kratkom popisu. No pretpostavljam da je to razumljivo kad čovjek razmisli o vašim zahtjevima, za koje se govori da su veoma strogi i određeni.

– Ovo postaje sve zanimljivije. Koji su točno moji zahtjevi kad je riječ o mojoj budućoj ženi, gospođice Ballinger?

Augusta je poželjela da je držala usta zatvorenim. No razboritost nikad nije bila jedna od jačih osobina Ballingera koji su podrijetlom iz northumberlandske strane obitelji. Nepromišljeno je nastavila: – Priča se da, poput Cezarove žene, vaša mladenka mora biti izvan svake sumnje na svaki način. Ozbiljna žena izuzetno rafiniranog senzibiliteta. Uzor pristojnosti. Ukratko, milorde, vi tražite savršenstvo. Želim vam sreću.

– Prema vašem prilično prezirnom tonu, imam dojam da mislite kako neće biti lako naći doista besprijekornu ženu.

– Ovisi o tome kako definirate riječ besprijekornu – ljutito odbrusi Augusta. – Prema onome što sam čula, vaša je definicija neobično stroga. Malo je žena koje su doista besprijekorne. Veoma je dosadno biti besprijekoran, znate. Doista, gospodine, imali biste malo dulji popis kandidatkinja kad biste tražili

nasljednicu, kao Lord Enfield. A svi znamo kako zapravo malo ima nasljednica.

– Nažalost, ili srećom, ovisi o tome kako netko gleda na situaciju, meni slučajno nije potrebna nasljednica. Stoga mogu postaviti druga mjerila prihvatljivosti. Međutim, čudi me vaše poznavanje mojih osobnih stvari, gospođice Ballinger. Čini se da ste veoma dobro informirani. Smijem li pitati kako ste došli do svih tih pojedinosti?

Sigurno mu neće reći za Pompeju, ženski klub oko čijeg je osnivanja pomogla i koji je neiscrpno vrelo glasina i informacija. – U gradu nikad ne nedostaje glasina, milorde.

– Vrlo istinito. – Graystone zamišljeno stisne oči. – Glasine su česte kao i blato na londonskim ulicama, zar ne? Imate posve pravo kad pretpostavljate da bih radije uzeo ženu koja za sobom neće vući mnogo repova.

– Kao što sam rekla, milorde. Želim vam sreću. – Veoma ju je deprimirala Graystoneova potvrda svega što je čula o njegovom neslavnom popisu. – Samo se nadam da nećete požaliti zbog postavljanja tako visokih mjerila. – Čvršće je stisnula dnevnik Rosalind Morrissey. – Ako biste me ispričali, željela bih se vratiti u svoju sobu.

– Svakako. – Graystone nagne glavu, krajnje pristojno korakne u stranu i dopusti joj da prođe između njega i Enfieldova stola.

Augusti je laknulo, te je brzo zaobišla veliki stol i požurila kraj grofa. Bila je itekako svjesna intimnosti njihove situacije. Graystone odjeven za jahanje ili svečani bal dovoljno je impresivan da zaokupi svu njezinu pozornost. Graystone odjeven za spavanje jednostavno je previše za njezina nepokorna osjetila.

Prošla je polovicu sobe kad se sjetila nečeg veoma važnog. Stala je i okrenula se prema njemu. – Gospodine, moram vam postaviti jedno pitanje.

– Da?

– Hoćete li se osjećati obveznim Lordu Enfieldu spomenuti ovaj neugodan događaj?

– Što biste vi učinili da ste na mojemu mjestu, gospođice Ballinger? – suho upita Graystone.

– O, ja bih sigurno džentlmenski šutjela o tome – hitro će Augusta. – Na kraju krajeva, na kocki je dobar glas jedne dame.

– Kako točno. I ne samo dobar glas vaše prijateljice. Vaš je večeras jednako ugrožen, nije li tako, gospođice Ballinger? Nesmotreno ste se poigrali najdragocjenijim draguljem u kruni jedne žene, svojim ugledom.

Proklet bio taj čovjek. Doista je arogantan. Previše pompozan, zasigurno. – Sasvim je točno da sam večeras riskirala, milorde – reče svojim najhladnijim tonom. Morate imati na umu da sam podrijetlom iz obitelji Ballinger iz

Northumberlanda, a ne iz Hampshirea. Ženama iz mojeg dijela obitelji nije previše stalo do društvenih pravila.

– Ne mislite da su svi ti propisi osmišljeni radi vaše vlastite zaštite?

– Ni slučajno. Ta su pravila osmišljena radi udobnosti muškaraca i ništa više.

– Ne bih se složio s vama, gospođice Ballinger. Postoje trenuci kad su društvena pravila veoma neugodna za muškarca. Vjerujte mi, ovo je jedan od takvih trenutaka.

Nesigurno se namrštila, a zatim je odlučila prijeći preko te zagonetne primjedbe. – Gospodine, poznato mi je da ste u izvrsnim odnosima s mojim stricem i ne bih željela da budemo neprijatelji.

– Posve se slažem. Uvjeravam vas da nemam ni najmanju želju biti vaš neprijatelj, gospođice Ballinger.

– Hvala vam. Unatoč tomu, moram vam otvoreno reći da vi i ja imamo veoma malo zajedničkog. Posve smo različiti kad je riječ o temperamentu i sklonostima, što ćete sigurno priznati. Vi ste muškarac kojeg će uvijek vezivati pitanja časti i pristojnog ponašanja, kao i sva ona sitna dosadna pravila koja vladaju društvom.

– A vas, gospođice Ballinger? Što će vas vezati?

– Baš ništa, milorde – otvoreno će Augusta. – Kanim živjeti punim životom. Ja sam ipak posljednja pripadnica loze Ballingera iz Northumberlanda. A žena northumberlandske loze Ballingera radije bi pomalo riskirala nego se zakopala pod teretom gomile veoma dosadnih vrlina.

– Ma hajde, gospođice Ballinger, razočarali ste me. Zar niste čuli da je vrlina sama sebi nagrada?

Namrštila se, neodređeno sumnjajući da je možda zadirkuje. Tada je samu sebe uvjerala da je to malo vjerojatno. – Vidjela sam veoma malo dokaza te činjenice. Dakle, molim vas, odgovorite na moje pitanje. Hoćete li osjećati obvezu reći Lordu Enfieldu za moju večerašnju nazočnost u njegovoj knjižnici?

Promatrao ju je zagonetnim pogledom, zavukavši ruke duboko u džepove ogrtača. – Što vi mislite, gospođice Ballinger?

Vrškom jezika dotaknula je donju usnu, a zatim se polako nasmiješila. – Mislim, milorde, da ste posve zapleteni u mrežu vlastitih pravila. Enfieldu ne možete reći za večerašnje događaje, a da ne prekršite vlastiti kodeks ponašanja, zar ne?

– Posve ste u pravu. Enfieldu neću reći ni riječi. No imam vlastite razloge za šutnju, gospođice Ballinger. A kako vi ne znate te razloge, bilo bi pametno da ne donosite nikakve zaključke.

Nakrivila je glavu, pomno razmišljajući o tome. – Razlog za vašu šutnju je obveza što je imate prema mojem stricu, zar ne? Vi ste njegov prijatelj i ne

biste ga željeli dovesti u neugodnu situaciju zbog mojih večerašnjih postupaka.

– To je malo bliže istini, ali nije riječ samo o tome, nikako.

– Pa, bez obzira na razlog, zahvalna sam vam. – Augusta se ozareno nasmiješila kad je shvatila da je sigurna, jednako kao i njezina prijateljica Rosalind Morrissey. Zatim je odjednom shvatila da treba odgovoriti na još jedno važno pitanje. – Kako ste znali što večeras ovdje planiram, milorde?

Sad se Graystone nasmiješio. Učinio je to neobičnim pokretom usana od kojeg je Augusta osjetila kako se njezinim tijelom širi neobična uzbuna.

– Uz malo sreće, gospođice Ballinger, to će vas pitanje neko vrijeme noćas držati budnom. Dobro razmislite o tome. Možda će vam koristiti razmišljanje o činjenici da su tajne jedne dame uvijek na udaru glasina i tračeva. Stoga mudra mlada žena ne bi smjela riskirati onako kako ste vi to večeras učinili.

Augusta se ozlojeđeno namršti. – Trebala sam znati da vam ne smijem postaviti takvo pitanje. Očito je da se netko tako nadmen ne može obuzdati od davanja prijekornih lekcija u svakoj prilici. Ali ovog ću vam puta oprostiti jer sam zahvalna na vašoj pomoći i šutnji o ovome večeras.

– Nadam se da ćete i dalje osjećati zahvalnost.

– Sigurno hoću. – Augusta impulzivno požuri natrag do pisaćeg stola i zaustavi se točno ispred njega. Podigne se na prste i lagano ga poljubi, ovlaš u rub njegove čvrste čeljusti. Graystone je stajao poput kamena. Znala je da ga je vjerojatno šokirala do krajnosti, te nije mogla obuzdati tihi smijeh. – Laku noć, milorde.

Ushićena vlastitom smjelošću i uspjehom svojeg pohoda u knjižnicu, naglo se okrenula i potrčala prema vratima.

– Gospođice Ballinger?

– Da, milorde? – Zaustavila se i još se jednom okrenula prema njemu, nadajući se da u sjenkama neće vidjeti kako joj je lice porumenjelo.

– Zaboravili ste ponijeti svijeću. Trebat će vam dok se budete penjali stubama. – Podigao je svijeću i pružio je prema njoj.

Augusta je oklijevala, a zatim se vratila do mjesta gdje je stajao i čekao je. Bez riječi mu je istrgnula svijeću iz ruke i žurno izišla iz knjižnice.

Drago joj je da nije na njegovu popisu mogućih mladenki, bijesno je govorila sebi dok je jurila stubama i hodnikom do svoje sobe. Žena obitelji Ballinger iz Northumberlanda nikako se ne bi mogla vezati za tako staromodnog, nepopustljivog čovjeka.

Čak i bez naglašenih razlika u njihovim temperamentima, imaju veoma malo zajedničkih interesa. Graystone je priznati lingvist i poznavatelj klasika, baš kao i njezin stric, Sir Thomas Ballinger. Grof se posvetio izučavanju drevnih Grka i Rimljana, te je pisao impozantne knjige i rasprave što su ih dobro primali ljudi koji su se u to razumjeli.

Da je Graystone jedan od uzbudljivih mladih pjesnika čija su vatrena djela i vrele oči trenutno u modi, Augusta bi razumjela zašto je njime tako fascinirana. Ali on uopće nije takav pisac. Piše dosadna djela s naslovima kao što su Diskusija o nekim elementima u Tacitovoj Povijesti i Rasprava o izabranim dijelovima Plutarhových Života. I jedno i drugo nedavno je objavljeno uz velike pohvale kritike.

Ona je i jedno i drugo, iz nekog nepoznatog razloga, od početka do kraja pročitala.

Augusta je ugasila svijeću i tiho ušla u sobu što ju je dijelila s Claudijom. Na prstima je prišla krevetu i skinula kućnu haljinu. Na mjesečini što je prodirala kroz pukotinu između teških draperija vidjela se njezina usnula sestrična.

Claudia je imala svijetlu zlatnu kosu obitelji Ballinger iz Hampshirea. Njezino ljupko lice s patricijskim nosom i bradom bilo je okrenuto na stranu na jastuku. Dugačke su trepavice skrivale blage plave oči. Zaslužila je naziv Anđeo što su joj ga nadjenula zadivljena gospoda iz visokog društva.

Augusta se ponosila društvenim uspjehom svoje sestrične. Ipak je ona, Augusta, u svojoj dvadeset četvrtoj godini preuzela na sebe zadatak uvođenja u društvo mlađe Claudije. Smatrala je da je to najmanje što može učiniti kako bi svojem stricu i sestrični izrazila zahvalnost jer su je primili u svoj dom nakon smrti njezinoga brata prije dvije godine.

Sir Thomas, član obitelji Ballinger iz Hampshirea i stoga imućan, imao je dovoljno sredstava da plati uvođenje u društvo svoje kćeri, a bio je dovoljno velikodušan da pokrije i Augustine troškove. Međutim, bio je udovac pa su mu nedostajali ženski kontakti potrebni za uspješnu sezonu. Također nije baš mnogo znao o stilu i otmjenosti. Naravno, u tom je području Augusta mogla dati svoj značajni doprinos.

Obitelj Ballinger iz Hampshirea može imati sav novac, ali Ballingeri iz Northumberlanda posjeduju stil i otmjenost.

Augusta je veoma voljela svoju sestričnu, ali njih su se dvije na mnoge načine razlikovale kao dan i noć. Claudia ni u snu ne bi pomislila na ponoćno šuljanje i provaljivanje u pisači stol domaćina. Claudiju uopće nije zanimao klub Pompeja. Nju bi zaprepastila pomisao na stajanje u kućnoj haljini i ponoćno čavrljanje s uglednim učenjakom kakav je grof Graystone. Claudia dobro zna što nalažu pravila ponašanja i pristojnost.

Augusti je palo na pamet da se Claudia vjerojatno nalazi na Graystoneovu popisu mogućih bračnih družica.

«^»

Dolje u knjižnici Harry je dugo stajao u mraku i zurio kroz prozor u mjesečinom osvjetljene vrtove. Nije želio prihvatiti poziv na Enfieldovu

kućnu zabavu za vikend. Inače je izbjegavao takve događaje kad god je to bilo moguće. Obično su bili krajnje dosadni i posvemašnji gubitak vremena, kao i većina frivolnih aktivnosti velikoga društva. Ali ove je sezone krenuo u lov na ženu, a njegov plijen ima neugodnu naviku pojavljivanja na nepredvidivim mjestima.

Premda se večeras nije dosađivao, Harry je kiselo podsjetio samoga sebe. Zadatak izvlačenja njegove buduće žene iz nevolja doista je unio život u ovaj izlet na selo. Pitao se koliko će još ovakvih ponoćnih susreta morati izdržati prije nego je zaštiti brakom.

Ona je tako nemoguća drznica. Trebalo ju je prije nekoliko godina udati za muža snažne volje. Treba joj muškarac koji je može obuzdati čvrstom rukom. Čovjek se jedino može nadati da nije prekasno za uspostavljanje kontrole nad njezinim neobuzdanim ponašanjem.

Augusta Ballinger ima dvadeset četiri godine, a još uvijek je neudana iz nekoliko razloga. Između ostaloga, razlog je i niz smrtnih slučajeva u obitelji. Sir Thomas, njezin stric, objasnio je da je Augusta ostala bez roditelja kad je navršila osamnaest godina. Bračni je par poginuo u nesreći kočije. Augustin je otac upravljao kočijom u divljoj, vratolomnoj utrci. Njegova je žena inzistirala na tome da pođe s njim. Takva nepromišljenost, priznao je Sir Thomas, nažalost je tipična za northumberlandsku stranu obitelji.

Za Augustu i njezina brata Richarda ostalo je veoma malo novca. Navodno je i određeni bezbrižni stav prema ekonomiji i financijskim pitanjima također svojstven Ballingerima iz Northumberlanda.

Richard je rasprodao cjelokupno nasljedstvo, osim kolibe u kojoj su on i Augusta živjeli. Novac je upotrijebio za kupovanje položaja. A tada je ubijen, ali ne u bitci na kontinentu; ubio ga je drumski razbojnik na seoskoj cesti u blizini kolibe. Tada je bio na dopustu i putovao je iz Londona u posjet sestri. Prema riječima Sir Thomasa, Augusta je bila očajna nakon pogibije Richarda Ballingera. Ostala je sama na svijetu. Sir Thomas je inzistirao da dođe živjeti s njim i njegovom kćeri. Na koncu je pristala. Mjesecima se činilo da je utonula u duboku sjetu iz koje ju ništa nije moglo izvući. Izgledalo je da je ugašena sva ona vatrenost i sjaj koji su karakterizirali northumberlandsku stranu obitelji.

Tada je Sir Thomas došao na sjajnu ideju. Zamolio je Augustu da na sebe preuzme zadatak organiziranja sezone za njegovu kćer. Claudia, ljupka i pametna djevojka, već je imala dvadeset godina, ali nikad nije imala priliku ući u društvo jer je i njezina majka umrla dvije godine ranije. Sir Thomas je ozbiljno objasnio Augusti da vrijeme neumoljivo istječe. Claudia zaslužuje sezonu. No budući da potječe iz intelektualne strane obitelji, nema pojma kako se valja držati u društvu. Augusta posjeduje vještinu i nagon, a

zahvaljujući svojem novom prijateljstvu sa Sally, Lady Arbuthnott, ima i kontakte potrebne sestrični.

Augusta se u početku nećkala, ali se uskoro s pravim entuzijazmom northumberlandskih Ballingera bacila na posao. Radila je danju i noću kako bi Claudiji osigurala uspjeh. Rezultati su bili spektakularni i pomalo neočekivani. Ne samo da je čedna, pristojna i inteligentna Claudia odmah prozvana Anđelom, već se i sama Augusta pokazala jednako uspješnom.

Sir Thomas je povjerio Harryju da je veoma zadovoljan, te očekuje da će obje mlade dame dobiti odgovarajuće partnere.

Harry je znao da neće biti baš tako jednostavno. Iskreno je sumnjao da Augusta ima namjeru pronaći prikladnog muža za sebe. Previše se zabavljala. S onom svojom raskošnom kestenjastom kosom i živahnim, vragolastim očima boje topaza, gospođica Augusta Ballinger dosad je mogla naći desetak muževa da je doista željela brak. Grof je bio siguran u to.

Čudilo ga je njegovo vlastito, nepobitno zanimanje za nju. Na prvi pogled ona uopće nije bila ono što je on tražio u ženi, ali činilo se da je ne uspijeva ignorirati ili izbaciti iz misli. Od trenutka kad je njegova stara prijateljica Lady Arbuthnott predložila da Augustu doda na svoj popis mogućih mladenki, bio je fasciniran njome.

Čak je osigurao osobno prijateljstvo sa Sir Thomasom kako bi se mogao što više približiti svojoj budućoj ženi. Premda Augusta nije bila svjesna razloga veze između svojega strica i Harryja. Malo je ljudi koji su dovoljno pronicavi da bi shvatili Harryjeve suptilne zavjere ili razloge za njih prije nego bi ih sam odlučio razotkriti.

Kroza svoje razgovore sa Sir Thomasom i Lady Arbuthnott Harry je saznao da Augusta, premda je tvrdoglava i nepromišljena, posjeduje čvrstu odanost obitelji i prijateljima. Harry je odavno shvatio da je odanost neprocjenjiva kao i krepost. Doista, prema njegovu mišljenju, to su sinonimi.

Čovjek bi čak mogao zanemariti poneki lakouman pothvat kao ovaj što ga je noćas izvela ako zna da se dami može vjerovati. Premda Harry nije kanio dopustiti takve besmislice nakon što Augustu uvede u sigurnu bračnu luku.

Harry je tijekom nekoliko proteklih tjedana donio čvrstu odluku, premda će to možda katkad požaliti, da će oženiti Augustu. Intelektualno nije mogao odoljeti. Ona mu nikad neće dosaditi. Povrh svoje sposobnosti da bude iznimno odana, ona je intrigantna i nepredvidiva. Harryja su oduvijek neodoljivo privlačile zagonetke, te je nikako nije mogao ignorirati.

Njegovu je sudbinu konačno zapečatila činjenica da ga Augusta snažno privlači. Njegovo je cijelo tijelo ispunjavala ta spoznaja kad god bi se našao u njezinoj blizini.

Iz Auguste je zračila ženstvena energija koja ga je osvajala. Kad je noću bio sam, progonila ga je njezina slika. Dok se nalazio u njezinoj blizini, pogled bi

mu privlačile obline njezinih dojki, doista previše istaknute u skandalozno dekoltiranim haljinama što ih je nosila tako prirodnom gracioznošću. Njezin uzak struk i primamljivo prošireni bokovi zadirkivali su i mamili dok se kretala lagano njišući kukovima, što je uvijek izazivalo stezanje mišića u donjem dijelu njegova tijela.

Ipak, ne može se reći da je posebno lijepa, govorio si je po stoti put, barem ne na trenutno popularan klasični način. Međutim, morao je priznati da postoji nepobitni šarm i živahnost u njezinim lagano iskošenim očima, prćastom nosu i nasmijanim ustima. U posljednje vrijeme osjeća sve veću glad za okusom tih usta.

Harry je progutao kletvu. To ga je uvelike podsjećalo na ono što je Plutarh davno napisao o Kleopatri. Njezina ljepota sama po sebi nije bila posebna, ali njezin šarm i ponašanje bili su neodoljivi, čak su opčinjavali.

Nema sumnje da je lud kad planira brak s Augustom. U početku je tražio posve drukčiju vrstu žene. Mirnu, ozbiljnu i rafiniranu. Ženu koja će biti dobra majka njegovom jedinom djetetu, Meredith. Ženu koja će se posvetiti ognjištu i domu. Što je najvažnije, kanio je oženiti ženu koja nije obilježena ni tračkom glasina.

Bivše mladenke u obitelji Graystone donijele su katastrofu i skandale plemićkoj tituli, ostavljajući za sobom naslijede nezadovoljstva što se protezalo generacijama unatrag. Harry nije imao namjeru oženiti ženu koja će nastaviti tu žalosnu tradiciju. Sljedeća Graystoneova žena mora biti besprijeekorna. Izvan svake sumnje.

Poput Cezarove žene.

Krenuo je u potragu za tim blagom koje inteligentni muškarci uvijek smatraju dragocjenijim od rubina: kreposnom ženom.

Umjesto toga, našao si je nepromišljeno, tvrdoglavo, krajnje nepostojano stvorenje po imenu Augusta koja bi mu život mogla pretvoriti u pravi pakao.

Nažalost, shvatio je Harry, čini se da je posve izgubio zanimanje za sve ostale žene na svojem popisu.

2.

Dan nakon povratka u London Augusta je stigla pred vrata impozantne kuće Lady Arbuthnott malo iza tri sata poslije podne. Dnevnik Rosalind Morrissey bio je na sigurnom u torbici, te je jedva čekala da njezinom ocu kaže da je sve u redu.

– Danas se neću dugo zadržati – rekla je svojoj mladoj sluškinji dok se penjala stubama. – Moramo požuriti kući da Claudiji pomognemo u pripremama za društvenu večer kod Burnetta. To je za nju veoma važna

večer. Nema sumnje da će ondje biti najpoželjniji neženje, te želimo da se pokaže u svojem najboljem izdanju.

– Da, gospojo. Gospođica Claudia uvijek izgleda poput anđela kad izlazi. Ne vjerujem da će večeras biti drukčije.

Augusta se nasmiješi. – Kako točno.

Vrata su se otvorila baš kad je Betsy kanila pokucati. Scruggs, postariji, pogrbljeni batler Lady Arbuthnott, ljutito je zurio u pridošlice dok su druge dvije mlade žene izlazile.

Augusta je prepoznala Belindu Renfrew i Felicity Oatley dok su silazile stubama. Obje su bile stalne gošće u domu Lady Arbuthnott, kao i nekoliko drugih dama otmjena podrijetla, a sve su redovito dolazile i odlazile. Susjedi su dobro uočili da Lady Arbuthnott, već u podmaklim godinama, uvijek ima mnogo posjetitelja.

– Dobar dan, Augusta – veselo će Felicity. – Danas lijepo izgledaš.

– Da, doista – promrmlja Belinda, a pogledom je spekulativno proučavala Augustu odjevenu u moderni tamnoplavi ogrtač obrubljen krznom i nebesko plavu haljinu. – Drago mi je da si stigla. Lady Arbuthnott jedva čeka tvoj dolazak.

– Ni u snu je ne bih razočarala – reče Augusta i nasmijana lica prođe pokraj njih. – Kao ni gospođicu Norgrove. – Augusta je znala da se Belinda Renfrew kladila s Daphne Norgrove u deset funti da dnevnik neće biti vraćen vlasnici. Belinda ju je još jednom oštro pogledala. – Sve je dobro prošlo na Enfieldovoj kućnoj zabavi?

– Naravno. Iskreno se nadam da ćemo se vidjeti kasnije večeras, Belinda.

Belinda se kiselo osmjehne. – Sigurno hoćeš, Augusta. Kao i gospođica Norgrove. Želim ti ugodno poslijepodne.

– Također. O, zdravo, Scruggs. – Augusta se nasmiješila batleru ljutita pogleda i dugačkih zalizaka kad su se za njom zatvorila vrata.

– Gospođice Ballinger. Lady Arbuthnott vas očekuje, naravno.

– Naravno. – Augusta nije dopuštala da je zastraši razdražljiv starac koji čuva ulazna vrata kuće Arbuthnott.

Scruggs je bio jedini muški pripadnik kućanstva Arbuthnott, a pripadala mu je visoka čast da je jedini muškarac kojeg je Lady Arbuthnott zaposlila u posljednjih deset godina. Počeo je raditi za nju ove sezone, te u početku nitko zapravo nije shvaćao zašto ga je Sally zaposlila. Očito je to učinila iz ljubaznosti jer se postariji batler nikako nije mogao nositi s mnogim svojim dužnostima. Katkad se danima i večerima nije pojavljivao na vratima jer je liječio svoj reumatizam i niz drugih boljetica.

Žalopojke su jedna od rijetkih stvari u kojima je Scruggs očito uživao. Žalio se zbog svega: svojih bolnih zglobova, vremena, svojih obveza u kući,

pomanjkanja pomoći što ju je dobivao u izvršavanju tih dužnosti, te niske plaće što ju je, prema vlastitim tvrdnjama, dobivao od Lady Arbuthnott.

No dame koje su redovito posjećivale kuću uskoro su zaključile da je Scruggs upravo ono što im je cijelo vrijeme nedostajalo da bi dojam bio potpun. Bio je ekscentričan, originalan i veoma zabavan. Cijelim su ga srcem prihvatile, te su ga sad smatrale dragocjenim dodatkom zdanja.

– Kako je danas vaš reumatizam, Scruggs? – pitala je Augusta dok je odvezivala svoj nov šeširić obrubljen perjem.

– Što je to bilo? – Scruggs ju je ljutito promatrao. – Govorite glasnije ako želite nešto pitati. Ne razumijem zašto dame uvijek mrmljaju. Čovjek bi mislio da mogu naučiti govoriti.

– Pitala sam, kako je danas vaš reumatizam, Scruggs?

– Veoma bolan, hvala vam, gospođice Ballinger. Rijetko mi je bilo gore. – Scruggs je uvijek govorio dubokim, hrapavim glasom što je zvučalo poput šljunka pod kotačem kočije. – I uopće ne pomaže što u sat vremena moram petnaest puta otvarati vrata, to vam mogu reći. Svi ovi dolasci i odlasci ovdje dovoljni su da zdravog čovjeka strpaju u ludnicu, ako mene pitate. Ne razumijem zašto vi žene ni pet minuta ne možete ostati na jednome mjestu.

Augusta suosjećajno cmokne jezikom, posegne u torbicu i izvuče malenu bocu. – Donijela sam lijek što biste ga mogli iskušati. Pripravljen je po receptu moje majke. Običavala ga je pripremati za mojega djeda, a on ga je smatrao veoma učinkovitim.

– Ma je li? Što se dogodilo s vašim djedom, gospođice Ballinger? – Scruggs uzme bočicu s opreznim izrazom na licu i pomno je pregleda.

– Umro je prije nekoliko godina.

– Od učinaka ovog lijeka, usuđujem se reći.

– Imao je osamdeset pet godina, Scruggs. Priča se da su ga našli mrtvog u krevetu s jednom od sluškinja.

– Je li to istina? – Scruggs jes obnovljenim zanimanjem promatrao bočicu. – U tom slučaju, odmah ću ga iskušati.

– Učinite tako. Samo bih željela imati nešto jednako korisno za Lady Arbuthnott. Kako joj je danas, Scruggs?

Njegove su se čupave obrve uzdignule i spustile. U plavim je očima zasjala tuga. Augustu su uvijek fascinirale te lijepe plavozelene oči. Činile su joj se iznenađujuće prodornima i neobično mladima na tako izbornom licu.

– Čini se da je ovo jedan od njezinih dobrih dana, gospođice. Vjerujem da vaš dolazak iščekuje s velikim entuzijazmom.

– Onda me više ne smije čekati. – Augusta pogleda svoju sluškinju. – Pođi popiti čaj s prijateljicama u kuhinji, Betsy. Poslat ću Scruggsa po tebe kad budem spremna za odlazak.

– Da, gospojo.

Betsy se nakloni i požuri kako bi se pridružila drugim sluškinjama i slugama koji su svoje gospodarice dopratili u poslijepodnevni posjet. U kuhinji kuće Arbuthnott nikad nije nedostajalo društva.

Scruggs je bolno polako, gegajući se poput raka, pošao prema salonskim vratima. Otvorio ih je, namrštivši se zbog bolova što ih je taj čin izazvao. Augusta je koraknula u drugi svijet.

U tom je svijetu mogla osjećati, barem na nekoliko sati svakoga dana, da nekamo pripada. Čeznula je za tim osjećajem još otkako je ubijen njezin brat.

Augusta je znala da su se Sir Thomas i Claudia svim silama trudili da se ona kod njih osjeća kao kod kuće, a ona se pak jednako trudila uvjeriti ih da se doista osjeća dijelom obitelji. No zapravo se osjećala kao uljez. Uz svoj ozbiljan, intelektualan način ponašanja i zamišljeno držanje, tako tipično za dio obitelji iz Hampshirea, Sir Thomas i Claudia nikad ne bi mogli u potpunosti razumjeti Augustu.

Ali ovdje, na drugom kraju salona Lady Arbuthnott, ona je osjećala da se nalazi među svojim, makar nije našla pravi dom.

Nalazila se u Pompeji, jednom od najnovijih, najneobičnijih, najekskluzivnijih klubova u cijelom Londonu. Članstvo se, naravno, dobivalo po pozivu, a oni koji nisu članovi zapravo nemaju pojma što se događa u salonu Lady Arbuthnott.

Ljudi su pretpostavljali da se Lady Arbuthnott zabavlja vođenjem jednog od mnogih modernih salona koji se sviđaju damama londonskoga društva. No Pompeja je mnogo više od toga. To je klub, osmišljen po uzoru na džentlmenске klubove, koji odgovara ženama suvremena načina razmišljanja sa zajedničkim određenim nekonvencionalnim stavom.

Na Augustin prijedlog klub je dobio ime Pompeja, po Cezarovoj ženi, onoj od koje se razveo jer nije bila posve izvan sumnje. Naziv je odgovarao članicama. Sve su dame, pripadnice kluba Pompeja, dobro odgojene i sasvim društveno prihvatljive, ali su se općenito smatrale Originalima, najblaže rečeno.

Pompeja je pažljivo osmišljen klub koji u nekoliko aspekata oponaša moderne džentlmenске klubove. No namještaj i dekor stvaraju sasvim ženstveni ugođaj.

Zidovi tople žute boje pokriveni su slikama slavni žena iz klasičnog razdoblja. Na jednom se kraju prostorije nalazi lijepo izrađen portret Panthije, iscjeliteljice. Kraj njega je izvrsno napravljena slika Euridike, majke Filipa II. Makedonskog. Naslikana je kako obrazovanju posvećuje spomenik.

Slika Saphe kako sklada svoje pjesme svirajući na liri visi iznad kamina. Kleopatra na egipatskom prijestolju ukrašava suprotni kraj duge prostorije.

Druge slike i kipovi prikazuju boginje Artemis, Demeter i Iris u raznim gracioznim pozama.

Namještaj je sav klasičnog stila, a zbirka mudro raspoređenih pijedestala, žara i stupova stvara dojam drevnoga grčkog hrama.

Klub je svojim članicama nudio brojne pogodnosti koje se nude u klubovima White's, Brook's i Waiter's. U jednoj se niši nalazi prostor za kavu, a u drugoj za kartanje. Kasno uvečer članice kluba koje vole kartati često su sjedile za stolovima pokrivenim zelenom čohom, još uvijek odjevene u elegantne haljine što su ih ranije nosile na balu.

Međutim, uprava kluba se snažno protivila igranju za velike uloge. Lady Arbuthnott je svima jasno stavila do znanja da ne želi da bijesni muževi lupaju na njezina vrata i raspituju se o velikim gubicima svojih žena u njezinu salonu.

U klubu su uvijek bile na raspolaganju razne novine i časopisi, uključujući Times i Morning Post, kao i hladni narezak, čaj, šeri i voćni liker.

Augusta je ušla u sobu i odmah osjetila ugodan, opušten ugođaj. Punašna, plavokosa žena sjedila je za pisaćim stolom i podigla glavu, a Augusta joj je kimnula u prolazu.

– Kako napreduje tvoja poezija, Lucinda? – upita Augusta. U posljednje se vrijeme činilo da su sve članice kluba obuzete golemom ambicijom za pisanjem. Augusta je izbjegla poziv muze. Bila je sasvim zadovoljna čitanjem najnovijih romana.

– Veoma dobro, hvala. Danas izvrsno izgledaš. Možemo li pretpostaviti da nosiš dobre vijesti? – Lucinda joj uputi smiješak.

– Hvala ti, Lucinda. Da, možete pretpostaviti da nosim najbolje vijesti. Doista je čudesno što vikend na selu može učiniti za nečije raspoloženje.

– Ili za nečiji dobar glas.

– Točno.

Augusta je pošla dalje prema mjestu gdje su dvije žene pile čaj ispred kamina.

Lady Arbuthnott, pokroviteljica Pompeje i svim članicama kluba poznata kao Sally, prebacila je topli indijski šal preko elegantne haljine dugih rukava, boje hrđe. Smjestila se u naslonjač najbliži vatri. S tog je mjesta imala pogled na cijelu prostoriju. Njezino je držanje, kao i uvijek, bilo elegantno otmjeno, a kosa skupljena visoko na glavi u modernoj frizuri. Šarm Lady Arbuthnott nekoć je bio u središtu društva.

Imućna žena, ostavši udovicom uskoro nakon udaje za zloglasnog vikonta prije trideset godina, mogla je trošiti bogatstvo na odjeću, a to je i činila. No sva fina svila i muslin ovoga svijeta ne može prikriti umor i pretjeranu mršavost izazvanu bolešću koja je polako uništava.

Augusta je Sallynu bolest podnosila gotovo jednako teško kao i sama Sally. Znala da će njezin gubitak doživjeti kao ponovni gubitak svoje majke.

Dvije su se žene upoznale u knjižari gdje su obje proučavale knjige o povijesnim temama. Odmah su se sprijateljile, a njihovo se prijateljstvo tijekom mjeseci produbilo. Premda su ih razdvajale godine, povezivali su ih zajednički interesi, ekscentričnost i sklonost pustolovinama. Sally je Augusti postala zamjena za majku. S druge strane, Augusta je za Sally postala kći koju nikad nije imala.

Sally je na mnoge načine preuzela ulogu mentora, između ostaloga pobrinula se da se Augusti otvore vrata najekskluzivnijih salona visokog društva. Sally je imala bezbroj kontakata u društvenom svijetu. S mnogo je entuzijazma uvela Augustu u vrtlog društva. Njezine prirodne društvene vještine osigurale su joj mjesto u društvu.

Dvije su žene mjesecima beskrajno uživale u jurnjavama Londonom. Tada se Sally počela brzo umarati. Uskoro je postalo očito da je teško bolesna. Povukla se u vlastiti dom, a Augusta je stvorila Pompeju da bi je zabavila.

Usprkos opakoj bolesti, Sallyn smisao za šalu i njezina inteligencija ostali su netaknuti. U očima joj se pojavio zadovoljan sjaj kad je okrenula glavu i ugledala Augustu.

Mlada žena koja je sjedila kraj Lady Arbuthnott također je podigla pogled, a njezine lijepe tamne oči bile su ispunjene tjeskobom. Rosalind Morrissey nije samo nasljednica velikog imetka, već je očaravajuće privlačna sa svojom svijetlosmeđom kosom i čvrstim tijelom.

– Ah, draga moja Augusta – sa zadovoljstvom izusti Sally kad se ova sagnula i nježno je poljubila u obraz. – Nešto mi govori da si imala uspjeha, hmmm? Sirota je Rosalind bila veoma usplahirena ovih posljednjih nekoliko dana. Moraš je umiriti.

– Sa zadovoljstvom. Ovdje je tvoj dnevnik, Rosalind. Nije baš uz pozdrave Lorda Enfielda, ali zar je to važno? – Augusta joj pruži malenu knjigu uvezenu u kožu.

– Našla si ga. – Rosalind skoči na noge i zgrabi svoj dnevnik. – Jedva mogu vjerovati. – Zagrlila je Augustu i čvrsto je stisnula. – Kakvo golemo olakšanje. Kako ću ti ikad zahvaliti? Je li bilo problema? Opasnosti? Zna li Enfield da si ga uzela?

– Pa, nije baš sve bilo točno po planu – priznala je Augusta kad je sjela prekoputa Sally. – Vjerojatno bismo odmah trebale razgovarati o tome.

– Što je pošlo po zlu? – sa zanimanjem upita Sally. – Je li te tko otkrio?

Augusta se namršti. – Lord Graystone me zatekao u samom činu uzimanja dnevnika. Tko je mogao zamisliti da će u to doba noći lutati naokolo? Čovjek bi očekivao da će pisati još jednu raspravu o nekom prastarom Grku, ako je

već budan. Ali ne, pojavio se u knjižnici, miran i hladan, a ja sam klečala iza Enfieldova stola.

– Graystone. – Rosalind se, užasnuta izraza lica, spustila natrag na stolicu. – Taj užtogljeni čovjek? On te je vidio? On je vidio moj dnevnik?

Augusta umirujuće odmahne glavom. – Ne brini, Rosalind. Nije znao da je tvoj, ali da, otkrio me u knjižnici. – Okrenula se i namršteno pogledala Sally.

– Moram reći, sve je to bilo veoma tajanstveno. Očito je znao da ću biti ondje, štoviše, znao je da želim nešto iz stola. Zapravo, čak je imao komad žice i obio bravu. Ali nije mi htio reći odakle sve to zna.

Rosalind pokrije rukom usta, a njezine se tamne oči rašire od panike. – Nebesa, zasigurno imamo špijuna među nama.

Sally ih je umirivala. – Posve sam sigurna da nema razloga za brigu. Godinama poznajem tog čovjeka. Graystone ima kuću na drugom kraju ove ulice, znate. Mogu vam iz iskustva reći da gotovo uvijek posjeduje najneobičnije informacije.

– Dao mi je riječ da ni živovj duši neće reći za incident, a ja sam mu sklona vjerovati – polako će Augusta. – Tijekom posljednjih mjeseci zbližio se s mojim stricem, znate, te vjerujem da je mislio da Sir Thomasu čini uslugu ako kod Enfielda pripazi na mene.

– To je još nešto što se za Graystonea može reći – primijeti Sally. Može mu se vjerovati da će čuvati tajnu.

– Jesi li sigurna? – tjeskobno je pogleda Rosalind.

– Apsolutno. – Sally podigne šalicu čaja do svojih blijedih usana, otpije gutljaj, te šalicu i tanjurić odloži na pokrajnji stolić. – No dakle, moje hrabre prijateljice. Uspjele smo se izvući iz ovog nesretnog događaja zahvaljujući Augustinoj smjelosti i mojoj vlastitoj sposobnosti da u kratkom roku osiguram pozivnice. Lady Enfield mi je ipak dugovala nekoliko usluga. Međutim, osjećam da bih ovu prigodu morala iskoristiti da nešto naglasim.

– Vjerujem da znam što ćeš reći – promrmlja Augusta i natoči si šalicu čaja. – Ali posve je nepotrebno. Ne samo da je Lord Graystone smatrao potrebnim da mi održi dosadnu lekciju, uvjeravam te, već sam nešto i naučila iz Rosalindine žalosne sudbine. Ja sigurno nikad neću staviti na papir nešto što bi me kasnije moglo proganjati.

– Ni ja, više nikada. – Rosalind Morrissey stegne dnevnik na prsima. – Kakva zvijer je taj čovjek.

– Tko? Enfield? – Sally se mrko osmjehne. – Da, sigurno je gad kad je riječ o ophođenju prema ženama. Uvijek je bio takav. Ali ne može se zaniijekati da se hrabro borio u ratu.

– Ne znam što sam uopće vidjela u njemu – reče Rosalind. – Mnogo mi je ugodnije u društvu nekoga kao što je Lord Lovejoy. Što znaš o njemu, Sally?

Tvoje su informacije uvijek najtočnije, premda rijetko kada izlaziš iz udobnosti svojega doma.

– Nema potrebe da izlazim radi najnovijih vijesti. – Sally se nasmiješi. – Prije ili kasnije sve to uđe kroz vrata Pompeje. Što se tiče Lovejoya, tek sam nedavno čula za njegove čari. Čujem da ih ima mnogo, i raznovrsnih. – Pogledala je Augustu. – Ti to možeš potvrditi, zar ne, Augusta?

– Plesala sam s njim prošli tjedan, na Lofenburyjevu halu – reče Augusta sjetivši se nasmijanog, crvenokosog baruna blistavih zelenih očiju. – Moram priznati da je veoma uzbudljivo plesati valcer s njim. Koliko sam shvatila, prilično je tajanstven. Čini se da nitko ne zna mnogo o njemu.

– Vjerujem da je on posljednji od svoje loze. Nešto se govorilo o imanjima u Norfolku. – Sally napući usne. – Ali ne znam ništa o stanju njegove imovine. Bolje pripazi da se ne zaljubiš u još jednog lovca na miraz, Rosalind. Rosalind zastenje. – Zašto svi zanimljivi ljudi imaju ovakvu ili onakvu karakternu manu?

– Katkad je upravo obrnuto – reče Augusta i uzdahne. – Katkad najzanimljiviji muškarac pronalazi ozbiljnu karakternu manu kod žene koju slučajno snažno privlači.

– Opet razgovaramo o Graystoneu? – Sally pronicavo pogleda Augustu.

– Bojim se da je tako – prizna Augusta. – Znaš li da je gotovo priznao da ima popis prikladnih kandidatkinja za položaj grofice od Graystonea?

Rosalind ozbiljno kimne. – Čula sam o tom popisu. Onima koje su na njemu bit će teško doseći mjerila što ih je postavila njegova prva žena, Catherine. Umrla je na porođaju u prvoj godini njihova braka. No čini se da je u toj jednoj godini uspjela ostaviti trajan dojam na Graystonea.

– Bila je paragon, pretpostavljam? – upita Augusta.

– Uzor ženske kreposti, ili se barem tako govori – kiselo objasni Rosalind. – Pitaj bilo koga. Moja je majka poznavala obitelj i često mi je navodila Catherine kao primjer. Srela sam je jednom ili dvaput dok sam bila mlađa i moram priznati da mi se činila umišljenom. No bila je veoma lijepa. Izgledala je poput Madone na jednoj od onih talijanskih slika.

– Kaže se da je kreposna žena vrednija od rubina – promrmlja Sally. – No vjerujem da mnogi muškarci na teži način otkriju da je krepost, jednako kao i ljepota, često u očima onoga koji gleda. Sasvim je moguće da Graystone ne traži još jedan paragon.

– O, sigurno želi paragon – uvjerljivo će Augusta. – A u svojim racionalnijim trenucima znam da bi bio težak, posve nepodnošljiv muž za ženu spontanog i neobuzdanog temperamenta.

– A u svojim manje racionalnim trenucima? – blago će Sally.

Augusta iskrivi lice u grimasu. – U svojim najmračnijim satima doista sam razmišljala o ozbiljnom proučavanju Herodota i Tacita, odbacivanju svih

stavova o pravima žena i naručivanju nove garderobe staromodnih haljina zakopčanih do grla. No otkrila sam da nakon šalice čaja i nekoliko minuta odmora takvo ludilo brzo prolazi. Uskoro se vratim u normalu.

– Nebesa, doista se nadam da je tako. Ne mogu te zamisliti u ulozi paragona ženskog ponašanja. – Sally se glasno nasmijala, a zvuk je naveo sve ostale u prostoriji da se okrenu prema trima ženama koje su sjedile kraj vatre. Članice kluba Pompeja s razumijevanjem su se nasmiješile jedna drugoj. Bilo je lijepo vidjeti da se njihova pokroviteljica zabavlja.

Scruggs je u tom trenutku otvorio salonska vrata, pa je očito i on čuo smijeh. Augusta je slučajno pogledala prema njemu i vidjela kako ispod svojih gustih, nakostriješenih obrva promatra gospodaricu. Učinilo joj se da u njegovom izrazu lica opaža nešto neobično čeznutljivo.

Zatim je pogled njegovih zapanjujuće plavih očiju sreo Augustin, te je jednom kimnuo glavom i okrenuo se. Iznenađeno je shvatila da joj bez riječi zahvaljuje jer je Sally podarila smijeh.

Kad je nekoliko minuta kasnije izlazila iz kluba, Augusta je zastala i pogledala najnovije unose u knjigu kladjenja što se čuvala na jonskom pijedestalu blizu prozora.

Vidjela je da se određena gospođica L. C. u deset funti kladila s gospođicom D. P. da će Lord Graystone prije isteka mjeseca zaprositi »Anđela«.

Augusta je tijekom iduća dva sata bila prilično razdražljiva.

«^»

– Prisežem, Harry, u knjizi kladjenja u Pompeji zapisana je oklada o tome. Veoma zabavno. – Peter Sheldrake opušteno je sjedio u kožnatom naslonjaču i preko čaše porta promatrao Graystonea.

– Drago mi je da ti se to čini zabavnim. Meni se ne čini. – Harry spusti guščje pero i podigne svoju čašu.

– Pa, to je razumljivo, zar ne? – Peter se naceri. – Na kraju krajeva, čini se da te veoma malo toga zabavlja u cijeloj toj potrazi za ženom. Postoje oklade u knjigama kladjenja u svim klubovima u gradu. Uopće nije čudno da se nalazi i u Pompeji. Sallyna zbirka mladih žena silno se trudi oponašati muške klubove, znaš. Je li to istina?

– Je li što istina? – Harry namrgođeno pogleda mlađeg čovjeka. Peter Sheldrake je patio od ozbiljnog problema dosade. To je bila prilično česta pojava među muškarcima visokog društva, osobito onih koji su, poput Petera, nekoliko godina proveli na kontinentu i igrali opasne Napoleonove ratne igre.

– Ne izvodi, Graystone. Hoćeš li Sir Thomasa zamoliti za dopuštenje da udvaraš njegovoj kćeri? – strpljivo će Peter. – Ma hajde, Harry. Daj mi neki

nagovještaj kako bih mogao iskoristiti situaciju. Znaš mene, volim dobru okladu kao i bilo koji drugi muškarac. – Zastao je i opet se nacerio. – Ili dama, kad smo već kod toga.

Harry je malo razmislio. – Misliš li da bi Claudia Ballinger bila dobra grofica? – Dobri Bože, ne, čovječe. Govorimo o Anđelu. Ona je uzor kreposti. Paragon. Posve iskreno, previše ti je slična. Vas dvoje biste samo pojačali najgore osobine jedno drugoga. Oboma bi u roku od mjesec dana nakon vjenčanja postalo smrtno dosadno. Pitaj Sally ako meni ne vjeruješ. Ona se slučajno slaže s mojim mišljenjem.

Harry uzdigne obrve. – Za razliku od tebe, Peter, meni nisu potrebne stalne pustolovine. I sigurno ne želim ženu pustolovna duha.

– Dakle, tu si na pogrešnom putu u svojoj analizi situacije. Dosta sam razmišljao o tome, te vjerujem da tebi baš treba živahna žena pustolovna duha. – Peter nemirnim pokretom ustane i priđe prozoru.

Sve slabija sunčeva svjetlost obasjavala je Peterove pomno namještene plave uvojke i naglašavala njegov naočit profil. Bio je, kao i obično, odjeven po najnovijoj modi. Elegantno vezana kravata i plisirana košulja savršeno su dopunjavale besprijekorno krojeni kaput i tijesne hlače.

– Ti žudiš za akcijom i uzbuđenjem, Sheldrake – tiho primijeti Harry. – Dosađuješ se otkako si se vratio u London. Previše vremena posvećuješ odijevanju, počeo si previše piti i previše kockaš.

– Dok se ti zakopavaš u proučavanje mnoštva starih Grka i Rimljana. Hajde, Harry, budi iskren. Priznaj da i tebi nedostaje život kakvim smo živjeli na kontinentu.

– Ni najmanje. Slučajno su mi prilično dragi moji stari Grci i Rimljani. U svakom slučaju, Napoleon je napokon uklonjen, a ja sad imam dužnosti i odgovornosti ovdje u Engleskoj.

– Da, znam. Moraš se pobrinuti za svoja imanja i titule, poštivati svoje odgovornosti. Moraš se oženiti i stvoriti nasljednika. – Peter proguta veliki gutljaj vina.

– Nisam ja jedini koji mora poštivati svoje odgovornosti – značajno će Harry. Peter je to ignorirao. – Za Boga miloga, čovječe, bio si jedan od ključnih Wellingtonovih obavještajaca. Kontrolirao si desetke agenata kakav sam ja bio, koji su skupljali obavijesti što si ih želio. Razvio si ključeve za šifre pomoću kojih smo razbili nekoliko najvažnijih šifriranih pisama što su ih Francuzi imali. Riskirao si svoju i moju glavu da bi pribavio zemljovide potrebne za neke od najvažnijih bitaka na poluotoku. Nemoj mi reći da ti ne nedostaju sva ta uzbuđenja.

– Više volim dešifrirati latinski i grčki nego proučavati vojne poruke napisane nevidljivom tintom i tajnim šiframa. Uvjeravam te da Tacitovu povijest

smatram daleko poticajnijom od proučavanja zapisa što su ih stvorili umovi nekih francuskih agenata.

– Ali pomisli na uzbuđenje, na opasnost s kojom si tijekom nekoliko posljednjih godina svakodnevno živio. Sjeti se smrtonosnih igara što si ih igrao sa svojim protivnikom, onim što smo ga zvali Pauk. Kako je moguće da ti sve to ne nedostaje?

Harry slegne ramenima. – Kad je riječ o Pauku, jedino žalim jer ga nikad nismo uspjeli raskrinkati i dovesti pred lice pravde. Što se tiče uzbuđenja, nikad ga nisam ni tražio. Zadaci što sam ih preuzeo bili su mi više ili manje nametnuti.

– Ali ti si ih briljantno izvršio.

– Obavio sam svoju dužnost kako sam najbolje znao, ali sad je rat gotov. I ne dovoljno brzo, barem što se mene tiče. Ti si taj koji još uvijek traga za nezdravim uzbuđenjima, Sheldrake. I moram reći, pronalaziš ih na najčudnijim mjestima. Voliš li biti batler?

Peter iskrivi lice u grimasu. Njegove su plave oci zablistale od smijeha kad se okrenuo prema svojem domaćinu. – Uloga Scruggsa doista nije onako uzbudljiva kao što je zavođenje žene francuskog časnika ili krađa tajnih dokumenata, ali ima i dobrih trenutaka. A najveća mi je nagrada kad vidim kako se Sally zabavlja. Bojim se da više neće dugo biti s nama, Harry.

– Znam. Ona je doista hrabra žena. Informacije što ih je uspjela izmamiti od određenih stranaka ovdje u Engleskoj tijekom rata bile su neprocjenjive. Uvelike je riskirala za svoju zemlju.

Peter kimne, zamišljena pogleda. – Sally je oduvijek voljela intrige. Baš kao i ja. Ona i ja imamo mnogo zajedničkog, te mi je zadovoljstvo čuvati portal njezina dragocjenog kluba. Pompeja je ovih dana najvažnija stvar u njezinu životu. Pruža joj mnogo zabave. Na tome možeš zahvaliti svojoj malenoj neobuzdanoj prijateljici, znaš.

Harry iskrivi usta u osmijeh. – Sally je objasnila da je na šašavu ideju stvaranja ženskog kluba po uzoru na džentlmenске klubove došla baš Augusta Ballinger. To me zapravo uopće ne čudi.

– Ha. Ne bi čudilo nikoga tko poznaje Augustu Ballinger. Stvari se nekako događaju oko nje, ako znaš što mislim.

– Nažalost, mislim da znam.

– Uvjeren sam da je gospođica Ballinger došla na tu zamisao samo da bi zabavila Sally. – Peter je oklijevao, doimajući se zamišljenim. – Gospođica Ballinger je prilično ljubazna. Čak i prema osoblju. Danas mi je dala nekakav lijek za moj reumatizam. Malo je dama iz visokog društva koje bi o slugi razmišljale dovoljno dugo da bi se opterećivale njegovim reumatizmom.

– Nisam znao da patiš od reume – suho će Harry.

– Ja ne patim. Scruggs pati.

– Samo pazi da dobro čuvaš Pompeju, Sheldrake. Ne bih želio da gospođica Ballinger ima nevolja u društvu zbog tog smiješnog kluba.

Peter uzdigne obrvu. – Zabrinut si za njezin dobar glas zbog prijateljstva s njezinim stricem?

– Ne baš. – Harry se odsutno poigravao gušćjim perom na stolu, a zatim je tiho dodao: – Imam još jedan razlog da je štitim od skandala.

– Aha. Znao sam. – Peter skoči do stola i pobjedničkim pokretom tresne praznom čašom po poliranoj površini. – Prihvatit ćeš Sallyn i moj savjet i dodati je na svoj popis, nije li tako? Priznaj. Augusta Ballinger dospijeva na tvoj neslavni popis prikladnih kandidatkinja za ulogu grofice od Graystonea.

– Ne shvaćam zašto je cijeli London odjednom zaokupljen mojim bračnim planovima.

– Zbog načina na koji si krenuo u biranje žene, naravno. Svi su čuli za tvoj popis. Rekao sam ti, po cijelom gradu postoje oklade na tu temu.

– Da, rekao si mi. – Harry je proučavao svoje vino. – Kako je točno glasila oklada u knjizi kladenja u Pompeji?

– Deset funti da ćeš do kraja mjeseca zaprositi Anđela.

– Kad smo već kod toga, već danas poslijepodne kanim zaprositi gospođicu Ballinger.

– Prokletstvo, čovječe – Peter je očito bio zapanjen. – Ne Claudiju. Znam da imaš dojam da bi bila veoma prikladna grofica, ali dama koja ima krila i aureolu zapravo nije ono što ti želiš. Tebi treba posve drukčija žena. A Anđelu je potreban drukčiji muškarac. Nemoj biti glup, Harry.

Harry uzdigne obrve. – Zar ti se ikad činilo da sam glup?

Peter stisne oči. Potom se polako nasmiješi. – Ne, milorde, nije. Dakle, tako je to, eh? Izvrsno. Izvrsno. Nećeš požaliti.

– Nisam baš previše siguran u to – skrušeno će Harry.

– Recimo to ovako: barem ti neće biti dosadno. Znači, danas poslijepodne zaprosit ćeš Augustu, je li?

– Dobri Bože, ne. Uopće ne kanim *zaprostiti* Augustu. Danas poslijepodne zamolit ću Sir Thomasa za dopuštenje da oženim njegovu nećakinju.

Peter je na trenutak izgledao zbunjeno. – Ali što je s Augustom? Valjda moraš najprije nju pitati? Njoj su dvadeset četiri godine, Graystone, nije školarka.

– Obojica smo se složili da nisam glup, Sheldrake. Nemam namjeru tako važnu odluku prepustiti članu obitelji Ballinger iz northumberlandske loze.

Peter se još trenutak doimao zbunjenim, a zatim je shvatio. Glasno se nasmijao. – Posve razumijem. Želim ti sreću, čovječe. A sad, ako me ispričaš, vjerujem da ću na brzinu obići nekoliko mojih klubova. Želim se malo kladiti. Baš je dobro imati povjerljive obavijesti, zar ne?

– Tako je – reče Harry, pomislivši koliko su puta njegov život i životi ostalih ovisili o takvim obavijestima. Za razliku od njegova nemirna prijatelja, njemu je bilo drago da su ti dani završili.

«^»

U tri sata toga poslijepodneva Harry je ušao u knjižnicu Sir Thomasa Ballingera.

Sir Thomas je još uvijek bio žustar muškarac. Cijeli život posvećen klasicima nije omekšao njegovo čvrsto tijelo širokih ramena. Nekoć plava kosa sad je postala srebrna i prilično prorijeđena na tjemenu. Dobro njegovani zalisci bili su sivi. Kad je podigao glavu da bi vidio svojeg posjetitelja, skinuo je naočale. Ozareno se nasmiješio Harryju koji mu se približavao.

– Graystone. Drago mi je da vas vidim. Sjednite. Kanio sam vas posjetiti. Naišao sam na veoma intrigantan prijevod francuskog djela o Cezaru, te mislim da će vam se svidjeti.

Harry se nasmiješio i sjeo u naslonjač s druge strane vatre.

– Siguran sam da će me fascinirati. Ali o tome ćemo morati razgovarati drugom prigodom. Danas sam došao po drugoj vrsti posla, Sir Thomas.

– Ma je li? – Sir Thomas ga je blago promatrao dok je u dvije čaše ulijevao konjak. – A što bi to bilo, gospodine?

Harry uzme konjak i udobnije se smjesti u naslonjaču. Dugi je trenutak proučavao svojeg domaćina. – Vi i ja, gospodine, prilično smo staromodni u nekim aspektima. Ili sam barem tako čuo.

– Mnogo se može reći o starim načinima, ako mene pitate. Popijmo za drevne Grke i zabavne Rimljane. – Sir Thomas podigne čašu.

– Za drevne Grke i zabavne Rimljane. – Harry poslušno popije gutljaj konjaka, a potom odloži čašu. – Došao sam zamoliti ruku gospođice Ballingcr, Sir Thomas.

Sir Thomas uzdigne svoje guste obrve. U očima mu se pojavio zamišljen izraz. – Shvaćam. Zna li ona da ste mi se obratili s tom molbom?

– Ne, gospodine. S njom još nisam razgovarao o tome. Kao što sam rekao, ja sam staromodan po mnogim aspektima. Želio sam vaš pristanak prije nego pođem dalje.

– Ali naravno, milorde. Posve ispravno. Budite uvjereni da s oduševljenjem dajem svoje odobrenje. Claudia je inteligentna, ozbiljna mlada dama, premda to sam kažem. Veoma je pristojna ponašanja. Na svoju majku, znate. Čak pokušava napisati knjigu, baš kako je činila moja žena. Moja je žena pisala knjige namijenjene mladim damama u školi, znate. Drago mi je da mogu reći da je u tome bila prilično uspješna.

– Poznata su mi izvrsna obrazovna djela Lady Ballinger, Sir Thomas. Nalaze se u učionici moje kćeri. Međutim...

– Da, uvjeren sam da će Claudia biti divljenja vrijedna grofica i bit će mi veoma drago ako postanete član naše obitelji.

– Hvala vam, Sir Thomas, ali nisam zamolio za Claudijinu ruku, premda je vaša kći krasna djevojka.

Sir Thomas je zurio u njega. – Nije riječ o Claudiji, milorde? Valjda ne mislite... nije moguće da...

– Kanim se oženiti Augustom, ako me ona bude htjela.

– Augusta? – Sir Thomas širom otvori oči. Naglo proguta konjak i zagrcne se. Lice mu je postalo tamnocrveno dok je kašljao, gušio se i mahao rukom. Činilo se da je obuzet zaprepaštenjem i smijehom.

Harry je mirno ustao i prišao starijem čovjeku kako bi ga udario po leđima. – Znam što mislite, Sir Thomas. To je pomalo neobična zamisao, zar ne? I ja sam slično reagirao kad sam prvi put razmišljao o tome. No sad sam se već posve navikao na tu ideju.

– Augusta?

– Da, Sir Thomas, Augusta. Dat ćete mi svoje dopuštenje, nije li tako?

– Svakako, gospodine – odmah reče Sir Thomas. – Sam Bog zna da neće dobiti bolju ponudu, ne u svojim godinama.

– Upravo tako – reče Harry. – No kako je riječ o Augusti, a ne o Claudiji, palo mi je na pamet da moramo pretpostaviti da bi njezina reakcija na bračnu ponudu mogla biti pomalo, recimo, nepredvidiva.

– Vraški nepredvidiva. – Sir Thomas se namrgodio. – Nepredvidivost je svojstvena northumberlandskoj strani obitelji, Graystone. Veoma nezgodna osobina, ali što se može.

– Razumijem. S obzirom na tu nesretnu osobinu, možda će biti učinkovitije ako Augustu dovedemo pred gotov čin. Možda će za nju biti lakše ako odluka ne bude u njezinim rukama, ako shvaćate što mislim.

Sir Thomas je ispod gustih obrva pronicavo pogledao Harryja. – Zar možda predlažete da pošaljem obavijest u novine prije nego zaprosite moju nećakinju?

Harry kimne. – Kao što sam rekao, Sir Thomas, bit će učinkovitije ako Augusta uopće ne bude morala odlučivati.

– Vraški lukavo – reče Sir Thomas, očito zadivljen. – Briljantna zamisao, Graystone. Apsolutno briljantna.

– Hvala vam. Ali imam osjećaj da je to tek početak, Sir Thomas. Nešto mi govori da će trebati mnogo lukavosti i još više snage ako čovjek želi biti korak ispred Auguste.

3.

Ti si poslao obavijest u novine? Striče Thomas, ne mogu vjerovati. Ovo je katastrofa. Očito je počinjena strašna greška.

Još uvijek omamljena zbog stričeve ležerne izjave da je prihvatio bračnu ponudu u njezino ime, Augusta je hodala amo-tamo knjižnicom. Bila je ispunjena mahnitom energijom i ljutito se mrštila dok je pokušavala naći način izvlačenja iz grozne situacije.

Upravo se vratila s poslijepodnevnog jahanja parkom, odjevena u elegantno novo jahaće odijelo tamnocrvene boje, obrubljeno zlatnim gajtanom *a la militaire*. Odgovarajući šeširić ukrašen crvenim perom još uvijek se nalazio na njezinoj kosi, a na nogama je i dalje imala sive kožnate čizme. Jedan joj je sluga rekao da Sir Thomas ima poruku za nju, te je odmah pošla u knjižnicu. *A ondje je doživjela najveći šok u životu.*

– Kako si mogao učiniti tako nešto, striče Thomas? Kako si mogao tako pogriješiti?

– Mislim da nema nikakve greške – neodređeno će Sir Thomas. Nakon što je rekao svoje, odmah se vratio knjizi što ju je čitao prije nego je Augusta stigla. – Činilo se da Graystone sasvim dobro zna što radi.

– Ali moralo je doći do greške. Graystone nikad ne bi zatražio moju ruku. – Augusta je mahnito razmišljala o problemu dok je hodala amo-tamo. – Očito je što se dogodilo. Zamolio je za Claudijinu ruku, a ti si ga pogrešno shvatio.

– Ne bih rekao. – Sir Thomas zavuče glavu u knjigu.

– Ma hajde, striče Thomas. Znaš da si katkad posve odsutan u mislima. Često si Claudijino ime brkao s mojim, pogotovo kad radiš na jednoj od svojih knjiga, kao sada.

– Što si očekivala? Obje ste dobile imena po rimskim carevima – reče Sir Thomas, kao da je to isprika. – Neizbježno je da katkad dođe do greške.

Augusta zastenje. Poznavala je svojeg strica. Kad se sabere na stare Grke i Rimljane, nemoguće je privući njegovu punu pozornost. Nema sumnje da je i ranije, kad je Graystone svratio, bio jednako zaokupljen poviješću. Nije čudo da su se stvari pobrkale. – Ne mogu vjerovati da si učinio nešto što će tako drastično utjecati na moju budućnost, a da se nisi posavjetovao sa mnom.

– On će ti biti pouzdan muž, Augusta.

– Ne želim pouzdanog muža. Zapravo ne želim nikakvog muža, a najmanje pouzdanoga. Kojeg vruga to uopće znači? Pouzdan. Konj je pouzdan.

– Stvar je u tome, djevojko moja, da najvjerojatnije nećeš dobiti bolju ponudu.

– Najvjerojatnije neću. Ali zar ne shvaćaš, striče Thomas, ponuda nije za mene. Posve sam sigurna u to. – Augusta se naglo okrene, a suknja jahaćeg

odijela zavrti se oko njezinih čizama. – O, striče Thomas, ne želim biti drska prema tebi. Sam Bog zna da si prema meni uvijek bio ljubazan i velikodušan, a ja ću ti biti vječno zahvalna, to sigurno znaš.

– Baš kao što sam ja zahvalan tebi, draga moja, zbog svega što si tijekom ove sezone učinila za Claudiju. Izvukla si je iz njezine ljuštore i pretvorila je iz plahog mišića u senzaciju. Njezina bi majka bila ponosna.

– Nije to ništa, striče Thomas. Claudia je lijepa, pametna žena. Samo ju je trebalo savjetovati po pitanju odjeće i načinu ponašanja u društvu.

– Ti si joj sve to mogla dati.

Augusta slegne ramenima. – To sam naslijedila od majke. Ona je često primala goste i mnogo me naučila. Također sam imala pomoć Lady Arbuthnott, koja poznaje sve i svakoga. Zato ne smiješ sve pripisivati meni u zasluge. Svjesna sam činjenice da si mi dao zadatak uvođenja Claudije u društvo da bih se izliječila od melankolije. To je bilo lijepo od tebe. Doista jest.

Sir Thomas iznenađeno progunda. – Koliko se sjećam, samo sam te zamolio da otpratiš Claudiju na jednu društvenu večer. Potom si ti preuzela inicijativu. Učinila si je jednim od svojih projekata. A kad god se ti baviš nekim projektom, draga moja, stvari se same od sebe događaju.

– Hvala ti, striče Thomas. Ali što se tiče Graystonea. Moram inzistirati...

– Dakle, nemoj se zabrinjavati zbog Graystonea. Kao što sam rekao, bit će ti pouzdan muž. Čovjek je čvrst poput stijene. Ima mozga i bogatstvo. Što bi još žena mogla poželjeti?

– Striče Thomas, ne razumiješ.

– Trenutno si samo malo više obuzeta emocijama, to je sve. Članovi obitelji iz Northumberlanda oduvijek su skloni jačim emocijama.

Augusta je frustrirano zurila u strica, a zatim je odjurila u svoju sobu prije nego brizne u plač.

«^»

Augusta se kasnije te večeri, dok se odijevala za primanja i zabave, još uvijek osjećala frustrirano. No barem više nije bila na rubu suza, ponosno je rekla sebi. Ova je kriza iziskivala akciju, a ne emocije.

Claudia je s izrazom blage zabrinutosti proučavala Augustino namršteno lice. Zatim je, prirodno gracioznim pokretom, čajem napunila dvije šalice i uz umirujući smiješak jednu pružila sestrični. – Smiri se, Augusta. Sve će biti dobro.

– Kako, dovraga, sve može biti dobro kad je počinjena tako strašna greška? Dragi Bože, Claudia, zar ne razumiješ? Nalazimo se usred katastrofe. Stric Thomas se tako uzbudio da je preurao sa slanjem obavijesti u novine. Do

sutra ujutro Graystone i ja bit ćemo službeno zaručeni. Kad ta vijest bude objavljena, za njega neće biti časnog načina da se iz toga izvuče.

– Razumijem.

– Onda kako možeš tu sjediti i piti čaj kao da se ništa nije dogodilo? – Augusta uz tresak spusti svoju šalicu i tanjurić, te skoči na noge. Okrenula se oko sebe, a zatim počela hodati naprijed–natrag cijelom dužinom sobe. Svoje je tamne obrve skupila iznad stisnutih očiju.

Ovoga je puta Augusta jedva bila svjesna svoje odjeće. U njezinu je umu vladala takva zbrka da se nije mogla koncentrirati na inače ugodan zadatak biranja odjeće. Njezina sluškinja Betsy izabrala je večernju haljinu roza boje sa smjelim dekolteom porubljenim sićušnim ružama od satena. Također je izabrala odgovarajuće satenske cipele i rukavice do lakta. Isto tako, odlučila je Augustinu tamnokestenjastu kosu počesljati u frizuru u grčkom stilu. Kaskade uvojaka divlje su poskakivale naokolo dok je Augusta žustro hodala amo–tamo.

– Ja tu ne vidim nikakav problem – promrmlja Claudia. – Stekla sam dojam da ti se Graystone sve više sviđa.

– To jednostavno nije istina.

– Ma daj, Augusta. Čak je i tata opazio tvoje zanimanje za grofa, a neki dan je govorio o tome.

– Pitala sam smijem li pročitati jednu od Graystoneovih najnovijih rasprava o nekom starom Rimljaninu, to je sve. To se teško može nazvati znakom velikih simpatija.

– Pa, neka bude tako, ali ja nisam iznenađena što je tata u tvoje ime spremno prihvatio Graystoneovu ponudu. Pretpostavio je da ćeš biti oduševljena, što bi doista i trebala biti. To je krasna prilika, Augusta. Ne možeš reći da nije.

Augusta je prestala hodati tek toliko da razdraženo pogleda svoju sestričnu.

– Ali zar ne shvaćaš, Claudia? Sve je to greška. Graystone nikad ne bi zatražio moju ruku. Ni za milijun godina. Smatra me strašno neobuzdanom, nepokornom vragolankom koja je uvijek samo jedan korak udaljena od skandala. Za njega sam nemirna djevojka kojom se ne može vladati. U njegovim očima bila bih posve neprikladna grofica. I posve je u pravu.

– Besmislice. Bila bi ljupka grofica – lojalno će Claudia.

– Hvala ti. – Augusta frustrirano zastenje. – Ali uopće nisi u pravu. Graystone je već bio oženjen veoma prikladnom damom, koliko sam čula, a ja nemam ni najmanju želju pokušavati živjeti u skladu s mjerilima što ih je postavila moja prethodnica.

– O, da. Bio je u braku s Catherine Montrose, zar ne? Čini mi se da se sjećam da je majka govorila o njoj. Gospođa Montrose uvelike je cijenila majčine knjige za mlade dame. Vjerujem da je po njima odgajala Catherine. A majka

je uvijek tvrdila da je Catherine Montrose dobar primjer učinkovitosti njezinih tehnika poučavanja.

– Kakva vesela pomisao. – Augusta je prišla prozoru i mračno se zagledala u vrt iza kuće. – Graystone i ja nemamo baš ništa zajedničko. Žestoki smo protivnici kad je riječ o svim modernim pitanjima. Njemu se ne sviđaju slobodoumne žene, znaš. To mi je jasno stavio do znanja. A ne zna ni polovicu. Nema sumnje da bi dobio napadaj kad bi znao za neke stvari što sam ih činila.

– Ne mogu zamisliti da bi Lord Graystone u bilo kojim okolnostima dobio napadaj. U svakom slučaju, ja ne mislim da se tako loše ponašaš, Augusta. Augusta se lecne. – Previše si velikodušna. Vjeruj mi, Claudia, Graystone me sigurno ne želi za ženu.

– Zašto je onda zatražio tvoju ruku?

– Ne vjerujem da je to učinio – mračno ustvrdi Augusta. – Zapravo, sigurna sam da nije. Kao što sam ti rekla, sve je to strašna greška. Nema sumnje da je zamolio za tvoju ruku.

– Moju? – Claudijina šalica lupi po tanjuriću. – Nebesa. To je nemoguće.

– Uopće nije. – Augusta se namršti. – Razmišljala sam o tome i shvatila kako je točno došlo do greške. Graystone je danas poslijepodne stigao ovamo i zamolio za ruku gospođice Ballinger. Stric Thomas je samog sebe uvjerio da grof misli na mene jer sam ja starija. Ali naravno, nije mislio na mene. Mislio je na tebe.

– Doista, Augusta. Sumnjam da bi tata počinio tako golemu grešku.

– Ne, ne, sasvim je moguće. Stric Thomas nas uvijek brka. Znaš i sama. Samo se sjeti koliko je puta jednu od nas nazvao imenom druge. On se toliko zaokupi svojim izučavanjima da često posve zaboravi na nas.

– To se ne događa baš tako često, Augusta.

– Ali moraš priznati da se događalo – uporno će Augusta. – A u ovoj situaciji, kad se nesumnjivo želio uvjeriti da će me napokon udati, lako je vidjeti kako je došlo do greške. Siroti Graystone.

– Siroti Graystone? Čujem da je prilično imućan. Imanja u Dorsetu, čini mi se.

– Ne govorim o njegovoj financijskoj situaciji – nestrpljivo će Augusta. – Problem je u tome što će se sigurno užasnuti kad sutra ujutro ugleda obavijest u novinama. Užasnut će se i osjećat će se ulovljenim u klopku. Moram nešto smjesta učiniti.

– Što, za ime svijeta, možeš učiniti? Gotovo je devet sati. Za nekoliko minuta krećemo na primanje k Bentleyjevima.

Augusta odlučno stisne usta. – Moram nakratko svratiti do Lady Arbuthnott.

– Večeras opet ideš u Pompeju? – u Claudijinu se glasu osjećao blagi prijekor.

– Da. Želiš li poći sa mnom? – Augusta je nije prvi put to pitala, te je već znala što će Claudia odgovoriti.

– Nebesa, ne. Čovjek se mora zamisliti nad samim nazivom. Pompeja. Sve one prilično ružne konotacije o neprikladnom ponašanju. Doista, Augusta, vjerujem da previše vremena provodiš u tom klubu.

– Claudia, molim te. Ne večeras.

– Znam koliko uživaš ondje i znam da ti je Lady Arbuthnott draga. Unatoč tomu, pitam se ne potiče li Pompeja određene osobine za koje se zna da su latentne u krvi dijela obitelji iz Northumberlanda. Trebala bi poraditi na obuzdavanju i kontroliranju takve impulzivnosti i ncpromišljenosti. Osobito sada kad ćeš postati grofica.

Augusta poprijeko pogleda svoju ljupku sestričnu. Bilo je trenutaka kad je Claudia izrazito sličila svojoj majci, uglednoj Lady Prudence Ballinger.

Augustina strina Prudence napisala je nekoliko knjiga o obrazovanju. Knjige nose naslove kao što su *Upute o ponašanju i držanju mladih dama* i *Smjernice za poboljšanje uma mladih dama*. Claudia je čvrsto odlučila slijediti majčine korake, te je naporno radila na rukopisu pod naslovom *Što bi mlade dame trebale znati*.

– Reci mi nešto, Claudia – polako će Augusta. – Ako ovu užasnu zbrku uspijem na vrijeme razriješiti, hoćeš li se rado udati za Graystonea?

– Nema nikakve greške. – Claudia ustane i mirno pođe prema vratima. Odjevena za večer u haljini što ju je Augusta izabrala da bi naglasila njezinu ljepotu, doista se doimala poput anđela. Svjetloplava svilena haljina elegantna kroja blago joj se ornatala oko nogu. Plava kosa imala je razdjeljak na sredini i činila modernu frizuru u stilu Madone. Glavu joj je ukrašavao maleni češalj optočen dijamantima.

– Ali što ako je ipak došlo do greške, Claudia?

– Postupit ću po tatinim željama, naravno. Uvijek sam nastojala biti dobra kći. No istinski vjerujem da ćeš otkriti kako nije došlo do pogreške. Tijekom cijele sezone daješ mi izvrsne savjete, Augusta. Sad mi dopusti da ja tebi ponudim savjet. Nastoj u svemu udovoljiti Graystoneu. Pokušaj se ponašati na način prikladan grofici, a ja vjerujem da će grof biti dobar prema tebi. Možda bi prije vjenčanja trebala ponovno pročitati jednu ili dvije majčine knjige.

Augusta je potisnula kletvu dok je njezina sestrična izlazila iz sobe, a zatim je zatvorila vrata za njom. Življenje u kući s pripadnicima obitelji iz Hampshirea znalo je katkad biti veoma naporno.

Nema sumnje, Claudia bi bila savršena grofica za Graystonea. Augusta je već mogla čuti svoju sestričnu kako s grofom razgovara o dnevnim planovima dok sjede za doručkom. Postupit ću kako milord želi, naravno. Jedno drugom bi zasigurno dosadili za dva tjedna.

Ali to je njihov problem, zaključila je Augusta kad je zastala ispred zrcala. Namrštila se vlastitom odrazu, svjesna da još nije izabrala nakit prikladan za ružičastu haljinu.

Otvorila je malenu pozlaćenu kutiju na toaletnom stoliću. Ondje su se nalazile dvije njezine najdragocjenije stvari, pomno presavijen papir i ogrlica. Presavijeni papir, obilježen zloslutnim smeđim mrljama, sadržavao je prilično neugodnu pjesmu što ju je Augustin brat napisao malo prije svoje smrti.

Ogrlica je pripadala ženama iz northumberlandske strane obitelji već tri generacije. Do prije nekoliko godina pripadala je Augustinoj majci. Sastavljena je od kao krv crvenih rubina i sićušnih dijamanata. U sredini je visio jedan veliki rubin.

Augusta pažljivo pričvrsti ogrlicu oko vrata. Često ju je nosila. Jedino joj je to ostalo od majke. Sve ostalo je prodano kako bi se Richardu kupila njegova dragocjena služba.

Kad je ogrlica bila na svojem mjestu, veliki je rubin počivao tik iznad oblina njezinih dojki, a Augusta se okrenula prema prozoru i počela grozničavo stvarati planove.

«^»

Harry se iz kluba vratio kući malo iza ponoći, poslugu je poslao na spavanje, a on se zaputio u utočište svoje knjižnice. Na stolu je ležalo najnovije pismo njegove kćeri u kojem je opisivala sve ono o čemu uči, kao i vrijeme u Dorsetu.

Natočio si je čašu konjaka i sjeo kako bi ponovno pročitao mukotrpno sastavljeno pismo. Nasmiješio se. Meredith ima devet godina, a on se njome veoma ponosio. Pokazala se ozbiljnom i marljivom učenicom koja silno želi obradovati oca i dobro raditi.

Harry je osobno razradio *kurikulum* za Meredith, te je pomno nadzirao svaku etapu. Frivolni elementi kao što su slikanje vodenim bojama i čitanje romana nemilosrdno je izbacio iz programa. Što se njega tiče, takve stvari su uvelike pridonosile sveopćoj hirovitosti i romantičnim sklonostima koje su svojstvene mnogim pripadnicama ženskog spola. Nije želio da Meredith bude tomu izložena.

Svakodnevno obrazovanje provodila je Meredithina guvernanta, Clarissa Fleming. Clarissa je siromašna rođakinja Flemingovih, a Harry se smatrao veoma sretnim da je ima u svojem kućanstvu. Ozbiljna intelektualka, teta Clarissa je dijelila njegove stavove o obrazovanju. Sasvim je kvalificirana da poučava Meredith u onome što je on želio da njegova kći nauči.

Harry odloži pismo, otpije još jedan gutljaj konjaka, te počne razmišljati o tome što će se dogoditi s njegovim strogo organiziranim kućanstvom kad Augusta postane gospodaricom kuće.

Možda je doista izgubio zdrav razum.

Nešto se pomaknulo u sjenkama ispred prozora. Mršteći se, Harry podigne glavu, ali nije vidio ništa osim mraka. Zatim je čuo lagano struganje.

Harry uzdahne i posegne za lijepim crnim štapom koji mu je uvijek bio nadohvat ruke. London nije na kontinentu i rat je završio, ali svijet nikad nije sasvim miroljubiv. Njegovo poznavanje ljudske prirode govorilo mu je da vjerojatno nikad neće ni biti.

Ustao je, držeći štap u ruci, i ugasio svjetlo. Zatim je stao s jedne strane prozora.

Čim je u sobi zavladao mrak, pojačao se zvuk struganja. Sad se doima nekako mahnitim, zaključio je Harry. Netko žuri kroz grmlje uz kuću.

Trenutak kasnije začulo se kucanje po prozoru. Harry pogleda dolje i opazi nekoga u plaštu s kapuljačom kako viri kroz staklo. Mjesečina je otkrila malenu ruku spremnu da opet pokuca.

Nešto mu se učinilo poznatim.

– Grom i pakao. – Harry se odmakne od zida i odloži štap na stol. Žustrim, ljutitim pokretom otvori prozor, objema se rukama osloni na prozorsku dasku i nagne se van.

– Hvala nebesima da ste još ovdje, milorde. – Augusta zabaci kapuljaču plašta. Blijeda je mjesečina razotkrila izraz olakšanja na njezinom licu. – Vidjela sam upaljeno svjetlo pa sam znala da ste ovdje, a zatim se odjednom lampa ugasila te sam se pobojala da ste već izišli iz sobe. Bila bi prava katastrofa da vas večeras nisam uspjela naći. Više od sat vremena sjedim kod Lady Arbuthnott i čekam da se vratite.

– Da sam znao da me čeka jedna dama, svakako bih se mnogo ranije vratio.

Augusta nabere nos. – O, Bože. Ljutite se, zar ne?

– Odakle vam ta pomisao? – Harry se sagne, uhvati je za ruke kroz tkaninu plašta i podigne je kroz prozor. Tek je tada opazio da još netko čuči u grmlju. – Tko je to, dovraga?

– To je Scruggs, milorde. Batler Lady Arbuthnott – zadihano će Augusta. Uspravila se kad ju je pustio i poravnala svoj plašt. – Lady Arbuthnott je inzistirala na tome da me on prati.

– Scruggs. Shvaćam. Čekajte ovdje, Augusta. – Harry prebaci jednu nogu preko prozorske daske, a zatim i drugu. Skoči na vlažno tlo i kretnjom ruke pozove pogrbljenog čovjeka iz grmlja. – Dođi ovamo, dobri čovječe.

– Da, vaše gospodstvo? – Scruggs mu se približavao nezgrapno šepajući. U očima mu je blistao smijeh. – Kako mogu biti na usluzi, gospodine?

– Mislim da si za jednu noć učinio već sasvim dovoljno, Scruggs – Harry procijedi kroza zube. Svjestan Auguste na otvorenom prozoru, tišim se glasom obrati Peteru Sheldrakeu. – Ako ikad ponovno pomogneš dami u pustolovini ove vrste, osobno ću ti srediti to tvoje veoma loše držanje. Trajno. Razumiješ li me?

– Da, gospodine. Svakako, vaše gospodstvo. Posve mi je jasno, gospodine. – Scruggs se udvorno naklonio i polako se povlačio unatrag, patetično se pokunjivši. – Samo ću ovdje na hladnoći čekati gospođicu Ballinger, gospodine. Nije važno što noćni zrak pojačava reumatizam u ovim starim kostima. Ne opterećujte se mojim zglobovima, milorde.

– Ne kanim se opterećivati tvojim zglobovima, osim ako ne budem smatrao potrebnim da ih jedan po jedan rastavim. Vрати se k Sally. Ja ću se pobrinuti za gospođicu Ballinger.

– Sally je namjerava poslati kući svojom kočijom, zajedno s još dvije članice Pompeje – tiho reče Peter vlastitim glasom. – Ne brini, Harry. Samo Sally i ja znamo što se ovdje događa. Čekat ću Augustu u Sallynu vrtu. Bit će sigurna kad je vratiš onamo.

– Nemaš pojma koliko mi je zbog toga lakše na duši, Sheldrake.

Peter se naceri. – Ovo nije bila moja ideja, znaš. Gospođica Ballinger je sve to sama smislila.

– Nažalost, to ti vjerujem.

– Bilo je nemoguće spriječiti je. Zamolila je Sally neka joj dopusti da se iskrade kroz vrtove i stazom do tvoje kuće, a Sally je veoma mudro inzistirala da ja pođem s njom. Nismo mogli mnogo učiniti, osim pobrinuti se da joj se ništa ne dogodi prije nego stigne do tebe.

– Nestani, Sheldrake. Tvoje su isprike toliko jadne da me uopće ne zanimaju. Peter se opet naceri i nestane u sjenkama. Harry se vratio do otvorenog prozora gdje je Augusta stajala i virila u tminu.

– Kamo ide Scruggs? – oštro upita.

– Natrag u kuću svoje poslodavke. – Harry se popne natrag u sobu i zatvori prozor.

– O, dobro. Veoma je ljubazno od vas da ste ga poslali natrag. – Augusta se nasmiješi. – Vani je veoma hladno i ne bih željela da ondje stoji na vlažnom zraku. Pati od reumatizma, znate.

– To neće biti jedino od čega će patiti ako opet pokuša nešto slično ovome – promrmlja Harry i ponovno upali lampu.

– Molim vas, ne smijete okrivljavati Scruggsa za moj dolazak ovamo. To je bila moja zamisao.

– Tako sam shvatio. Dopustite da vam kažem, gospođice Ballinger, da je to bilo veoma nerazumno. Slaboumna, idiotska, posve nepromišljena zamisao. No budući da ste sad ovdje, možda ćete mi točno objasniti zašto ste smatrali

potrebnim riskirati glavu i svoj dobar glas da biste na ovaj način došli k meni?

Augusta tiho i frustrirano uzvikne. – Ovo će biti veoma teško objasniti, milorde.

– Nema sumnje.

Okrenula se prema ostacima vatre u kaminu, dopustivši da joj se plašt rastvori dok je stajala ispred žeravice. Veliki crveni dragulj iznad njezinih dojki blistao je odražavajući sjaj vatre.

Harry je opazio primamljive obline što ih je razotkrivao dekolte Augustine haljine, te je nastavio zuriti. Dobri Bože, gotovo može vidjeti njezine bradavice kako se naziru iza dviju strateški smještenih satenskih ruža. Njegova je mašta izmakla nadzoru i dočarala mu jasnu sliku tih jedva prikriivenih pupoljaka. Čvrste i zrele, zacijelo stvorene za muška usta.

Harry trepne, odjednom svjestan da ga obuzima spolno uzbuđenje. Borio se kako bi uspostavio svoju uobičajenu samokontrolu.

– Predlažem da započnete s objašnjenjima, bez obzira o čemu je riječ, odmah. Već je kasno. – Harry se naslonio na rub stola. Prekrižio je ruke na prsima i na licu namjestio izraz prijekora. Bilo je teško ostati namršten, a zapravo je želio povući Augustu na sag i voditi s njom ljubav. U sebi je uzdahnuo. Žena ga je opčinila.

– Večeras sam došla ovamo kako bih vas upozorila da će doći do katastrofe.

– Smijem li pitati o kakvoj je katastrofi riječ, gospođice Ballinger?

Okrenula je glavu i nesretno ga pogledala. – Došlo je do strašne greške, milorde. Vi ste danas poslijepodne očito posjetili mojeg strica?

– Jesam. – Valjda nije sve ovo izvela samo da bi mu rekla da će odbiti njegovu ponudu, pomislio jc Harry, prvi put ozbiljno zabrinut.

– Stric Thomas vas je pogrešno shvatio, milorde. Vidite, mislio je da prosite mene, a ne moju sestričnu. Nema sumnje da je to bila samo njegova želja. Već ga odavna muči to što se još nisam udala. Osjeća da mu je dužnost udati me. U svakom slučaju, bojim se da je već poslao obavijest u novine. Žalim što vas moram obavijestiti da će sutra ujutro cijeli grad pričati o našim zarukama.

Harry otrgne pogled sa satenskih ruža i zagleda se u blistave vrhove svojih cipela. Unatoč sve većoj težini što ju je osjećao u preponama uspio je zadržati bezizražajan glas. – Shvaćam.

– Molim vas, vjerujte mi, milorde, to je bila nenamjerna stričeva greška. Pomno sam ga ispitala i on je bio posve siguran da ste zatražili moju ruku. Znae kakav je on. Uglavnom živi u nekom drugom svijetu. Može se sjetiti imena svih svojih drevnih Grka i Rimljana, ali često zaboravlja imena svojih ukućana. Pretpostavljam da to možete razumjeti.

– Hmmm.

- Da, mislila sam da ćete razumjeti. Nema sumnje da i vi imate isti problem. No, dakle – Augusta se naglo okrene, a njezin plašt zavijori poput tamnog baršunastog jedra – nije sve izgubljeno. Bit će teško za oboje kad sutra bude objavljena vijest, ali nemajte straha, ja imam plan.
- Bože, pomози nam – ispod glasa izusti Harry.
- Kako, molim? – Oštro ga je pogledala.
- Ništa, gospođice Ballinger. Rekli ste nešto o planu?
- Točno. Sad me pažljivo slušajte. Znam da nemate mnogo iskustva sa spletkama i sličnim stvarima jer se bavite samo znanstvenim pitanjima, pa morate dobro paziti.
- Pretpostavljam da vi imate iskustva u takvim stvarima?
- Pa, ne baš u takvima – prizna Augusta – ali sa spletkama općenito, ako znate što mislim. Treba imati dara za provođenje u djelo dobrog plana. Čovjek mora biti smion. Treba se ponašati kao da je sve u najboljem redu. Mora u svakom trenutku biti smiren. Razumijete li me, milorde?
- Vjerujem da razumijem. Zašto ne biste ukratko izložili svoj plan kako bih shvatio o čemu je riječ?
- Vrlo dobro. – Namrštila se u koncentraciji i proučavala zemljovid Europe obješen na zidu. – Problem je u tome što nećete moći časno povući svoju ponudu kad se naše zaruke jednom objave u novinama.
- Istina – reče Graystone. – To mi uopće ne bi palo na pamet.
- Da, našli ste se u klopci. No ja, s druge strane, mogu iskoristiti pravo jedne dame i povući se. Upravo to ću učiniti.
- Gospođice Ballinger...
- O, znam da će biti mnogo tračeva, a mene će prozvati namigušom, između ostaloga. Možda ću na neko vrijeme morati otići iz grada, ali to nije posebno važno. Na koncu ćete vi biti slobodni. Zapravo, imat ćete svačije simpatije. Kad se oluja stiša, moći ćete zamoliti za ruku moje sestrične, što je i bila vaša namjera. – Augusta ga s iščekivanjem pogleda.
- To je cijeli vaš plan, gospođice Ballinger? – nakon trenutka razmišljanja upita Harry.
- Bojim se da jest – reče Augusta zabrinutim tonom. – Čini li vam se malo previše jednostavnim? Možda bismo ga mogli malo razraditi. No sve u svemu, sklona sam vjerovati da će plan biti lakše provesti u djelo ako je jednostavniji.
- Nema sumnje da su vaši instinkti u takvim stvarima bolji od mojih – promrmlja Harry. – Znači, tako se silno želite osloboditi zaruka?
- Lice joj je oblilo izdajničko rumenilo, a pogled je skrenula u stranu. – Nije u tome stvar, gospodine. Važno je to da se vi niste željeli zaručiti sa mnom. Zamolili ste za Claudijinu ruku. I tko bi vam mogao zamjeriti? Posve

razumijem. Premda vas moram upozoriti da nisam sigurna da će to biti uspješan brak. Vas dvoje ste previše slični, ako razumijete što mislim.

Harry podigne ruku da bi zaustavio njezinu bujicu riječi. – Možda bih trebao nešto pojasniti prije nego nastavimo s vašim planom.

– Što bi to bilo?

Uputio joj je malen, upitni osmijeh, očito znatiželjan da vidi što će se dalje događati. – Vaš stric nije pogriješio. Zamolio sam za vašu ruku, gospođice Ballinger.

– Moju?

– Da.

– Moju ruku? Zamolili ste za moju ruku, milorde? – Promatrala ga je zamagljenim očima.

Harry više nije mogao izdržati. Odmaknuo se od stola i prešao kratku razdaljinu među njima. Stao je pred njom i uhvatio jednu od njezinih nemirnih ruku. Prinio ju je usnama i nježno je poljubio. – Vašu ruku, Augusta.

Augustini su prsti bili posve hladni. Postao je svjestan činjenice da ona drhti. Bez riječi, polako ju je povukao u zagrljaj. Neobično je nježna na dodir, pomislio je. Njezina su leđa lijepo izvijena, a kroz ružičastu haljinu mogao je osjetiti mekane obline bokova.

– Milorde, ne razumijem – dahne Augusta.

– To je očito. Možda će vam ovo pojasniti situaciju. – Harry sagne glavu i poljubi je. Tada ju je prvi put doista poljubio. Nije računao onaj lagani poljubac u obraz što mu ga je dala one večeri u Enfieldovoj knjižnici.

Poljubio ju je onako kako je sanjario proteklih nekoliko noći dok je ležao budan u svojem krevetu.

Harry nije žurio, te je svojim ustima lagano, ovlaš dotaknuo Augustine rastvorene usne. Bio je svjestan njezine napetosti, kao i duboke ženstvene radoznalosti i nesigurnosti. Njezine raznovrsne emocije istodobno su ga uzbuđivale i stvarale snažnu želju da je zaštiti. Silno ju je želio obljubiti, ali je težio i za tim da je učini sigurnom. Zavrtjelo mu se u glavi od neobične kombinacije snažnih žudnji.

Veoma nježno podigao je sitnu Augustinu ruku do svojeg ramena. Njezini su ga prsti stegnuli. Harry je produbio poljubac, uživajući u njezinim sočnim ustima.

Njezin je okus bio neopisiv. Sladak, pikantan, duboko ženstven, djelovao je na sva njegova osjetila. Prije nego je shvatio što zapravo čini, Harry je zavukao jezik u intimnu dubinu njezinih usta. Njegove su se ruke stegnule oko njezina struka, stišćući ružičastu svilu. Osjećao je pritisak satenskih ruža na svojoj košulji. Ispod tkanine osjećao je ukružene bradavice.

Augusta je tiho uzviknula i odmah podigla obje ruke oko njegova vrata. Plašt joj je pao s ramena, razotkrivajući obline njezinih dojki. Harry je bio intenzivno, slijepo svjestan njezina mirisa i parfema što ga je nanijela. Njegovo se cijelo tijelo ukočilo od iščekivanja.

Uhvatio je gornji dio jednog rukava Augustine haljine i polako ga spustio niz njezino rame. Njezina se lijeva dojka, malena ali lijepo oblikovana, pojavila iznad gotovo nepostojećeg korzeta. Harry je dlanom obujmio čvrstu dojku. Imao je pravo kad je riječ o njezinim bradavicama.

Ona što ju je vrškom prsta dodirivao bila je primamljiva poput crvene, zrele trešnje

– O, nebesa. Harry. Mislim, milorde.

– Harry je sasvim u redu. – Ponovno je palcem nježno prešao preko bradavice i osjetio kako je Augusta zadrhtala.

Odsjaj iz kamina plesao je po crvenim draguljima ogrlice. Harry je promatrao prekrasan prizor Auguste obasjane svjetlošću vatre i krvavo crvenih dragulja. Opazio je buđenje senzualnosti u njezinu pogledu, a u njegovim su se mislima pojavile slike legendarnih kraljica iz antiknog doba. – Moja vlastita Kleopatra – promrmlja.

Augusta se ukočila i počela se povlačiti. Harry je ponovno dotaknuo njezinu bradavicu, nježno, izazovno. Poljubio je udubinu njezina vrata.

– Harry. – Augusta dahne, zatim zadrhti i svom se težinom osloni na njega. Njezine su se ruke snažno stegnule oko njegova vrata. – O, Harry. Pitala sam se kako će to biti... – Poljubila ga je u vrat i grčevito se držala za njega.

Njezina iznenadna provala strasti potvrdila je sve njegove muške instinkte. Harry je shvatio da je nešto u njemu uvijek znalo da će ovako reagirati na njega. Ono što nije predvidio ili očekivao bio je učinak što će ga takva reakcija imati na njega. Stvarnost njezine propupale žudnje uznemirila je sva njegova osjetila.

Držeći dlan na njezinoj dojci, Harry ju je polako spustio na sag. Stezala je njegova ramena, promatrajući ga kroz trepavice. Njezine prelijepe oči boje topaza ispunjavala je žudnja i čuđenje, kao i nešto što je moglo biti strah.

Harry je zastenjao kad se ispružio uz nju i posegnuo za rubom njezine haljine.

– Milorde... – Riječi su bile jedva čujni šapat na njezinim usnama.

– Harry – ispravio ju je, poljubivši ružičastu bradavicu koju je milovao palcem. Polako je povukao svilu do njezinih koljena, otkrivajući njezine svilene čarape.

– Harry, molim vas, moram vam nešto reći. Nešto važno. Ne bih željela da me oženite, a zatim se osjećate prevarenim.

Ukočio se dok mu se u utrobi stvorila ledena vatra. – Što biste željeli da znam, Augusta? Jeste li legli s drugim čovjekom?

Trepnula je, na trenutak ne shvaćajući pitanje. Zatim su se njezini obrazi oblili rumenilom. – Nebesa, ne, milorde. Uopće nisam o tome željela govoriti. – Izvrsno. – Harry se slabašno osmjehnuo kad su ga preplavili olakšanje i ushićenje. Jasno da nije bila ni s kim drugim. To su mu svi njegovi instinkti rekli još prije nekoliko tjedana. Ipak, lijepo je imati potvrdu. Jedan problem manje, pomislio je, prilično zadovoljno. Nema nikakvog ljubavnika iz prošlosti. Augusta će posve pripadati samo njemu.

– Riječ je o tome, Harry – veoma usrdno nastavi Augusta – bojim se da bih vam bila veoma loša žena. Kad ste me neku večer našli u Enfieldovoj knjižnici, pokušala sam vam objasniti da sebe ne smatram osobom koja poštuje uobičajena pravila ponašanja u društvu. Morate imati na umu da sam ja član obitelji Ballinger iz Northumberlanda. Uopće nisam anđeoskog ponašanja poput moje sestrične. Ne obazirem se na prikladno ponašanje, a vi ste sasvim jasno rekli da želite besprijekornu ženu.

Harry još malo podigne rub njezine haljine. Njegovi su prsti našli nevjerojatnu mekoću unutarne strane njezinih bedara. – Mislim da ćete uz malo uputa postati doista besprijekorna žena.

– Uopće nisam sigurna u to, milorde – očajnički će Augusta. – Veoma je teško promijeniti nečiji temperament, znate.

– Ne tražim to od vas.

– Ne tražite? – tjeskobno je promatrala njegovo lice. – Doista vam se sviđam ovakva kakva jesam?

– Jako. – Poljubio joj je rame. – Možda postoje jedno ili dva područja o kojima bi trebalo razgovarati. No uvjeren sam da će se sve srediti i da ćete postati izvrsna grofica.

– Shvaćam. – Ugrizla se za usnu i čvrsto stisnula noge. – Harry, volite li me? Uzdahnuo je i zaustavio ruku na njezinu bedru. – Augusta, svjestan sam činjenice da mnoge mlade dame poput vas vjeruju da je ljubav neki mistični, jedinstveni osjećaj koji nailazi poput čarolije, bez ikakvog racionalnog procesa ili objašnjenja. No ja imam posve drukčije mišljenje.

– Naravno. – Jasno se vidjelo razočaranje u njezinim očima. – Pretpostavljam da vi uopće ne vjerujete u ljubav, zar ne, milorde? Vi ste ipak znanstvenik. Proučavate Aristotela i Platona, i sve one strašno logične tipove. Moram vas upozoriti da previše racionalnog, logičnog razmišljanja može ozbiljno nauditi mozgu.

– Imat ću to na umu. – Poljubio joj je dojku, uživajući u teksturi njezine kože. Bože, to je tako lijep osjećaj. Nije se mogao sjetiti kad je zadnji put želio neku ženu ovako kako noćas želi nju.

Već je postao nestrpljiv. Njegovo je tijelo pulsiralo od žudnje, a izluđivao ga je jedva osjetljiv, opori miris Augustina uzbuđenja. Ona želi njega. Polako joj je ponovno raširio noge i zavukao prste u njezinu vlažnu vrelinu. Augusta je

šokirano kriknula i čvršće ga stegnula. Oči su joj se raširile od zaprepaštenja.

– Harry.

– Sviđa li vam se to, Augusta? – Nježnim je poljupcima prekrivao njezinu dojku dok je prstima milovao mekane latice koje su čuvale njezine najintimnije tajne.

– Nisam sigurna – jedva je uspjela izustiti. – To je posve neobičan osjećaj. Ne znam treba li...

Zidna ura u kutu odbila je sat. Bilo je kao da ga je netko zalio hladnom vodom. Naglo se pribrao.

– Dobri Bože. Kojeg vruga radim? – Harry je odmah sjeo i povukao haljinu natrag do Augustinih gležnjeva. – Pogledajte koliko je sati. Lady Arbuthnott i vaš prijatelj Scruggs vas sigurno čekaju. Tko zna što sada misle.

Augusta se nesigurno nasmiješila kad ju je povukao na noge i poravnao njezinu odjeću. – Nema razloga za paniku, milorde. Lady Arbuthnott je žena veoma suvremenih nazora, baš kao i ja. A Scruggs je njezin batler. On ništa neće reći.

– Vraga neće – progundā Harry dok se mučio da poravna satenske ruže na haljini i namjesti plašt oko njezinih ramena. – Vražja haljina. Gotovo ispadate iz nje. Dopustite da vam kažem kako će jedna od prvih stvari u našem braku biti pribavljanje nove garderobe.

– Harry...

– Požurite, Augusta. – Uhvatio ju je za ruku i povukao do prozora. – Moramo vas smjestiti vratiti k Lady Arbuthnott. Posljednje što bih želio je da se o vama počnu širiti tračevi.

– Doista, milorde. – U njezinu se glasu sada osjećao ledeni prizvuk.

Harry je ignorirao njezinu razdraženost. Popeo se kroz prozor, a zatim je pomogao Augusti da se spusti na travu.

U njegovim je rukama bila podatna i topla, te je zastenjao. Još uvijek je bio spolno uzbuđen. Nakratko je pomislio da bi je trebao odnijeti gore, u svoju spavaću sobu, a ne k Sally. No to je večeras nemoguće.

Uskoro, obećao je sebi, uhvatio je za ruku i poveo kroz vrt prema kapiji. Ovaj će se brak morati veoma brzo sklopiti. Ne može dugo izdržati ovakvo mučenje.

Dobri Bože, što mu je ta žena učinila?

– Harry, ako ste tako zabrinuti zbog glasina i ne vjerujete da me volite, zašto se, za ime svijeta, želite mnome oženiti? – Augusta se omotala plaštem i trčkarala kako bi držala korak s njim.

Pitanje ga je iznenadilo. Također ga je ljutilo, premda je znao da ga je trebao očekivati. Augusta nije od onih koji lako odustaju.

– Postoje mnogi dobri, logični razlozi – odrješito joj je rekao kad je zastao na kapiji kako bi provjerio ima li koga na putu. – Ali sada nemam vremena

govoriti o tome. – Hladna mjesečina obasjavala je popločanu cestu. Prozori Sallyne kuće toplo su blistali na drugom kraju uske ceste. Nikoga nije bilo na vidiku. – Podigni kapuljaču na glavu, Augusta.

– Da, milorde. Doista ne bismo željeli riskirati da me netko vidi ovdje s vama, zar ne?

Čuo je uvrijeđen ton u njezinu glasu i lecnuo se. – Oprostite mi što nisam onako romantičan kako biste vi možda željeli, Augusta, ali pomalo mi se žuri.

– To je očito.

– Možda vas nije briga za vaš dobar glas, gospođice Ballinger, ali mene jest.

– Usredotočio se na put što ih je vodio do stražnjeg ulaza u vrt Lady Arbuthnott. Kapija je bila otključana. Harry žurno povuče Augustu unutra. Vidio je kako se neka sjenka odmaknula od kuće i pošla naprijed, krećući se poput raka. Scruggs je još uvijek posve maskiran, suho je primijetio.

Harry pogleda svoju zaručnicu. Pokušao je vidjeti njezin izraz lica, ali ga je skrivala kapuljača. Bio je itekako svjestan da se ne ponaša poput romantičnog muža o kakvom svaka djevojka sanja.

– Augusta?

– Da, milorde?

– Dogovorili smo se, zar ne? Nećete se sutra pokušati povući, je li? Jer ako pokušate, moram vas upozoriti...

– Nebesa, ne, milorde. – Podigla je bradu. – Ako ste zadovoljni idejom da se oženite frivolnom ženom koja nosi previše dekoltirane haljine, pretpostavljam da ja mogu tolerirati uštogljenog, trezvenog, neromantičnog učenjaka. U mojim godinama, čini mi se da bih trebala biti zahvalna na onome što mogu dobiti. Ali postoji jedan uvjet, milorde.

– Koji je to vrag?

– Moram inzistirati na dugotrajnim zarukama.

– Koliko dugotrajnim? – oštro upita Harry, odjednom oprezan.

– Godinu dana? – Promatrala ga je sa sjajem u očima.

– Dobri Bože. Nemam namjeru potratiti godinu dana na ove zaruke, gospođice Ballinger. Tri mjeseca bi trebala biti dovoljna za pripremu vjenčanja.

– Šest.

– Grom i pakao. Četiri mjeseca, i to je moja konačna ponuda.

Augusta uzdigne bradu. – To je tako velikodušno s vaše strane, milorde – kiselo reče.

– Da, jest. Previše velikodušno. Uđite u kuću, gospođice Ballinger, prije nego požalim zbog svoje velikodušnosti i učinim nešto drastično što bismo oboje požalili.

Harry se okrene i ljutitim koracima iziđe iz vrta. U njemu je ključao bijes zbog činjenice da se upravo poput trgovca ribom cjenkao oko duljine vlastitih zaruka.

Pitao se je li se Antonije tako osjećao kad je imao posla s Kleopatrom.

Harry je večeras više suosjećao s Antonijem nego ranije. Ranije je Rimljanina uvijek smatrao žrtvom svoje neobuzdane požude. No Harry je počeo shvaćati kako žena može poljuljati muškarčevu samokontrolu.

To je bila poražavajuća spoznaja i Harry je znao da će morati biti na oprezu. Augusta je, čini se, posebno nadarena sposobnošću da ga gurne do ruba.

«^»

Nekoliko sati kasnije Augusta je ležala u svojem krevetu, posve budna, i zurila u strop. Još uvijek je osjećala toplinu Harryjevih usta na svojim. Njezino je tijelo pamtilo svaki njegov dodir. Osjećala je nepoznatu novu čežnju kojoj nije znala odrediti ime. Činilo se da joj žilama teče vatra i skuplja se u donjem dijelu njezina tijela.

Uz drhtaj je shvatila kako bi željela da je Harry ovdje uz nju, te da završi ono što je započeo na podu u svojoj knjižnici.

Ovo je ono na što misle kad govore o strasti, pomislila je. Ovo je tema pjesama i romantičnih romana.

Usprkos svojoj bogatoj mašti, nikad nije posve shvaćala kako uzbudljivo to može biti, niti kako opasno. Žena bi se mogla izgubiti u toj vrsti iskričavog, omamljujućeg uzbuđenja.

A Harry se odlučio za ženidbu.

Augusta je osjetila kako je preplavljuje val panike. Udaja? Za Harryja? Nemoguće. To nikad ne bi uspjelo. Bila bi to strašna greška. Mora pronaći način za razvrgavanje tih zaruka, radi oboje. Promatrala je sjenke na stropu, zaključivši da će morati biti veoma oprezna i veoma pametna.

4.

Harry se jednim ramenom oslonio na zid u plesnoj dvorani i zamišljeno pijuckao šampanjac dok je promatrao svoju zaručnicu kako opet počinje plesati s nekim drugim muškarcem.

Augusta, ozarena u laganoj svilenoj haljini tamnocrvene boje, zadovoljno se smiješila dok ju je njezin visok, naočit, crvenokosi partner vrtio u brzom valceru. Nije se moglo zaniijekati da par čini lijep prizor na krcatom plesnom podiju.

– Što znaš o Lovejoyu? – Harry upita Petera koji je stajao kraj njega s izrazom dosade na privlačnom licu.

– Bilo bi bolje da to pitanje postaviš jednoj od dama. – Peterov je pogled nemirno lutao po prepunoj plesnoj dvorani. – Koliko sam shvatio, prilično je omiljen među pripadnicama ljepšeg spola.

– Očito. Večeras je plesao sa svim neudanim ženama u prostoriji. Niti jedna ga još nije odbila.

Peter nakratko izvije usta u osmijeh. – Znam. Čak ni Anđeo. – Njegov se pogled načas zaustavio na Augustinoj čednoj, zlatokosoj sestričnici koja je plesala s postarijim barunom.

– Nije me briga ako pleše s Claudijom Ballinger, ali možda ću morati spriječiti da pleše valcer s Augustom.

Peter podrugljivo uzdigne obrve. – Misliš da će ti to uspjeti? Augusta Ballinger misli vlastitom glavom, što si dosad već trebao shvatiti.

– Možda je tako, ali ona je zaručena sa mnom. Vrijeme je da se nauči malo pristojnije ponašati.

Peter se naceri. – Dakle, sad kad si izabrao ženu, kaniš je pretvoriti u suprugu kakvu misliš da želiš, je li? To bi trebalo biti zanimljivo. Imaj na umu da gospođica Augusta Ballinger potječe iz divlje loze obitelji Ballinger. Prema onome što sam čuo, ta družina nikad ništa nije činila na pristojan način. Augustini su roditelji izazvali sablazan u društvu jer su pobjegli kako bi se vjenčali; Sally mi je pričala.

– To je stara stvar koja sad više nikoga ne bi trebala zanimati.

– Pa, u tom slučaju, možemo li razgovarati o novijim vijestima? – reče Peter, pokazujući malo više zanimanja za razgovor. – Tu je prilično zagonetan način na koji je brat gospođice Ballinger ubijen prije dvije godine.

– Ubio ga je drumski razbojnik kad se vraćao kući iz Londona.

– To je službena verzija. Stvari su se zataškale, ali prema onome što Sally kaže, nagađalo se da je mladić umiješan u neke veoma sumnjive aktivnosti.

Harry se namršti. – Neizbježno je da dođe do nagađanja i tračeva kad mladi razvratnik nasilno umre. Svi znaju da je Richard Ballinger bio lakomisleni mladić usijane glave, baš kao i njegov otac prije njega.

– Da, pa kad već govorimo o ocu – s užitkom promrmlja Peter – jesi li razmislio o glasu na kojem je taj čovjek bio zbog dvoboja izazvanih osobinom njegove žene da privlači pogrešnu vrstu pozornosti? Zar se ne bojiš da bi se takav problem mogao nastaviti i u sadašnjoj generaciji? Neki kažu da je Augusta veoma slična majci.

Harry stisne usta, svjestan da ga Peter namjerno izaziva. – Ballinger je bio lakoumni idiot. Prema onome što mi je Sir Thomas ispričao, čovjek nije imao nikakvu kontrolu nad svojom ženom. Dopustio joj je da divlja. Ne kanim Augusti dopustiti da se uvaljuje u neprilike koje bi me natjerale na susrete ranom zorom. Samo se budala bori u dvoboju zbog žene.

– Šteta. Mislim da bi bio prilično dobar u tome. U dvobojima, želim reći. Postojali su trenuci kad sam doista vjerovao da tvojim žilama teče led umjesto krvi, Harry. A svi znaju da su hladnokrvni ljudi u dvobojima bolji od onih vatrene krvi.

– To je teorija koju ne kanim osobno provjeriti. – Harry se mrštio dok je promatrao kako Lovejoy vrti Augustu po plesnom podiju na neki posebno neobuzdan način. – Ako ćeš me ispričati, mislim da ću plesati sa svojom zaručnicom.

– Učini to. Možeš je zabavljati lekcijama o pristojnosti. – Peter se odmakne od zida. – U međuvremenu, mislim da ću uništiti večer Anđelu jer ću je zamoliti za ples. Pet prema jedan da će me glatko odbiti.

– Pokušaj s njom razgovarati o knjizi što je piše – odsutno je predložio Harry dok je odlagao svoju čašu na pladanj.

– Koja je to knjiga?

– Mislim da je Sir Thomas rekao da naslov glasi *Što bi mlade dame trebale znati*.

– Dobri Bože. – Peter se doimao zaprepaštenim. – Zar sve žene u Londonu pišu knjige?

– Čini se. Razvedri se – reče mu Harry. – Možda ćeš naučiti nešto korisno.

Zaputio se u gužvu, probijajući se kroz šaroliko mnoštvo. Nekoliko su ga puta zaustavili poznanici koji su mu željeli čestitati na zarukama.

Zapravo, tijekom protekla dva dana, otkako se obavijest pojavila u novinama, Harry je postao itekako svjestan da je objava neočekivanih zaruka zaintrigirala visoko društvo.

Lady Willoughby, krupna dama odjevena u ružičasto, lupnula je lepezom po crnom rukavu Harryjeva večernjeg odijela dok je prolazio kraj nje. – Dakle, gospođica Augusta Ballinger dospjela je na vrh vašeg popisa, je li, milorde? Nikad ne bih rekla da ćete se vas dvoje naći. No s druge strane, vi ste uvijek bili posebni, zar ne, Graystone?

– Pretpostavljam da mi čestitate na zarukama – hladno će Harry.

– Ali naravno, gospodine. Cijelo će vam društvo rado čestitati. Očekujemo da će nas cijela ta situacija uvelike zabavljati ove sezone, razumijete.

Harry stisne oči. – Ne, gospođo, ne razumijem.

– Ma hajde, milorde, morate priznati da će sve to biti veoma zabavno. Vi i Augusta Ballinger tako ste neobičan par, nije li tako? Bit će veoma zanimljivo vidjeti hoćete li je uspjeti odvesti pred oltar bez potrebe da se borite u dvobojima ili bez zamolbe njezinu stricu da je pošalje na selo. Ona je član obitelji Ballinger iz Northumberlanda, znate. Nemirna družina, ta grana obitelji.

– Moja zaručnica je dama – veoma tiho reče Harry. Trenutak je ledenim pogledom zurio u ženu, a na licu mu se nije pojavila nikakva emocija. –

Očekujem da će ljudi tu činjenicu imati na umu kad govore o njoj. Zapamtit ćete to, zar ne, gospođo?

Lady Willoughby nesigurno trepne, a lice joj oblije rumenilo. – Pa, naravno, milorde. Nisam kanila nikoga uvrijediti. Samo sam vas zadirkivala. Naša je Augusta živahna mlada žena, ali svima nam je draga i želimo joj sve najbolje.

– Hvala vam. Prenijet ću joj tu informaciju. – Harry ledenom pristojnošću nakloni glavu i okrene se. U sebi je zastenjao. Nema sumnje, Augustin entuzijastieni pristup životu doveo ju je na nepoželjan glas da je lakomislena. Morat će je obuzdati prije nego se uvali u nevolje.

Konačno ju je našao na drugoj strani plesne dvorane gdje je stajala čavrljajući i smijući se u Lovejoyevu društvu. Kao da je osjetila njegovu blizinu, prekinula se usred rečenice i okrenula glavu prema Harryju. U očima joj se pojavio sjaj dok je gracioznim pokretom širila lepezu.

– Pitala sam se kad ćete se večeras pojaviti, milorde – reče Augusta. – Jeste li upoznali Lorda Lovejoya?

– Upoznali smo se. – Harry kratko kimne drugom muškarcu. Nije mu se sviđao pomalo prepreden izraz zabavljanja na Lovejoyevu licu. Niti mu se sviđao način na koji je čovjek stajao previše blizu Auguste.

– Da, naravno. Članovi smo nekih istih klubova, zar ne, Graystone? – Lovejoy se okrene Augusti i galantnim pokretom primi njezinu ruku u rukavici. – Pretpostavljam da vas moram prepustiti vašem budućem mužu i gospodaru, draga moja – reče i prinese njezine prste usnama. – Sad shvaćam da je sve izgubljeno što se mene tiče. Mogu se jedino nadati da ćete u svojem srcu osjetiti sažaljenje prema meni zbog poražavajućeg udarca što ste mi ga nanijeli kad ste se zaručili s Graystoneom.

– Sigurna sam da ćete se brzo oporaviti, gospodine. – Augusta povuče svoju ruku i s osmijehom otpusti Lovejoya. Okrenula se Harryju kad je barun nestao u mnoštvu.

U očima joj se nazirao izazovni sjaj, a lice joj je bilo rumeno. Harry se sjetio da je Augusta imala tako neobično rumenu boju lica u dvjema prigodama kad ju je vidio nakon objave zaruka.

Mislio je da zna što je razlog rumenilu. Kad god bi ga pogledala, Augusta se očito sjećala njihovog ponoćnog sastanka kad je ležala u njegovom naručju na podu u knjižnici. Bilo je jasno da je gospođici Ballinger, bez obzira na činjenicu da potječe iz northumberlandske strane obitelji, veoma neugodno zbog onoga što se dogodilo. To je dobar znak, zaključio je Harry. Pokazivao je da dama ipak ima osjećaj pristojnosti.

– Je li vam previše toplo, Augusta? – upita Harry ljubazno zabrinutim glasom. Brzo je odmahнула glavom. – Ne, ne, dobro mi je, milorde. Dakle, jeste li došli ovamo kako biste me zamolili za ples, gospodine? Ili mi želite održati lekciju o nekim finoćama ponašanja?

- Ovo drugo. - Harry je uhvati za ruku i povede kroz otvorena vrata u vrt.
 - Toga sam se i bojala. - Augusta se poigravala svojom lepezom dok su hodali preko terase. Zatim ju je naglo skupila. - Mnogo sam razmišljala, milorde.
 - I ja. - Harry ju je zaustavio kraj kamene klupe. - Sjednite, draga moja. Mislim da bismo trebali razgovarati.
 - O, Bože. Znala sam da će biti ovako. Jednostavno sam znala. - Namršteno ga je promatrala dok se graciozno spuštala na klupu. - Milorde, ovo nikako ne bi uspjelo. Najbolje da se suočimo s time i prekinemo tu ludost.
 - Što nikako ne bi uspjelo? - Harry podigne jednu nogu na kraj klupe i laktom se osloni na koljeno. Proučavao je Augustino usrdno lice dok ga je promatrala u sjenkama. - Mislite li na naše zaruke, kojim slučajem?
 - Svakako. Neprestano iznova razmišljam o tome, te ne mogu potisnuti pomisao da doista činite veliku grešku. Želim vam reći da sam veoma počašćena vašom ponudom, ali osjećam da bi za oboje bilo bolje kad bih se ja povukla.
 - Više bih volio da to ne činite, Augusta - reče Harry.
 - Ali, milorde, valjda nakon što ste imali vremena razmisliti o svemu shvaćate da naš brak jednostavno ne bi uspio.
 - Mislim da se možemo pobrinuti da uspije.
- Augusta stisne usta i skoči na noge. - Želite reći, gospodine, kako mislite da me možete prisiliti da se prilagodim vašim shvaćanjima prikladnog ženskog ponašanja.
- Nemojte stavljati riječi u moja usta, Augusta. - Harry je uhvati za ruku i nježno je prisili da ponovno sjedne. - Želim reći kako mislim da, uz malo prilagodavanja tu i tamo, možemo veoma lijepo zajedno živjeti.
 - A tko bi se od nas dvoje, prema vašem mišljenju, trebao prilagodavati, milorde?
- Harry uzdahne i zamišljeno usmjeri pogled na živicu iza nje. - Nema sumnje da ćemo oboje prihvatiti sitne promjene potrebne za uspješan brak.
- Shvaćam. Pokušajmo biti malo određeniji. Koje točno promjene očekujete od mene, gospodine?
 - Za početak, mislim da bi bilo najbolje kad više ne biste plesali valcer s Lovejoyem. Nešto u tom čovjeku uopće mi se ne sviđa. A večeras sam opazio da vam je počeo posvećivati veliku pozornost.
 - Kako se usuđujete, gospodine. - Augusta opet ljutito skoči na noge. - Plesat ću valcer s kim god želim, a bilo bi bolje da odmah sada shvatite kako nikad neću dopustiti svojem mužu ili bilo kojem drugom muškarcu da mi određuje s kim ću plesati. Žao mi je ako je takvo ponašanje previše nerafinirano za vaš ukus, gospodine, ali jamčim vam da je to samo nagovještaj neprikladnog ponašanja za koje sam sposobna.

- Shvaćam. Mene, naravno, duboko zabrinjava ta vijest.
- Zar mi se rugate, Graystone? – U Augustinim je očima plamtio bijes.
- Ne, draga moja, ne rugam vam se. Sjednite, molim vas.
- Ne želim. Uopće nemam namjeru sjesti. Vraćam se ravno u onu plesnu dvoranu. Potražit ću sestričnu i poći kući. Kad stignem kući, kanim reći stricu da odmah prekidam zaruke.
- Ne smijete to učiniti, Augusta.
- Zašto ne, molim vas, recite.

Harry je opet uhvati za ruku i ponovno je nježno, ali odlučno prisili da sjedne na kamenu klupu. – Jer vjerujem da ste časna mlada žena, usprkos vašoj usijanoj glavi. Žena koja ne bi, ni pod kojim okolnostima, muškarcu pružila određene usluge, a zatim ga odbacila.

- Određene usluge? – Augusta u šoku raširi oči. – O čemu to govorite? Vrijeme je, zaključio je Harry, za nekoliko blagih prijetnji, možda čak i za malo ucjene. Augustu treba gurnuti u pravom smjeru. Očito se opire zamisli o sklapanju braka. – Mislim da znate odgovor na to. Ili ste zaboravili na ono što se prije dvije večeri dogodilo na podu u mojoj knjižnici?
- Na podu u vašoj knjižnici. Zaboga. – Augusta je ukočeno sjedila na klupi i zurila u njega. – Milorde, valjda ne mislite da moram ostati zaručena s vama samo zato što sam vam dopustila da me poljubite.
- Uživali smo u nečemu što je mnogo više od poljupca, Augusta, a mislim da ste toga itekako svjesni.
- Da, pa, priznajem da su stvari otišle malo predaleko. – Počela je izgledati očajnički.
- Malo? Bili ste napola razodjeveni prije nego je završilo – podsjeti je Harry, prilično nemilosrdno. – Da ura nije odbila u pravom trenutku, bojim se da bismo doista otišli predaleko. Znam da se ponosite svojim modernim nazorima, Augusta, ali sigurno niste okrutni.
- Okrutna? U tome nije bilo ničeg okrutnog – obrecne se ona. – Barem ne s moje strane. Vi ste me iskoristili, gospodine.
- Harry slegne ramenima. – Vjerovao sam da smo zaručeni. Vaš je stric prihvatio moju ponudu, a vi ste me posjetili usred noći. Što sam trebao misliti? Neki bi rekli da ste me izazvali i bili više nego velikodušni sa svojim uslugama.
- Ne mogu vjerovati. Cijeli ovaj slijed događaja pretvara se u pravu zbrku. Jednom zauvijek, Graystone, nisam vam pružala nikakve usluge.
- Podcjenjujete se, draga moja. – Nasmiješio se. – Ja sam to smatrao doista velikom uslugom. Nikad neću zaboraviti osjećaj što ga je stvarala vaša ljupka dojka u mojem dlanu. Nježna, čvrsta i puna. Ukrašena savršenim pupoljkom koji je procvjetao pod mojim prstima.
- Augusta užasnuto i ozlojeđeno uzvikne: – Milorde.

- Zar doista mislite da bih mogao zaboraviti na vaša lijepo oblikovana bedra?
- nastavi Harry, posve svjestan što takve intimne izjave čine Augustinoj pribranosti. Rekao je sebi kako je krajnje vrijeme da dama dobije oštru lekciju. - Okrugla i lijepo oblikovana poput onih na grčkom kipu. Zauvijek ću kao dragocjenost u srcu čuvati privilegiju koju ste mi darovali kad ste mi dopustili da dotaknem vaša predivna bedra, slatka moja.
- Ali ja vam nisam dopustila da ih dotaknete - pobuni se Augusta. - Vi ste to sami učinili.
- Niste me uopće pokušali zaustaviti. Zapravo, poljubili ste me veoma toplo, čovjek bi čak mogao reći strastveno, niste li?
- Ne, nisam, gospodine. - Sad je već izgledala krajnje zabrinuto.
- Harry uzdigne obrve. - Ništa niste osjećali kad ste me poljubili? Duboko sam povrijeđen. I veoma razočaran pri pomisli da ste mi dali tako mnogo, a ništa niste osjećali. Za mene je to bio randevu sa strašću. Nikad ga neću zaboraviti.
- Nisam rekla da ništa nisam osjećala. Samo sam željela reći da ono što sam osjećala nije baš bila strast. Iznenadili ste me, to je sve. Milorde, pogrešno tumačite situaciju. Niste smjeli tim događajima dati takvo značenje.
- Znači li to da se tako često nalazite na ponoćnim randevuima pa takve intimne susrete više ne shvaćate ozbiljno?
- Nisam željela reći ništa tomu slično. - Već posve smućena, Augusta ga je poraženo gledala. - Namjerno u meni pokušavate izazvati osjećaj da bih trebala ostati zaručena s vama samo zato što smo se malo zaniјeli na podu u vašoj knjižnici.
- Osjećam da su te noći dana neka obećanja - reče Harry.
- Ja nisam dala nikakva obećanja.
- Ne slažem se. Držim da ste svakako dali obvezujuće obećanje kad ste mi dopustili intimne privilegije zaručenog muškarca. Što sam trebao misliti kad ste mi jasno stavili do znanja da ćete me spremno prihvatiti kao ljubavnika i kao muža?
- Nisam to ni na koji način jasno stavila do znanja - slabašno će Augusta.
- Oprostite, gospođice Ballinger. Nikako ne mogu vjerovati da ste se te noći samo zabavljali sa mnom. Niti me možete uvjeriti da ste pali tako nisko da vam je navika poigravati se s muškarčevim osjećajima na podu njegove knjižnice. Možda ste po prirodi nepromišljeni i brzopleti, ali ne želim vjerovati da nemate srca, da ste okrutni ili se uopće ne obazirete na svoju čast kao žene.
- Naravno da mi je stalo do moje časti - kroza stisnute zube reče Augusta. - Mi Ballingeri iz Northumberlanda veoma držimo do svoje časti. Borili bismo se do smrti za nju.
- Onda zaruke ostaju. Sad smo oboje vezani. Otišli smo previše daleko da bismo se vratili natrag.

Začuo se oštar zvuk pucanja, te Augusta pogleda svoju lepezu. Tako ju je grčevito stiskala da je slomila tanke daščice. – O, grom i pakao.

Harry se nasmiješio, ispružio ruku i nježno joj obuhvatio bradu. Njezine su se trepavice podigle, razotkrivajući izmučeni pogled. Sagnuo je glavu i ovlaš poljubio njezine rastvorene usne. – Vjerujte mi, Augusta. Bit će nam dobro zajedno.

– Uopće nisam sigurna u to, milorde. Mnogo sam o tome razmišljala i mogu jedino zaključiti da činimo veliku grešku.

– Nema nikakve greške. – Harry je slušao prve zvukove valcera što su dopirali kroz otvorene prozore. – Hoćete li mi učiniti čast i zaplesati sa mnom, draga moja?

– Valjda hoću – ne baš ljubazno reče Augusta i ustane. – Ne čini mi se da imam baš neku mogućnost izbora. Ako odbijem, vi ćete mi sigurno reći da pravila ponašanja iziskuju da plešem valcer s vama samo zato jer smo zaručeni.

– Znete kakav sam – promrmlja Harry i primi njezinu ruku. – Strogo se držim pravila ponašanja.

Bio je svjestan da Augusta još uvijek škrguće zubima dok ju je vodio u jarko osvjetljenu plesnu dvoranu.

«^»

Mnogo kasnije te večeri Harry je izišao iz svoje kočije u Ulici St. James i popeo se stubama do jedne dostojanstvene ustanove. Vrata su se odmah otvorila i on je ušao u jedinstveno udobnu, posve muževnu toplinu što je pruža propisno voden džentlmenski klub.

Nema ničeg sličnog ovome, pomislio je Harry dok je zauzimao mjesto blizu vatre i točio si čašu konjaka. Nije ni čudo što je Augusta došla na ideju da zabavi Sally i svoje prijateljice parodijom kluba u Ulici St. James. Muški je klub bastion protiv svijeta, utočište, dom dalje od doma gdje čovjek može biti sam ili naći društvo, već prema osobnim željama.

U klubu se čovjek može opustiti uz prijatelje, dobiti ili izgubiti imetak za stolovima, te obavljati posve privatne poslove, razmišljao je Harry. On je osobno činio mnogo od ovog posljednjeg u proteklih nekoliko godina.

Premda je tijekom rata bio prisiljen mnogo vremena provoditi na kontinentu, uvijek je nastojao svratiti u svoje klubove, kad god je bio u Londonu. Ukoliko nije mogao osobno pratiti razvoj događaja, pobrinuo se da jedan ili dvojica njegovih agenata budu članovi u važnijim ustanovama. Vrsta povjerljivih informacija što ih je čovjek mogao dobiti u ovakvoj okolini nikad nije prestala čuditi Harryja.

Jednom je baš u ovom klubu saznao ime čovjeka koji je bio odgovoran za smrt jednog od njegovih najvažnijih obavještajaca. Ubojica je uskoro nakon toga doživio nesreću.

U drugoj, jednako dostojanstvenoj ustanovi malo dalje u istoj ulici, Harry je sklopio ugovor o kupovini veoma osobnog dnevnika jedne kurtizane. Rečeno mu je da je dama voljela zabavljati mnoge francuske špijune koji su, pod krinkom izbjeglica, tijekom rata boravili u Londonu.

Tijekom dešifriranja djetinjasto jednostavne šifre u kojoj je dama pisala svoje memoare, Harry je prvi put naišao na ime Pauk. Žena je ubijena prije nego se Harryju pružila prilika da s njom razgovara. Njezina je sluškinja plačnim glasom objasnila da je jedan od kurtizaninih ljubavnika pobjesnio od ljubomore i zadao joj smrtonosne rane nožem. I ne, smučena sluškinja nije imala pojma koji je od mnogih ljubavnika njezine poslodavke to učinio.

Kodno ime Pauk proganjalo je Harryja za cijelo vrijeme njegova služenja Kruni. Muškarci su umirali u mračnim uličicama s tom riječju na usnama. Pisma francuskih agenata u kojima se spominjao tajanstveni Pauk pronalazila su se na tijelima tajnih kurira. Pronađeni su podaci o kretanju trupa i zemljovidi za koje se mislilo da su namijenjeni Pauku.

No na koncu je identitet čovjeka kojeg je Harry veoma rano počeo smatrati svojim osobnim protivnikom na golemoj šahovskoj ploči rata ipak ostao nepoznat. Šteta što mu je tako teško podnositi neriješene zagonetke, Harry je rekao sebi. Mnogo bi toga dao u zamjenu za istinu o Pauku.

Njegov ga je instinkt od početka uvjeravao da je riječ o Englezu, a ne o Francuzu. Harryja je ljutila spoznaja da se izdajnik nekažnjeno izvukao. Previše je dobrih agenata i previše poštenih vojnika umrlo zbog Pauka.

– Pokušavate pročitati svoju budućnost u plamenu, Graystone? Sumnjam da ćete ondje naći odgovore.

Harry je podigao glavu kad je Lovejoyev otegnuti glas prekinuo njegovo razmišljanje. – Baš sam mislio da ćete se prije ili kasnije pojaviti, Lovejoy. Želio sam porazgovarati s vama.

– Ma je li? – Lovejoy se poslužio konjakom, a zatim se nemarno naslonio na okvir kamina. Vrtio je zlatnu tekućinu u čaši, a njegove su zelene oči zlobno sjale. – Najprije mi morate dopustiti da vam čestitam na zarukama.

– Hvala. – Harry je čekao.

– Gospođica Ballinger uopće ne izgleda kao vaš tip. Bojim se da je naslijedila obiteljsku sklonost nepromišljenosti i nestašluku. Bit ćete neobičan par, ako vam ne smeta što to govorim.

– Ali da. To jest, smeta mi. – Harry se hladno nasmiješio. – Također mi smeta kad plešete valcer s mojom zaručnicom.

Lovejoy je na licu imao izraz zlobnog iščekivanja. – Gospođica Ballinger veoma voli valcer. Tvrdi da me smatra vještim partnerom.

Harry se opet zagledao u vatru. – Bilo bi najbolje za sve kad biste našli nekog drugog koga ćete impresionirati svojim plesnim vještinama.

– Što ako to ne učinim? – tiho će Lovejoy.

Harry uzdahne i ustane. – Ako to ne učinite, natjerat ćete me da poduzmem druge mjere za zaštitu svoje zaručnice od vas.

– Zar doista vjerujete da to možete učiniti?

– Da – reče Harry. – Vjerujem da mogu. I hoću. – Podigao je svoju čašu i progutao ono što je u njoj ostalo. Tada se bez riječi okrenuo i zaputio prema vratima.

Toliko o nepromišljenim tvrdnjama da se neće upuštati u dvoboje zbog žena, skrušeno je pomislio Harry. Znao je da je maločas bio veoma blizu bacanja rukavice. Ako Lovejoy ne shvati poruku, vrlo bi lako moglo doći do nečega tako melodramatičnog kao što je dvoboj pištoljima u zoru.

Harry odmahne glavom. Zaručen je tek dva dana, a Augusta već ima krajnje uznemirujući učinak na njegov miran, sređen život. To čovjeka doista navodi na pitanje kakav će biti njegov život nakon sklapanja braka s tom ženom.

«^»

Augusta je sjedila sklupčana u plavom naslonjaču kraj prozora knjižnice i namršteno promatrala roman u svojem krilu. Već najmanje pet minuta pokušava pročitati stranicu pred sobom. No kad god bi stigla do polovice prvog odlomka, izgubila bi koncentraciju, te bi morala početi iznova.

U posljednje vrijeme bilo joj je nemoguće misliti na bilo što drugo osim na Harryja. Nije mogla vjerovati kakvom su se brzinom odvijali događaji koji su doveli do situacije u kojoj se našla.

Povrh svega ostaloga, nije mogla razumjeti vlastitu reakciju na te događaje. Od trenutaka kad se našla na podu Harryjeve knjižnice, ponijeta prvim okusom strasti, hodala je naokolo smućenih misli.

Svaki put kad bi zatvorila oči, iznova je proživljavala uzbuđenje Harryjeva poljupca. Još uvijek je osjećala vrelinu njegovih usta. Sjećanje na njegove šokantno intimne dodire i sada izaziva slabost u njezinim nogama.

A Harry još uvijek inzistira na braku.

Kad su se vrata otvorila, s olakšanjem je podigla glavu.

– Tu si, Augusta. Tražila sam te. – Claudia se nasmiješila kad je ušla u sobu.

– Što čitaš? Još jedan roman, pretpostavljam?

– Antikvar. – Augusta zatvori knjigu. – Veoma zabavno, s mnogo pustolovina, izgubljenim nasljednikom i obiljem uzbuđenja.

– O, da. Novi Waverleyjev roman. Trebala sam znati. Još uvijek pokušavaš otkriti identitet autora?

– Sigurno je riječ o Walteru Scottu. Posve sam uvjerena u to.

– Kao i mnogi drugi, očito. Činjenica da autor krije svoj identitet zasigurno uvelike doprinosi prodaji njegovih knjiga.

– Ne bih rekla. To su veoma zabavne priče. Prodaju se iz istog razloga iz kojeg se prodaju Byronove pjesme. Užitek ih je čitati. Čovjek jedva čeka da okrene stranicu kako bi vidio što će se dalje događati.

Claudia je pogleda s izrazom blagog prijekora. – Ne misliš li da bi sada, kad si zaručena žena, trebala čitati nešto malo korisnije? Možda bi jedna od majčinih knjiga bila prikladnija za djevojku koja će uskoro postati žena ozbiljnog, obrazovanog muškarca. Sigurno ne želiš grofa dovoditi u neugodne situacije neobrazovanim razgovorima.

– Ako mene pitaš, Graystoneu bi dobro došlo malo neobrazovanog razgovora – progundā Augusta. – Čovjek je doista previše uštogljen. Znaš li da mi je rekao da ne bih smjela plesati valcer s Lovejoyem?

– Doista? – Claudia je sjela prekoputa sestrične i natočila si čaj iz čajnika na stoliću.

– Praktički mi je naredio.

Claudia je razmislila o tome. – Možda to nije tako loš savjet. Lovejoy je veoma privlačan, to priznajem, ali čini mi se da bi on spremno iskoristio damu koja mu dopusti previše slobode.

Augusta podigne pogled prema nebu i pomoli se za strpljenje. – Lovejoya se lako može držati pod kontrolom i pravi je gospodin. – Ugrizla se za usnu. – Claudia, hoće li ti jako smetati ako ti postavim delikatno pitanje? Željela bih savjet glede pravila ponašanja i, iskreno rečeno, ne mogu se sjetiti nikoga tko bi mi o tome mogao dati točnije informacije od tebe.

Claudia je uspravila svoju već ionako posve ravnu kralježnicu i pažljivo je slušala. – Pokušat ću te voditi kako najbolje umijem, Augusta. Što te muči?

Augusta je odmah požalila što je to započela. No sad je bilo prekasno. Naglavce je ušla u temu koja joj je tako poremetila san nakon sinoćnjeg bala.

– Misliš li da je točno da gospodin ima pravo smatrati da mu je dama dala određena obećanja samo zato što mu je dopustila da je poljubi?

Claudia se namrštila i razmislila o pitanju. – Očito je da dama nikomu osim zaručniku ili mužu ne smije dopustiti takvu slobodu. Majka je to veoma jasno napisala u svojoj knjizi *Upute o ponašanju i držanju mladih dama*.

– Da, znam – reče Augusta osjećajući sve veće nestrpljenje. – Ali budimo realne po tom pitanju. To se događa. Ljudi katkad ukradu poneki poljubac u vrtu. Svi to znamo. Sve dok su diskretni, nitko ne smatra da nakon toga moraju objaviti zaruke.

– Govorimo hipotetski, pretpostavljam? – upita Claudia i odjednom je oštro pogleda.

– Svakako. – Augusta nemarno odmahne rukom. – To se pitanje pojavilo tijekom rasprave s nekim, ovaj, prijateljicama u Pompeji. Nastojimo doći do zaključka o tome što se očekuje od žene u takvoj situaciji.

– Nema sumnje da bi bilo bolje kad se ne bi upuštala u takve rasprave, Augusta.

Augusta stisne zube. – Nema sumnje. Ali imaš li odgovor na pitanje?

– Pa, pretpostavljam da bi se moglo reći kako je dopuštanje muškarcu takve slobode primjer žaljenja vrijednog ponašanja, ali nije baš prekoračenje granica, ako me razumiješ. Moglo bi se poželjeti da dama malo više pazi na svoje ponašanje, ali ne može joj se strogo suditi zbog ukradenog poljupca. Barem ja to ne bih učinila.

– Da, točno tako i ja mislim – željno će Augusta. – A gospodin o kojem je riječ sigurno nema pravo misliti da je dama obećala da će se udati za njega samo zato što je bio tako neotesan i ukrao joj poljubac.

– Pa...

– Sam Bog zna, kad god bih tijekom bala prošetala vrtom, vidjela bih kako se neka gospoda i dame ljube. Nisu svi požurili natrag u plesnu dvoranu i objavili svoje zaruke.

Claudia polako kimne. – Ne, mislim da ne bi bilo pošteno kad bi gospodin smatrao da mu je dama dala čvrsto obećanje samo na temelju jednog poljupca.

Augusta se nasmiješi, zadovoljno i s olakšanjem. – Doista ne bi bilo pošteno. Baš sam i ja došla do tog zaključka, Claudia. Tako mi je drago da se slažeš sa mnom.

– Naravno – zamišljeno nastavi Claudia – ako je riječ o nečemu što je malo više od običnog poljupca, situacija bi bila sasvim drukčija.

Augusta odjednom osjeti mučninu. – Zar?

– Da, sigurno. – Claudia je otpila gutljaj čaja dok je razmišljala o nijansama hipotetske situacije. – Definitivno. Ako dama o kojoj je riječ na takvo ponašanje gospodina reagira s bilo kojim stupnjem topline, to jest, ako mu dopusti druge intimnosti, primjerice, ili ga na bilo koji način ohrabruje...

– Da? – potakne je Augusta, strepeći od Claudijinih sljedećih riječi.

– Onda mislim da gospodin o kojem je riječ ima posve pravo smatrati da mu dama doista uzvraća osjećaje. S pravom bi vjerovao da mu takvim postupkom daje obećanje.

– Shvaćam. – Augusta je mračno zurila u roman na svojem krilu. U mislima joj se odjednom pojavila vizija nje same kako besramno leži u Graystoneovu naručju na podu njegove knjižnice. Osjećala je vrelinu u obrazima, te se mogla jedino nadati da njezina sestrična to neće opaziti i prokomentirati. – Što ako je gospodin bio pomalo previše slobodan u svojim nastojanjima? – na

koncu oprezno upita. – Što ako ju je on više ili manje nagovorio da mu dopusti intimnosti o kojima ranije nije ni razmišljala?

– Dama je odgovorna za svoj dobar glas – reče Claudia uznositom sigurnošću koja je Augustu uvelike podsjetila na strinu Prudence. – Uvijek mora dobro paziti da se ponaša tako savršeno kako uopće ne bi došlo do tako neugodnih situacija.

Augusta nabere nos i ništa ne reče.

– I, naravno – ozbiljno nastavi Claudia – ako je gospodin o kojem je riječ slučajno čovjek besprijekornog odgoja i poznat je po časti i pristojnosti, slučaj bi bio još jasniji.

– Doista?

– O, da. Bilo bi lako shvatiti zašto je povjerovao da su dana određena obećanja. Gospodin takva dostojanstva i profinjene osjećajnosti normalno bi očekivao da će dama održati tako nagoviještena obećanja. Njezina bi čast to iziskivala.

– To je jedno od onoga čemu sam se oduvijek divila kod tebe, Claudia. Pune si četiri godine mlađa od mene, ali imaš tako jasne nazore o prikladnom ponašanju. – Augusta otvori svoju knjigu i ukočeno se nasmiješi sestrični. – Reci mi, ne čini li ti se da je život ispunjen tako savršenim ponašanjem katkad pomalo dosadan?

Claudia se toplo nasmiješi. – Život nije ni najmanje dosadan otkako si ti došla živjeti s nama, Augusta. Čini se da se u tvojoj blizini uvijek događa nešto zanimljivo. Sada ja imam pitanje za tebe.

– Koje pitanje?

– Zanima me tvoje mišljenje o Peteru Sheldrakeu. – Augusta je iznenađeno pogleda. – Ali znaš kakvo je moje mišljenje o njemu. Pobrinula sam se da ga upoznaš. Veoma mi se sviđa. Pomalo me podsjeća na mojeg brata Richarda.

– To je jedna od stvari koje me zabrinjavaju – prizna Claudia. – Doista se doima pomalo lakomislno i obijesno. A u posljednje mi vrijeme posvećuje sve više pažnje. Nisam sigurna treba li ga ohrabrivati.

– Sa Sheldrakeom je sve u redu. Naslijedit će titulu vikonta i lijep imetak. Što je još bolje, ima smisla za šalu, a to se ne može reći za njegovog prijatelja Graystonea.

5.

Mislim da nisam spomenuo činjenicu da sam imao čast upoznati vašega brata nekoliko mjeseci prije njegove smrti, gospođice Ballinger. – Lovejoy se nasmiješio s druge strane stola za kartanje dok je dijelio karte.

– Richarda? Poznavali ste mojega brata? – Augusta, koja je samoj sebi govorila kako je vrijeme da ode iz prostorije za kartanje i pridruži se društvu

u elegantnoj plesnoj dvorani Lady Leebrook, iznenađeno podigne pogled. U trenutku su iz njezine glave nestale sve misli o kartama i strategiji.

Želudac joj se stegnuo dok je čekala što će Lovejoy dalje reći. Kao i uvijek, čim bi se spomenulo ime njezina brata, odmah je prelazila u napad, spremna na bitku ako bi netko slučajno doveo u pitanje Richardovu čast.

Ona je bila jedini preostali Ballinger koji se može boriti za Richardovo ime i uspomenu na njega, te kad god bi se govorilo o toj temi, ona je davala sve od sebe.

Već je pola sata igrala karte s Lovejoyem, ne zato što je posebno voljela kartati, već stoga što se nadala da bi Graystone mogao doći u plesnu dvoranu i potražiti je. Znala je da će ga naljutiti, možda čak i šokirati pomalo sumnjiva pristojnost dame koja igra karte s gospodinom u tako formalnom okruženju.

To nije bilo baš neprikladno ponašanje. Na kraju krajeva, u istoj je prostoriji u tijeku još nekoliko kartaških igara. Znalo se da je nekoliko dama sklonih kartanju izgubilo novčane iznose jednake onima što su ih njihovi muževi katkad gubili u klubovima. Ali uštogljeni pripadnici visokog društva, kojima je Graystone zasigurno pripadao, ne odobravaju takva događanja. Augusta je bila prilično sigurna da će grof biti doista ljutit kad je nađe kako karta s Lovejoyem, od svih ljudi.

To je bila malena osveta zbog onoga kako se neku večer u vrtu ponio prema njoj, kad je inzistirao na tome da njezina čast iziskuje da ostane zaručena za njega. Već je temeljito pripremila argumente za vlastitu obranu. Zapravo, jedva je čekala da ih iznese.

Kad je Graystone pozove na odgovornost zbog kartanja s Lovejoyem, Augusta mu namjerava reći da se nema zašto žaliti jer joj je zabranio samo plesati valcer s barunom. Nije bilo nikakvih zabrana glede kartanja. Graystone je čovjek koji se ponosi svojom logikom. Neka se ovoga puta zagrcne na njoj.

Bude li uvredu kartanja s Lovejoyem smatrao previše teškom da bi je mogao tolerirati, može je osloboditi njezinih nagoviještenih obećanja i dopustiti joj da prekine zaruke.

No Graystone je očito odlučio da večeras neće doći na zabavu u domu Lady Leebrook, te se uzalud trudila izazvati ga. Augusti je dosadila igra, premda je pobjeđivala. Lovejoy je bio sasvim ugodno društvo, ali ona je mogla misliti samo na činjenicu da se Graystone nije pojavio.

Međutim, razmišljanje o završavanju igre i povratku u plesnu dvoranu naglo je prekinuto pri spomenu Richardova imena.

– Nisam baš dobro poznao vašega brata, razumijete – ležerno je rekao Lovejoy dok je dijelio karte. – No činio se prilično simpatičnim. Mislim da sam ga upoznao na konjskim utrckama. Dobio je znatan iznos na konja za kojeg sam ja bio uvjeren da će izgubiti.

Augusta se žalosno nasmiješi. – Richard je jako volio odlaziti na svakovrsna sportska događanja. – Podigla je karte i pogledala ih, ali ništa nije vidjela. Nije se mogla usredotočiti na igru. Njezin se um posve okrenuo Richardu. Bio je nedužan.

– To sam i ja zaključio. Bio je na oca, vjerujem?

– Da. Majka je uvijek tvrdila da su sazdani od istog materijala. Pravi northumberlandski Ballingeri. Uvijek željni pustolovina i spremni na svakojaka uzbuđenja. – Uz malo sreće, Lovejoy možda nema pojma o glasinama što su neko vrijeme kružile nakon što je njezin brat ubijen na samotnoj seoskoj cesti. Na kraju krajeva, barun je veći dio proteklih godina proveo na kontinentu sa svojom pukovnijom.

– Bilo mi je žao kad sam čuo za preranu smrt vašega brata prije dvije godine – nastavi Lovejoy, zamišljeno se mršteći na karte u svojim rukama. – Primite moju sućut sa zakašnjenjem, gospođice Ballinger.

– Hvala vam. – Augusta se pretvarala da proučava svoje karte dok je čekala hoće li Lovejoy još nešto reći. U sjećanje su joj navrle uspomene na Richardov smijeh i toplinu, isključujući žamor razgovora u prostoriji. Tihe optužbe bile su tako strašno nepravedne. Čovjek je samo morao poznavati Richarda da bi znao kako nikad ne bi izdao svoju zemlju.

Za kartaškim je stolom zavladała tišina. Izgubljena u svojim sjećanjima na Richarda i gorčini zbog nepravednih optužbi iznesenih protiv njega, Augusta se uopće nije mogla koncentrirati na karte. Izgubila je prvi put te večeri.

– Čini se da se sreća okrenula, gospodine. – Počela je ustajati sa stolice kad je shvatila da je Lovejoy upravo jednom igrom vratio veći dio od deset funti koliko je ona dotad uspjela osvojiti.

– Sumnjam. – Lovejoy se nasmiješi, pokupi karte i opet ih promiješa.

– Mislim da smo otprilike jednaki, milorde – reče Augusta. – Predlažem da završimo igru i vratimo se u plesnu dvoranu.

– Bilo je nekih neugodnih glasina oko događaja povezanih sa smrću vašega brata, nije li tako?

– Laži. Sve same laži, milorde. – Augusta se polako opet spusti na stolicu. Prsti su joj drhtali kad je podigla ruku i dotaknula majčinu ogrlicu od rubina.

– Naravno. Ni u jednom trenutku u to nisam povjerovao. – Lovejoy je pogleda ozbiljnim i umirujućim očima. – Možete se u to pouzdati, gospođice Ballinger.

– Hvala vam. – Augustin se želudac počeo opuštati. Barem Lovejoy ne vjeruje u ono najgore, pomislila je.

Usljedila je još jedna tišina, a ona nije znala što bi još mogla reći. Zurila je u nove karte što ih je upravo dobila i automatski ih bacala nesigurnim prstima.

– Čuo sam da su na njegovom tijelu pronađeni neki dokumenti. – Lovejoy se mrštio na svoje karte. – Dokumenti vojne obavještajne prirode.

Augusta se ukočila. – Vjerujem da ih je netko namjerno stavio u njegove džepove kako bi izgledao kriv za izdaju. Jednog ću dana naći način da to dokažem, milorde.

– Plemeniti cilj. Ali kako to namjeravate učiniti?

– Ne znam – prizna Augusta. – Ali ako na ovom svijetu postoji pravda, naći ću način.

– Ah, draga moja gospođice Ballinger. Zar još niste shvatili da na ovom svijetu ima veoma malo pravde?

– Ne mogu to vjerovati, gospodine.

– Tako ste prostodušni. Možda biste mi htjeli reći malo više o situaciji. Imam nešto iskustva u tim stvarima, znate.

Augusta iznenađeno podigne pogled. – Imate?

Lovejoy se obzirno nasmiješi. – Kad sam služio na kontinentu, katkad sam dobivao zadatke istražiti događaje kriminalne prirode do kojih je dolazilo u pukovnici. Znao, poneki napad nožem u uličici nekog nepoznatog grada ili časnik na kojeg se sumnjalo da je neprijatelju prodavao informacije. Bez obzira koliko su neugodne, takve se stvari u ratu događaju, gospođice Ballinger. A istrage o tome moraju se obavljati krajnje diskretno. Uvijek je na kocki čast pukovnije, shvaćate.

– Da, doista shvaćam. – Augusta je osjetila kako se u njoj budi nada. – Jeste li imali mnogo uspjeha u obavljanju takvih istraga, milorde?

– Znatnog uspjeha.

– Možda previše tražim od vas, ali biste li mi, kojim slučajem, htjeli pomoći da dokažem nedužnost mogega brata? – upita Augusta, jedva se usuđujući disati.

Lovejoy se mrštio dok je skupljao karte i opet ih podijelio. – Nisam siguran koliko bih vam mogao pomoći, gospođice Ballinger. Vaš je brat ubijen malo prije Napoleonove abdikacije 1814. godine, zar ne?

– Da, tako je.

– Bilo bi veoma teško sada započeti s otkrivanjem njegovih kontakata i veza. Sumnjam da su ostali neki tragovi. – Lovejoy zastane i upitno je pogleda. – Osim ako vi nemate neku ideju o tome gdje bi trebalo započeti.

– Ne. Baš nikakvu. Pretpostavljam da je beznadno. – Augustina tek probuđena nada opet se ugasila.

Žalosno je zurila u zelenu čohu, razmišljajući o pjesmi što je ležala u kutiji za nakit na njezinom toaletnom stoliću. Neobični stihovi napisani na papiru zamrljanom Richardovom krvlju jedino je što joj je ostalo od brata. To sigurno nije nikakav trag. Čak nema nikakva smisla, barem koliko je ona mogla procijeniti. Nema smisla to uopće spominjati. Zadržala je pjesmu jer je to posljednje što joj je ostalo od Richarda.

Lovejoy se utješno nasmiješi. – Unatoč tomu, zašto mi ne biste ispričali ono malo što znate, a ja ću vidjeti pada li mi štogod na pamet.

Augusta je počela pričati dok se kartanje nastavilo. Svim se silama trudila odgovarati na pitanja što ih je Lovejoy lijeno postavljao. Pokušala se sjetiti imena svih Richardovih prijatelja i poznanika, te mjesta u kojima je boravio tijekom nekoliko mjeseci prije smrti.

No Lovejoy u svemu tome očito nije vidio nikakvu važnost. Bez obzira na to, nastavio je postavljati pitanja, a dok ju je polako ispitivao, i dalje je dijelio karte. Augusta je automatski igrala partiju za partijom, uopće na razmišljajući o kartama. Posve se usredotočila na pitanja što ih je Lovejoy postavljao o Richardu.

Kad joj je na koncu ponestalo informacija, Augusta je spustila pogled na papir na kojem je Lovejoy zapisivao rezultate i shvatila da mu duguje tisuću funti.

Tisuću funti.

– Dragi Bože. – Užasnuto je rukom pokrila usta. – Milorde, bojim se da sada nemam na raspolaganju toliki iznos. – Kao ni kasnije. Ne postoji način na koji bih mogla prikupiti toliko novca.

Pomisao da se obrati stricu i zamoli ga da plati njezin dug bila je previše strašna da bi uopće razmišljala o njoj. Sir Thomas je bio nevjerojatno velikodušan otkako je došla živjeti u njegovu kuću. Na njegovu ljubaznost ne može uzvratiti zamolbom da pokrije njezin kockarski dug od tisuću funti. To bi bilo nezamislivo. Njezina čast to ne bi dopustila.

– Molim vas, nemojte se zabrinjavati, gospođice Ballinger. – Lovejoy mirno pokupi karte. – Nema nikakve žurbe. Ako biste mi večeras dali samo zadužnicu, rado ću čekati dok ne budete mogli podmiriti svoj dug. Siguran sam da ćemo se uspjeti dogovoriti.

Dok joj je srce divlje lupalo od užasa nad onim što je učinila, Augusta je bez riječi napisala zadužnicu na tisuću funti i potpisala se. Zatim je ustala, svjesna da tako silno drhti da bi se čak mogla srušiti i dodatno se poniziti.

– Ako ćete me ispričati, gospodine – uspjela je prilično mirno izustiti – moram se vratiti u plesnu dvoranu. Moja će se sestrična pitati gdje sam.

– Naravno. Javite mi kad budete spremni pozabaviti se dugom. Dogovorit ćemo nešto tako da oboje budemo zadovoljni. – Lovejoy se polako, značajno nasmiješi.

Augusta se pitala zašto nikad ranije nije opazila neugodan bljesak u njegovim lisičje zelenim očima. Svim se silama nastojala pribitati kako bi mogla zatražiti uslugu. – Hoćete li mi dati svoju riječ, gospodine, kao džentlmen, da ovaj incident nikomu nećete spominjati? Ne bih željela da moj stric ili... ili netko drugi čuje o tome.

– Netko drugi, kao što je vaš zaručnik? Mogu razumjeti vašu zabrinutost. Graystone ne bi bio sklon popustljivosti kad je riječ o kockarskim dugovima jedne dame, zar ne? Onakav pobornik strogih pravila ponašanja kakav je on vjerojatno uopće ne odobrava da dame igraju karte.

Augustu je obuzeo još veći očaj. Kakva će to zbrka biti. Sve je sama skrivila.

– Ne, pretpostavljam da ne.

– Možete biti uvjereni da ću šutjeti. – Lovejoy se nakloni s podrugljivom galantnošću. – Dajem vam riječ.

– Hvala vam.

Augusta se okrene i pobjegne prema jarko osvijetljenoj plesnoj dvorani ispunjenoj smijehom. U glavi joj se vrtjelo od spoznaje da je bila budala.

Posve prirodno, prva osoba koju je ugledala kad je izišla iz prostorije za kartanje bio je Harry. Opazio ju je i probijao se kroz blistavo mnoštvo prema njoj. Čim ga je vidjela, Augustu je ispunila golema želja da mu se baci u naručje, sve prizna i zamoli ga za savjet.

Odjeven u strogo večernje odijelo s besprijeckorno svezanom bijelom kravatom oko snažnog vrata, Graystone je izgledao dovoljno moćan da na svoja leđa preuzme dva ili tri Lovejoya. Augusta je shvatila da njezin zaručnik posjeduje neku umirujuću snagu i čvrstinu. To je čovjek na kojeg bi se mogla osloniti da se nije uvalila u situaciju zahvaljujući čistoj gluposti.

Nažalost, Graystone nema strpljenja za gluposti.

Augusta se uspravi. Problem je sama stvorila pa sama mora naći način za plaćanje vlastitih dugova. U to nikako ne smije umiješati Harryja. Pripadnica obitelji Ballinger iz Northumberlanda sama vodi računa o svojoj časti.

Čeznutljivo je gledala kako se Harry probija kroz gužvu prema njoj. Obeshrabreno je vidjela da se doima nezadovoljnim. Njegov je pogled nakratko skrenuo preko njezina ramena prema ulazu u prostoriju za igru, a zatim je proučavao njezino lice.

– Je li vam dobro, Augusta? – oštro upita.

– Da, sasvim dobro. Ovdje je prilično toplo, zar ne? – Raširila je svoju lepezu i žustro počela njome mahati. Mahnito je tražila neku temu za razgovor koja bi njegovu pozornost mogla skrenuti s prostorije za kartanje. – Pitala sam se hoćete li se večeras pojaviti. Jeste li dugo ovdje, milorde?

– Stigao sam prije nekoliko minuta. – Njegov je pogled zamišljeno proučavao njezino rumeno lice. – Mislim da su otvorili vrata za kasnu večeru. Želite li štogod pojesti?

– To bi bilo sjajno. Željela bih sjesti na nekoliko minuta. – Zapravo je željela sjesti prije nego se sruši. Kad joj je Harry ponudio ruku, uhvatila ju je kao da je to pojas za spašavanje u pobješnjelome moru.

Tek dok je jela paštetu od jastoga i pila rashlađeni punč što ih je Harry donio za nju, Augusta se dovoljno smirila da bi mogla jasno razmišljati. Zapravo postoji samo jedno rješenje za njezin problem: majčina ogrlica od rubina. Pomisao da se mora rastati od ogrlice izmamila je vrele suze na Augustine oči, ali je samoj sebi rekla da je zaslužila takvu patnju. Bila je glupa, a sad mora platiti cijenu.

– Augusta, jeste li posve sigurni da je sve u redu? – ponovno upita Harry.

– Posve sigurna, milorde. – Pašteta od jastoga imala je okus po piljevini, primijetila je.

Harry lagano uzdigne obrve. – Vi biste se, naravno, osjećali slobodnom reći mi ako vas muči neki ozbiljan problem, zar ne, draga moja?

– To bi ovisilo, milorde.

– O čemu? – U Harryjevu inače bezizražajnom glasu pojavio se neočekivano oštar ton.

Augusta se nemirno meškollila na stolici. – O tome bih li smatrala da ćete reagirati na ljubazan način, s razumijevanjem i spremnošću da pomognete.

– Shvaćam. Što ako biste se bojali da neću tako reagirati?

– Onda nema sumnje da vam baš ništa ne bih rekla, gospodine.

Harry lagano stisne oči. – Moram li vas podsjećati da smo zaručeni, Augusta?

– Ne morate me podsjećati na tu činjenicu, milorde. Uvjeravam vas da je ovih dana neprestano imam na umu.

«^»

Savjet o tome kako založiti dragocjenu ogrlicu mogla je potražiti samo na jednom mjestu. Dan nakon katastrofe u prostoriji za kartanje Augusta je krenula ravno u klub Pompeja.

Vrata joj je otvorio čangrizavi Scruggs koji je virio u nju ispod svojih čupavih obrva.

– To ste vi, je li, gospođice Ballinger? Pretpostavljam da znate da su sve članice zauzete razračunavanjem oklada po pitanju vaših zaruka.

– Drago mi je što čujem da će netko od toga imati koristi – u prolazu promrmlja Augusta. Zastala je u hodniku, sjetivši se lijeka što mu ga je dala prije nekoliko dana. – Gotovo sam zaboravila. Je li tonik pomogao vašem reumatizmu, Scruggs?

– Tonik je učinio čuda nakon što sam ga popratio bocom najboljeg konjaka Lady Arbuthnott. Nažalost, nijednu sluškinju nisam uspio nagovoriti da mi pomogne provjeriti onaj drugi učinak.

Augusta se kratko nasmiješila, usprkos potištenosti što ju je osjećala. – Drago mi je da to čujem.

- Ovuda, gospođice Ballinger. Gospođi će biti drago da vas vidi, kao i uvijek.
- Scruggs otvori vrata Pompeje.

U klubu je bilo nekoliko dama, a većina je čitala novine ili pisala za pisaćim stolovima. Glasine o skandaloznim ljubavnim životima Byrona i Shelleyja samo su pojačale odlučnost ambicioznih spisateljica kluba da njihova djela budu objavljena.

Neobično je kako vrline, ili njihov nedostatak, mogu djelovati na ljude, razmišljala je Augusta. Izrazito nepoćudne romantične veze Byrona ili Shelleyja doista bi mogle pružiti nadahnuće potrebno nekoj od članica Pompeje.

Augusta je žustro hodala prostorijom, zaputivši se ravno prema kaminu. Ondje je veselo pucketala vatra, kao i obično, premda je dan bio ugodno topao. Činilo se da Sally u posljednje vrijeme stalno osjeća hladnoću. Sjedila je u svojem naslonjaču kraj vatre i, srećom po Augustu, trenutno je bila sama. U krilu joj je ležala otvorena knjiga.

- Zdravo, Augusta. Kako si danas?

- Jadno i bijedno. Sally, uvalila sam se u groznu situaciju, te sam te došla zamoliti za savjet. - Augusta je sjela blizu starije žene i nagnula se prema njoj kako bi mogla šaptati. - Želim da mi kažeš kako mogu založiti ogrlicu.

- O, Bože, to doista zvuči ozbiljno. - Sally sklopi knjigu i upitno se zagleda u Augustu. - Možda je bolje da mi ispričaš sve od početka.

- Ponijela sam se kao savršeni idiot.

- Da, pa, to se svima događa, prije ili kasnije. Dakle, zašto mi sve ne ispričaš? Priznajem da mi je danas poslijepodne bilo pomalo dosadno.

Augusta je duboko udahnula i objasnila o kakvoj je katastrofi riječ, sa svim neugodnim pojedinostima. Sally je pažljivo slušala, a zatim je s razumijevanjem kimnula.

- Jasno da moraš podmiriti dug, draga moja - reče. - To je pitanje časti.

- Da, upravo tako. Nemam drugog izbora.

- Ogrlica tvoje majke jedina je vrijedna stvar što je možeš založiti?

- Bojim se da jest. Sav moj drugi nakit darovao mi je Sir Thomas, te ne bi bilo u redu da ga prodam.

- Ne misliš da bi se mogla obratiti stricu i zamoliti ga da ti pomogne?

- Ne. Stric Thomas bi se veoma uzrujao oko cijele te zbrke, a ja mu to ne bih mogla zamjeriti. Strašno bi se razočarao u meni. Tisuću funti je jako mnogo novca. Već je ionako previše velikodušan prema meni.

- Dobit će znatan iznos od Graystonea, za bračnu nagodbu - suho primijeti Sally.

Augusta je iznenađeno pogleda. - Hoće?

- Mislím da hoće.

– Nisam to znala. – Augusta se namršti. – Zašto muškarci nikad o takvim stvarima ne raspravljaju sa ženama o kojima je riječ? Odnose se prema nama kao da smo slaboumne. Nema sumnje da im to ulijeva osjećaj da su superiorniji.

Sally se nasmiješi. – To može biti jedan razlog, ali mislim da nije jedini. Vjerujem, barem kad je riječ o muškarcima kakvi su tvoj zaručnik i tvoj stric, da se ponašaju na takav način jer se osjećaju zaštitnički.

– Gluposti. No kako bilo da bilo, do nagodbe, bez obzira kakva je, neće doći još četiri mjeseca. Ja ne mogu toliko čekati. Imam snažan osjećaj da će me Lovejoy veoma skoro početi progoniti zbog duga.

– Shvaćam. Ne misliš da bi taj problem mogla povjeriti Graystoneu?

Augusta je zurila u nju, posve zaprepaštena. Trebalo joj je nekoliko sekunda da zatvori usta. – Reći Graystoneu da sam u kartanju s Lovejoyem izgubila tisuću funti? Jesi li poludjela? Imaš li pojma kako bi on na to reagirao? Ne mogu podnijeti čak ni pomisao na eksploziju do koje bi došlo kad bih mu to priznala.

– Možda imaš pravo. Ne bi bio baš zadovoljan, zar ne?

– Vjerojatno bih mogla podnijeti njegovo nezadovoljstvo – polako će Augusta. – Tko zna? To bi ga možda čak navelo da razvrgne zaruke. Ali nikako ne bih mogla podnijeti poniženje da mu moram objasniti kako sam, u svojoj želji da mu priredim lekciju, napravila pravu budalu od sebe.

– Da, to u potpunosti razumijem. Žena ima svoj ponos. Dopusti da malo razmislim o tome. – Sally je polako kuckala po kožnom uvezu knjige u krilu.

– Mislim da je najjednostavniji način rješavanja ovog problema da ogrlicu doneseš meni.

– Tebi? Ali moram je založiti, Sally.

– To ćeš i učiniti. No veoma je teško jednoj dami založiti skupi komad nakita, a da to nitko ne primijeti. Ako ogrlicu doneseš meni, mogu poslati Scruggsa u zalagaonicu. On će šutjeti.

– O, shvaćam što misliš. – Augusta se opusti u naslonjaču, donekle umirena.

– Da, to bi uspjelo. Veoma je ljubazno od tebe da mi pomažeš u ovome, Sally. Kako ću ti to ikad moći vratiti?

Sally se nasmiješila, a njezine su lijepo oblikovane crte lica na trenutak razotkrile veličanstvenu ljepotu koja ju je nekad činila miljenicom Londona. – Ja sam sretna što ti na neki skroman način mogu uzvratiti za sve ono što si za mene učinila, Augusta. Sad pođi po majčinu ogrlicu. Do večeri ćeš dobiti tisuću funti.

– Hvala ti. – Augusta zastane i zamišljeno pogleda svoju prijateljicu. – Reci mi, Sally, smatraš li mogućim da je Lord Lovejoy iskoristio razgovor o istraživanju smrti mogega brata da bi me namamio na nepromišljenu igru? Ne pokušavam se opravdati, ali čovjek se jednostavno mora pitati...

– Mislim da je to sasvim moguće. Neki su muškarci bez ikakvih skrupula. Vjerojatno je otkrio tvoju slabost i iskoristio je.

– Nije ozbiljno mislio niti jednu riječ od obećanja da će mi pomoći dokazati da Richard nije bio izdajnik, zar ne?

– Mislim da i u tome imaš pravo. Kako bi mogao? Augusta, moraš biti realna po tom pitanju. Ništa neće vratiti Richarda i nema načina da s njegova imena spereš ljagu, osim u svojem srcu. Ti znaš da je bio nedužan i moraš se zadovoljiti tom spoznajom.

Augusta stegne šaku u krilu. – Mora postojati neki način.

– Iz vlastitog iskustva znam da je u takvim stvarima najbolje šutjeti.

– Ali to nije pošteno – pobuni se Augusta.

– Mnogo toga u životu nije pošteno, draga moja. Kad budeš izlazila, Augusta, hoćeš li zamoliti Scruggsa da mi po sluškinji pošalje moj lijek?

Augustini su se problemi odjednom povukli u pozadinu. Obuzela ju je duboka, bespomoćna bol. Sallyn se lijek pripremao od soka opijumskog maka. Činjenica da ovako rano traži lijek znači da se bolovi pogoršavaju.

Augusta uzme Sallynu krhku ruku u svoju. Neko ju je vrijeme čvrsto držala. Obje su žene šutjele.

Potom je Augusta ustala i poslala reći Scruggsu da pošalje lijek.

«^»

– Trebao bih je tako izmlatiti po stražnjici da tjedan dana ne bi mogla sjediti na konju. Trebalo bi je zaključati i puštati van jedino pod stražom. Žena je opasna. Pretvorit će moj život u pravi pakao. – Harry je ljutilo hodao Sallynom malenom knjižnicom, stigao do police s knjigama, naglo se okrenuo i nastavio hodati u suprotnom smjeru.

– Učinit će tvoj život zanimljivim. – Sally je pijuckala šeri i nije ni pokušala prikriti svoj smiješak. – Stvari se nekako same od sebe događaju oko Auguste. To je zapravo veoma fascinantno.

Harry tresne šakom po sivom mramornom okviru iznad kamina. – Veoma izluđujuće, želiš reći.

– No, Harry, smiri se. Ispričala sam ti o tom incidentu samo zato jer si silom želio znati što se događa, a ja sam se bojala da ćeš se početi raspitivati. Kad se čovjek raspituje, obično dobije odgovore. Stoga sam skratila postupak i opskrbila te odgovorima.

– Augusta će biti moja žena. Imam savršeno pravo znati kojeg vruga radi u svako doba, dovruga.

– Da, pa sad znaš i moraš dopustiti da na tome završi. Ne smiješ se upletati u to, razumiješ li? To je pitanje časti za Augustu, te bi se veoma uzrujala kad bi se umiješao i riješio problem umjesto nje.

- Časti? Kakve veze čast ima s time? Svjesno mi je prkosila očijukajući s Lovejoyem i uvalila se u ozbiljne nevolje.
 - Augusta je posve svjesna da se ponijela nepromišljeno. Nisu joj potrebne tvoje lekcije. To je kartaški dug, Harry. Mora ga podmiriti. Dopusti joj da to učini na svoj način. Ne bi želio povrijediti njezin ponos, zar ne?
 - Ovo je nepodnošljivo. - Harry se zaustavio i ljutito promatrao svoju staru prijateljicu. - Ne mogu stajati po strani i ništa ne činiti. Osobno ću se pozabaviti Lovejoyem.
 - Ne.
 - Muškarac je odgovoran za dugove svoje žene - podsjeti je Harry.
 - Augusta još nije tvoja žena. Pusti da ona to riješi. Trebalo bi uskoro biti gotovo, a ja te uvjeravam da je naučila lekciju.
 - Kad bih barem mogao vjerovati da je tako - progunđa Harry. - Prokleti Lovejoy. On je znao što radi.
- Sally je načas razmislila o tome. - Da, vjerujem da jest. Usput rečeno, Augusta je i sama došla do tog zaključka. Ona nije budala. Nije slučajno počeo govoriti o njezinom bratu baš kad je kanila ustati od stola i vratiti se u plesnu dvoranu. Ako je nešto moglo zajamčiti njezinu rastresenost, onda je to pitanje nedužnosti Richarda Ballingera.
- Harry je uzrujano prošao prstima kroz kosu. - Očito je bila veoma bliska s onim svojim bratom razvratnikom.
- Imala je samo njega nakon što su njihovi roditelji poginuli u nesreći. Obožavala ga je. Nikad nije prestala vjerovati u njegovu nedužnost; uvjerena je da nije prodavao tajne svoje zemlje i dala bi sve kad bi mogla zbrisati ljagu s njegova imena.
 - Prema svemu što je poznato, Ballinger je bio neobuzdan i lakomislen, baš kao i njegov otac. - Harry je prestao hodati i prišao prozoru. Prošla je ponoć i padala je kiša. Pitao se plaća li Augusta svoj kockarski dug baš u ovom trenutku. - Sasvim je moguće da se umiješao u nešto ozbiljno samo iz želje za pustolovinama. Možda nije bio svjestan što zapravo radi.
 - Taj dio obitelji Ballinger uvijek je bio pomalo nepromišljen, ali nitko nikad nije jednog Ballingera optužio za izdaju. Zapravo, Ballingeri su oduvijek žestoko čuvali svoju čast.
 - Čini mi se da su kod njega nađeni određeni dokumenti?
 - Tako se priča. - Sally zastane. - Augusta ga je našla. Znaš. Čula je hitac. Zvuk dopire daleko na selu. Potrčala je na cestu. Richard joj je umro na rukama.
 - Kriste.
 - Dokumente je našao lokalni sudac kojeg su pozvali da provede istragu. Kad su svi shvatili što je pronađeno, Sir Thomas je iskoristio sav svoj upliv da bi

zataškao činjenice. Očito nije bio dovoljno moćan da spriječi glasine. Ali prošle su dvije godine i većina je ljudi zaboravila na taj incident.

– Taj kujin sin.

– Tko? Lovejoy? – Kao i obično, Sally je bez problema slijedila tijek Harryjevih misli. – Da, jest, nije li? Ima mnogo sličnih njemu u društvu, Harry. Plijen su im ranjive mlade žene. Znaš to. No Augusta će se izvući iz te nevolje i, kao što sam rekla, sigurno je naučila lekciju.

– Nije baš vjerojatno – reče Harry i rezignirano uzdahne. No donio je odluku.

– Vrlo dobro, dopustit ću Augusti da plati svoj dug, uzme natrag zadužnicu i zadrži ponos.

Sally je izvila jednu obrvu. – A tada?

– A tada ću osobno popričati s Lovejoyem.

– To sam i mislila. Usput rečeno, možda bi ipak nešto mogao učiniti za Augustu.

Harry je pogleda. – Što bi to bilo?

Sally se nasmiješila i podigla baršunastu vrećicu sa stola kraj svoga naslonjača. Odvezala je vrpču i pustila da ogrlica padne na njezin dlan. Crveni su dragulji blistali. – Možda bi želio uzeti ogrlicu njezine majke iz zalagaonice.

– Još uvijek imaš ogrlicu? Mislio sam da si je poslala draguljaru.

– Augusta to ne zna, ali ja sam preuzela ulogu njezinog zajmodavca. – Sally slegne ramenima. – To je bilo jedino što sam mogla učiniti u danim okolnostima.

– Jer nisi mogla dopustiti da se rastane od te ogrlice?

– Ne, zato jer ovo ne vrijedi tisuću funti – kratko će Sally. – To je imitacija.

– Imitacija? Jesi li sigurna? – Harry prijeđe preko sobe i uzme ogrlicu iz Sallyne ruke. Podigne jc prema svjetlu i pomno prouči. Sally je imala pravo. Crveno je kamenje privlačno sjalo, ali u njihovoj dubini nije bilo vatre.

– Posve sigurna. Poznajem dragulje, Harry. Međutim, sirota Augusta misli da su dragulji pravi, a ja ne bih željela da sazna istinu. Ta stvar za nju ima veliku sentimentalnu vrijednost.

– Znam. – Harry spusti ogrlicu natrag u vrećicu. Zamišljeno se namrštio. – Pretpostavljam da je njezin brat založio prave rubine kad je kupovao službu.

– Ne mora biti. Izrada je izvrsna i veoma starinska. Vjerojatno je to napravljeno prije mnogo godina. Pretpostavljam da su pravi rubini prodani još u davnoj prošlosti obitelji, možda prije dvije ili tri generacije. Northumberlandske Ballingere odavna bje glas da žive od svoje dovitljivosti.

– Shvaćam. – Harry stisne šaku oko vrećice. – Znači, sada ti dugujem tisuću funti za ogrlicu od lažnih rubina i dijamanta, je li tako?

– Upravo tako. – Sally se tiho nasmijala. – O, Harry, sve je to tako zabavno. Beskrajno uživam u svemu tome.

– Drago mi je da netko uživa.

6.

Odjevena u smaragdno zelenu haljinu s dugim rukavicama odgovarajuće boje i sa zelenim perom u kosi, Augusta je ukočeno stajala u foajeu kazališta. Zurila je u Lovejoya, kojeg je konačno uspjela uhvatiti. Nije mogla vjerovati u ono što joj je upravo rekao.

– Nećete mi dopustiti da platim dug? Sigurno ne mislite ozbiljno. Založila sam majčinu ogrlicu kako bih vam platila. To je sve što mi je od nje ostalo. Lovejoy se bez imalo topline nasmiješi. – Nisam rekao da vam neću dopustiti da platite svoj dug, draga moja Augusta. Slažem se da mora biti plaćen. To je, na kraju krajeva, dug časti. Samo sam rekao da ne mogu uzeti vaš novac. To bi u danim okolnostima bilo neodgovorno. Ogrlica vaše majke, ništa manje. Dobri Bože, to jednostavno ne mogu učiniti i nakon toga mirno spavati.

Augusta odmahne glavom, posve smućena. Ranije je bila u klubu Pompeja i uzela novac što ga je Scruggs dobio kad je založio ogrlicu kasno toga poslijepodneva. Zatim je požurila u kazalište kako bi našla Lovejoya i platila mu dug.

Sad on odbija uzeti njezin novac.

– Ne razumijem o čemu govorite – tiho će Augusta, bojeći se da je netko u krcatom foajeu ne bi čuo.

– Posve je jednostavno. Nakon što sam dobro razmislio, shvatio sam da nikako ne mogu uzeti vaših tisuću funti, draga moja gospođice Ballinger.

Augusta ga je oprezno promatrala. – To je veoma ljubazno od vas, gospodine, ali moram inzistirati.

– U tom slučaju, moramo o tome razgovarati negdje gdje ćemo imati malo više privatnosti. – Lovejoy značajno pogleda mnoštvo u foajeu. – Ovo sigurno nije pravo vrijeme ni pravo mjesto.

– Ali uza se imam potvrdu na potreban iznos.

– Upravo sam vam rekao da ne mogu uzeti vaš novac.

– Gospodine, zahtijevam da mi dopustite podmiriti taj dug. – Augusta se počela osjećati frustrirano i očajno. – Morate mi vratiti zadužnicu na tisuću funti.

– Silno želite dobiti natrag tu zadužnicu, zar ne?

– Pa, naravno da želim. Molim vas, milorde, ovo je veoma neugodno.

Lovejoyeve su oči pakosno zasjale dok se činilo da razmišlja o njezinom zahtjevu. – Vrlo dobro, mislim da se možemo dogovoriti. Dobit ćete natrag svoju zadužnicu ako me posjetite za dvije večeri. Recimo, oko jedanaest sati? Dođite sami, gospođice Ballinger, pa ćemo riješiti dug.

Augusta je odjednom osjetila kako je obuzima hladnoća kad je shvatila što govori. Ovlažila je suhe usne i nastojala zadržati miran glas. Zvučao je neprirodno visok, čak i njezinim ušima. – Nikako vas ne mogu sama posjetiti u jedanaest sati uvečer. Vi to veoma dobro znate, milorde.

– Ne zabrinjavajte se sitnicom kao što je vaš dobar glas, gospođice Ballinger. Uvjeravam vas, nikomu neću spominjati vaš posjet. Osobito ne vašem zaručniku.

– Ne možete me prisiliti da to učinim – šapne Augusta.

– No, no, gospođice Ballinger. Gdje je onaj pustolovni duh i žeđ za nepromišljenošću za koju svi govore da je obiteljska osobina? Valjda niste previše sramežljivi da biste riskirali maleni noćni randevu u domu prijatelja.

– Milorde, budite razumni.

– O, bit ću, draga moja. Veoma razuman. Očekivat ću vas u jedanaest, prekosutra uvečer. Nemojte me razočarati, inače ću morati obznaniti činjenicu da posljednja pripadnica northumberlandskih Ballingera ne plaća svoje kockarske dugove. Pomislite na poniženje, Augusta. A tako ga je lako izbjeći jednim kratkim posjetom.

Lovejoy se okrene i nestane u mnoštvu.

Augusta je zurila za njim, a želudac joj se okrenuo.

– O, tu si, Augusta – rekla je Claudia kad joj je prišla iza leđa. – Hoćemo li se pridružiti Haywoodima u njihovoj loži? Gotovo je vrijeme za početak predstave, a oni nas očekuju.

– Da. Da, naravno.

Edmund Kean je na pozornici bio izvrstan, kao i uvijek, ali Augusta nije čula niti jednu riječ drame. Cijelo je vrijeme pokušavala riješiti novi problem koji je iskrsnuo u katastrofi što ju je snašla.

Bez obzira s koje je strane promatrala situaciju, nije mogla pobiti užasnu činjenicu da mrski čovjek u svojim rukama drži potvrdu na kojoj piše da Lovejoyu duguje tisuću funti, a on je nema namjeru vratiti ukoliko se ona ne kompromitira.

Augusta je bila nepromišljena, ali ni u kojem slučaju nije bila naivna. Ni u jednom trenutku nije povjerovala da bi kasni večernji posjet Lovejoyu bio društvene prirode. Čovjek će sigurno od nje zahtijevati mnogo više od običnog razgovora.

Bilo je jasno da Lord Lovejoy nije nikakav džentlmen. Tko zna što bi učinio s njezinom zadužnicom ako se ona prekosutra uvečer ne pojavi. No vidjela je prijeteće obećanje u njegovim očima. Prije ili kasnije upotrijebio bi njezinu zadužnicu protiv nje, sigurno na neki pakostan način.

Možda bi je odnio Graystoneu. Augusta zatvori oči i zadrhti pri toj pomisli. Harry bi bio bijesan na nju. Dokaz o njezinoj gluposti potvrdio bi njegove najmračnije sumnje o njezinoj osobnosti.

Bit će ponižavajuće, ali sad Harryju može ispričati cijelu priču. Bit će veoma nezadovoljan, možda će se čak gnušati njezina ponašanja. Nema sumnje da bi taj incident bio posljednja kap koja bi ga navela da napokon pristane na razvrgavanje zaruka.

Ta joj je pomisao trebala donijeti vrtoglavi osjećaj olakšanja, ali iz nekog razloga nije bilo tako. Augusta se prisilila na istraživanje tog razloga. Valjda ne želi da te zaruke ostanu na snazi. Opirala se tomu od samog početka.

Ne, zaključila je, nije riječ o tome da još uvijek vjeruje kako je brak s Harryjem dobra zamisao, već jednostavno ne želi biti posramljena i ponižena pred njim.

Ona ipak ima svoj ponos. Ona je posljednja od ponosnog, smjelog, vratolomnog dijela klana Ballinger. Sama će se pobrinuti za vlastitu čast.

Putem do kuće u kočiji Haywoodovih, Augusta je došla do zaključka. Mora naći neki način da vrati inkriminirajuću kockarsku zadužnicu prije nego Lovejoy nađe način da je ponizi i osramoti.

«^»

– Gdje si, dovraga, bio, Graystone? Bio sam na svim prokletim balovima i zabavama koje se večeras održavaju u gradu u potrazi za tobom. Za vratom ti visi prava katastrofa, a ti ovdje sjediš, posve miran, i piješ vino u svojem klubu. – Peter Sheldrake sjedne u naslonjač nasuprot Harryju i nastavi mrzovoljno gundati posegnuvši za bocom. – Trebao sam najprije ovdje pokušati.

– Da, trebao si. – Harry podigne pogled s bilježaka što ih je pisao za knjigu o Cezarovim vojnim pohodima. – Odlučio sam doći ovamo i odigrati nekoliko partija karata prije nego pođem kući. U čemu je problem, Sheldrake? Nisam te vidio ovako uzrujanog od one noći kad su te umalo uhvatili sa ženom francuskog časnika.

– Problem nije moj. – Peterove su oči zadovoljno zasjale. – Tvoj je.

Harry je zastenjao, sluteći najgore. – Hoćemo li, kojim slučajem, razgovarati o Augusti?

– Bojim se da hoćemo. Sally me je poslala u potragu za tobom kad je postalo jasno da nisi kod kuće. Tvoja je dama odlučila iskušati novu profesiju, Graystone. Uskoro će postati provalnik.

Harry se ukočio. – Vraga hoće. O čemu to govoriš, Sheldrake?

– Prema onome što Sally kaže, tvoja je zaručnica u ovom trenutku na putu da provali u kuću što ju je Lovejoy unajmio za sezonu. Čini se da je pokušala platiti svoj dug, ali Lovejoy je odbio uzeti novac. Nije joj htio vratiti ni zadužnicu, osim ako osobno ne dođe po nju. U njegovu kuću. U jedanaest

sati sutra uvečer, točnije rečeno. Rečeno joj je da dođe sama. Čovjek može zamisliti što ima na umu.

– Taj kujin sin.

– Da, bojim se da igra neke prilično opasne igrice s tvojom gospođicom Ballinger. Međutim, nemaj straha. Tvoja neustrašiva i uvijek domišljata zaručnica odlučila je stvari uzeti u svoje ruke. Večeras je sama otišla po svoju zadužnicu dok se Lovejoy zabavlja po gradu.

– Ovoga ću je puta doista izmlatiti. – Harry ustane i pođe prema vratima, ignorirajući Peterov zlobni smiješak. A kasnije ću se pozabaviti Lovejoyem.

«^»

Prikladno odjevena u hlače i košulju što je nekoć pripadalo njezinu bratu, Augusta je čučala ispod Lovejoyeva prozora prema vrtu i proučavala situaciju. Prilično je lako otvorila prozor Lovejoyeve malene knjižnice. Bojala se da će morati razbiti staklo kako bi mogla ući. Ali očito je jedan od slugu ranije zaboravio zaključati prozor.

Augusta odahne od olakšanja i još se jednom osvrne po malenom vrtu kako bi bila sigurna da je nitko nije vidio. Sve je bilo tiho, a prozori na gornjem katu još uvijek su bili zamračeni. Lovejoyeva posluga je već pošla spavati ili su svi izišli. Sam Lovejoy, uspjela je utvrditi Sally, bio je na zabavi kod Beltonovih i ondje će zacijelo ostati do zore.

Uvjerena da će cijeli pothvat biti veoma jednostavan i lagan, Augusta skoči na prozorsku dasku, prebaci noge preko ruba i bešumno se spusti na pod pokriven sagom.

Trenutak je nepomično stajala, pokušavajući se orijentirati u mračnoj prostoriji. Tišina ju je pritiskala. U kući nije bilo baš nikakvih zvukova. Čula je štropot kočija iz daljine i šuštanje lišća kroz otvoreni prozor, ali ništa više.

Kroz prozor je dopiralo dovoljno mjesečine da bi vidjela Lovejoyev pisajući stol i drugi namještaj. Veliki se naslonjač nalazio kraj kamina. Dvije police za knjige nazirale su se u tmuni, ali bilo je veoma malo knjiga. U kutu na teškom drvenom postolju stajao je veliki globus.

Augusta je pogledala na drugu stranu prostorije i uvjerala se da su vrata zatvorena.

Odavno se uvjerala da su gospoda sklona svoje najdragocjenije papire držati pod ključem u pisaćem stolu u knjižnici. Njezin otac, brat i stric pridržavali su se tog običaja. Zahvaljujući tomu, pogodila je gdje će naći ukradeni dnevnik Rosalind Morrissey. Augusta je bila sigurna da će svoju zadužnicu večeras naći u Lovejoyevu stolu.

Nažalost, nije mogla zamoliti Harryja da pođe s njom u ovaj pothvat, pomislila je kad je pošla do stola i čučnula iza njega. Dobro bi joj došla njegova vještina otvaranja brava komadom žice. Pitala se gdje je to naučio.

Augusta je lagano povukla ladicu, ali je bila zaključana. Nabrala je nos dok je proučavala stol. Mogla je zamisliti Harryjevu reakciju da ga je večeras zamolila za pomoć. Čovjek uopće nema pustolovnog duha.

Bilo je teško u sjenkama vidjeti bravu Lovejoyeva stola. Augusta se poigravala mišlju da zapali svijeću. Ako navuče draperije, zacijelo nitko ne bi vidio svjetlo što dopire kroz prozor knjižnice.

Uspravila se i počela tražiti izvor svjetlosti. Bila je leđima okrenuta otvorenom prozoru i baš je posegnula za nečim što je podsjećalo na svijećnjak kad je osjetila nečiju nazočnost. Još je netko u knjižnici. Otkrili su me.

Šok i strah strujali su njezinim tijelom. U grlu joj se uzdizao krik panike, prijeteći da će je ugušiti. No prije nego se dospjela okrenuti, ili vrisnuti, snažna joj je šaka pokrila usta.

– Ovo postaje veoma neugodna navika – Harry zareži u njezino uho.

– Graystone. – Augustu je preplavila slabost od olakšanja kad je maknuo šaku s njezinih usana. – Dragi Bože, strašno si me prestrašio. Mislila sam da je Lovejoy.

– Budalo mala. Lako je mogao biti. Doista, možda ćete poželjeti da je doista bio on kad ja završim s vama.

Okrenula se prema njemu i vidjela kako se visok i mračan nadvio nad njom u sjenkama. Bio je odjeven posve u crno, uključujući crne kožne čizme i dugi, crni plašt koji je skrivao njegovu odjeću. Opazila je da uza se ima svoj štap od ebanovine, ali ovoga puta nije stavio bijelu kravatu. Sad ga je prvi put vidjela bez kravate. Ovako odjeven, grof se savršeno stapao s tminom.

– Što radite ovdje, za ime svijeta? – tiho je pitala.

– Rekao bih da je to očito. Pokušavam svoju buduću ženu zadržati izvan zatvora Newgate. Jeste li našli ono po što ste došli?

– Ne, tek sam stigla ovamo. Stol je zaključan. Tražila sam svijeću kad ste mi se prikrali iza leđa. – Augusta se namrštila kad joj je nešto palo na pamet. – Kako ste znali da sam ovdje?

– To u ovom trenutku nije važno.

– Gospodine, imate veoma neugodnu osobinu da uvijek znate što ja činim. Čovjek bi gotovo povjerovao da možete čitati misli.

– Nije to ništa posebno, uvjeravam vas. Kad biste se doista potrudili, kladim se da biste vi večeras mogli pročitati moje misli. Primjerice, što mislite, Augusta, o čemu ja razmišljam u ovom trenutku? – Harry se vratio do prozora i tiho ga zatvorio. Potom je prišao stolu.

– Pretpostavljam da ste prilično ljuti na mene, milorde – rekla je Augusta dok ga je slijedila preko sobe. – Ali mogu vam sve objasniti.

– Vaša objašnjenja mogu pričekati, premda sumnjam da ću ih smatrati valjanom isprikom za ovu glupost. – Harry se spustio na jedno koljeno iza stola i izvadio već poznati komad žice iz džepa. – Ali najprije obavimo posao i nestanimo odavde.

– Izvrsna zamisao, milorde. – Augusta je čučnula kraj njega i pažljivo promatrala što radi. – Zar vam ne treba svijeća da biste vidjeli što radite?

– Ne. Ovo nije prvi stol što sam ga otvorio na dodir. Ako se sjećate, malo sam vježbao kod Enfielda.

– Da, tako je. Što me podsjeća, Harry, gdje ste zaboga naučili...

Začuo se tih škljocaj iz malene brave. Stol je bio otključan.

– Ah – veoma tiho izusti Harry.

Augusta je bila zadivljena. – Gdje ste naučili tako učinkovito to raditi, milorde? Doista divljenja vrijedna vještina. Vježbala sam ukosnicom na stolu strica Thomasa, ali nisam uspjela steći ovakvu vještinu.

Harry ju je iskosa prijekorno pogledao dok je otvarao ladicu stola. – Sposobnost otvaranja tuđeg stola nije divljenja vrijedna vještina. To ne smatram postignućem za mladu damu.

– Ne, jasno da ne, zar ne, Graystone? Mislite da bi se samo muškarci trebali baviti uzbudljivim stvarima na ovom svijetu. – Augusta pogleda u ladicu stola. Među uredno složenim papirima nije vidjela ništa slično svojoj zadužnici. Ispružila je ruku kako bi potražila među stvarima u ladici.

Harry ju je uhvatio za ruku. – Čekajte. Ja ću potražiti. – Augusta uzdahne. – Pretpostavljam da to znači da znate što tražim, milorde?

– Vašu zadužnicu na tisuću funti što ih dugujete Lovejoyu. – Harry je brzo tražio među papirima u središnjoj ladici. Ništa nije našao, zatvorio je i počeo otvarati druge ladice stola.

Bilo je očito da Harry sve zna. Augusta je odlučila odmah početi s objašnjenjima. – Stvar je u tome, Graystone, da je sve to bila greška.

– U tome se slažemo. Veoma glupa greška. – Završio je pretraživanje posljednje ladice i uspravio se, mršteći se. – No sad imamo još veći problem. Nigdje ne vidim vašu zadužnicu.

– O, ne. Bila sam sigurna da će je ovdje držati. Svi muškarci koje sam ikad poznavala svoje dragocjene papire drže u stolu u knjižnici.

– Ili niste poznavali baš mnogo muškaraca ili vam nisu bile poznate sve njihove tajne. Mnogi muškarci svoje dragocjenosti drže u sefu. – Harry zaobiđe stol i priđe policama.

– U sefu. Da, naravno. Zašto se ja nisam toga sjetila? Mislite li da Lovejoy ima sef?

– Nema sumnje. – Harry premjesti nekoliko knjiga na policama. Uzeo je veće knjige i otvorio ih. Kad se pokazalo da sadrže samo stranice, vratio ih je na police točno na ista mjesta odakle ih je uzeo.

Shvativši što radi, Augusta je počela pregledavati knjige u drugom redu. Ništa nije našla. Obuzeta panikom da ipak neće naći svoju zadužnicu, naglo se okrenula i gotovo srušila globus. Žurno ga je uhvatila da ne bi pao.

– Nebesa, ovo je teško – promrmlja.

Harry se okrene i zagleda u globus. – Naravno. Baš je prave veličine.

– O čemu to govorite? – začuđeno je gledala kad je pošao prema globusu i kleknuo kraj njega. Odjednom je shvatila što misli. – Kako lukavo s vaše strane, milorde. Mislite li da je to Lovejoyev sef?

– Mislim da je to jedna mogućnost. – Harry je već radio na mehanizmu koji je držao globus u drvenom okviru. Prstima je klizio po drvu, nježno opipavajući i istražujući. Tada je zastao. – Ah, da. Tu smo.

Trenutak kasnije popustila je neka skrivena opruga i gornja se polovica globusa otvorila, razotkrivajući šuplju unutrašnjost. Na mjesečini su se vidjeli neki papiri i malena kutija za nakit.

– Harry. Tu je. Tu je moja zadužnica. – Augusta ispruži ruku i uzme svoju zadužnicu. – Imam je.

– Dobro. Onda pođimo. – Harry zatvori globus. – Prokletstvo.

Posve se ukočio na jedva čujan zvuk otvaranja i zatvaranja ulaznih vrata kuće. Iz hodnika je dopirao bat koraka.

– Lovejoy se vratio kući. – Augusta je srela Harryjev pogled dok je govorila. – Brzo. Prozor.

– Nema vremena. Dolazi ovamo.

Harry se hitro uspravio. Zgrabio je svoj štap i njezino zapešće, te je povukao prema kauču na drugom kraju prostorije. Gurnuvši je iza kauča, čučnuo je kraj nje, sa spremnim štapom u ruci.

S mukom je progutala slinu i nije se pomaknula ni milimetra.

Koraci su zastali pred vratima knjižnice. Augusta je zadržavala dah, silno sretna da je Harry uz nju.

Vrata su se otvorila i netko je ušao u knjižnicu. Posve je prestala disati. Dragi Bože, kakva zbrka. A svemu sam ja kriva. Doista bih mogla taj paragon društva, grofa od Graystonea, večeras uvaliti u golemi skandal. Nikad mi ne bi oprostio.

Harry se kraj nje uopće nije micao. Ako je bio uzrujan zbog mogućeg poniženja i društvene katastrofe, ničim to nije pokazivao. Doimao se neprirodno mirnim, čak hladnim u situaciji velike krize.

Koraci su prešli sag. Čuo se zveket stakla kad je netko podigao bocu konjaka sa stolića kraj naslonjača. Onaj o kome je riječ sad će se okrenuti i upaliti lampu, užasnuto je mislila Augusta.

No trenutak kasnije koraci su se vratili prema vratima. Vrata su se tiho zatvorila, a koraci su se udaljavali hodnikom.

Augusta i Harry su opet bili sami u knjižnici.

Harry je nekoliko trenutaka čekao, a zatim se naglo podigao i povukao Augustu za sobom. Lagano ju je gurnuo. – Prozor. Brzo.

Ona je požurila do prozora i otvorila ga. Harry ju je uhvatio oko struka i podigao na prozorsku dasku.

– Gdje ste, dovraga, nabavili hlače? – progundā.

– Pripadale su mojem bratu.

– Zar vi uopće ne znate za pristojnost?

– Veoma slabo, milorde. – Augusta je skočila na travu, okrenula se i gledala kako on izlazi kroz prozor.

– U uličici malo dalje čeka nas kočija. – Harry je zatvorio prozor za sobom i uhvatio je za ruku. – Idemo.

Augusta se osvrnula preko ramena i vidjela svjetlo na prozoru na katu. Lovejoy se priprema za spavanje. Bilo je tijesno i još nije gotovo. Kad bi slučajno pogledao kroz prozor u maleni vrt, lako bi mogao opaziti dvije tamne prilike kako trče prema kapiji.

Ali nije bilo nikakvog ljutitog povika ili poziva na uzbunu dok su Harry i Augusta izlazili iz vrta.

Augusta je osjećala kako je oko nadlaktice stežu Harryjevi prsti dok ju je brzo vodio ulicom.

Kraj njih je prošao fijaker, a zatim jednoprežna kola na dva kotača u kojima su se vozila dvojica očito pijanih mladih kicoša. Ali nitko nije obraćao pozornost na muškarca u crnom plaštu ili njegovu pratnju.

Kad su prešli pola ulice, Harry ju je naglo zaustavio i skrenuo u veoma usku uličicu. Put je gotovo sasvim blokirala lijepa zatvorena kočija na kojoj se nalazio poznati grb.

– To je kočija Lady Arbuthnott, zar ne? – Augusta iznenađeno pogleda Harryja. – Što ona ovdje radi? Znam da je ona vaša prijateljica, ali valjda je niste natjerali da iziđe u ovo doba. Previše je bolesna za to.

– Ona nije ovdje. Bila je toliko ljubazna i posudila mi kočiju kako nitko ne bi opazio moj grb u ovom dijelu grada. Uđite. Brzo.

Augusta je krenula, a zatim je zastala i pogledala poznatu figuru na mjestu kočijaša. Bio je omotan višeslojnim plaštem, a šešir je navukao do svojih čupavih obrva, ali Augusta ga je odmah prepoznala.

– Scruggs, jeste li to vi?

– Da, gospođice Ballinger, bojim se da jesam – Scruggs progundā mrzovoljnim tonom. – Izvukli su me iz toplog kreveta, jesu, bez ikakvog objašnjenja. Ponosim se činjenicom da sam prvoklasni batler, ali nisam plaćen da držim uzde. Međutim, večeras su mi naredili da budem kočijaš, a ja ću dati sve od sebe, premda ne očekujem baš neku napojnicu.

– Ne biste smjeli biti vani na noćnom zraku – reče Augusta i namršti se. – To nije dobro za vaš reumatizam.

– Je, to je istina – mračno se složi Scruggs. – Ali pokušajte to reći moćnicima koji usred noći vole trčati naokolo.

Harry naglo otvori vrata kočije. – Molim vas, Augusta, ne opterećujte se Scruggsovim reumatizmom. – Lagano ju je uhvatio oko struka. – Više biste se trebali zabrinjavati zbog sebe.

– Ali, Harry... želim reći, milorde... uh. – Augusta se našla na zelenim baršunastim jastucima kad ju je Harry, prilično nemarno, ubacio u mračnu kočiju. Čula ga je kako se obraća Scruggsu dok se uspravljala u sjedeći položaj. – Vozi dok ti ne kažem da se vratiš k Lady Arbuthnott.

– Kamo da vozim, čovječe? – Prigušeni Scruggsov glas sad je zvučio drukčije. Nestao je hrapavi, promukli ton.

– Posve mi je svejedno – obrecne se Harry. – Oko jednog od parkova ili prema predgrađu. Nije važno. Samo pazi da ne privučeš ničiju pozornost. Imam ponešto reći gospođici Ballinger, a ne pada mi na pamet niti jedno drugo mjesto gdje ću imati privatnosti i vremena za to, osim u unutrašnjosti kočije.

Scruggs pročisti grlo. Kad je opet progovorio, njegov je glas još uvijek zvučio drukčije, a ipak nekako neobično poznato. – Ovaj, Graystone, možda bi trebalo razmisliti o toj ideji besciljne vožnje kroz grad. Trenutno niste baš najbolje raspoloženi.

– Kad budem želio tvoj savjet, Scruggs, zatražit ću ga. – Harryjev je glas bio oštar poput noža. – Je li to posve jasno?

– Da, milorde – suho će Scruggs.

– Izvrsno. – Harry se popeo u kočiju i tresnuo vratima. Ispružio je ruku i navukao zastore na prozore.

– Niste se trebali izderati na njega – prijekorno je rekla Augusta kad je Harry sjeo na sjedalo njoj nasuprot. – On je star čovjek i jako ga muči reumatizam.

– Uopće me nije briga za Scruggsov reumatizam. – Harry je govorio previše tiho. – Vi me zabrinjavate u ovom trenutku, Augusta. Što mislite, kojeg ste vruga radili kad ste večeras provalili u Lovejoyevu kuću?

Augusta je shvatila koliko je Harry zapravo bijesan. Prvi put je poželjela da se nalazi na sigurnom u svojoj spavaćoj sobi. – Stekla sam dojam da ste shvatili što radim, milorde. Činilo se da znate za moju zadužnicu kod Lovejoya. Pretpostavljam da također znate kako sam izgubila tisuću funti. Je li vam Sally rekla?

– Morate oprostiti Sally. Bila je veoma zabrinuta.

– Da, pa, pokušala sam platiti dug, ali Lovejoy nije htio uzeti novac. Moram reći, on uopće nije džentlmen. Stekla sam jasan dojam da ima neke ružne planove o korištenju moje potpisane zadužnice da ponizi mene ili možda vas. Smatrala sam najboljim uzeti je.

– Prokletstvo, Augusta, uopće se niste smjeli upuštati u kartanje s Lovejoyem.

– Pa, kad sada o tome razmišljam, doista shvaćam da je to bilo pogrešno. Ali moram reći da sam se dobro držala, gospodine. Zapravo, dobivala sam sve dok me nije omeo razgovorom o drugoj temi. Počeli smo razgovarati o mojem bratu, vidite, i odjednom sam spustila pogled na papir i vidjela koliko sam izgubila.

– Augusta, dama koja zna kako se treba ponašati nikad se ne bi našla u takvoj situaciji.

– Nema sumnje da ste u pravu, milorde. Ali ja sam vas upozorila da nisam dama kakvu biste vi trebali oženiti, nisam li?

– Nije o tome riječ – procijedi Harry kroza stisnute zube. – Činjenica je da ćemo se mi vjenčati, a dopustite mi da vam sad i ovdje kažem, Augusta, da neću tolerirati još jedan ovakav incident. Jesam li dovoljno jasan?

– Veoma jasan, gospodine. Ali što se mene tiče, željela bih naglasiti da se tu radilo o mojem ponosu i mojoj časti. Morala sam nešto učiniti.

– Trebali ste se odmah obratiti meni.

Augusta suzi oči. – Bez uvrede, milorde, ali mislim da to ne bi bila baš pametna zamisao. Kakvog bi to imalo smisla? Vi biste mi održali predavanje i napravili veoma neugodnu scenu, baš kao što sada činite.

– Ja bih riješio problem umjesto vas – mračno će Harry. – Ne biste dovodili u opasnost svoju glavu i svoj dobar glas, kako ste učinili večeras.

– Meni se čini, milorde, da su večeras bile u opasnosti obje naše glave i naš ugled. – Augusta ga je pokušala osmijehom smekšati. – I moram reći, bili ste veoma impresivni. Veoma mi je drago da ste se ondje pojavili, gospodine. Nikad ne bih našla svoju zadužnicu da vi niste otkrili tajni sef u globusu. Čini mi se da je sve ispalo dobro, te bismo oboje trebali biti zahvalni da je to gotovo.

– Zar doista mislite da ću stati na tome?

Augusta se ponosno uspravi. – Ja ću, naravno, posve razumjeti ako osjećate da me je moj večerašnji čin učinio neprihvatljivom. Ako smatrate da nikako ne možete podnijeti pomisao na sklapanje braka sa mnom, moja prvobitna ponuda još uvijek vrijedi. Spremna sam se povući i osloboditi vas zaruka.

– Osloboditi me, Augusta? – Harry ispruži ruku i uhvati je za zapešće. – Bojim se da je to sada nemoguće. Došao sam do zaključka da se vas nikad neću uspjeti osloboditi. Vi ćete me opsjedati do kraja života, a ako će to biti moja sudbina, baš mogu prihvatiti svaku moguću utjehu za sve ono što ću morati otpjeti.

Prije nego je Augusta shvatila što kani, Harry ju je povukao prema sebi. Trenutak kasnije ležala je preko njegovih snažnih bedara. Grčevito se uhvatila za njegova ramena kad je svoja usta spustio na njezina.

7.

– Harry.

Augustin iznenađeni povik ostao je prigušen ispod silovitog, uzbuđljivog pritiska Harryjevih usta. U trenutku je zavladao njezinim osjetilima. Njezino se zaprepaštenje pretvorilo u treperavo uzbuđenje, baš kao i prvi put na podu njegove knjižnice.

Polako je obavila ruke oko njegova vrata dok se oporavljala od početnog šoka. Zahtijevao je pristup njezinim ustima, a ona je poslušno rastvorila usne. Čim je to učinila, on se već našao unutra, uživajući u njezinoj toplini. Augusta je zadrhtala.

Njezino je tijelo tako brzo reagiralo da nije mogla jasno razmišljati. Jedan njezin dio bio je svjestan njihanja i poskakivanja vozila, štropota kotača i odjeka konjskih kopita po kamenu. Ali ovdje u kočiji, u Harryjevu zagrljaju, nalazila se u drugom svijetu.

Potajno je čeznula za povratkom u taj svijet još od trenutka kad ju je on prvi put ovako grlio. Sati što ih je provela iznova u mašti proživljavajući te intimnosti izbljedjeli su u usporedbi sa stvarnošću. U njoj je bujala euforija kad je shvatila da će imati još jednu priliku doživjeti čudesnost njegovih poljubaca.

Očito joj je oprostio neugodan incident s Lovejoyem i kartaškim dugom, sretno je pomislila. Harry je sigurno ne bi ovako ljubio da se još uvijek ljuti na nju. Čvrsto ga je zagrlila, a njezini su prsti snažno pritiskali tešku tkaninu crnoga plašta.

– Dobri Bože, Augusta. – Harry malo podigne glavu, a oči su mu blistale u sjenkama. – Izluđuješ me. U jednom bih te trenutku mogao dobro prodrmati, a u drugom izazivaš u meni želju da te odvučem u najbliži krevet.

Dotaknula mu je lice i čeznutljivo se nasmiješila. – Hoćeš li me, molim te, opet poljubiti, Harry? Doista mi se sviđa kad me ljubiš.

Harry je prigušeno promrmljao i ponovno spustio usta na njezina. Bila je svjesna njegove ruke koja klizi po njezinu ramenu, nježno je milujući, te se na trenutak ukočila kad joj je prstima dotaknuo dojku kroz tkaninu košulje. Ali nije se odmaknula.

– Sviđa li ti se to, mala moja nepromišljena vragolanko? – Harryjev je glas bio promukao kad joj je počeo odvezivati košulju.

– Da – dahnula je. – Želim da me ljubiš i nastaviš me ljubiti zauvijek. Priznajem da je to veoma fascinantno iskustvo, milorde.

– Drago mi je da tako misliš.

Tada je zavukao ruku ispod njezine košulje i šakom obujmio njezinu nagu dojku. Augusta je zatvorila oči i uvukla dah dok je Harry palcem kružio oko bradavice.

– Moj Bože – šapne Harry. – Poput najslađeg zrelog voća.

Zatim je spustio glavu i ustima obuhvatio ružičasti pupoljak, a ona je zastenjala.

– Tiho, ljubavi – promrmljao je, a njegova se ruka pomaknula prema njezinim hlačama.

Augusta je bila tek napola svjesna činjenice da se nalaze u kočiji negdje u gradu, a Scruggs je udaljen samo metar ili dva, blaženo nesvjestan onoga što se događa u unutrašnjosti vozila. Znala je da bi trebala šutjeti, ali nije uspijevala potisnuti svaki iznenađeni uzdah. Njezino je tijelo pjevalo od zadovoljstva pod Harryjevim dodirom. Kroz nju je strujala neizdržljiva žudnja, stvarajući napetost koja je bila previše nova i previše neobična da bi je izdržala u posvemašnjoj tišini.

Kad je osjetila Harryjeve prste u svojim hlačama, kako istražuju tople tajne između njezinih bedara, Augusta je zaustavila dah i tiho kriknula. – O, Harry. Harry je odgovorio napola smijehom i napola kletvom. – Tiho, dušo. Moraš pripaziti, ljubavi.

– Žao mi je, ali čini se da ne mogu biti tiha kad me ti tako dodiruješ. Tako je neobično, Harry. Nikad ranije nisam tako nešto osjetila.

– Prokletstvo, ženo. Nemaš pojma što ti meni činiš, zar ne? – Harry se pomaknuo, brzo mijenjajući položaj. Skinuo je plašt sa svojih ramena i raširio ga po zelenim jastucima. Zatim se opet pomaknuo i spustio Augustu na plašt. Njezina su koljena bila uzdignuta jer je unutra bilo prilično skućeno.

Kad je otvorila oči, Harry je čučao kraj nje. Sagnuo se nad nju i grozničavom nestrpljivošću raširio njezinu košulju kako bi joj razgolitio dojke.

Ona se baš počela navikavati na dodir njegovih ruku po gornjem dijelu svojega tijela kad je postala svjesna činjenice da joj Harry skida cipele i vuče hlače niz bedra.

– Milorde? Što to radiš? – Nemirno se meškoljila na jastucima, gotovo izgubljena u magli senzualne svijesti koja ju je preplavila. Harryjeva je topla ruka pokrila njezinu mekoću šokantnom intimnošću, a ona je zadrhtala.

– Reci mi opet da me želiš – promrmljao je kraj njezine dojke.

– Želim te. Nikad u životu nisam nešto tako željela. – Izvila se prema njegovoj ruci i čula ga kako je zastenjao. Opet su nestale sve misli o protestiranju, a zamijenila ih je sve jača potreba. Ponovno je kriknula, a Harryjeva su se usta odjednom opet našla na njezinima, nježno je umirujući.

Augusta je zadrhtala kad je osjetila da opet mijenja položaj. Sad se nalazio na koljenima između njezinih nogu. Shvatila je da žurno raskopčava svoje hlače.

– Harry?

– Tiho, ljubavi. Tiho.

Ostala je bez daha kad se spustio na nju, pritisnuvši je na jastuke. Smjestio se između njezinih bedara prije nego je u potpunosti shvatila što kani.

Zavukao je prste između njihovih tijela, milujući je, šireći. – Da, ljubavi. Tako je. Da. Otvori se za mene. Baš tako. Bože, kako si mekana. Mekana i vlažna za mene. Dopusti da te osjetim, draga.

Milovale su je njegove promukle riječi. Augusta je osjetila kako se nešto tvrdo i ukočeno gura u njezinu mekoću.

U trenutku ju je obuzela panika. Trebala bi ga zaustaviti, neodređeno je pomislila. Sigurno će ujutro žaliti zbog toga, možda će opet okriviti nju, baš kao i zadnji put. – Harry, mislim da to ne bismo smjeli raditi. Smatrat ćeš me bludnom.

– Ne, ljubavi. Smatrat ću te veoma slatkom. Veoma mekanom.

– Reći ćeš da sam te ohrabrivala. – Dahnula ju je kad je jače pritisnuo. – Opet ćeš reći da sam ti dala određena obećanja.

– Obećanja su već dana i bit će ispunjena. Ti pripadaš meni, Augusta. Zaručeni smo. Nemaš se čega bojati ako se daješ muškarcu koji će biti tvoj muž.

– Jesi li siguran?

– Posve siguran. Zagrlj me, ljubavi – promrmlja Harry. – Drži me. Uzmi me u sebe. Pokaži mi da me doista želiš.

– O, Harry, želim te. I ako si ti siguran da me želiš, ako nećeš smatrati da nisam kreposna...

– Želim te, Augusta. Bog zna da te tako silno želim i ne vjerujem da ću preživjeti do jutra ako te večeras ne uzmem. Nikad mi se ništa nije činilo tako pravilnim.

– O, Harry. – On je želi, mislila je Augusta, omamljena tom spoznajom. Očajnički je treba. A ona čezne za tim da mu se posve preda; žudi za tim da otkrije kakav je osjećaj pripadati mu.

Augusta stegne ruke oko njegova vrata i lagano se podigne prema njemu.

Harryju je to bilo dovoljno.

– Bože, da, Augusta. Da. – Priljubio je usta uz njezina kad se snažno zabio u nju.

Ona se, na rubu uzbuđljive senzualne svijesti, osjetila kao da ju je netko odjednom bacio u ledeno jezero. Šok intimne invazije prostrujao je njezinim tijelom. Ovo nije ono što je očekivala.

Kriknula je od iznenađenja i razočaranja. Međutim, krik je bio prigušen i jedva se čuo jer je Harry snažno pritiskao njezina usta svojim. Progutao je njezine uzvike, umirujući je poljupcem. Nisu se micali.

Trenutak kasnije Harry je oprezno podigao glavu. Slabo svjetlo u kočiji razotkrilo je kapljice znoja na njegovu čelu i čvrsto stisnutim čeljustima.

– Harry?

– Polako, ljubavi, polako. Bit će u redu za trenutak ili dva. Oprosti mi, dušo, što sam tako žurio. – Vrelim joj je poljupcima obasuo obraze i vrat. Snažno ju je grlio. – Opila me žudnja za tobom, a poput svakog pijanca postupio sam nezgrapno, a trebao sam primijeniti više nježnosti i vještine.

Augusta nije odgovorila. Bila je previše zaokupljena neobičnim osjećajem što ga je stvarao Harry duboko u njoj.

Harry je dugi trenutak nepomično ležao na njoj. Augusta je osjećala njegovu napetost dok se nastojao obuzdati.

– Augusta?

– Da, Harry?

– Jesi li dobro, ljubavi? – pitao je kroza stisnute zube. Zvučilo je kao da koristi svaku mrvicu samokontrole što je posjeduje.

– Da. Mislim da jesam. – Augusta se mrštila dok se njezino tijelo polako navikavalo na neobične i nepoznate osjete. Nikad ništa nije bilo slično ovome.

U tom je trenutku kočija malo poskočila kad je kotač upao u rupu na cesti. Neočekivani je pokret gurnuo Harryja još dublje u Augustu. Zastenjao je. Ona je opet tiho kriknula.

On je nešto promrmljao ispod glasa i oslonio čelo na njezino. – Bit će bolje. Dajem ti riječ, Augusta. Tako si slatka, tako spremna. Pogledaj me, dušo. – Obujmio joj je lice dlanovima. – Prokletstvo, Augusta, otvori oči i pogledaj me. Reci mi da me još uvijek želiš. Posljednje što sam želio je povrijediti te.

Poslušala ga je. Polako je otvorila oči i pogledala ga. Shvatila je da se, čak i dok nastoji kontrolirati sebe, kaje jer joj je nanio bol. Blago se nasmiješila, duboko dirnuta njegovom pažnjom. Nije ni čudo da ga voli, odjednom je pomislila.

– Ne zabrinjavaj se, Harry. Nije tako strašno, doista. Sumnjam da je počinjena neka veća šteta. Ne mogu sve pustolovine proći glatko, što smo večeras oboje otkrili u Lovejoyevoj knjižnici.

– Dobri Bože, Augusta. Što li ću s tobom? – Harry zagnjuri lice u njezin vrat i počne se micati u njoj.

Augusti se u početku nije posebno sviđao nov osjećaj, ali je polako počela mijenjati mišljenje; zapravo, to joj se čak činilo posve podnošljivim; kad je odjednom završilo.

– Augusta. – Harry se još jednom gurne u nju, izvije leđa i ukoči se. Nju je fascinirala njegova napregnuta snaga i izraz sirove muževne moći na njegovu licu. Shvatila je da steže zube kako ne bi promuklo uzviknuo, a zatim je zastenjao i svom se težinom ispružio na nju.

Nekoliko se trenutaka čulo samo kloparanje kočije i udaljeni zvukovi s ulice. Augusta je milovala Harryjeva leđa dok je slušala kako uzbuđeno diše. Zaključila je da joj se sviđa osjećaj topline i težine dok je ležao na njoj, premda ju je pritiskao na jastuke. Čak joj se sviđao i njegov miris. U njemu je bilo nečeg posve muževnog.

Najviše od svega, sviđala joj se neobična intimnost situacije. Shvatila je da se gotovo osjeća kao dio Harryja. Bilo je kao da su oboje dio sebe dali jedno drugomu, a sad su vezani na neki neobičan način koji nema nikakve veze s formalnošću zaruka.

Augusti je trebalo nekoliko sekunda dok nije prepoznala svoje osjećaje, a tada je shvatila. To je bio radostan osjećaj pripadanja. Ona i Harry su sada zajedno, kao da su večeras stvorili temelje nove obitelji. Obitelji kojoj može u potpunosti pripadati.

– Kriste – promrmlja Harry. – Ne mogu vjerovati.

– Harry – zamišljeno izusti Augusta – hoćemo li ovo često raditi tijekom četiri mjeseca naših zaruka, što misliš? Ako hoćemo, možda ćemo morati naći drugog kočijaša. – Tiho se nasmijala. – Ne mogu zamisliti da će Scruggs pristati da nas svake večeri vozi po gradu, a ti? Njegov reumatizam, znaš.

Harry se ukočio. Naglo je podigao glavu, a u očima mu se jasno vidjelo zaprepaštenje. Kad je progovorio, iz njegova je glasa nestala sva toplina i strast ljubavnika. – Četiri mjeseca. Prokletstvo. To je nemoguće.

– Što nije u redu, milorde?

Odmaknuo se od nje i prošao prstima kroz raskuštranu kosu. – Ništa što se ne bi moglo popraviti. Treba mi nekoliko minuta za razmišljanje. Sjedni, Augusta. Požuri. Žao mi je što te požurujem, ali moraš se odjenuti.

Harryjev nestrpljiv, zapovjedni ton uspio je uništiti veći dio ugodnog osjećaja intimnosti što ga je imala. Namrštila se dok se nezgrapno uspravljala i počela popravljati odjeću.

– Doista, Harry. Ne razumijem te. Zašto se tako ljutiš? – Augustini su se prsti ukočili na odjeći kad joj je na um pala užasna misao. – Hoćeš li ipak mene okriviti za ono što se dogodilo prije nekoliko minuta?

– Grom i pakao, ne ljutim se na tebe, Augusta. Barem ne što se ovoga tiče. – Žustrom je kretnjom pokazao unutrašnjost kočije i sve što se ondje događalo. – Problem provale u Lovejoyevu kuću posve je nešto drugo i ne kanim zaboraviti na to.

Zakopčao je svoje hlače i poravnao košulju, a zatim joj je pomogao da se i ona dovede u red. Ruka mu se načas zaustavila na njezinom bedru.

Augusta se nasmiješila jer je osjetila da ga razdiru sukobljeni osjećaji. – Da, milorde? Jesi li još nešto želio?

– Mnogo toga. – Mrko je odmahnuo glavom dok je namještao njezine hlače.
– I nikako neću izdržati četiri mjeseca prije nego ovo ponovimo, to je sigurno.

– Znači da ćemo to često raditi, milorde?

Podigao je pogled, te je u njegovim očima prepoznala senzualno obećanje. – Nema sumnje. Ali ne u nekoj proklesoj kočiji usred Londona. Hajde, namjesti košulju, Augusta. – Počeo je to činiti umjesto nje. – Nabavit ću posebnu dozvolu što je moguće brže, pa ćemo se vjenčati za dan ili dva.

– Vjenčati. Uz posebnu dozvolu? – Augusta je zurila u njega. Činilo se da ne može jasno razmišljati. Sve se previše brzo događalo. – O, ne, Harry. Što je s našim zarukama?

– Bojim se da su nam suđene veoma kratkotrajne zaruke. Zapravo, skratit ću ih koliko god budem mogao.

– Riječ je o tome, uopće nisam sigurna da ih želim skratiti.

– Tvoji osjećaji po tom pitanju više nisu posebno važni – blago će on. – Upravo sam s tobom vodio ljubav, a nema sumnje da ću u bliskoj budućnosti opet poželjeti isto. Stoga ćemo se odmah vjenčati. Ne pada mi na pamet čekati još četiri mjeseca, to je sigurno. Ne bih preživio takvo mučenje.

– Ali, Harry...

Podigao je ruku kako bi je ušutkao. – Dosta je. Ni riječi više. Stvar je riješena. Za ovu situaciju isključivo ja snosim odgovornost, te ću učiniti ono što se mora učiniti.

– Pa, što se toga tiče – zamišljeno će Augusta – mislim da se ne može reći da si samo ti kriv. Nekoliko si puta spomenuo da je moj osjećaj pristojnosti žalosno manjkav u nekim aspektima, a svi znaju da sam sklona nepromišljenom ponašanju. Dijelom sam i ja odgovorna, Harry. Zapravo – zabrinuto je dodala kad se sjetila kako će Claudia reagirati na ovu vijest – neki bi ljudi mislili da sam za sve samo ja kriva.

– Rekao sam da više ne želim čuti niti jednu riječ o tome. – Harry je posegnuo za svojim plaštem, a zatim je zastao i zagledao se u malene, vlažne mrlje na tkanini. Duboko je udahnuo.

– Zar nešto nije u redu, Harry?

– Oprosti mi, Augusta. – Glas mu je bio hrapav. – Nisam imao pravo ovako se ponijeti večeras. Ne znam što se dogodilo s mojom samokontrolom. Zavrijedila si pravi krevet i sve što ide uz medeni mjesec za prvi doživljaj ljubavi.

– Ne zabrinjavaj se zbog toga. Iskreno rečeno, ovo je bio prilično uzbudljiv način započinjanja svega toga. – Odgurnula je zavjesu s prozora i zagledala se na ulicu. Pitam se u koliko se drugih kočija nalaze parovi koji čine isto ovo što smo mi maločas radili?

– Čovjek zadrhti pri samoj pomisli na to. – Harry štapom od ebanovine otvori vratašca na krovu kočije. – Scruggs, odmah nas odvezi natrag do Lady Arbuthnott.

– Već je bilo i vrijeme – zareži Scruggs s mjesta kočijaša. – Prilično kasno, zar ne, gospodine?

Harry se nije potrudio odgovoriti. Pustio je da se vratašca zatvore uz glasan tresak. Zatim je dugi trenutak sjedio i bez riječi promatrao Augustu. – Ne mogu vjerovati da sam upravo vodio ljubav sa svojom zaručnicom, u kočiji nasred londonske ulice.

– Siroti Harry. – Augusta je proučavala neobičan izraz na njegovu licu. – Pretpostavljam da će ti biti veoma teško prihvatiti ovo, s obzirom na tvoje stavove o pristojnom ponašanju, zar ne, milorde?

– Zar se ti to meni rugaš, kojim slučajem, gospođice Ballinger?

– Ne, milorde. To mi ne bi palo ni nakraj pameti. – S mukom je prikrivala osmijeh. Pitala se, zašto se osjeća tako bezbrižno i sretno nakon ovog zapanjujućeg događaja.

Harry tiho opsuje. – Počinjem vjerovati da ćeš imati veoma loš utjecaj na mene, Augusta, ako ne budem krajnje oprezan.

– Svakako ću dati sve od sebe, gospodine – promrmlja Augusta. Potom se uozbiljila. – Ali što se tiče tog vjenčanja po posebnoj dozvoli, doista mislim da nije potrebno učiniti nešto tako drastično, Harry.

– Ne? – Njegove se obrve uzdignu. – Pa, ja mislim. O tome više ne treba razgovarati. Sutra ću te obavijestiti o vremenu i mjestu. Razgovarat ću s tvojim stricem i objasniti mu da nemamo drugog izbora.

– Ali baš o tome je riječ, Harry. Postoji druga mogućnost. Meni se nikamo ne žuri. A brak je tako trajan, nije li? Želim da budeš posve siguran u ono što činiš, milorde.

– Želiš reći, da te još uvijek muče sumnje. – Ugrizla se za usnu. – Nisam baš tako rekla.

– Ne moraš tako reći. Od samog početka kolebaš se oko naših zaruka. No sad su stvari otišle predaleko, te nijedno od nas nema nikakvu časnu alternativu, već treba što prije obaviti vjenčanje.

Augusta je osjetila drhtaj straha. – Nadam se da to ne činiš samo zato što osjećaš da moraš učiniti časnu stvar, milorde. Jasno mi je da si veoma osjetljiv kad je riječ o pitanjima povezanim s ugledom i pristojnošću, ali doista nema potrebe za takvom žurbom.

– Nemoj biti guska, Augusta. Postoji itekakva potreba za žurbom. Možda si već trudna.

Njezine su se oči raširile. – Dragi Bože, nisam na to mislila. – Što samo pokazuje kakav kaos večeras vlada u mojoj glavi, pomislila je. Možda sam

trudna. S Harryjevim djetetom. Instinktivno je zaštitničkim prstima dotaknula trbuh.

Harry je pogledom pratio njezinu ruku. Nasmiješio se. – Očito ti takva mogućnosti nije pala na pamet.

– Mogli bismo malo pričekati, da budemo sigurni – nesigurno će Augusta.

– Nećemo čekati ni dana duže no što je potrebno. – Čula je nepopustljivi ton njegova glasa i shvatila da daljnja prepirka nema smisla. Čak nije bila sigurna želi li dalje raspravljati. U tom trenutku zapravo uopće nije znala što želi.

Kako bi bilo roditi Harryjevo dijete?

Augusta je sjedila napeta i tiha sve dok kočija nije stigla do rezidencije Lady Arbuthnott.

Kad su se iskricali, ona se još jednom okrene Harryju. – Milorde, nije prekasno za predomišljanje. Molim te, nemoj ni o čemu odlučivati do sutra. Možda ćeš se tada drukčije osjećati.

– Sutra ću biti previše zauzet oko dobivanja posebne dozvole i sređivanja nekih drugih stvari da bih imao vremena za predomišljanje – reče Harry. – Dođi, otpratit ću te kroz vrt do stražnjih vrata. Možeš se preodjenuti u jednoj od Sallynih soba, a zatim će te ona svojom kočijom poslati kući, uz pratnju.

– Kako to misliš, da ćeš sutra biti previše zauzet? – pitala ga je dok ju je žurno vodio prema stražnjim vratima kuće. – Što ćeš još sutra raditi, osim zatražiti posebnu dozvolu?

– Kanim posjetiti Lovejoya, između ostalog. Molim te, pokušaj se kretati malo brže, Augusta. Osjećam se veoma nelagodno ovako na otvorenom dok si tako odjevena.

No Augusta se odjednom zaustavila. – Lovejoya? Kako to, dovraga, misliš, da ćeš njega posjetiti? – Podigla je ruke i uhvatila se za njegov plašt. – Harry, nećeš učiniti neku golemu glupost, recimo da ga izazoveš na dvoboj, je li?

Spustio je pogled na nju, ali u tmuni nije uspjela vidjeti izraz njegovih očiju. – Tu zamisao smatraš glupom?

– Dobri Bože, da. Beskrajno glupom. Ne dolazi u obzir. Nezamislivo. Harry, ne smiješ učiniti ništa tomu slično. Jesi li me čuo? Neću to dopustiti.

Zamišljeno ju je proučavao. – Zašto ne? – na koncu upita.

– Jer bi se nešto užasno moglo dogoditi – dahnula je. – Mogao bi poginuti. A ja bih za to bila kriva. Ne bih to mogla podnijeti, Graystone. Razumiješ li me? Ne želim to imati na savjesti. Cijeli problem duga bio je moja stvar, a sad je riješen. Nema potrebe da izazoveš Lovejoya. Molim te, Harry, preklinjem te. Obećaj mi da to nećeš učiniti.

– Prema onome što sam čuo, rekao bih da bi tvoj otac ili brat, da su još na životu, svakako imali sastanak s Lovejoyem u zoru – tiho primijeti Harry.

– Ali to uopće nije isto. Oni su bili posve drukčiji ljudi. – Augustu je počeo obuzimati očaj. – Bili su lakomisleni i smioni, možda katkad i previše. U

svakom slučaju, ne bih željela ni da oni izazovu Lovejoya. Kao što sam ranije rekla, za cijelu sam katastrofu ja odgovorna.

– Augusta...

Silovito je povukla njegov plašt. – Ne želim da netko drugi riskira svoj život za ono što sam sama skrivila. Molim te, Harry. Daj mi riječ da to nećeš učiniti. Ne bih mogla podnijeti da ti se nešto dogodi zbog mene.

– Čini se da si posve sigurna da bih ja izgubio u takvom dvoboju – reče Harry. – Pretpostavljam da bih se trebao osjećati uvrijeđenim zbog tvojeg pomanjkanja povjerenja u moju vještinu s pištoljem.

– Ne, ne, nije riječ o tome. – Divlje je odmahнула glavom, silno ga želeći razuvjeriti da se ne bi osjećao posramljenim. – Samo što su neki muškarci, poput mojega brata, po prirodi više skloni opasnim aktivnostima. Ti nisi takav. Ti si znanstvenik, milorde, a ne momak vrele krvi ili Korinćanin.

– Počinjem vjerovati da doista gajiš neke osjećaje prema meni, Augusta, čak i ako nemaš posebno dobro mišljenje o mojim vještinama u dvoboju.

– Pa, naravno da imam dobro mišljenje o tebi, Harry. Oduvijek imam dobro mišljenje o tebi. U posljednje vrijeme si mi čak postao pomalo drag.

– Shvaćam.

Osjetila je kako joj vrelina nadire u obraze kad je čula blagu podrugljivost u njegovim riječima. Upravo je tom čovjeku dopustila da s njom vodi ljubav u kočiji, a sad mu kaže da joj je pomalo drag.

Sigurno je smatra pravom guskom. S druge strane, nikako mu ne može reći da je mahnito zaljubljena u njega. Ovo nije ni vrijeme ni mjesto za tako strastvenu izjavu. Sve je strahoviti kaos.

– Harry, večeras si mi bio od velike pomoći, pa ne bih željela da patiš zbog mojih postupaka – odlučno zaključuje Augusta.

Harry je još dugi trenutak šutio. Zatim se mrko nasmiješio. – Nagodit ćemo se, Augusta. Sutra neću izazvati Lovejoya na dvoboj ako mi ti daš svoju riječ da se više nećeš protiviti sklapanju braka za dva dana, uz posebnu dozvolu.

– Ali, Harry...

– Jesmo li se nagodili, draga moja?

Duboko je udahнула, svjesna da ju je uhvatio u klopku. – Da, nagodili smo se.

– Izvrsno.

Augusta je odjednom sumnjičavo stisnula oči. – Graystone, da te ne poznajem, prisegnula bih da si veoma lukava i prilično pametna zvijer.

– Ah, ali ti me poznaješ pa ne možeš tako nešto zaključiti, zar ne, draga moja? Ja sam samo prilično dosadan i marljiv znanstvenik koji proučava klasiku.

– Koji vodi ljubav u kočijama i posve slučajno zna kako se obijaju brave i tajni sefovi.

– Čovjek sazna najneobičnije činjenice iz knjiga. – Poljubio joj je vrh nosa. – Sad požuri unutra i skini te proklete hlače. Uopće nisu prikladne za jednu damu. Više mi se sviđa da je moja buduća grofica u prikladnoj ženskoj odjeći.

– To me uopće ne čudi, milorde. – Okrenula se da pođe.

– Augusta?

Osvrnula se preko ramena i vidjela kako Harry zavlači ruku u džep svojega plašta. Izvadio je malenu vrećicu. – Da, Harry?

– Vjerujem da ovo pripada tebi. Nadam se da se više nećeš naći u situaciji da je opet moraš založiti.

– Moja ogrlica. – Ozareno mu se nasmiješila dok je uzimala vrećicu. Podigla se na prste i nježno ga poljubila u obraz. – Hvala, milorde. Ne znaš koliko mi to znači. Kako si je uspio pronaći?

– Tvoj je zajmodavac bio više nego spreman prodati je – suhim glasom reče Harry.

– Ja ću ti, naravno, dati tisuću funti što sam ih dobila kad sam je založila – brzo će Augusta, ushićena činjenicom da opet posjeduje ogrlicu.

– Zaboravi na tisuću funti. Možeš ih smatrati dijelom bračne nagodbe.

– To je veoma velikodušno s tvoje strane, milorde. Ali nikako ne mogu dopustiti da mi daješ takav dar.

– Možeš i hoćeš – mirno će Harry. – Ja sam tvoj zaručnik, ako nisi zaboravila. Moja je privilegija katkad ti dati dar. Smatrat ću da mi je to stotruko vraćeno ako si večeras naučila lekciju.

– O Lovejoyu? Nemaj straha. Sigurno sam naučila lekciju o njemu. Više nikad neću kartati s njim. – Augusta zastane, i sama se osjećajući prekrasno velikodušnom. – Niti ću više ikad s njim plesati.

– Augusta, nećeš čak ni razgovarati s njim. Je li to jasno?

– Da, Harry.

Njegovo se lice malo ublažilo dok ju je promatrao. Izraz posesivnosti u njegovu pogledu izazvao je drhtaj u njoj.

– Pođi sada, draga moja – reče Harry. – Već je kasno.

Augusta se okrene i potrči u kuću.

«^»

Harryja su uveli u malenu Lovejoyevu knjižnicu malo prije podneva idućeg jutra. Ležerno je preletio pogledom po prostoriji i vidio da je sve ostalo onako kako je bilo prošle večeri, uključujući i globus, još uvijek na svom mjestu kraj police s knjigama.

Lovejoy se naslonio u svojoj stolici iza pisaćeg stola i s naoko lijenim zanimanjem gledao neočekivanog posjetitelja. Ali u njegovim se zelenim očima nazirao oprez. – Dobro jutro, Graystone. Što vas danas dovodi ovamo?

– Osobna stvar. Neću vas dugo zadržati. – Harry je sjeo u naslonjač kraj kamina. Suprotno Augustinoj sinoćnjoj pretpostavci, uopće nije imao namjeru izazvati Lovejoya na dvoboj. Vjerovao je da neprijatelja treba dobro upoznati prije odabira odgovarajućeg načina za obračun s njim.

– Osobna stvar, kažete. Moram priznati da sam iznenađen. Nisam mislio da će se gospođica Ballinger vama obratiti zbog sitnice kao što je njezin kockarski dug. Dakle, zamolila vas je da ga platite, je li?

Harry upitno uzdigne obrvu. – Ni slučajno. Ništa ne znam o takvim dugovima, gospodine. Međutim, čovjek nikad ne bi trebao stvarati pretpostavke o gospođici Ballinger. Moja zaručnica nije baš predvidljiva.

– Toliko sam i ja shvatio.

– Međutim, ja sam veoma predvidljiv. Mislim da biste to trebali znati, Lovejoy. Ako kažem da ću nešto učiniti, onda tako i bude.

– Shvaćam. – Lovejoy se poigravao izrezbarenim srebrnim držačem za papir.

– A što zapravo kanite učiniti?

– Zaštititi svoju zaručnicu od one vrste igara što ih očito volite igrati sa ženama.

Lovejoy ga pogleda duboko uvrijeđenim očima. – Graystone, nisam ja kriv što vaša zaručnica voli igrati karte. Ako doista želite oženiti tu damu, možda bi bilo pametno razmisliti o njezinoj naravi. Sklona je nepromišljenim zabavama. Čujem da je to obiteljska osobina. Barem što se tiče northumberlandskih Ballingera.

– Mene ne zabrinjava sklonost kartanju moje zaručnice.

– Ne? Rekao bih da bi vas trebala zabrinjavati, Graystone. Kad joj vaše bogatstvo bude na raspolaganju, nema sumnje da će joj se još više sviđati igre na sreću. – Lovejoy se značajno nasmiješi.

Harry mu hladno uzvratil smiješak. – Kao što sam rekao, nisam zabrinut zbog njezina izbora zabavljanja. Danas me ovamo doveo vaš razgovor s njome o smrti njezina brata.

– Ispričala vam je o tome, je li?

– Čuo sam da ste joj više ili manje obećali istražiti taj incident. Iskreno sumnjam da joj možete doista pomoći. Niti želim da se kopa po prošlosti. Time bi se samo izazvala patnja moje zaručnice, a to neću tolerirati. Tu stvar treba ostaviti na miru, Lovejoy. Razumijete li me?

– Zašto ste tako sigurni da joj ne mogu pomoći spasiti ugled njezina brata ispod oblaka sumnje što se nad njim nadvio u vrijeme njegove smrti?

– Obojica znamo da se nikako ne možemo vratiti natrag i dokazati Ballingerovu krivnju ili nedužnost. Najbolje je da stvar ostane zakopana. –

Harry je gledao Lovejoya u oči. – Osim, naravno – tiho reče – ako vi ne znate nešto više o tom događaju, što ćete mi sada reći. Zna li što, Lovejoy?

– Dobri Bože, ne.

– Tako sam i mislio. – Harry ustane. – Nadam se da govorite istinu jer bi mi bilo jako žao kad bih saznao da nije tako. Želim vam ugodan dan. Usput rečeno, premda svojoj zaručnici ne kanim braniti, da katkad igra karte, zabranjujem joj da igra s vama. Morate na nekom drugom iskušavati svoje trikove, Lovejoy.

– Kako dosadno. Veoma mi je ugodno u društvu gospođice Ballinger. A tu je i ona sitnica od tisuću funti koliko mi duguje. Recite mi, Graystone, s obzirom na glasine da tražite krajnje besprijekorno ponašanje u svoje iduće grofice, zar vas ne zabrinjava činjenica da ste zaručeni sa ženom koja je sklona kockanju?

Harry se ovlaš osmjehne. – Zacijelo ste pogriješili, Lovejoy. Moja vam zaručnica ne duguje nikakav novac. Sigurno ne tisuću funti.

– Nemojte biti previše sigurni u to. – Lovejoy ustane, a u očima mu se pojavi zadovoljan izraz. – Želite li vidjeti njezinu zadužnicu?

– Ako mi je pokažete, ja ću, naravno, ovdje i sada podmiriti dug. Ali sumnjam da mi možete pokazati takvu zadužnicu.

– Samo trenutak.

Harry je sa zanimanjem gledao kako Lovejoy prilazi globusu i vadi ključ iz džepa. Uvukao ga je u skrivenu bravu i gornja se polovica globusa otvori, baš kao i prethodne večeri.

Usljedila je tišina dok je Lovejoy dugi trenutak stajao i zurio u donju polovicu globusa. Zatim se polako okrenuo prema Harryju. Lice mu je bilo bezizražajno.

– Čini se da sam pogriješio – tiho će Lovejoy. – Ipak ne posjedujem zadužnicu vaše zaručnice.

– Tako sam i mislio. Vjerujem da se sada vrlo dobro razumijemo, zar ne, Lovejoy? Još jednom, želim vam ugodan dan. Usput rečeno, možete mi čestitati. Sutra ću se oženiti.

– Tako brzo? – Lovejoy nije uspio posve prikriti svoje iznenađenje. Stisnuo je oči. – Čudite me, gospodine. Nikad ne bih rekao da ste tako nagli. Prema svim pričama, onaj tko se oženi gospođicom Augustom Ballinger mora biti spreman na mnoge pustolovine.

– To će za mene biti zanimljiva promjena, nema sumnje. Kažu mi da sam previše godina proveo zadubljen u knjige. Možda je vrijeme da se upoznam s ponekom pustolovinom. – Ne čekajući odgovor, Harry je otvorio vrata i izišao iz knjižnice. Čuo je kako se iza njega zatvara poklopac globusa–sefa uz takav tresak da je odjeknuo u hodniku.

Lovejoyev odabir Auguste kao mete za svoje mrske igrice prilično je zanimljiv, mislio je Harry dok je izlazio iz kuće. Zaključio je kako je vrijeme da se malo pozabavi čovjekovom prošlošću. Taj će zadatak povjeriti Peteru Sheldrakeu, pa će se baviti nečim korisnijim od glumljenja batlera Scruggsa.

8.

Claudia je ušla u Augustinu spavaću sobu i mirno zastala usred vrtloga zbivanja. Blago se namrštila na svoju sestričnu preko mora haljina, cipela, kutija za šešire, škrinja i perja.

– Ne razumijem zašto je potrebno sve to pakiranje i jurnjava naokolo, Augusta. Nema smisla udati se po posebnoj dozvoli kad planovi za vjenčanje predviđeno za četiri mjeseca sasvim lijepo napreduju. Nije baš u redu tako žuriti. Graystone bi to trebao razumjeti, ako nitko drugi.

– Ako imaš pitanja, predlažem da ih postaviš izravno Graystoneu. Sve je to njegova zamisao. – Augusta, zauzeta upravljanjem svim tim aktivnostima, namrštila se na svoju sobaricu. – Ne, ne, Betsy, moje plesne haljine stavi u drugu škrinju. Podsuknje idu u ovu. Jesu li moje knjige spakirane?

– Da, gospođice. Sama sam ih jutros spakirala.

– Dobro. Ne želim se naći u Dorsetu i imati na raspolaganju samo ono što se nalazi u knjižnici mojeg budućeg muža. Pretpostavljam da sadrži obilje knjiga o starim Grcima i Rimljanima, ali niti jedan roman.

Betsy podigne brdo svile i satena iz jedne škrinje i spusti ga u drugu. – Ne znam što će vam ove haljine na selu, gospođice.

– Bolje je biti pripravan. Nemoj zaboraviti odgovarajuće cipele i rukavice za svaku haljinu.

– Da, gospođice.

Claudia se probijala između škrinja i kutija, te zaobišla krevet, krcat podsuknja, čarapa i podvezica. – Augusta, želim razgovarati s tobom.

– Govori. – Augusta se okrene i dovikne kroz otvorena vrata svoje spavaće sobe. – Nan, jesi li to ti? Hoćeš li, molim te, doći ovamo i pomoći Betsy?

Sluškinja je promolila glavu kroz vrata. – Želite da pomognem s pakiranjem, gospođice?

– Da, molim te. Treba mnogo toga učiniti, a nama ponestaje vremena. Moj je zaručnik poslao poruku da odlazimo sutra ujutro, odmah nakon vjenčanja.

– O, zaboga, gospođice. To uopće nije puno vremena, zar ne? – Nan je požurila u sobu i počela izvršavati upute iscrpljene Betsy.

– Augusta, molim te – odlučno će Claudia – ne možemo razgovarati usred ove zbrke. Pođimo popiti čaj dolje, u knjižnici.

Augusta poravna svoju kapu od muslina s volančićima i pogleda sobu. Treba još toliko toga učiniti, a imala je osjećaj da Harry neće biti zadovoljan bude li

morao odgoditi odlazak jer ona nije dovršila pakiranje. S druge strane, doista joj je potrebna šalica jakog čaja. – U redu, Claudia. Vjerujem da je ovdje sve pod kontrolom. Pođimo dolje.

Pet minuta kasnije Augusta je utonula u naslonjač, podigla noge na stolac i popila veliki gutljaj čaja. Potom je uz uzdah odložila šalicu i tanjurić. – Imala si pravo, Claudia. Ovo je bila izvrsna zamisao. Potreban mi je kratak odmor. Čini mi se da od zore jurim naokolo. Vjeruj mi, bit ću iscrpljena prije nego uopće krenemo za Dorset.

Claudia je preko ruba šalice proučavala svoju sestričnu. – Voljela bih da mi kažeš zašto je potrebna ovakva žurba. Ne mogu potisnuti osjećaj da tu nešto nije baš posve u redu.

– Kao što sam rekla, moraš pitati Graystonea. – Augusta umorno protrlja sljepoočnice. – Osobno mislim da je čovjek malo skrenuo, što sigurno ne baca baš dobro svjetlo na moju budućnost u svojstvu njegove žene, zar ne? Pitam se je li to neka njihova obiteljska crta.

– Valjda ne govoriš ozbiljno. – Claudia se doimala iskreno zabrinutom. – Misliš da je doista poludio?

Augusta zastenje. Claudijin dio obitelji ima pomalo ograničen smisao za šalu. Pomalo poput Graystonea, zaključila je. – Nebesa, ne. Govorila sam sarkastično. Riječ je o tome, Claudia, što ni ja baš ne shvaćam potrebu za posebnom dozvolom i ovakvom žurbom. Mnogo bih više voljela da sam u naredna četiri mjeseca bolje upoznala Graystonea i omogućila njemu da bolje upozna mene.

– Upravo tako.

Augusta mrzovoljno kimne. – Ne mogu potisnuti osjećaj da će se, sklapanjem braka sa mnom, izložiti ponekom grubom šoku. A nakon vjenčanja, više neće moći ništa učiniti, nije li tako? Morat će me podnositi.

– Graystonea nikad nisam smatrala naglim čovjekom. Zašto ga je odjednom obuzela želja za žurnim vjenčanjem?

Augusta pročisti grlo i zagleda se u vrhove svojih cipela. – Bojim se da je, kao i obično, sve to moja krivnja, premda on to ovoga puta galantno niječe.

– Tvoja krivnja? Augusta, što to govoriš?

– Sjećaš li se kako smo raspravljale o problemima do kojih može doći ako muškarcu dopustiš nekoliko bezazlenih intimnosti?

Claudia skupi obrve, a obraze joj oblije rumenilo. – Veoma se dobro sjećam tog razgovora.

– Da. Pa, Claudia, riječ je o tome da sam se sinoć, uslijed nepredviđenih okolnosti, našla sama s Graystoneom u mračnoj kočiji. Dovoljno je reći da sam mu ovoga puta dopustila više od nekoliko poljubaca. Mnogo više.

Claudia problijedi, a zatim porumeni. – Zar govoriš... Augusta, ne mogu vjerovati. Odbijam to vjerovati.

– Bojim se da jesam. – Augusta uzdahne. – Pazi, ako bi opet došlo do slične situacije, dobro bih razmislila. Nije bilo baš tako divno, premda je sasvim ugodno počelo. No Graystone me uvjerava da će s vremenom biti ugodnije, a ja jednostavno moram vjerovati da on zna o čemu govori.

– Augusta, zar mi govoriš da je čovjek s tobom vodio ljubav u kočiji? – Claudijin je glas bio slabašan od šoka.

– Znam da se tebi sve to zasigurno čini odurnim i vrijednim osude, ali tada nije tako izgledalo. Pretpostavljam da bi morala biti ondje da bi shvatila.

– Graystone te je zaveo? – oštro upita Claudia, sada odlučnijim glasom.

Augusta se namršti. – Ne bih rekla da me zaveo, zapravo. Koliko se sjećam, sve je započelo veoma strogom lekcijom o mojem općenitom pomanjkanju osjećaja za pristojno ponašanje. Prilično se ljutio na mene. Moglo bi se reći da se strastveno ljutio na mene. A jedna vrsta strasti vodila je do druge, ako me razumiješ.

– Nebesa. Napao te?

– Zaboga, ne, Claudia. Upravo sam objasnila da je vodio ljubav sa mnom. Postoji razlika, znaš. – Augusta zastane i otpije još gutljaj čaja. – Premda sam i ja neko vrijeme kasnije razmišljala o toj razlici. Priznajem da sam bila pomalo ukočena i nije mi bilo baš ugodno. No nakon jutrošnje kupke osjećala sam se mnogo bolje. Međutim, mislim da danas poslijepodne neću jahati u parku.

– Ovo je nečuveno.

– Posve sam svjesna toga. Pretpostavljam da u tome postoji nekakva pouka. Strina Prudence bi je zasigurno mogla pronaći. Nešto jezgrovito i sadržajno, kao: Nikad nemoj ulaziti u zatvorenu kočiju s muškarcem jer ćeš se morati žurno udati, a kasnije dugo kajati.

– Pretpostavljam da u danim okolnostima moraš biti zahvalna Graystoneu jer je spreman oženiti te – strogo će Claudia. – Neki bi muškarci mogli zauzeti stav da takvo slobodno ponašanje prije udaje ukazuje na ozbiljan nedostatak kreposti u žene.

– Bojim se da je Graystonea šokiralo njegovo vlastito ponašanje. Siroti čovjek. On se tako strogo drži pravila ponašanja, znaš. Veoma se ljutio na sebe i osjeća da bi sigurno opet izgubio kontrolu prije isteka četiri mjeseca zaruka. Zato jutros svi jurimo naokolo i pripremamo se za posebnu dozvolu.

– Shvaćam – Claudia je oklijevala. – Jesi li istinski nesretna zbog ovakvog razvoja događaja, Augusta?

– Ne baš, ali priznajem da sam veoma zabrinuta zbog svega toga – prizna Augusta. – Voljela bih na raspolaganju imati ta četiri mjeseca da budem sigurna u ovo što radim. Ne znam voli li me Graystone, shvaćaš. Sinoć nije rekao ni riječi o ljubavi, čak ni... – Prekinula se, a toplina joj je navrla u obraze.

Claudia širom otvori oči. – Graystone te ne voli?

– Imam svoje sumnje. Vidiš, on tvrdi da se ne opterećuje takvim besmislicama. A problem je u tome, Claudia, što ja nisam sigurna da ga mogu naučiti da me voli. Zato je tako zastrašujuća ova žurba oko vjenčanja.

– Augusta je nesretno zurila kroz prozor. – Tako bih željela da me voli. To bi me umirilo.

– Sve dok ti je dobar muž, ne vidim razloga za prigovore – strogo će Claudia.

– Znala sam da će pripadnica obitelji Ballinger iz Hampshirea to reći.

– Veoma je malo ljudi iz naših krugova koji sklapaju brak iz ljubavi. Uzajamno poštovanje i određeni stupanj naklonosti je sve što čovjek može očekivati. Mnogi bračni parovi nemaju čak ni toliko. Znaš da je tako, Augusta.

– Da. No pretpostavljam da sam si tijekom godina dopustila nekakve budalaste snove. Željela sam brak kakav su imali moji roditelji. Ispunjen ljubavlju, smijehom i toplinom. Nisam posve sigurna što me očekuje s Graystoneom. U posljednje sam vrijeme shvatila da postoji jedan njegov dio koji ja ne poznajem.

– Kako neobična tvrdnja.

– Ne mogu u potpunosti objasniti, Claudia. Samo znam da se veliki dio Graystonea skriva u sjenkama. Odnedavna sam se počela pitati koliko mraka postoji u njemu.

– On te ipak privlači, zar ne?

– Od samoga početka – prizna Augusta. – Pretpostavljam da to ne govori u prilog mojoj inteligenciji. – Bučno je odložila svoju šalicu. – A zatim je tu i njegova kći. Nikad je nisam upoznala, te se pitam hoću li joj se svidjeti.

– Ti se svima sviđaš, Augusta.

Augusta trepne. – Lijepo od tebe da to kažeš. – Hrabro se nasmiješila. – No dosta je ovog morbidnog razgovora. Sutra ću se udati, i to je to. Jednostavno ću se morati pobrinuti da sve ispadne kako treba, nije li tako?

Claudia je oklijevala, a zatim se nagnula naprijed i tiho rekla: – Augusta, ako si doista zabrinuta zbog udaje za Graystonea, možda bi trebala razgovarati s tatom. Znaš da mu je veoma stalo do tebe i sigurno te ne bi tjerao u taj brak protiv tvoje volje.

– Sumnjam da bi čak i stric Thomas uspio uvjeriti Graystonea da pričeka s vjenčanjem. Čovjek je odlučio, a posjeduje veoma čvrstu volju. – Augusta skrušeno odmahne glavom. – U svakom slučaju, bojim se da je prekasno da se povučem. Ja sam oštećena roba, znaš. Pala žena. Mogu jedino biti zahvalna na činjenici da je džentlmen koji mi je pomogao u mojem padu spreman učiniti pravu stvar.

– Ali ti također posjeduješ čvrstu volju i nitko te ne može prisiliti na to, ne ako doista ne želiš... – Claudia se prekine i zagleda u nju. – O, Bože. Tek sam sad shvatila. Ti doista voliš Graystonea, zar ne?

- Zar je tako očito?
- Samo onomu tko te dobro poznaje – blago će Claudia.
- To je doista olakšanje. Uopće nisam sigurna da bi Graystone želio zaljubljenju ženu. Vjerojatno bi to smatrao velikim teretom.
- Znači, opravdat ćeš glas o naglosti i nepromišljenosti na kojem je tvoja strana obitelji i naglavce se baciti u taj brak. – Claudia se doimala zamišljenom.

Augusta si je natočila još jednu šalicu čaja. – Neko vrijeme će situacija biti prilično teška. Samo bih željela da ne moram slijediti tako krepostan i otmjen uzor žene kakva je očito bila moja prethodnica. Oduvijek su mi bile mrske takve usporedbe, a u mojem su slučaju neizbježne.

Claudia s razumijevanjem kimne. – Da, mogu zamisliti da će ti biti veoma teško živjeti u skladu s visokim standardima što ih je postavila Graystoneova prva žena. Prema svim pričama, Catherine Montrose bila je uzor ženskih vrлина. Ali nema sumnje da će ti Graystone pomoći da dosegneš njezinu razinu.

Augusta se lećne. – Nema sumnje.

U knjižnici je neko vrijeme vladala tišina, premda su se čuli zvukovi premještanja škrinja na katu iznad. – Znaš li, Claudia, jedna od stvari koje me trenutno najviše zabrinjavaju jest činjenica da u narednih nekoliko tjedana neću moći posjećivati Sally. Ona je doista teško bolesna, znaš. A meni je tako draga. Bit ću veoma zabrinuta za nju.

- Znaš da nikad nisam odobravala tvoju povezanost s njom ili s tim klubom kojim upravlja – polako će Claudia. – No razumijem da je smatraš dragom prijateljicom. Ako želiš, posjećivat ću je jednom ili dvaput na tjedan dok tebe nema. Mogu prenositi vijesti i pisati ti o njezinu stanju.

Augusta osjeti golemo olakšanje. – Učinit ćeš to za mene, Claudia?

Claudia se uspravi. – Ne vidim zašto ne bih. Možda će joj goditi povremeni posjeti dok tebe nema. A tebi će biti lakše ako budeš znala da ja pazim na nju.

- Ne mogu ti reći koliko sam zahvalna, Claudia. Zašto je ne bismo posjetile već danas poslijepodne? Mogu te upoznati s njom.

- Danas? Ali zauzeta si pripremama za putovanje.

Augusta se nasmijala. – Naći ću vremena za taj posjet. Zapravo, ne bih ga propustila ni za što na svijetu. Vjerujem da te očekuje iznenađenje, Claudia. Ne znaš što si propuštala.

Peter Sheldrake se poslužio crvenim vinom i pogledao svojeg domaćina. – Želiš da istražim Lovejoyevu prošlost, Graystone? Zašto misliš da je to potrebno, dovraga?

– Teško je objasniti. Recimo samo da mi se čovjek ne sviđa, kao ni način na koji je izabrao Augustu za svoje neugodne igrice.

Peter slegne ramenima. – Neugodne jesu, ali obojica znamo da toga ima. Muškarci poput Lovejoya cijelo vrijeme igraju takve igre s damama. Obično se samo nastoje zabaviti očijukajući s tuđim ženama. Drži Augustu podalje od njega i bit će sigurna.

– Premda se to čini nevjerojatnim, moja je zaručnica očito naučila lekciju kad je riječ o Lovejoyu. Augusta je sklona pomalo nepromišljenom ponašanju, ali nije budala. Više mu neće vjerovati. – Harry prijeđe prstom po hrbatu knjige koja je ležala na njegovu stolu.

Knjigu pod naslovom *Zapažanja o Livyjevoj Povijesti Rima* on je osobno napisao. Tek je nedavno objavljena, a on je bio zadovoljan njome, premda je znao da nikad na tržištu neće biti popularna poput najnovijih romana ili Byronovih pjesama. Augusti bi knjiga zasigurno bila smrtno dosadna. Harry se tješio činjenicom da piše za drukčiju publiku.

Peter zamišljeno pogleda Harryja i pride prozoru. – Ako osjećaš da je tvoja gospođica Ballinger naučila lekciju, zašto si zabrinut?

– Moji mi instinkti govore da u Lovejoyevim pakosnim igrama možda postoji nešto više od jednostavne želje da očijuka s Augustom, ili je možda zavede. U svemu tome postoji neka proračunatost koja mi se ne sviđa. Kad sam ga posjetio, silno se trudio da mi ukaže na činjenicu da Augusta nije prikladna žena za mene.

– Možda je kanio pokušati s ucjenom. Vjerojatno je vjerovao da ćeš ti platiti mnogo više od tisuću funti za Augustinu zadužnicu kako bi sve ostalo u tajnosti. Na glasu si kao prilično uskogrudan čovjek, ako ti ne smeta da to kažem.

– Zašto bi se ti ustručavao to spomenuti? Augusta mi tu činjenicu baca u lice u svakoj prilici.

Peter se naceri. – Da, to vjerujem. Naravno, to je jedan od razloga zašto će ona biti tako dobra žena za tebe, Graystone. Ali što se tiče Lovejoya, što se zapravo nadaš da će se otkriti?

– Kao što sam rekao, nisam siguran. Pogledaj što možeš saznati. Čini se da nitko ne zna mnogo o njemu. Čak i Sally priznaje da je čovjek zagonetka.

– Sally bi prva čula ako postoji nešto važno o njemu, dobro ili zlo. – Peter se trenutak doimao zamišljenim. – Možda ću je zamoliti za malo pomoći u toj istrazi. Bit će joj drago. Podsjetit će je na stare dane.

– Sam procijeni, ali pazi da se ne umori. Ostalo joj je još veoma malo snage.

– To mi je jasno. No Sally je žena koja bi radije aktivno živjela do posljednjeg trenutka nego se prepustila krevetu.

Harry kimne, zureći kroz prozor u vrt. – Vjerujem da si to dobro procijenio. U redu. Pogledaj želi li okusiti stara vremena. – Oštro je pogledao prijatelja. – Jasno, očekujem da ćete oboje biti veoma diskretni.

Peter na lice navuče izraz uvrijeđene nedužnosti. – Diskrecija je jedna od mojih rijetkih vrlina. Znaš to. – Potom se zlobno nasmije. – Za razliku od jednog gospodina kojeg bih mogao imenovati, a koji mora danas pribaviti posebnu dozvolu zbog jedinstveno indiskretnog čina do kojeg je došlo u zatvorenoj kočiji.

Harry se namršti, upozoravajući ga. – Ako bilo komu jednom riječju spomeneš ono što se sinoć dogodilo, Sheldrake, možeš početi pisati vlastiti epitaf.

– Nemaj straha. Mogu šutjeti poput groba kad je riječ o nekim stvarima. Ali prokletstvo, čovječe. Volio bih da si mogao vidjeti izraz vlastitog lica kad si s gospođicom Ballinger izišao iz kočije. To je bilo neprocjenjivo. Apsolutno neprocjenjivo.

Harry tiho opsuje. Svaki put kad je razmišljao o prošloj večeri – a malo je o čemu drugom razmišljao – osjećao je zaprepaštenje. Još uvijek nije mogao opravdati svoje ponašanje. Nikad ranije nije bio tako prepušten na milost i nemilost svojim tjelesnim potrebama. Najgora od svega je činjenica da mu uopće nije žao što se sve to dogodilo.

Uživao je u spoznaji da Augusta sad pripada njemu onako kako nikad nije pripadala niti jednom drugom muškarcu. Štoviše, događaj mu je pružio izliku potrebnu za požurivanje vjenčanja.

Jedino je žalio, i to iz dna duše, što je zbog njegova gubitka kontrole Augusta bila zakinuta za potpuno uživanje u tom činu. No uskoro će popraviti loš dojam što ga je ostavio, uvjeravao je sebe. Još nikad neka žena nije na njega reagirala poput nje. Željela ga je. Predala mu se u željnoj nedužnosti koju će pamtiti do kraja života.

Za razliku od one prevarantske kuje Catherine.

Peter se opet okrene prema prozoru. – Malo sam razmišljao, Graystone. Pitam se kakvi su izgledi da Anđela navedem da sama pođe sa mnom u zatvorenu kočiju.

– Pretpostavljam da to ovisi o tome koliko ćeš zanimanja pokazati za knjigu što je piše – progunđa Harry.

– Vjeruj mi, nisam činio ništa osim što sam u svakoj prigodi pričao o knjizi *Što bi mlade dame trebale znati*, još otkako si mi ti to spomenuo. Dopruga, Harry, zašto sam se morao zagrijati za pogrešnu gospođicu Ballinger?

– Dobro je da si izabrao Anđela. Druga gospođica Ballinger nije na raspolaganju. Pošalji mi vijest u Dorset ako otkriješ štogod zanimljivo o Lovejoyu.

– Odmah – obeća Peter. – Sad moram poći. Scruggs mora biti na dužnosti na ulaznim vratima Pompeje za sat vremena, a treba mi malo vremena da navučem onaj prokleti kostim i lažne zaliske.

Harry je pričekao da Peter ode, a zatim je otvorio knjigu *Zapažanja o Livyjevoj Povijesti Rima* i pokušao pročitati prvih nekoliko stranica da bi vidio kako njegovo djelo izgleda u tisku. Ali nije daleko dospio. Mogao je razmišljati jedino o tome kako će voditi ljubav sa svojom mladom ženom u pravom krevetu.

Uskoro je zaključio da zapravo nije raspoložen za čitanje rasprave o rimskoj povijesti, čak i ako je to sam napisao. Zatvorio je svoju knjigu i prišao polici te uzeo primjerak Ovida.

«^»

– Riječ je o tome, Claudia – govorila je Augusta dok su se ona i njezina sestrična penjale stubama kuće Lady Arbuthnott – da je Pompeja u početku zamišljena kao neka vrsta salona. Tada mi je jednoga dana palo na pamet da bi bilo mnogo zabavnije ako je pretvorimo u pravi klub po uzoru na one u Ulici St. James. Možda će ti se činiti pomalo, pa, neobičnim.

– Posve sam spremna za Pompeju. Vjeruj mi, nastojat ću ne osramotiti te – suho promrmlja Claudia.

– Da, znam, ali katkad imaš ekstremno rafinirane ideje o pristojnom ponašanju, te bi te moglo uvrijediti nešto od onoga što ćeš vidjeti u klubu.

– Kao na primjer?

– Kao što je batler – promrmljala je Augusta kad je Scruggs otvorio vrata.

– No, dakle, gospođice Ballinger – progundao je Scruggs kad je ugledao Augustu na pragu. – Pomalo sam iznenađen da vas danas vidim ovdje. Čuo sam da biste se trebali vjenčati u pomalo, neki bi rekli, nepristojnoj žurbi.

– To se vas uopće ne tiče, dobri čovječe – Claudia reče prilično odsječnim tonom.

Scruggs je od zaprepaštenja otvorio usta kad je napokon opazio Claudiju koja je stajala sa strane. Njegove blistave plave oči najprije su se raširile, a odmah zatim stisnule od čuda. Brzo se pribrao. – Dobri Bože. Nemojte mi reći da je Anđeo svratio u Pompeju. Posjećujete niže vrste, gospođice Ballinger? Kamo ide ovaj svijet, molim vas lijepo?

Usljedila je kratka, napeta tišina dok je Claudia s negodovanjem zurila u Scruggsa. Zatim se s izrazom kraljevskog prezira na licu okrenula Augusti. – Tko je ovo neobično stvorenje, za ime svijeta?

– Ovo je Scruggs – objasni Augusta, prikrivajući smiješak zadovoljstva. – I uopće ne treba obraćati pozornost na njega. Lady Arbuthnott ga ovdje drži samo radi stvaranja zanimljivijeg ugođaja. Sklona je ekscentricima, znaš.

– Očito. – Claudia polako odmjeri Scruggsa pogledom od glave do pete, a zatim uđe u kuću. – Jedva čekam da vidim kakve ću još bizarne stvari ovdje naći. Vodi me, Augusta.

Augusta proguta smijeh. – Gospođica Ballinger je nova članica Pompeje, Scruggs. Veoma se ljubazno ponudila da će posjećivati Lady Arbuthnott dok ja nisam u gradu i redovito me obavještavati o njezinu stanju.

– A ja sam mislio da će ovdje biti pomalo dosadno bez vas koja ovamo unosite vedrinu i zabavljate Lady Arbuthnott. – Scruggs nije skidao pogleda s Claudije koja je ponosno stajala kraj vrata salona.

Augusta se nasmiješila dok je skidala svoj golemi, moderni šešir ukrašen cvijećem. – Da, uopće ne sumnjam da će i dalje biti zabavno. Samo mi je žao što neću biti ovdje da to gledam.

Scruggs se blaženo smiješio dok im je otvarao vrata Pompeje. Augusta i Claudia uđu u Sallyn salon.

Augusta je opazila kako njezina sestrična pažljivo promatra prizor oko sebe dok ju je vodila prema mjestu gdje je Sally sjedila uz vatru.

– Kako neobično – tiho je uzvihnula Claudia dok je promatrala slike slavni Grkinja i Rimljanki.

Sally je zatvorila knjigu u svojem krilu, namjestila indijski šal i s iščekivanjem podigla pogled dok su joj se Augusta i Claudia približavale. – Dobar dan, Augusta. Jesi li nam dovela novu članicu?

– Moja sestrična Claudia. – Augusta ih je brzo upoznala. – Ona će te posjećivati umjesto mene u narednih nekoliko tjedana, Sally.

– Radovat ću se vašim posjetima, gospođice Ballinger. – Sally se nasmiješila Claudiji. – Nedostajat će nam Augusta, naravno. Posjeduje sposobnost unošenja vedrine u sve oko sebe.

– Da, znam – reče Claudia.

– Sjednite, molim vas. – Sally je gracioznim pokretom pokazala najbližu stolicu.

Augusta je pogledala knjigu što ju je Sally čitala. – O, imaš Coleridgeovu knjigu Kublaj-kan. Namjeravam je uskoro pročitati. Što misliš o knjizi?

– Izuzetno. Prilično fantastično. On tvrdi da mu je cijela priča pala na pamet kad se probudio iz opijumom izazvanog sna, znaš. Fasciniraju me prizori iz njegove priče. Gotovo kao da su mi poznati. Ne mogu to objasniti, ali to mi pruža određenu utjehu. – Okrenula se Claudiji i nasmiješila se. – Dosta je takvih razmišljanja. Recite mi, što zasad mislite o našem malenom klubu?

– Mislim – zamišljeno će Claudia – da me vaš batler podsjeća na nekoga koga poznajem.

– Pretpostavljam da je to zbog šepanja – reče Augusta. – Ako se sjećaš, Claudia, naš vrtlar hoda na isti neobičan način. Reumatizam, znaš.

– Možda imaš pravo – reče Claudia.

Sally se odmah okrene Augusti. – Dakle, vjenčat ćeš se po posebnoj dozvoli i odmah otputovati u Dorset, draga moja.

– Nevjerojatno je kako glasine kruže kroz društvo.

– I završavaju ovdje u Pompeji – zaključila Sally. – Trebala sam znati da ti ništa nećeš raditi na uobičajen, uvriježen način.

– To nije bila moja ideja, već Graystoneova. Samo se nadam da neće požaliti svoju odluku. – Augusta je zastala i lagano nakrivila glavu dok je uzimala šalicu čaja. – S druge strane, lijepo je vidjeti da moj zaručnik ima i svoju neobuzdanu stranu.

– Neobuzdanu? – Sally načas razmisli o tome. – Ne bih rekla da je to prava riječ kad opisujemo Graystonea.

– Koja je prava riječ? – radoznalo upita Augusta.

– Varljiv. Oštrouman. Katkad prilično oštar, možda. Veoma neobičan muškarac, taj Graystone. – Sally je pijuckala čaj.

– Posve se slažem i moram priznati da to može biti veoma naporno – reče Augusta. – Znaš li da ima vrlo neugodnu naviku da uvijek zna u kakve sam se planove upustila? Bez obzira koliko sam to nastojala držati u tajnosti. Vjeruj mi, to je kao da me progoni Nemeza osobno.

Sally se zagrcnula čajem i brzo rupčićem obrisala svoje blijede usne. U očima joj je blistao smijeh. – Nemeza, je li? Kako neobična primjedba.

«^»

Nemeza. Augusta je još uvijek razmišljala o tome idućeg poslijepodneva dok se vozila u Graystoneovoj kočiji prema Dorsetu.

Vjenčanje je tog jutra bilo brzo i učinkovito. Činilo se da je Graystone nečim zaokupljen, te gotovo uopće nije primijetio njezinu pomno odabranu haljinu od bijelog muslina. Nije čak ni pohvalio diskretnu čipku što ju je dala zašiti na dekolte haljine. Toliko o njezinim prvim nastojanjima da svojom čednošću impresionira svojeg muža.

Graystone je inzistirao na tome da odmah pođu na njegovo imanje gdje će provesti medeni mjesec. Sad je sjedio nasuprot Augusti, na drugoj strani kočije. Utonuo je u vlastite misli još otkako su otišli iz Londona.

Sad su prvi put bili sami nakon one večeri kad su vodili ljubav u kočiji.

Augusta se meškoljila; nije se uspijevala dugo koncentrirati na promatranje krajolika ili na čitanje. Cupkala je obrub svoje putne haljine boje bakra i nervozno širila i sklapala lepezu. Povremeno je krišom pogledavala Graystonea. Doimao se vitkim i snažnim u svojim blistavim čizmama,

tijesnim hlačama i elegantno krojenom kaputu. Njegova bijela kravata bila je besprijevakorano vezana, kao i uvijek. Paragon.

Paragon, žalosno pomisli Augusta. Kako li će ikad uspjeti živjeti u skladu s Harryjevim mjerilima, pitala se.

– Zar nešto nije u redu, Augusta? – na koncu upita Harry.

– Ne, milorde.

– Jesi li posve sigurna? – blago je upita.

Ona slegne ramenima. – Samo imam posve neobičan osjećaj da danas ništa nije posve stvarno. Čini mi se da ću se probuditi i shvatiti da sam samo sanjala.

– Nadam se da to nisu puste želje, draga moja. Sad si doista udana žena.

– Da, milorde.

Duboko je udahnuo. – Zabrinuta si, zar ne?

– Pomalo, milorde. – Razmišljala je o svemu što je očekuje: kći koju nikad nije upoznala, novi dom, muž čija je prva žena prema svemu što se priča bila uzor ženskih vrlina. Hrabro je uspravila ramena. – Pokušat ću ti biti dobra žena, Harry.

Slabašno se osmjehnuo. – Hoćeš li, doista? To bi trebalo biti zanimljivo.

Njezin je nesigurni smiješak nestao. – Posve sam svjesna činjenice da u tvojim očima imam mnogo mana i jasno mi je da me očekuje težak zadatak. Prirodno, bit će veoma teško živjeti u skladu s visokim standardima što ih je postavila tvoja prva grofica. No sigurna sam da s vremenom i uz malo strpljenja mogu postići...

– Moja je prva žena bila lažljiva, pokvarena kuja bez srca – mirno će Harry. – Posljednje što bih želio je da slijediš njezin primjer.

9.

Augusta je u šokiranoj tišini zurila u Harryja. – Ne razumijem, milorde – na koncu je uspjela izustiti. – Ja, zapravo, svi misle da je vaša prva žena bila divljenja vrijedna žena.

– Svjestan sam toga. Nisam vidio razloga za pobijanje tog mišljenja. Prije braka i ja sam vjerovao da je Catherine uzor ženskih vrlina. – Harryjeva se usta izviju u gorčini. – Možeš biti sigurna da mi tijekom naših zaruka nije dopustila ništa više od nekoliko čednih poljubaca. Ja sam, naravno, njezin nedostatak topline pogrešno protumačio kao istinsku krepost.

– Shvaćam. – Augusta je porumenjela kad je pomislila koliko je ona Harryju dopustila prije vjenčanja.

– Tek nakon što je i u prvoj bračnoj noći bila jednako hladna kao i tijekom zaruka, napokon sam shvatio da baš ništa ne osjeća prema meni. Također sam istinski sumnjao da postoji netko drugi. Kad sam je suočio s tim,

rasplakala se i objasnila da doista voli drugoga i podala mu se kad je otkrila da se mora udati za mene.

– Zašto se morala udati za tebe?

– Iz uobičajenih praktičnih razloga, odnosno zbog moje titule i imetka. Catherineini su roditelji inzistirali na tome, a ona je pristala. Njezin je ljubavnik bio siromašan, a Catherine je ipak bila toliko razumna da ne pobjegne s njim.

– Kako žalosno. Za oboje.

– Vjeruj mi, bilo mi je žao što nije pobjegla s tim gadom. Rado bih mu bio platio da je odvede da sam znao kakva me sudbina očekuje. Ali što je učinjeno, učinjeno je. – Harry slegne ramenima. – Rekla mi je da žali zbog svega, ali će mi nastojati biti dobra žena. Vjerovao sam joj. Dovraga, želio sam joj vjerovati.

– Ne bi bilo u redu da si joj zamjerio zbog nedostatka djevičanstva – reče Augusta, ozbiljno se namrštvivši. – Osim ukoliko ti nisi bio, ovaj, netaknut?

Harry izvije obrvu, ali ne odgovori na tu primjedbu. – U svakom slučaju, malo sam što mogao učiniti u toj situaciji, osim nastojati da sve to uspije.

– Razumijem. Brak je tako nepovratan – promrmlja Augusta.

– Vjerujem da smo Catherine i ja mogli uspjeti da mi ona nije od početka lagala. Nepoštenje je nešto što ne mogu oprostiti ili prihvatiti.

– Ne, shvaćam da bi ti bilo veoma teško oprostiti ženi ili bilo komu drugomu tko laže. Veoma si strog u nekim stvarima, milorde.

Oštro ju je pogledao. – Međutim, Catherine uopće nije imala namjeru ni pokušati biti dobra žena. Najbolje što za nju mogu reći je da barem nije nosila dijete svojeg ljubavnika kad je došla k meni. No, zatrudnjela je u našoj prvoj bračnoj noći, a ta ju je činjenica veoma ljutila. Očito je njezin ljubavnik izgubio zanimanje za nju kad se udebljala zbog djeteta. Kako bi ga zadržala uza se, počela mu je davati novac.

– Harry. Kako užasno. Zar nisi opazio da to čini?

– Neko vrijeme nisam. Catherine je znala biti veoma uvjerljiva. Kad god je od mene tražila još novca, govorila je da joj treba za dobrotvorne svrhe. Što zapravo i nije bila laž, pretpostavljam, kad čovjek razmisli. Njezin ljubavnik nije imao nikakvih izvora prihoda, te je ovisio o njezinoj darežljivosti.

– O, Bože.

– Dopustio sam da se prošire glasine o tome da je umrla od groznice nakon što je rodila Meredith – bezizražajno reče Harry. – Istina je da se sasvim lijepo oporavljala, ali je tada saznala da se njezin ljubavnik vida s drugom. Prerano je ustala nakon porođaja i iskrala se iz kuće kako bi se sastala s njim. Kad se vratila kući, bila je veoma uzrujana. Također se prehladila, a kasnije joj je to prešlo na pluća. Vratila se u krevet i nikad se nije oporavila. Pred sam kraj više nije znala za sebe, te je počela zazivati svojeg ljubavnika.

– Tako si saznao tko je on?

– Da.

– Što se s njim dogodilo? – upita Augusta, obuzeta zlim slutnjama.

– Ostao je bez jedinog izvora sigurnih prihoda, te se morao prijaviti u vojsku. Uskoro nakon toga uspio je poginuti junačkom smrću na poluotoku.

– Kako strahovito ironično. Nitko ništa ne zna o svemu tome?

– Dosad sam šutio. Ti si jedina osoba kojoj sam to ispričao, te očekujem da ćeš i ti šutjeti o toj temi.

– Da, naravno – slabašnim glasom izusti Augusta, razmišljajući o tome kako je Harry morao patiti. – Nakon tako katastrofalnog događaja, nije ni čudo da si tako opterećen pristojnim ponašanjem, milorde.

– Ne zabrinjava me samo moj vlastiti ponos – reče Harry. – Želim i dalje štiti Catherine radi Meredith. Dijete mora poštivati uspomenu na svoje roditelje. Meredith ima devet godina i što se nje tiče, Catherine je bila brižna majka i kreposna žena.

– Posve razumijem. Ne moraš se bojati da ću promijeniti njezino mišljenje o majci.

Harry se osmjehne. – Ne, ti nikad ne bi učinila ništa slično. Ti si veoma ljubazna i veoma odana onima koje voliš, zar ne? To je jedan od razloga iz kojih sam se oženio tobom. Nadam se da ćeš zavoljeti moju kćer.

– Sigurna sam da hoću. – Augusta spusti pogled na svoje ruke u rukavicama, prstiju isprepletenih u krilu. – Samo se nadam da će i ona zavoljeti mene.

– Ona je poslušno dijete. Postupit će kako joj se kaže. Zna da ćeš ti biti njezina nova majka i ukazivat će ti dužno poštovanje.

– Poštovanje nije isto što i ljubav, milorde. Čovjek može prisiliti dijete da pokazuje određeno poštovanje i pristojno ponašanje, ali nikoga se ne može prisiliti da nekoga voli, nije li tako? – Iskosa ga je pogledala. – Čak ni ženu ili muža.

– Zadovoljit ću se poštovanjem i pristojnim ponašanjem mog djeteta i moje žene – reče Harry. – Povrh toga, očekujem odanost od moje žene. Jesam li dovoljno jasan?

– Da, naravno. – Augusta ponovno počne cupkati obrub svoje haljine. – Ali od početka sam ti pokušavala reći, milorde, kako ne mogu obećati da ću biti uzor savršenstva.

Mračno se nasmiješio. – Nitko nije savršen.

– Veoma mi je drago da to shvaćaš.

– Međutim, očekivat ću da ćeš se svim silama truditi u tom smjeru – doda Harry, posve suhim glasom.

Augusta brzo podigne pogled. – Zar me zadirkuješ, milorde?

– Dobri Bože, ne, Augusta. Ja sam dosadan, prozaičan znanstvenik koji uopće nema vedrine duha potrebne za bilo kakvu šalu.

Augusta se namršti. – Ipak me zadirkuješ. Harry, moram te nešto pitati. – Da?
– Kažeš da ne možeš prihvatiti lažljivost žene, ali ni ja nisam uvijek bila posve iskrena prema tebi. Nisam ti rekla za onaj glupi kockarski dug Lovejoyu, na primjer.

– To nije bila namjerna laž. Jednostavno si postupala na svoj uobičajeno nepromišljeni način, pridržavajući se mjerila northumberlandskih Ballingera kad je riječ o čuvanju časti, te si se, sasvim prirodno, uvalila u nevolje.

– Sasvim prirodno? Dakle, slušaj, Harry...

– Ako imaš imalo zdravog razuma, moja damo, nećeš me podsjećati na taj incident. Pokušavam zaboraviti na to.

– Bit će teško zaboraviti na to, milorde, s obzirom na činjenicu da je taj 'incident', kako ga ti zoveš, izravno doveo do potrebe žurnog sklapanja braka.

– Oženio bih te prije ili kasnije, Augusta. Rekao sam ti to.

Zbunjeno ga je promatrala. – Ali zašto, milorde? Još uvijek ne razumijem zašto si izabrao mene kad si na popisu imao tako mnogo prikladnijih kandidatkinja.

Harry ju je dugi trenutak zamišljeno promatrao. – Suprotno svačijem uvjerenju, besprijeckorno ponašanje i savršenstvo nisu bili ono što sam najviše tražio u žene.

Augusta širom otvori oči od iznenađenja. – Nisu?

– Slučajno su Catherineino ponašanje i držanje bili uzorni. Možeš pitati bilo koga tko ju je poznao.

Augusta se namršti. – U tom slučaju, ako nisi tražio besprijeckorno ponašanje i savršenstvo, što si zapravo tražio u žene?

– Sama si to rekla one noći kad sam te našao kako se šuljaš u Enfieldovoj knjižnici. Sve što sam želio je doista kreposna žena.

– Da, znam. No zasigurno za nekoga kao što si ti, ženska krepost ide rukom pod ruku s dobrim poznavanjem i poštivanjem pravila ponašanja.

– Ne nužno, premda priznajem da bi to bilo poželjno. – Harry se doimao skrušenim. – Što se mene tiče, krepost žene temelji se isključivo na njezinoj sposobnosti da bude odana. Prema svemu što sam opazio, premda si ti nažalost sklona naglosti i tvrdoglavosti, također si veoma odana mlada žena. Vjerojatno na takvu odanost još nikad nisam naišao.

– Ja? – Augustu je iznenadilo takvo zapažanje.

– Da, ti. Nije mi promaknulo koliko si odana svojim prijateljima, kao što je Sally, te uspomeni na northumberlandske Ballingere.

– Pomalo poput španijela, rekla bih.

Nasmiješio se njezinom uvrijeđenom tonu. – Slučajno mi se sviđaju španijeli. Uzdigla je bradu, a u njoj se probudila ljutnja. – Odanost je, milorde, poput ljubavi, barem što se mene tiče. Ne može se kupiti vjenčanim prstenom.

– Upravo suprotno. Prije nekoliko sati učinio sam baš to – tiho će Harry. – Bilo bi pametno da to zapamtiš, Augusta. Ne opterećujem se emocijom što je ti nazivaš ljubavlju. Ali očekivat ću isti stupanj poštovanja i odanosti od tebe što ih pružaš drugim članovima svoje obitelji, bivšim i sadašnjim.

Augusta se ponosno uspravi. – Hoću li dobiti isto zauzvrat?

– Možeš se pouzdati u to. Poštivat ću svoju dužnost muža prema tebi. – U njegovim je očima blistalo senzualno obećanje.

Suzila je oči, ne želeći reagirati na nagovještaj topline. – Vrlo dobro, milorde, odanost će postojati. Ali to je sve što će postojati sve dok ja ne odlučim drukčije.

– Što bi, dovraga, ta zagonetna izjava trebala značiti, Augusta?

Okrenula je glavu i tvrdoglavo se zagledala kroz prozor. – Samo to da sve dok ne budeš cijenio ljubav, ja ti je neću pružati. – Prisilit će ga da shvati da ovaj brak mora biti nešto više od hladne razmjene odanosti, govorila je sebi.

– Kako god želiš – odgovori Harry i slegne ramenima. Dobacila mu je brzi pogled. – Ne smeta ti što te ne kanim voljeti?

– Ne, sve dok ispunjavaš svoje dužnosti kao moja žena. Augusta zadrhti. – Veoma si hladan, milorde. Nisam to shvatila. Zapravo, na temelju nekih tvojih nedavnih postupaka, počela sam se nadati da si možda nepromišljen i vruće krvi kao i bilo koji northumberlandski Ballinger.

– Nitko nije nepromišljen i vruće krvi kao northumberlandski Ballingeri – reče Harry. – A najmanje ja.

– Šteta. – Augusta posegne u svoju torbicu i izvadi knjigu što ju je ponijela za čitanje na putovanju: Otvorila ju je u krilu i zagledala se u stranicu.

– Što to čitaš? – blago upita Harry.

– Tvoje najnovije djelo, milorde. – Nije ni podigla glavu. – Zapažanja o *Livyjevoj Povijesti Rima*.

– Prilično dosadno štivo za tebe, rekao bih.

– Ni najmanje, milorde. Pročitala sam nekoliko tvojih drugih knjiga i čine mi se sasvim zanimljivima.

– Doista?

– Da. Ako čovjek zanemari očiti nedostatak u svima njima, to jest – glatko je zaključila.

– Nedostatak? Koji je to nedostatak, molim te, reci? – Harry se očito razbjesnio. – A tko si ti da mi na to ukazuješ, smijem li pitati? Teško bi se moglo reći da se razumiješ u klasiku, draga moja.

– Čovjek se ne mora baviti proučavanjem klasike da bi opazio trajni nedostatak u tvojim djelima, milorde.

– Ma je li? Zašto mi onda ne kažeš o kojem je nedostatku riječ, draga moja? – procijedi Harry.

Augusta uzdigne obrve i pogleda ravno u njega. Slatko se nasmiješila. – Ono što mi najviše smeta dok čitam tvoja povijesna istraživanja, milorde, jest to što si u svakoj svojoj knjizi silom nastojao ignorirati ulogu i doprinos žena.

– Žena? – Harry je tupo pogleda. Odmah se pribrao. – Žene ne stvaraju povijest.

– Zaključila sam da čovjek stekne takav dojam uglavnom zato što povijest pišu muškarci, kao što si ti – reče Augusta. – Iz nekog razloga muški pisci odlučuju da neće obraćati pozornost na ženska postignuća. To sam naročito opazila dok sam istraživala radi dekoriranja Pompeje. Bilo je veoma teško naći potrebne informacije.

– Dobri Bože, ne vjerujem da to čujem. – Harry zastenje. To je bilo previše. Pozivala ga je na red prekomjerno emotivna vragolanka koja čita Scotta i Byrona. Tada se, protiv vlastite volje, Harry počeo smiješiti. – Nešto mi govori da ćeš biti zanimljiv dodatak mojem kućanstvu, mlada damo.

«^»

Graystone, veličanstvena kuća što je vladala Harryjevim imanjinama u Dorsetu, bio je čvrst i nepristupačan jednako kao i njezin vlasnik. Impozantna građevina klasičnih rimskih proporcija uzdizala se nad besprijeckorno održanim vrtovima. Posljednje zrake kasnog poslijepodnevnog sunca odražavale su se s prozora dok je kočija prolazila zavojitim kolnim prilazom. Uslijedila je mahnita aktivnost kad su sluge istrčale kako bi se pobrinuli za konje i pozdravili svoju novu gospodaricu.

Augusta je radoznalo gledala naokolo dok joj je Harry pomagao da iziđe iz kočije. Ovo će biti njezin novi dom, ponavljala je u sebi. Činilo se da iz nekog razloga još uvijek ne može u potpunosti shvatiti promjenu do koje je jutros došlo u njezinu životu. Sad je grofica od Graystonea. Harryjeva žena. Ovo su njezini ljudi.

Konačno ima vlastiti dom.

Baš se privikavala na tu misao kad je malena, tamnokosa djevojčica istrčala kroz otvorena vrata i jurnula niza stube. Bila je odjevena u strogo običnu bijelu haljinu od muslina, bez ikakvog volančića ili vrpce.

– Tata. Tata, stigao si kući. Tako mi je drago.

Harryjev se izraz lica ublažio osmijehom iskrene ljubavi kad se sagnuo da bi pozdravio svoju kćer. – Pitao sam se gdje si, Meredith. Dođi upoznati svoju novu majku.

Augusta je zadržavala dah, pitajući se kako će je dijete dočekati. – Zdravo, Meredith. Veoma mi je drago što sam te upoznala.

Meredith okrene glavu i pogleda Augustu inteligentnim, kristalno sivim očima koje je mogla naslijediti jedino od oca. Ona je lijepo dijete, shvatila je Augusta.

– Vi ne možete biti moja majka – nepokolebljivom logikom objasni Meredith.
– Moja je majka na nebu.

– Ovo je dama koja će zauzeti njezino mjesto – odlučno će Harry. – Moraš je zvati mama.

Meredith je pažljivo proučavala Augustu, a zatim se opet okrenula ocu. – Nije lijepa kao mama. Vidjela sam portret u galeriji. Mama je imala zlatnu kosu i lijepe plave oči. Ovu damu neću zvati mama.

Augustu je obuzela malodušnost, ali se uspjela nasmiješiti kad je vidjela kako se Harry namršti na tu izjavu. – Sigurna sam da nisam lijepa kao tvoja majka, Meredith. Ako je bila lijepa poput tebe, zasigurno je bila ljepotica. No možda ćeš kod mene naći nešto drugo što će ti se svidjeti. U međuvremenu, možeš me zvati kako god želiš. Nema potrebe da me zoveš mama.

Harry se sad namršti na nju. – Meredith ti mora ukazivati dužno poštovanje, a to će i učiniti.

– Sigurna sam da hoće. – Augusta se nasmiješi djevojčici koja se odjednom doimala prestrašenom. – Ali ima mnogo načina na koje mi se s poštovanjem može obraćati, zar ne, Meredith?

– Da, gospođo. – Dijete je s nelagodom pogledalo oca. Harry je strogo uzdigao obrve. – Zvat će te mama i to je to. A sada, Meredith, gdje je tvoja teta Clarissa?

Visoka, koščata žena odjevena u strogo krojenu haljinu bez ikakvih ukrasa izrađenu od tkanine boje škrljevca pojavila se na vrhu stuba. – Ovdje sam, Graystone. Dobro došao kući.

Clarissa Fleming je odmjerenim koracima silazila stubama. Lijepa žena srednjih četrdesetih godina držala se ukočeno dostojanstveno. Promatrala je svijet rezerviranim, opreznim sivim očima, kao da skuplja snagu za razočarenje. Sijedu je kosu skupila u strogu punđu na zatiljku.

– Augusta, ovo je gospođica Clarissa Fleming – reče Harry, na brzinu obavljajući upoznavanje. – Vjerujem da sam ti je ranije spomenuo. Ona je rođakinja koja mi je učinila uslugu i postala Meredithina guvernanta.

– Da, naravno. – Augusta se opet uspjela nasmiješiti dok je pozdravljala stariju ženu, ali je u sebi nesretno uzdahnula. Ni tu neće biti tople dobrodošlice.

– Tek smo jutros primili vijest o vjenčanju – naglašeno će Clarissa. – Prilično nagla odluka, zar ne? Imali smo dojam da je datum vjenčanja zakazan za otprilike četiri mjeseca.

- Okolnosti su se naglo promijenile – reče Harry, bez ikakva objašnjenja ili isprike. – Svjestan sam da je ovo iznenađenje. Unatoč tomu, siguran sam da ćeš se pobrinuti da se moja žena osjeća dobrodošlom, zar ne, Clarissa?
- Clarissa je procjenjivačkim pogledom promatrala Augustu. – Ali naravno – reče. – Ako pođete sa mnom, odvest ću vas do vaše sobe. Pretpostavljam da se želite osvježiti nakon putovanja.
- Hvala vam. – Augusta pogleda Harryja koji je već izdavao naredbe svojim ljudima. Meredith je stajala uz njega, zavukavši svoju sitnu ruku u njegovu. Uopće nisu obraćali pozornost na Augustu dok ju je Clarissa vodila u kuću.
- Shvatili smo – rekla je Clarissa kad je krenula uza stube i ušla u prostrano mramorno predvorje – da ste u rodu s Lady Prudence Ballinger, autoricom nekoliko korisnih knjiga za školovanje mladih dama.
- Lady Prudence je bila moja strina.
- Ah, znači da ste vi pripadnica obitelji Ballinger iz Hampshirea? – s tračkom entuzijazma upita Clarissa. – Dobra obitelj, poznata po mnogim intelektualcima.
- Zapravo – reče Augusta i ponosno uzdigne bradu. – Potječem iz drugog ogranka obitelji. Iz northumberlandske strane, točnije rečeno.
- Shvaćam – reče Clarissa. Tračak odobravanja nestao je iz njezinih očiju.

«^»

Mnogo kasnije te večeri Harry je sam sjedio u svojoj spavaćoj sobi, s čašom konjaka u jednoj ruci i Thucydidesovom knjigom *Peloponeski rat* u drugoj. Već neko vrijeme nije uspio pročitati niti jednu riječ. Jedino o čemu je mogao razmišljati bila je njegova mlada žena koja sama leži u krevetu u susjednoj sobi. Već se dosta dugo iz te sobe nisu čuli nikakvi zvukovi.

Ovako sigurno nije zamišljao svoju prvu bračnu noć pod vlastitim krovom. Popio je gutljaj konjaka i pokušao se usredotočiti na knjigu. Bilo je beznadno. Bučno je zatvorio knjigu i bacio je na pokrajnji stolić.

Tijekom putovanja obećao je sebi da će Augusti na suptilan način dokazati svoju samokontrolu. Sad se pitao nije li malo previše suptilan.

Gotovo ga je izazvala kad mu je u lice dobacila činjenicu o lakomislenom vođenju ljubavi u Sallynoj kočiji. Što se Harryja tiče, doslovno ga je izazvala neka dokaže da nije rob svoje tjelesne žudnje za njom. Ne pada mu na pamet dopustiti da on bude Antonije, a ona Kleopatra.

Međutim, teško može okriviti Augustu za stvaranje takvih pretpostavki. Nakon one večeri kad ju je zaveo u Sallynoj kočiji, imala je posve pravo zaključiti da se on ne može kontrolirati kad je o njoj riječ. Niti jedna žena neće se ustručavati iskoristiti takvu moć. A u rukama smjele, drske mlade žene kakva je Augusta, takva je moć veoma opasna.

Stoga je Harry zaključio da je najbolje već u samom početku braka zauzeti stav i jasno joj pokazati da mu samokontrola ne nedostaje. Počni onako kako kaniš nastaviti, govorio je sebi.

Kad su se sinoć zaustavili u konačištu, uzeo je zasebnu sobu za Augustu, izgovarajući se nekakvim glupostima o tome da će joj biti udobnije sa sluškinjom. Zapravo, nije imao povjerenja u sebe da će svoju prvu bračnu noć uspjeti provesti na vlastitoj strani kreveta.

Večeras se mukotrпно prisilio da svojoj ženi zaželi pristojnu laku noć, na vratima njezine spavaće sobe. Namjerno joj ničim nije nagovijestio svoje namjere. Pitao se leži li budna u krevetu, čekajući da vidi hoće li on doći k njoj.

Nesigurnost će joj koristiti, zaključio je. Žena je doista previše svojeglava i previše brza u dobacivanju izazova, što je dokazao cijeli onaj prokleti događaj s dugom Lovejoyu. Uvalila se u tu opasnu situaciju upravo zato jer je Harryju pokušavala dokazati da nije obvezna pokoravati se njegovim željama. Harry je ustao iz naslonjača i dugim koracima prešao sobu da bi si natočio još jedan konjak. Dosad je bio previše popustljiv s Augustom; u tome je problem. Previše joj je ugađao. Ona je ipak pripadnica obitelji northumberlandskih Ballingera. Treba joj čvrsta ruka na uzdama. Njihovoj budućoj sreći duguje obuzdavanje njezine lakomislene crte.

No što je večeras više razmišljao o tome, to se više pitao postupa li pravilno time što ne ulazi u sobu svoje žene.

Progutao je još konjaka i pomislio na nemirnu vrelinu u svojim preponama.

Na trenutnu se situaciju može gledati i na drugi način, zaključio je u bljesku konjakom razbuktane mudrosti. Ako čovjek želi postupati logično – a on se doista ponosi svojom sposobnošću logičnog razmišljanja – jasno je da bi možda bilo bolje kad bi odmah od početka uspostavio svoje privilegije muža. Da, takvo je razmišljanje daleko pametnije nego ono maločas. Na kraju krajeva, on ne mora dokazivati svoju samokontrolu, već svoju dominantnu ulogu u braku. On je gospodar u vlastitom domu.

Mnogo zadovoljniji novim načinom razmišljanja, Harry odloži čašu, prijeđe sobu i otvori vrata svoje žene.

Stajao je u do vratku i zagledao se u duboke sjenke oko kreveta. – Augusta? Nije bilo odgovora.

Harry je ušao u sobu i shvatio da u krevetu s baldahinom nema nikoga. – Prokletstvo, Augusta, gdje si?

Budući da i dalje nije bilo odgovora, okrenuo se i vidio da su vrata spavaće sobe odškrinuta. Utroba mu se stegnula kad je shvatio da ona nije u sobi.

Kakav je trik večeras smislila, pitao se dok je dugim koracima prilazio vratima za hodnik. Ako je to još jedan od njezinih pokušaja da ga vodi

naokolo u krugovima dok mu se ne zavrti u glavi, jasno će joj staviti do znanja da to mora prestati.

Izišao je u hodnik i ugledao sablasnu figuru. Odjevena u svijetlu kućnu haljinu koja je lebdjela iza nje, sa svijećom u ruci, Augusta je hodala prema dugačkoj galeriji sa slikama u prednjem dijelu kuće. Obuzet radoznalošću, Harry je odlučio slijediti utvaru.

Dok je tiho hodao za njom, bio je svjestan osjećaja olakšanja. Tada je shvatio da se jedan dio njega potajno prestrašio da je spakirala torbu i pobjegla u noć. Trebao je znati da nije tako, ukorio se. Augusta nije od onih koji će pred bilo čime bježati.

Slijedio ju je u dugačku galeriju i zastao na jednom kraju, promatrajući kako ona polako prolazi ispred niza portreta. Zastala je pred svakom slikom, podižući svijeću kako bi mogla proučiti svako lice u teškom pozlaćenom okviru. Mjesečina što je prodirala kroz visoke prozore s prednje strane galerije kupala ju je srebrnastim sjajem, te se još više doimala poput duha.

Harry je pričekao dok nije stigla do portreta njegovog oca prije nego je krenuo naprijed.

– Kažu mi da sam mu veoma sličan – tiho reče. – To nikad nisam doživljavao kao kompliment.

– Harry. – Plamen je divlje treperio kad se Augusta naglo okrenula, prinijevši ruku vratu. – Nebesa. Nisam znala da si tu. Užasno si me prestrašio.

– Ispričavam se. Što radiš ovdje usred noći, draga moja?

– Bila sam znatiželjna, milorde.

– Za moje pretke?

– Da.

– Zašto?

– Pa, milorde, ležala sam u krevetu i razmišljala da su to sada i moji preci, nije li tako? I shvatila sam da o njima ne znam baš mnogo.

Harry je prekrižio ruke na prsima i jednim se ramenom oslonio na zid ispod stroga očeva lica. – Da sam na tvojemu mjestu, ne bih se previše žurio da ovu gomilu nazovem svojom. Prema onome što sam čuo, među njima nema niti jedne posebno drage duše.

– Što je s tvojim ocem? Izgleda veoma snažno i plemenito. – Zurila je u portret.

– Možda je i bio kad je sjedio za tu sliku. Ja sam ga poznavao samo kao ogorčenog, gnjevnog čovjeka koji nikad nije mogao prihvatiti činjenicu da je moja majka pobjegla s talijanskim grofom uskoro nakon mog rođenja.

– Zaboga. Kako užasno. Što se dogodilo?

– Umrkla je u Italiji. Kad je primio tu vijest, moj se otac na tjedan dana zaključao u svojoj knjižnici, uzevši nekoliko boca viskija sa sobom. Opijao se

tako da nije znao za sebe. Kad je izišao, nije dopustio da se u kući spominje njezino ime.

– Shvaćam. – Augusta ga je upitno pogledala. – Grofovi Graystone nisu baš imali sreće sa ženama, zar ne?

Harry slegne ramenima. – Razne grofice Graystone bile su na zlu glasu zbog nedostatka kreposti. Moja je baka imala više ljubavnih veza no što se moglo nabrojiti.

– Pa, to je moda u visokom društvu, Harry. Toliko se brakova sklapa radi novca i statusa umjesto iz ljubavi, te je neizbježno da se događaju takve stvari. Vjerujem da ljudi nagonski traže ljubav. Ako je ne nađu u braku, mnogi je potraže izvan braka.

– Nemoj ni pomisliti na to da bi izvan našega braka mogla potražiti ono što misliš da ti nedostaje u našoj vezi, Augusta.

Zabacila je svoju tamnu kosu preko jednog ramena i ljutito ga pogledala. – Reci mi iskreno, milorde, jesu li razni grofovi Graystone bili manje nevjerni od svojih grofica?

– Vjerojatno nisu – prizna Harry, sjetivši se niza djedovih strastvenih veza i očeve beskonačne parade skupih ljubavnica. – No čovjek prije uoči nedostatak kreposti u žene nego u muškarca, ne misliš li?

Augusta se odmah razbjesnula, baš kako je očekivao. Harry je gledao kako se u njezinim očima trenutno pojavljuje strastveni bljesak bitke dok se pripremala na okršaj. Držala je svijeću ispred sebe kao da je riječ o maču. Odsjaj plamena poigravao joj je na licu, naglašavajući njezine visoke jagodične kosti i pružajući joj egzotičan izgled.

Izgleda poput malene grčke boginje, pomislio je Harry. Mlada Atena spremna za rat, možda. Pomisao mu je na usne izmamila smiješak iščekivanja, a tinjajuća vatra u njegovim preponama, koja ga muči cijelu večer, odjednom je postala vrelija.

– Kako nevjerojatno mrska primjedba – bijesno će Augusta. – Takvu izjavu može dati jedino ekstremno arogantan, krajnje prepotentan muškarac. Trebao bi se sramiti, Graystone. Od tebe sam očekivala pravedniju logiku i razmišljanje. Ti bi, na kraju krajeva, trebao biti poznavatelj klasike. Ispričat ćeš se zbog te glupe, plitke, posve nepravedne primjedbe.

– Hoću li?

– Svakako.

– Možda i hoću. Kasnije.

– Sada – odbrusi Augusta. – Sad ćeš se ispričati.

– Sumnjam da će mi ostati dovoljno snage da bilo što kažem, a kamoli da se ispričam, nakon što te odnesem natrag u tvoju spavaću sobu, draga moja.

Brzim je pokretom maknuo ruke s prsa i odgurnuo se od zida.

– Odneseš me natrag u moju... Harry, što to radiš, za ime svijeta? Smjesta me spusti.

Kratko se opirala kad ju je podigao u naručje. No nakon što ju je odnio hodnikom do sobe i spustio ispod baldahina, više se uopće nije odupirala.

– O, Harry – šapnula je čeznutljivim glasom. Obavila mu je ruke oko vrata kad se spustio kraj nje na krevet. – Hoćeš li voditi ljubav sa mnom?

– Da, draga moja, sigurno hoću. A ovoga puta – tiho joj reče – pokušat ću to učiniti malo bolje. Pretvorit ću te od Atene, prelijepe ratnice, u Afroditu, boginju strasti.

10.

Harry. Dragi Bože, Harry. Molim te, ne mogu to podnijeti. Ovo je neopisivo.

Harry je podigao glavu kako bi promatrao Augustu dok se približavala svojem prvom predivnom, drhtavom orgazmu u njegovim rukama. Cijelo joj se tijelo izvilo, napeto poput nategnutog luka. Kosa joj se raširila po jastuku kao tamni oblak. Čvrsto je stisnula oči dok su se njezine ruke izvijale po bijelim plahtama.

Harry je ležao na trbuhu između Augustinih uzdignutih bedara. Njezin vreli miris ispunjavao mu je glavu, a njezin neopisivi okus još uvijek je osjećao na svojem jeziku.

– Da, draga. Takvu te želim. – Opet je zavukao prst u nju i polako ga izvukao. Osjetio je kako se lagano stežu sićušni mišići na ulazu u njezin tijesni prolaz. Ponovno je vratio prst u ljepljivu vrelinu, a istodobno je palcem milovao malenu, beskrajno osjetljivu izbočinu odozgo.

– Harry.

– Tako prekrasno – dahnuo je. – Tako slatko i vrelo. Pusti da se to dogodi, draga. Predaj se tomu. – Polako je povukao prst i osjetio kako se u njoj sve grčevito steže. – Da, draga. Stisni malo jače još jednom. Još malo, i tu si. Stegni se, ljubavi moja.

Još je jednom prešao palcem preko malene izbočine dok je ponovno zavlačio prst u nju. Tada je sagnuo glavu i poljubio nabubreno žensko tkivo.

– Dobri Bože, Harry. Harry.

Augustine su se ruke stegnule u šake u njegovoj kosi, a njezini su se bokovi podigli s kreveta, silovito se napinjući uz njegov prst i jezik. Bedra su joj zadrhtala, stopala se izvila.

Harry podigne glavu. Na blagoj svjetlosti svijeća vidio je da su Augustine rastvorene usne i glatke latice koje čuvaju njezine ženske tajne obje ružičaste i blistave od vlage.

Augusta zadrhti i ispusti glasan, prodoran krik što ga se sigurno moglo čuti u predvorju. Grčila se u Harryjevim rukama dok su valovi reakcije strujali njezinim tijelom.

Harry je osjetio, čuo i udahnuo sve to; svaka nijansa njezine reakcije prenosila se na njega. Dok je promatrao Augustu kako se predaje svojem prvom orgazmu, shvatio je da nikad u životu nije vidio ništa tako veličanstveno ženstveno, tako strastveno i senzualno.

Njezina je reakcija razbuktala vatru koja je već gorjela u njemu. Harry je znao da više niti jednu sekundu ne može čekati. Podigao se duž njezina uzdrhtala tijela i uronio u njezin tijesni otvor prije nego su se smirili posljednji trzaji.

– Ne vjerujem da ću se ikad umoriti od naših ponoćnih randevua, slatka ženo
– promuklo šapne Harry.

U trenu je nastupilo i njegovo vlastito oslobađanje, snažna eksplozija osjeta koji su ga uvukli u vrtlog ništavila. Njegov promukli, pobjednički povik još uvijek je odjekivao sobom kad se opustio na Augustinu mekanom, vlažnom tijelu.

Mnogo kasnije Harry se pomaknuo na zgužvanim plahtama i posegnuo za Augustom. Kad je njegova ruka naišla samo na posteljenu, nevoljko je otvorio oči.

– Augusta? Kamo si sad nestala, dovraga?

– Ovdje sam.

Okrenuo je glavu i vidio je kako stoji kraj otvorenog prozora. Opazio je da je opet odjenula spavaćicu. Proziran bijeli muslin lebdio je oko njezina vitka tijela, a vrpce su vijorile na noćnom povjetarcu. Opet je izgledala nadzemaljski, poput utvare. Gotovo nedodirljivo. Harryja je odjednom obuzeo užasan predosjećaj da će naglo odlebdjeti kroz prozor i zauvijek otići od njega.

Uspravio se u sjedeći položaj i odbacio pokrivače kad ga je preplavio neobjašnjiv osjećaj hitnoće. Mora je uhvatiti i držati na sigurnom. Već je posegnuo za njom kad je shvatio da se ponaša budalasto.

Augusta nije nikakav duh. Upravo ju je dodirivao na najintimniji način. Prisilio se da se mirno osloni na jastuke umjesto da jurne preko sobe. Ona je veoma stvarna i veoma njegova. Posve mu se predala.

Ona je njegova. To je bilo mnogo više od fizičkog doživljaja, onaj trenutak kad je drhtala i grčila se u njegovom naručju. Darovala mu je sebe, povjerila mu na čuvanje jedan svoj dio.

Dobro će ga čuvati, zarekao se Harry. Štitit će je, premda ona ne želi baš uvijek tu zaštitu. Vodit će s njom ljubav što je moguće češće, jačajući i učvršćujući fizičku vezu među njima.

Nitko mu nije morao reći da je za Augustu seksualni čin potvrda odanosti jednako duboka i obvezujuća kao i bilo kakva drevna zakletva na vjernost.

- Vрати se u krevet, Augusta.
 - Odmah. Razmišljala sam o našem braku, milorde. – Zurila je van, u mrak, čvrsto stisnuvši ruke na prsima.
 - Što se tu ima razmišljati? – Harry ju je oprezno promatrao. – Meni se sve čini posve jasnim.
 - Da, pretpostavljam da se tebi može činiti jasnim. Ti si muškarac.
 - Ah. Ovo će biti jedan od onih razgovora, je li? – Usta su mu se trzala, spremna na osmijeh.
 - Drago mi je da ti se to čini tako zabavnim – šapne ona.
 - Ne baš toliko zabavnim koliko gubljenjem vremena. Gledao sam te ranije kako pokušavaš razjasniti te stvari, ako se sjećaš. U tvom razmišljanju brzo nastane zbrka, draga moja.
- Okrenula je glavu i ljutito ga pogledala. – Doista, Harry, katkad znaš biti krajnje pompozan i arogantan. Znaš li to?
- Tiho se nasmijao. – Oslonit ću se na to da ćeš mi ti reći kad postanem previše nepodnošljiv.
- Sad si nepodnošljiv. – Posve se okrenula prema njemu. Zavijorile su bijele vrpce njezine spavačice. – Želim ti nešto reći i bila bih ti zahvalna kad bi me pozorno saslušao.
 - Vrlo dobro, gospodo. Možeš nastaviti sa svojom lekcijom. – Sklopio je ruke iza glave i na lice namjestio izraz ozbiljne pozornosti. To nije bilo lako. Dovraga, izgleda tako primamljivo dok ondje stoji u spavačici. Opet ga je obuzimalo seksualno uzbuđenje.
- Mjesečina je razotkrivala obrise njezinih bokova kroz tanki muslin. Harry se sam sa sobom kladio da će je za jednu minutu vratiti u krevet, a njezina će bedra opet biti raširena. Bio je posve siguran da će za dvije minute između njezinih nogu opet teći topli med. Tako čudesno reagira na njega.
- Harry, slušaš li me pozorno?
 - Svakako, slatka moja.
 - Vrlo dobro, onda ću ti reći što mislim o našem odnosu. Dolazimo iz dva različita svijeta, ti i ja. Ti si staromodan čovjek, čovjek od pismena, ozbiljan znanstvenik koji nema strpljenja za frivolne stvari. Ja sam, s druge strane, kako sam ti često govorila, sklona modernijim idejama i moja je narav posve drukčija. Moramo se suočiti s činjenicom da ja prilično uživam u povremenim frivolnim aktivnostima.
 - Ne čini mi se da je to problem ukoliko su takve aktivnosti tek povremene. – Da, dvije minute da se ovlaži, mislio je Harry, nastojeći biti posve objektivan. Zatim još najviše pet da na njezine usne izmami tihe, očaravajuće uzdahe uzbuđenja.
 - Nema sumnje da smo na mnoge načine posve suprotnih naravi, milorde.

– Muško i žensko. Prirodne suprotnosti. – Nakon otprilike sedam do deset minuta, kad se počne izvijati u njegovim rukama i tražiti njegov dodir, Harry je odlučio upoznati je s nekoliko varijacija na osnovnu temu.

– No sad smo vezani do kraja života. Obvezali smo se jedno drugome, zakonski i moralno.

Harry je nešto odsutno progundao umjesto odgovora, a istodobno je razmišljao o mogućnostima koje mu stoje na raspolaganju. Možda će okrenuti Augustu na trbuh i podići je na koljena. Tada će se namjestiti između njezinih bedara i istraživati tijesni, uski ženstveni prolaz s te strane. Dvadeset do trideset minuta, najmanje, prije nego to pokuša, rekao je sebi. Nije ju želio nepotrebno prestrašiti. Još uvijek su joj nove erotske vještine.

– Posve sam svjesna, milorde, da si požurio s našim vjenčanjem jer si osjećao dužnost prema meni nakon onoga što se dogodilo u kočiji Lady Arbuthnott. Međutim, želim da znaš...

S druge strane, mogao bi on ležati na leđima i navesti je da ga zajaše, mislio je Harry. U tom bi položaju imao izvrstan pogled na njezino izražajno lice kad dosegne vrhunac.

Augusta je duboko udahnula i nastavila: – Želim da znaš da, unatoč glasu o lakomislenosti i smjelosti koji nas bije, northumberlandski Ballingeri imaju osjećaj odgovornosti jednak bilo kojoj plemenitoj obitelji u zemlji. Usuđujem se reći da je jednako snažan kao i tvoj. Stoga te želim uvjeriti da, premda osjećaš da me ne možeš voljeti i nije ti naročito stalo volim li ja tebe...

Harry se namršti kad su njezine posljednje riječi prodrle kroz njegove erotske maštarije. – Kako molim, Augusta?

– Upravo sam htjela reći, milorde, da znam koja je moja dužnost žene i da ću je poštivati, baš kao što ti kaniš poštivati dužnost muža. Ja sam pripadnica obitelji northumberlandskih Ballingera i neću izbjegavati svoje obveze. Ovo možda nije brak iz ljubavi, ali bez obzira na to ti se možeš osloniti na to da ću ispunjavati svoje obveze kao tvoja žena. Moj osjećaj za čast i dužnost jednako je snažan kao i tvoj, te moraš znati da se u to možeš pouzdati.

– Govoriš li da mi kaniš biti dobra žena samo zato jer osjećaš da je to tvoja dužnost? – pitao je, a u njemu se širio gnjev.

– Upravo to govorim, milorde. – Nesigurno se nasmiješila. – Željela bih te uvjeriti da northumberlandski Ballingeri poštuju zadanu riječ.

– Dobri Bože. Kako si uopće došla do lekcije o dužnosti i odgovornosti u ovakvom trenutku, dovraga? Vрати se u krevet, Augusta. Želim raspravljati o nečemu mnogo zanimljivijem.

– Doista, Harry? – Nije se pomaknula. Njezin je izraz lica bio neobično ozbiljan dok je očima istraživala njegovo.

– Sigurno. – Harry je odbacio pokrivače. Trenutak kasnije bosim je nogama stupio na sag. Prešao je sobu u tri duga koraka i podigao je u naručje.

Augusta je otvorila usta kako bi nešto rekla, možda se pobunila. Harry je čvrsto pokrивao njezine usne svojim sve dok ponovno nije ležala na krevetu. Uskoro je shvatio da je uvelike pretjerao u procjeni vremena potrebnog da bude spremna za njega. Prošlo je manje od petnaest minuta prije nego je iznenađenu Augustu okrenuo na trbuh i podigao je u klečeci položaj.

Nakon toga više nije vodio računa o vremenu, ali kad je Augusta u jastuk zapjevala svoju slatku pjesmu senzualnog oslobađanja, bio je prilično siguran da na umu ima još nešto, osim dužnosti i odgovornosti.

«^»

Idućeg je jutra Augusta, odjevena u žutu haljinu za šetnju i noseći odgovarajući francuski šešir s golemim, graciozno izvijenim obodom, pošla u potragu za svojom pastorkom.

Našla ju je u učionici na drugom katu velike kuće. Meredith je, uredno odjevena u još jednu dobro sašivenu, ali krajnje običnu bijelu haljinu, sjedila za starim drvenim stolom zamrljanim tintom. Pred sobom je imala otvorenu knjigu, te je iznenađeno podigla glavu kad je Augusta ušla.

Clarissa Fleming, ustoličena iza velikog stola u prednjem dijelu prostorije, upitno je podigla glavu, a zatim se namrštila kad je vidjela tko prekida rutinu.

– Dobro jutro – vedro će Augusta. Preletjela je pogledom učionicu, zapazivši nekoliko globusa, zemljovida, pera i knjiga. Učionice nekako uvijek izgledaju jednako, pomislila je, bez obzira na smještaj ili financijska sredstva obitelji.

– Dobro jutro, gospođo. – Clarissa kimne svojoj štíćenici. – Nakloni se svojoj novoj majci, Meredith.

Meredith poslušno ustane i pozdravi Augustu. U njezinu se pogledu vidio tračak opreza i mnogo nesigurnosti.

– Dobro jutro, gospođo.

– Meredith – oštro će Clarissa. – Znaš da ti je njegovo gospodstvo izričito reklo da njezino gospodstvo zoveš mama.

– Da, teta Clarissa. Ali ne mogu to učiniti. Ona nije moja mama.

Augusta se lecne i domahne Clarissi Fleming neka šuti. – Mislila sam da smo se složile da me možeš zvati kako god želiš, Meredith. Smiješ me zvati Augusta ako želiš. Ne moraš me zvati mama.

– Tata kaže da moram.

– Da, pa, tvoj otac se katkad ponaša pomalo autokratski.

Clarissine oči zablistaju od negodovanja. – Doista, gospođo.

– Što znači autokratski? – upita Meredith, istinski znatiželjna.

– To znači da tvoj otac katkad previše voli naređivati – objasni Augusta.

Clarissin se izraz lica u trenu promijeni od negodovanja u gnjev. – Gospođo, ne mogu vam dopustiti da kritizirate njegovo gospodstvo pred njegovom kćeri.

– Ni u snu to ne bih učinila. Samo sam iznijela nepobitni aspekt osobnosti njegova gospodstva. Sumnjam da bi on to pobio, da je ovdje nazočan. – Augusta zavrti svoj šešir ukrašen vrpčama i krene u obilazak prostorije.

– Opisi mi svoj *kurikulum*, molim te, Meredith.

– Matematika, klasične znanosti, filozofija i uporaba globusa ujutro – pristojno će Meredith. – Francuski, talijanski i povijest poslijepodne.

Augusta kimne. – Doista opsežan program učenja za devetogodišnju djevojčicu. Je li to tvoj otac osmislio?

– Da, gospođo.

– Njegovo se gospodstvo uvelike zanima za obrazovanje svoje kćeri – mračno će Clarissa. – Najvjerojatnije ne bi dobro primio bilo kakvu kritiku *kurikuluma*.

– Najvjerojatnije ne bi. – Augusta zastane ispred knjige poznata izgleda. – Ah, što to ovdje imamo?

– *Upute o ponašanju i držanju mladih dama* Lady Prudence Ballinger – Clarissa reče obeshrabrujućim tonom. – Veoma poučno djelo vaše cijenjene strine jedna je od najdražih Meredithinih knjiga, zar ne, Meredith?

– Da, teta Clarissa. – Međutim, Meredith se nije doimala previše oduševljenom tom knjigom.

– Meni je osobno ta knjiga smrtno dosadna – reče Augusta.

– Gospođo – jedva izusti Clarissa. – Moram vas zamoliti da kod moje štićenice ne stvarate pogrešan dojam.

– Besmislice. Sigurna sam da bi svakoj djevojčici koja ima duha knjige moje strine bile beskrajno dosadne. Sva ona deprimirajuća pravila o tome kako piti čaj i kako jesti kolač. I sve one gluposti o prikladnim temama razgovora što ih treba naučiti napamet. Zsigurno ovdje imate nešto zanimljivije za učenje. Što je ovo? – Augusta je promatrala drugi komplet debelih knjiga uvezenih u kožu.

– Knjige o povijesti starih Grka i Rimljana – reče Clarissa, a izgledala je kao da je spremna do posljednjeg daha braniti njihovu nazočnost u učionici.

– Naravno. Trebala sam očekivati poveću zbirku takvog materijala, ako se uzmu u obzir Graystoneovi osobni interesi, hmm? A ova malena knjiga? – Podigla je još jednu knjigu koja se doimala dosadnom.

– Mangnallova *Povijesna i raznovrsna pitanja namijenjena mladim ljudima*, naravno – trpko odgovori Clarissa.

– Sigurna sam da ćete se čak i vi složiti da je to veoma prikladno za učionicu, gospodo. Nema sumnje da ste i vi po tome učili. Meredith već može ponoviti odgovore na mnoga pitanja iz te knjige.

– Sigurna sam da može. – Augusta se nasmiješi Meredith. – S druge strane, ja se jedva mogu sjetiti nekog odgovora, osim možda onoga na pitanje gdje raste muškatni oraščić. No moram priznati, rečeno mi je da imam poprilično frivolan um.

– Sigurno nije tako, gospođo – ukočeno će Clarissa. – Njegovo gospodstvo nikad ne bi... – Prekinula se i porumenjela do korijena kose.

– Njegovo gospodstvo nikad ne bi oženilo frivolnu ženu? – Augusta starijoj ženi dobaci vedar, upitan pogled. – Jeste li to željeli reći, gospođice Fleming?

– Nisam željela reći ništa tomu slično. Ni u snu ne bih komentirala osobne stvari njegova gospodstva.

– Ne opterećujte se takvim sitnicama. Ja cijelo vrijeme komentiram njegove osobne stvari. I uvjeravam vas, doista sam frivolna i neodgovorna u pojedinim prilikama. Slučajno je jutros jedna od takvih prilika. Došla sam po Meredith jer ću je povesti sa sobom na piknik.

Meredith je zapanjeno zurila u nju. – Na piknik?

– Bi li željela poći? – Augusta joj se nasmiješi. Clarissa je tako čvrsto stezala pero da su joj zglobovi na prstima pobijeljeli. – Bojim se da je to nemoguće, gospođo. Njegovo gospodstvo je veoma strogo kad je riječ o Meredithinom učenju. Ne smije se prekidati ni zbog kakvih frivolnih razloga.

Augusta uzdigne obrve s izrazom blagog prijekora. – Oprostite, gospođice Fleming. Slučajno mi treba vodič da mi pokaže imanje. Njegovo je gospodstvo zaključano u svojoj knjižnici s majordomom, te sam odlučila pitati Meredith hoće li to učiniti umjesto njega. Kako ćemo biti odsutne dosta vremena, zamolila sam kuharicu da nam pripremi ručak za piknik.

Clarissa je izgledala sumnjičavo i nezadovoljno, ali je očito bila svjesna činjenice da ne može mnogo učiniti bez grofa kao podrške. A grof je, kako je to Augusta brzo naglasila, bio nedostupan.

– Vrlo dobro, gospođo. – Clarissa se ukočeno uspravi. – Meredith jutros može poći s vama kao vaš vodič. Ali ubuduće očekujem da će se poštivati rutina obrazovanja. – U očima joj je blistalo upozorenje. – Sigurna sam da će me njegovo gospodstvo u tome podržati.

– Nema sumnje – promrmlja Augusta. Pogledala je Meredith, čiji je izraz lica bio neprobojan, kakav je katkad bio i izraz lica njezina oca. – Hoćemo li poći, Meredith?

– Da, gospođo. Mislim, Augusta.

– Tvoj je dom veoma lijep, Meredith.

– Da, znam. – Meredith je staloženo hodala stazom uz Augustu. Na glavi je imala posve običan šeširić koji se slagao s njezinom jednako običnom haljinom.

Bilo je teško odrediti kakve joj misli prolaze glavom. Meredith je očito naslijedila Harryjevu sposobnost zadržavanja bezizražajnog lica.

Dosad je dijete bilo ljubazno, ali ne previše pričljivo. Augusta je računala na ugodno svjež dan i kretanje, te se nadala da će je to potaknuti na razgovor. Ako ništa drugo ne uspije, zaključila je da uvijek može zamoliti Meredith neka odgovara na pitanja iz Mangnallove knjige *Povijesna i raznovrsna pitanja namijenjena mladim ljudima*.

– Nekoć sam živjela u lijepoj kući u Northumberlandu – reče Augusta, mašući košarom za piknik što ju je nosila.

– Što se dogodilo s kućom?

– Prodana je nakon smrti mojih roditelja. Meredith iskosa iznenađeno pogleda Augustu. – Vaši mama i tata su oboje mrtvi?

– Da. Poginuli su kad mi je bilo osamnaest godina. Katkad mi strašno nedostaju.

– Meni tata veoma nedostaje kad ode i nema ga nekoliko tjedana, kao u vrijeme rata. Drago mi je da je sada kod kuće.

– Da, vjerujem da jest.

– Nadam se da će ostati kod kuće.

– Sigurna sam da hoće, veći dio vremena. Vjerujem da tvoj otac više voli život na selu.

– Kad je na početku sezone otišao u London da bi našao ženu, rekao je da je to nužnost.

– Prilično nalik uzimanju sredstva za čišćenje, rekla bih.

Meredith ozbiljno kimne. – Nema sumnje. Teta Clarissa mi je rekla da mora naći ženu kako bi dobio nasljednika.

– Tvoj otac je čovjek koji veoma ozbiljno shvaća svoju dužnost.

– Teta Clarissa je rekla da će naći paragon od žene koja će slijediti svijetli primjer moje majke.

Augusta potisne uzdah. – Težak zadatak. Sinoć sam u galeriji vidjela portret tvoje majke. Bila je, kao što si rekla, veoma lijepa.

– Rekla sam vam. – Meredith skupi obrve. – No tata kaže da u žene ljepota nije sve. Kaže da postoje druge, važnije osobine. Kaže da kreposna žena vrijedi daleko više od rubina. Nije li to lijep izraz? Tata jako dobro piše, znate.

– Ne bih te željela razočarati – progundā Augusta – ali tvoj tata nije osobno izmislio taj izraz.

Meredith slegne ramenima, očito se ne zabrinjavajući zbog toga. – Mogao je, da je to želio. Tata je jako pametan. Običavao je igrati najzamršenije igre riječima što ste ih ikad vidjeli.

– Doista?

Meredith je napokon počela pokazivati pravi entuzijizam kad se zagrijala za svoju omiljenu temu, njezinog tatu. – Kad sam bila malena, vidjela sam kako

radi na jednoj u knjižnici, pa sam ga pitala što je to. Rekao je da rješava veoma važnu zagonetku.

Augusta nakrivi glavu, obuzeta znatiželjom. – Kako se zvala ta igra?

Meredith se namršti. – Ne sjećam se. To je bilo davno. Bila sam maleno dijete. Sjećam se da je imalo nekakve veze s paukovom mrežom.

Augusta je zurila u Meredithin šeširić. – S paukovom mrežom? Jesi li sasvim sigurna?

– Mislim da jesam. Zašto? – Meredith podigne glavu i pogleda je ispod oboda šeširića. – Zar vam je poznata ta igra?

– Ne. – Augusta polako odmahne glavom. – Ali moj brat mi je jednom dao pjesmu pod naslovom 'Paukova mreža'. Ta mi se pjesma uvijek činila veoma neobičnom. Nikad je zapravo nisam razumjela. Zapravo, nisam ni znala da moj brat piše poeziju dok mi nije dao tu pjesmu.

Nije trebalo spominjati činjenicu da je papir na kojem je pjesma bila napisana bio poprskan krvlju njezina brata, niti da su stihovi bili neugodni.

No Meredith je krenula u drugom smjeru. – Imate brata?

– Da. Ali umro je prije dvije godine.

– O. Veoma mi je žao. Pretpostavljam da je u raj, kao i moja majka.

Augusta se čeznutljivo nasmiješi. – Ovisi o tome dopušta li Bog da northumberlandski Ballingeri uđu u raj. Dakle, da je Richard bio jedan od hampshirskih Ballingera, sigurno ne bi bilo nikakve sumnje. No, kad je riječ o northumberlandskom Ballingeru, pa, to baš nije tako sigurno.

Meredith zapanjeno otvori usta. – Ne vjerujete da je vaš brat u raj?

– Naravno da jest. Samo se šalim. Ne obraćaj pozornost na mene, Meredith. Imam veoma neprikladan smisao za šalu. Pitaj bilo koga. Dođi sada, prilično sam gladna, a vidim savršeno mjesto za ručak.

Meredith je veoma nesigurno promatrala to mjesto, travnatu padinu iznad potoka. – Teta Clarissa je rekla da moram veoma paziti da ne zaprljam haljinu. Ona kaže da se prave dame nikad ne zaprljaju.

– Besmislice. Ja sam se često znala zaprljati kad sam bila tvojih godina. I sad mi se to povremeno događa. U svakom slučaju, kladim se da u svojoj garderobi imaš još nekoliko posve jednakih haljina, zar ne?

– Pa, imam.

– U tom slučaju, ako se ovoj dogodi nešto užasno, jednostavno ćemo je baciti ili dati siromasima, a ti ćeš odjenuti jednu od tih drugih haljina. Kakvog smisla ima držati u ormaru toliko haljina ako ih ne nosiš?

– Nisam tako o tome razmišljala. – Meredith s obnovljenim zanimanjem pogleda mjesto predviđeno za ručak. – Možda imate pravo.

Augusta se nasmiješi i raširi platno što ga je izvadila iz košare. – To me podsjetilo. Mislim da ćemo sutra poslati po švelju iz sela. Treba ti nekoliko novih haljina.

- Doista?
 - Svakako.
 - Teta Clarissa kaže da će ove što ih sada imam dostajati za narednih šest mjeseci ili godinu dana.
 - Nemoguće. Prerast ćeš ih mnogo ranije. Zapravo, usuđujem se reći da će ti do kraja tjedna postati premalene.
 - Do kraja tjedna? - Meredith je zurila u nju. Potom se s oklijevanjem nasmiješi. - O, shvaćam. Opet se šalite, zar ne?
 - Ne, posve sam ozbiljna.
 - Oh. Pričajte mi o svojem bratu. Katkad sam mislila da bih možda voljela imati brata.
 - Jesi li, doista? Pa, braća su veoma zanimljiva. - Augusta je počela pričati o svim lijepim trenucima što ih je provela s Richardom dok su ona i Meredith rasprostirale primamljiv obrok od hladnih mesnih pita, kobasica, voća i keksa.
- Augusta i Meredith su se baš udobno smjestile kad je preko obroka pala duga sjena. Par blistavih crnih čizama zaustavio se uz rub bijelog platna.
- Ima li dovoljno za troje, što mislite? - upita Harry.
 - Tata. - Meredith skoči na noge, najprije se doimajući iznenađenom, a potom prestrašenom. - Augusta je rekla da joj netko danas mora pokazati imanje, i rekla je da si ti zauzet. Zamolila je mene da to učinim.
 - Izvrsna zamisao. - Harry se nasmiješi svojoj kćeri. - Nitko ne poznaje ovo imanje bolje od tebe.
- Meredith mu je uzvratila smiješkom, očito s olakšanjem. - Želiš li mesnu pitu, tata? Kuharica ih je napravila nekoliko. A ima i mnogo keksa i kobasice. Evo, uzmi malo.
- Augusta se prijeteći namrštila. - Nemoj davati svu našu hranu, Meredith. Ti i ja imamo pravo prve birati. Tvoj je otac nezvani gost i dobit će samo ono što nama ostane.
- Ti se žena tvrda srca, gospođo suprugo - otegnuto će Harry.
- Meredithini su se prsti ukočili oko pite. Najprije je zaprepaštenim očima pogledala Augustu, a zatim se okrenula ocu. - Ima sasvim dovoljno za tebe, tata. Doista ima. Možeš uzeti moj dio.
- Ni slučajno - ležerno će Harry. - Jednostavno ću uzeti Augustinu porciju. Radije bih pojeo njezin dio.
 - Ali tata...
 - Dosta je - reče Augusta, nasmijavši se usrdnom izrazu lica djevojčice. - Tvoj otac zadirkuje obje, a ja zadirkujem njega. Ne zabrinjavaj se, Meredith. Ima dovoljno hrane za sve nas.
 - Oh. - Meredith nesigurno pogleda oca, a potom se opet smjesti na platnu. Veoma je pažljivo složila suknju kako ne bi dotaknula travu. - Drago mi je da

si nam se pridružio, tata. Ovo je zabavno, nije li? Mislim da još nikad nisam bila na pikniku. Augusta kaže da su ona i njezin brat stalno odlazili na piknike.

– Ma je li? – Harry se ispružio i oslonio na lakat. Zagrizao je mesnu pitu i iskosa pogledao Augustu.

Augusta je uz lagani osjećaj šoka shvatila da je Harry odjeven u jahaće odijelo, a vrat mu je gol. Nije imao svoju uobičajenu besprijekorno vezanu kravatu. Rijetko ga je kada vidjela tako ležerno odjevenog, osim u privatnosti njihovih spavaćih soba, naravno. Porumenjela je pri toj pomisli i zagrizla pitu.

– Da – reče Meredith, sve brbljavija. – Njezin je brat bio northumberlandski Ballinger, baš kao i Augusta. Poznati su kao veoma smjeli i neustrašivi. Jesi li to znao, tata?

– Vjerujem da sam čuo o tome, da. – Harry je nastavio žvakati pitu, ali nije skidao pogleda s Augustina rumena lica. – Ja osobno mogu posvjedočiti o neustrašivom temperamentu northumberlandskih Ballingera. Čovjek teško može zamisliti u kakve se smjele pothvate upuštaju northumberlandski Ballingeri. Osobito usred noći.

Augusta je znala da postaje sve rumenija. Svojem je mučitelju dobacila pogled upozorenja. – Otkrila sam da i grofovi od Graystonea mogu biti zapanjujuće smjeli. Moglo bi se čak reći pretjerano smjeli.

– Imamo mi svoje trenutke. – Harry se nacerio i opet zagrizao pitu.

Meredith nije bila svjesna međuigre, te je nastavila čavrljati sa svojim ocem. – Augustin je brat bio veoma hrabar. I sjajan jahač. Jednom je sudjelovao u utrci. Je li ti Augusta rekla?

– Nije.

– Pa, bio je. I pobijedio je. Uvijek je pobjeđivao u utrkama, znaš.

– Zapanjujuće.

Augusta se lagano nakašljala. – Želiš li pojesti malo voća, Meredith?

Uspijevala je držati pod kontrolom razgovor sve do kraja obroka. Tada je potaknula Meredith neka spusti dvije grančice u potok i gleda koja će prije stići do određenog mjesta.

Meredith je oklijevala, ali kad je njezin otac ustao i pokazao joj kako se to radi, brzo se zainteresirala.

Harry je stajao na obali i trenutak je gledao kako se igra, a zatim se vratio do platna i opet sjeo kraj Auguste.

– Sjajno se zabavlja. – Harry se oslonio na lakat i lijeno privukao jednu nogu.

– To me navodi na pitanje nije li joj potrebno više aktivnosti na svježem zraku.

– Drago mi je da se slažeš, milorde. Smatram da je za dijete jednako važno povremeno bavljenje frivolnim aktivnostima kao i povijest i globus. Uz tvoje

dopuštenje, rado bih uključila nekoliko dodatnih predmeta u njezin *kurikulum*.

Harry se namršti. – Kao na primjer?

– Slikanje vodenim bojama i čitanje romana, za početak.

– Dobri Bože, ne dolazi u obzir. Apsolutno zabranjujem. Neću dopustiti da Meredith bude izložena takvim glupostima.

– Sam si rekao, milorde, Meredith treba više raznovrsnih aktivnosti.

– Rekao sam da joj možda treba poneka aktivnost na svježem zraku.

– U redu, može vani slikati i čitati romane – vedro će Augusta. – Barem tijekom ljeta.

– Dovraga, Augusta...

– Tiše, milorde. Zasigurno ne želiš da nas Meredith čuje kako se prepiremo. I bez toga joj je dovoljno teško prihvatiti ovaj brak.

Harry ju je ljutito promatrao. – Doista se čini da si je impresionirala pričama o svojem hrabrom, pustolovnom bratu.

Augusta se namršti. – Richard je doista bio hrabar i pustolovan.

– Hmm. – Harryjev ton ništa nije odavao.

– Harry?

– Da? – Harryjev je pogled počivao na Meredith.

– Jesu li do tvojih ušiju stigle glasine što su kružile u vrijeme Richardove smrti?

– Znam za to, Augusta. Ne smatram ih važnim.

– Ne, naravno da ne. Sve su to laži. Ali tu je nepobitna činjenica da su na njegovom tijelu nađeni određeni dokumenti, one noći kad je ubijen. Priznajem da sam se često pitala o tim dokumentima.

– Augusta, katkad treba prihvatiti činjenicu da ne možemo dobiti odgovore na sva pitanja.

– Posve sam svjesna toga, milorde. Ali odavno imam teoriju o smrti mogega brata, i silno bih je željela dokazati.

Harry je trenutak šutio. – Kako glasi tvoja teorija?

Augusta duboko udahne. – Palo mi je na pamet da je Richard one noći mogao uza se imati te dokumente jer je bio tajni obavještajni agent za Krunu.

Kad primjedba nije izazvala nikakav odgovor, Augusta se okrenula i pogledala Harryja. Njegov je pogled, sada zagonetan, i dalje počivao na Meredith.

– Harry?

– Je li to teorija koju si željela povjeriti Lovejoyu da je provjeri?

– Da, zapravo jest. Reci mi, ne misliš li da je to sasvim moguće?

– Mislim da je to jako malo vjerojatno – tiho će Harry.

Augusta se razbjesnjela zbog olakog odbacivanja njezine dugo razrađivane teorije. – Nije važno. Nisam to uopće trebala spominjati. Na kraju krajeva, kako bi ti išta mogao znati o tim stvarima, milorde?

Harry uzdahne. – Ja bih to znao, Augusta.

– Nije baš vjerojatno.

– Ja bih to znao jer, na ovaj ili onaj način, da je Richard bio pravi obavještajni agent Krune, najvjerojatnije bi radio za mene.

11.

– Kako to misliš, ti bi znao da je moj brat tijekom rata tajno radio za Englesku? – Augusta je napeto sjedila, a u glavi joj se vrtjelo. – I što si, za ime svijeta, ti radio da bi uopće posjedovao takve informacije?

Harry nije promijenio svoj opušteni položaj, ali je napokon otrgnuo oči s Meredith i pogledao ravno u Augustu. – Sad više nije važno što sam ja radio. Rat je završio, a ja ću veoma rado zaboraviti svoju ulogu u njemu. Dovoljno je reći da sam sudjelovao u prikupljanju obavještajnih podataka za Englesku.

– Bio si špijun? – Augusta se zaprepastila. Njegova su se usta lagano izvila. – Očito me, ljubavi moja, ne doživljavaš kao čovjeka od akcije.

– Ne, nije riječ o tome. – Namrštila se, brzo razmišljajući. – Priznajem da sam se pitala gdje si naučio obijati brave, a imaš i neobičnu naviku pojavljivati se ondje gdje te najmanje očekujem. Veoma špijunske ponašanje, rekla bih. Unatoč tomu, karijera u tom području jednostavno ti ne odgovara, Harry.

– Svim se srcem slažem s tobom. Točnije rečeno, svoje ratne aktivnosti nikad nisam smatrao karijerom. Smatrao sam ih prokletom gnjavažom. Sve je to prekinulo moj pravi posao izučavanja klasike i vođenja brige o mojim imanjinama.

Augusta se ugrize za usnu. – Sigurno je bilo veoma opasno.

Harry slegne ramenima. – Samo katkad. Veći dio vremena provodio sam za pisaćim stolom i upravljao postupcima drugih, te proučavao pisma napisana u šiframa ili nevidljivom tintom.

– Nevidljiva tinta. – Augustu je to na trenutak omelo. – Misliš, tinta koja se ne vidi na papiru?

– Hmm.

– Kako krasno. Silno bih željela imati malo nevidljive tinte.

– Rado ću ti jednom napraviti malo. – Činilo se da sve to zabavlja Harryja. – Moram te upozoriti da nije naročito korisna za običnu korespondenciju. Primatelj mora imati kemijsko sredstvo koje slova čini vidljivima.

– Može se time pisati dnevnik. – Augusta zastane. – No možda bi bolje bilo u šiframa. Da, sviđa mi se ideja o šiframa.

- Više bih volio misliti da moja žena nema takvih tajni koje bi morala pisati u dnevnik nevidljivom tintom ili u šiframa.
- Augusta je ignorirala blago upozorenje u njegovom tonu. – Jesi li zato tijekom rata toliko vremena provodio na kontinentu?
- Nažalost, da.
- Navodno si obavljao istraživanja o klasicima.
- Učinio sam što sam mogao, osobito dok sam boravio u Italiji ili Grčkoj. No veći dio vremena bavio sam se državnim poslovima. – Harry je iz košare uzeo breskvu iz staklenika. – Međutim, sad kad je rat završio, mogu razmišljati o povratku na kontinent radi bavljenja zanimljivijim stvarima. Bi li željela poći, Augusta? Povest ćemo i Meredith, naravno. Putovanja su veoma obrazovna.
- Augusta izviije obrvu. – Smatraš li da treba obrazovati mene ili tvoju kćer?
- Nema sumnje da bi Meredith najviše profitirala. S druge strane, ti ne moraš izići iz naše spavaće sobe da bi proširila svoje obrazovanje. I moram reći, veoma si dobra učenica.
- Augusta se protiv volje šokirala. – Harry, katkad doista kažeš nešto veoma neprikladno. Trebao bi se sramiti.
- Ispričavam se, draga moja. Nisam znao da si takav autoritet kad je riječ o pristojnosti. Povlačim se pred tvojim poznavanjem takvih stvari.
- Daj šuti, Harry, ili ću ti ostatak piknika istresti na glavu.
- Tvoja je želja moja zapovijed.
- No, dakle, reci mi kako možeš biti tako siguran da moj brat nije tajno radio za Krunu.
- Svi su izgledi da bi u tom slučaju radio za mene, izravno ili neizravno. Objasnio sam ti da je moja dužnost najčešće bila upravljati aktivnostima drugih koji su se bavili istim poslom. Ti su ljudi prikupljali goleme količine informacija od svojih kontakata i prenosili ih meni. Morao sam sve to srediti i odvojiti kukolj od žita.
- Augusta u čudu odmahne glavom, još uvijek nesposobna zamisliti Harryja u tom poslu. – Ali sigurno se mnogo ljudi bavilo takvim stvarima, i ovdje i u inozemstvu.
- Katkad i previše – suho će Harry. – Tijekom rata špijuna ima kao mrava na pikniku. Uglavnom je to velika gnjavaža, ali nemoguće je raditi bez njih.
- Ako su česti poput kukaca, Richard se mogao baviti takvim aktivnostima bez tvoga znanja – uporno će Augusta.
- Harry je trenutak bez riječi žvakao svoju breskvu. – Uzeo sam u obzir tu mogućnost. Stoga sam se malo raspitao.
- Raspitao si se? Gdje si se raspitao?
- Zamolio sam neke od svojih starih prijatelja u tom poslu neka se raspitaju je li se Richard Ballinger kojim slučajem bavio obavještajnim radom. Odgovor je bio negativan, Augusta.

Augusta privuče koljena i obujmi ih rukama, nastojeći se suočiti s konačnošću Harryjevih riječi. – Još uvijek mislim da moja teorija ima smisla. Harry je šutio.

– Moraš priznati da postoji malena mogućnost da je Richard bio upleten u takav rad. Možda je na vlastitu ruku nešto otkrio, te je informacije kanio predati vlastima.

Harry je šutio dok je jeo posljednji zalogaj breskve.

– Dakle? – upita Augusta, pokušavajući prikriti svoju tjeskobu. – Nećeš li se složiti da barem postoji šansa?

– Želiš li da ti lažem, Augusta?

– Ne, naravno da ne. – Stisnula je šake. – Samo želim da se složiš sa mnom da nisi mogao znati baš sve o obavještajnim aktivnostima tijekom rata.

Harry kratko kimne. – Vrlo dobro. Složit ću se s time. Nitko nije mogao znati sve. Rat je uvijek okružen s mnogo magle. Većina akcija, na bojnopolju i izvan njega, zbiva se u mračnom sivilu. Kad se magla raščisti, mogu se samo prebrojiti preživjeli. Čovjek nikad ne može znati sve što se dogodilo dok je magla zastirala pogled. Možda je tako najbolje. Uvjeren sam da ima mnogo toga što je bolje ne znati.

– Kao što je istina o tome što je moj brat doista radio? – gorko će Augusta.

– Pamti brata kakvog si poznavala, Augusta. Zadrži posljednjeg smjelog, neustrašivog, lakomislenog northumberlandskog Ballingera živog u svojim uspomenuama i nemoj se opterećivati onim što možda jest, a možda i nije ležalo ispod površine.

Augusta uzdigne bradu. – U jednome griješiš, milorde.

– A to je?

– Moj brat nije posljednji northumberlandski Ballinger. Ja sam posljednja.

Harry se polako uspravio u sjedeći položaj, a u očima mu se pojavilo upozorenje. – Sad imaš novu obitelj. Sama si to rekla sinoć, u galeriji portreta.

– Predomislila sam se. – Augusta mu uputi blistav smiješak. – Zaključila sam da tvoji preci nisu tako dragi kao moji.

– U tome sigurno imaš pravo. Moje pretke nitko nikad nije opisao kao drage. No sad si ti najnovija grofica od Graystonea, a ja ću se pobrinuti da to ne smetneš s uma.

«^»

Tjedan dana kasnije Augusta je pošla u suncem okupanu galeriju na drugom katu i sjela na klupu točno ispod portreta svoje prelijepe prethodnice. Promatrala je varljivo spokojnu sliku bivše Lady Graystone.

– Popravit ću štetu što si je ovdje počinila, Catherine – glasno reče. – Možda nisam savršena, ali znam kako se voli, a mislim da ti nisi znala ni što znači riječ ljubav. Ipak nisi bila baš takav paragon, je li? Toliko si toga uništila kad si trčala za lažnim iluzijama. Ja nisam tako glupa – odlučno zaključila.

Augusta se namršti na portret, a zatim otvori pismo svoje sestrične Claudije.

Draga moja Augusta!

Nadam se da je sve u redu s tobom i tvojim cijenjenim mužem. Moram priznati da mi prilično nedostaješ ovdje, u gradu. Sezona se bliži kraju, a bez tebe nije ni izbliza onako živahno. Kao što sam obećala, nekoliko sam puta bila u Pompeji i doista uživala u zanimljivim druženjima s tvojom prijateljicom, Lady Arbuthnott.

Moram ti reći, Lady Arbuthnott je doista fascinantna žena. Mislila sam da će me donekle odbijati ekscentričnost po kojoj je poznata, ali nije tako. Oduševljava me, a njezina me teška bolest istinski žalosti.

S druge strane, batleru se može štošta zamjeriti. Kad bi se mene pitalo, on ondje ne bi radio niti jednog jedinog trenutka. Kad god dođem onamo, on je sve drskiji, te se bojim da ću ga jednog od ovih dana morati staviti na pravo mjesto. Još uvijek se ne mogu oteti dojmu da ga odnekud poznajem.

Premda me to čudi, moram priznati da mi je ugodno u Pompeji. Prirodno, ne mogu odobravati stvari kao što je klupska knjiga kladjenja. Znaš li da se nekoliko članica kladilo na to koliko će tvoje zaruke trajati? Niti odobravam prilično opsežne kockarske aktivnosti. Ali upoznala sam nekoliko zanimljivih dama koje dijele moju želju za pisanjem. Često vodimo fascinantne rasprave. Što se tiče društvenog života, jedino mogu ponoviti da bez tebe nije onako uzbudljivo. Ti si uvijek uspijevala privući najneobičnije prijatelje i plesne partnere. Kad nema tebe uz mene, čini se da privlačim samo ljude besprijeekorna ponašanja. Znaš li, da nema Petera Sheldrakea, bilo bi mi veoma dosadno. Srećom, gospodin Sheldrake izvrsno pleše. Čak me je nagovorio da otplešem valcer s njim. Samo bih željela da se malo više posveti ozbiljnim, intelektualnim pitanjima. Čini se da je prilično lakomislen po prirodi. I neprestano me zadirkuje.

Silno bih te željela posjetiti. Kad ćeš se vratiti?

S ljubavlju, Claudia

Augusta je pročitala pismo i polako ga složila. Neobično su joj godile riječi njezine sestrične. Također joj je godila spoznaja da nedostaje besprijeekorno odgojenoj Claudiji.

– Augusta, Augusta, gdje si? – Meredith je jurila dugačkim hodnikom galerije i mahala velikim komadom papira. – Dovršila sam sliku. Što misliš o njoj? Teta Clarissa je rekla da moram čuti tvoje mišljenje jer si ti predložila da počnem slikati.

– Da, naravno. Jedva čekam da je vidim. – Augusta pogleda Clarissu, koja je primjerenijim korakom pratila svoju učenicu. – Hvala vam što ste joj dopustili da se iskuša u slikanju.

– Njegovo mi je gospodstvo reklo da se u tome moram povinovati vašim željama, premda se on i ja slažemo da slikanje vodenim bojama nije dovoljno ozbiljno za Meredith.

– Da, znam, ali može biti veoma zabavno, gospođice Fleming.

– U učenju se očekuje marljivost i trud – naglasi Clarissa – a ne da bude zabavno.

Augusta se nasmiješi Meredith, koja je nervozno pogledavala jednu pa drugu ženu. – Sigurna sam da se Meredith veoma trudila dok je radila na ovoj slici jer je doista lijepa, što svatko može vidjeti.

– Uistinu tako misliš, Augusta? – Meredith je s iščekivanjem stajala kraj nje dok je ova proučavala njezin rad.

Augusta je ispružila djetetovu sliku ispred sebe i nakrivila glavu dok ju je proučavala. Slika se uglavnom sastojala od obilja svijetloplave boje. Nekoliko zanimljivih mrlja zelene i žute boje bilo je nabacano nasumce po papiru, a u pozadini se nalazila velika zlatna mrlja.

– Ovo su stabla – objasni Meredith, pokazujući zelene i žute mrlje. – Kist mi je stalno bježao, a boja se cijedila.

– Stabla su baš krasna. Posebno mi se sviđa nebo. – Znajući da su zelene i žute mrlje stabla, mogla je sa sigurnošću pretpostaviti da je plava boja nebo.

– A ovo je prilično zanimljivo – doda i pokaže zlatnu mrlju.

– To je Graystone – ponosno objasni Meredith.

– Tvoj otac?

– Ne, ne, Augusta, naša kuća.

Augusta se tiho nasmije. – Znala sam to. Samo sam se šalila. Pa, izvrsno si to obavila, Meredith. Ako mi dopustiš, pobrinut ću se da se odmah objesi.

Meredith je širom otvorila oči. – Objesit ćeš je? Gdje?

– Pa, mislim da bi ovdje u galeriji bilo sasvim prikladno mjesto. – Augusta pogleda prema nizu nepristupačnih portreta. – Možda baš ovdje, ispod slike tvoje majke.

Meredith je bila ushićena. – Misliš li da će tata to odobriti?

– Sigurna sam da hoće.

Clarissa pročisti grlo. – Lady Graystone, uopće nisam sigurna da je to mudar prijedlog. Ova je galerija rezervirana za obiteljske portrete što su ih naslikali ugledni umjetnici. To nije mjesto gdje se na zid stavljaju radovi iz učionice.

– Upravo suprotno, mislim da su radovi iz učionice baš ono što ova galerija treba. Ovo je prilično mračno mjesto, nije li tako? Razvedrit ćemo ga Meredithinom slikom.

Meredith je blistala. – Hoće li biti u okviru, Augusta?

– Svakako. Svaka lijepa slika zaslužuje okvir. Odmah ću se pobrinuti da nam netko napravi okvir.

Clarissa nešto progunđa i strogo pogleda svoju mladu štićenicu. – Dosta je zabave. Vrijeme je da se vratiš učenju, mlada damo. Pođi sada. Pridružit ću ti se za nekoliko minuta.

– Da, teta Clarissa. – Očiju i dalje blistavih od zadovoljstva, Meredith se lagano nakloni i žurno otiđe.

Clarissa se, stroga izraza lica, okrene Augusti. – Gospođo, moram s vama razgovarati o prirodi aktivnosti s kojima upoznajete Meredith. Shvaćam da vam njegovo gospodstvo dopušta preuzimanje određene uloge u obrazovanju svojega djeteta, ali ne mogu potisnuti osjećaj da je gurate prema ne baš ozbiljnim aktivnostima. Njegovo je gospodstvo oduvijek odlučno tvrdilo kako ne želi da Meredith izraste u budalastu, plitku djevojku, nesposobnu za bilo što osim površnih razgovora i druženja.

– Razumijem, gospođice Fleming.

– Meredith je navikla na strogi režim učenja. U tome se veoma dobro snalazila, a ja ne bih željela da se to promijeni.

– Shvaćam što želite reći, gospođice Fleming. – Augusta se s razumijevanjem nasmiješi ženi. Položaj siromašne rođakinje u kućanstvu nije baš ugodan. Clarissa se očito potrudila stvoriti mjesto za sebe, a Augusta je suosjećala s njom. Nije lako živjeti u tuđem domu, što je ona itekako dobro znala. – Meredith se izvrsno razvija u vašim sposobnim rukama i ja to ne pokušavam promijeniti.

– Hvala vam, gospođo.

– Međutim, osjećam da je djetetu potrebno nekoliko neozbiljnih aktivnosti. Čak je i moja strina Prudence smatrala važnim da mladi ljudi razviju sposobnost uživanja u raznovrsnim korisnim razbibrigama. Moja sestrična Claudia slijedi primjer svoje majke. Piše knjigu o onome što mlade dame trebaju znati, a cijelo će poglavlje posvetiti važnosti crtanja i slikanja vodenim bojama.

Clarissa trepne poput sove. – Vaša sestrična piše knjigu za učionicu?

– Pa, da. – Augusta je odjednom shvatila gdje je već vidjela taj izraz što se sada pojavio u Clarissinim očima. Bilo je to u pogledima mnogih članica kluba Pompeja, osobito onih koje su duge sate provodile za pisaćim stolovima u klubu. Claudia je često imala taj izraz u svojim anđeoskim plavim očima. – O, shvaćam, gospođice Fleming. Možda ste se i vi bavili mišlju o pisanju knjige za obrazovanje mladih ljudi?

Clarissu je pitanje uhvatilo nespremnju, te je porumenjela. – Malo sam razmišljala o tome. Premda od toga nikad ništa neće biti, naravno. Posve sam svjesna svojih ograničenja.

- Nemojte tako govoriti, gospođice Fleming. Ne poznajemo svoja ograničenja dok sami sebe ne testiramo. Jeste li napisali štogod?
- Nekoliko bilježaka – promrmlja Clarissa, očito posramljena vlastitom smjelošću. – Mislila sam da bih to mogla pokazati Graystoneu, ali se bojim da bi ih on smatrao posve bezvrijednima. Njegove su intelektualne sposobnosti daleko iznad mojih.
- Augusta odmahne rukom na to. – Neću umanjivati njegovu inteligenciju, ali uopće nisam sigurna da bi on znao dobro procijeniti vaša nastojanja. Graystone piše za veoma malenu čitalačku publiku akademskih tipova. Vi biste pisali za djecu. To su dvije posve različite skupine.
- Da, to je točno, pretpostavljam.
- Ja imam mnogo bolju zamisao. Kad završite pripremu rukopisa, donesite ga meni, a ja ću ga dati stricu Thomasu koji će vaš rad poslati izdavaču.
- Clarissa duboko udahne. – Pokazati rukopis Sir Thomasu Ballingeru? Mužu Lady Prudence Ballinger? Nikako ne bih mogla biti toliko drska. Smatrao bi me previše nametljivom.
- Besmislice. To ne bi bila nikakva nametljivost. Stric Thomas će to rado učiniti. On se običavao baviti traženjem izdavača za djela strine Prudence, znate.
- Doista?
- O, da. – Augusta se samouvjereno nasmiješi, sjetivši se neodređenog pristupa strica Thomasa pojedinostima svakodnevnog života. Uopće ne bi bilo teško nagovoriti ga da Clarissin rukopis pošalje izdavaču uz preporuku da se tiska na temelju činjenice da slijedi primjer Lady Prudence Ballinger. Augusta je odlučila da će ona sama napisati preporuku, kako se Sir Thomas ne bi morao mučiti.
- To je veoma ljubazno od vas, gospođo. – Clarissa je izgledala i zvučala omamljeno. – Odavno se divim radu Sir Thomasa. On tako dobro poznaje povijest. Ima tako dobro oko za važne pojedinosti i nijanse. Tako učeni stil pisanja. Doista je šteta da nikad nije želio pisati za učionicu. Mogao je tako mnogo učiniti na oblikovanju mladih umova.
- Augusta se nasmiješi. – Nisam baš sigurna u to. Meni se osobno stričevo pisanje uvijek činilo pomalo suhoparnim.
- Kako to možete reći? – strastveno će Clarissa. – Uopće nije suhoparno. Brilljantno je. Kad pomislim da bi mogao pogledati moj rukopis. To je nevjerojatno.
- Da, pa, kao što sam kanila reći, ja sam uvijek osjećala da je ono što doista manjka u knjigama za školu rad o slavnim ženama iz prošlosti.
- Clarissa ju je zapanjeno promatrala. – Slavnim ženama, gospođo?
- U prošlosti je bilo veoma hrabrih i plemenitih žena, gospođice Fleming. Slavne kraljice, na primjer. I plemena silovitih Amazonki. Nekoliko prilično

zanimljivih Grkinja i Rimljanki. Čak i neka ženska čudovišta. Meni se ideja o ženskim čudovištima čini veoma fascinantnom, zar ne, gospođice Fleming?

– Nisam baš razmišljala o pitanju ženskih čudovišta – prizna Clarissa doimajući se zamišljenom.

– Samo pomislite – reče Augusta, zagrijavajući se za temu – koliko se slavni junaka iz antičkog doba užasno bojalo ženskih čudovišta kao što su Meduza, sirene i slično. To čovjeka doista navodi na pomisao da su žene u tim vremenima imale veliku moć, nije li tako?

– To je veoma zanimljiva pomisao – polako će Clarissa.

– Zamislite, gospođice Fleming. Čak polovica svjetske povijesti nikad nije zapisana jer se tiče žena.

– Dobri Bože, kako poticajna pomisao. Cijelo novo područje za istraživanje. Mislite li da bi Sir Thomas to smatrao prikladnim područjem izučavanja?

– Moj je stric veoma slobodouman čovjek kad je riječ o intelektualnim pitanjima. Mislim da bi novo područje povijesnog istraživanja smatrao veoma poticajnim. Samo pomislite, Clarissa, vi biste mogli biti osoba koja će mu na to ukazati.

– Sama pomisao na to veoma me ushićuje – dahne Clarissa.

– Trebalo bi veoma mnogo istraživanja samo da se zagrebe po površini tako goleme teme, naravno – primijeti Augusta. – Srećom, na raspolaganju vam je golema knjižnica mojeg muža. Zanima li vas upuštanje u takav projekt?

– Veoma me zanima, gospođo. Katkad sam se pitala zašto ne znamo nešto više o našim ženskim precima.

– U tom slučaju, možemo se dogovoriti – zaključi Augusta. – Poučavat ću Meredith slikanju vodenim bojama i čitanju romana ponedjeljkom i srijedom poslijepodne. Za to vrijeme vi se možete baviti svojim istraživanjima. Čini li vam se to razumnim?

– Veoma razumnim, gospođo. Veoma razumnim. Krajnje velikodušno s vaše strane, ako smijem reći. I dobiti mišljenje i pomoć Sir Thomasa, zaboga, to je gotovo previše. – Clarissa je uložila vidljiv napor da se pribere. – Ako ćete me ispričati, moram se vratiti svojim obvezama.

Smeđi skuti Clarissine haljine zavijorili su novom žustrinom i svježom živahnošću dok je žurila iz galerije.

Augusta je gledala za njom, a zatim se zamišljeno nasmiješila. Clarissa je upravo ona vrsta žene kakva je potrebna njezinu stricu. Brak Clarisse i Sir Thomasa doista bi bio brak istomišljenika. Clarissa bi razumjela i dijelila njegove intelektualne strasti, a Sir Thomas bi Clarissu smatrao jednako vrijednom divljenja kao i Lady Prudence. Doista nešto o čemu treba razmisliti, zaključila je Augusta.

Prestala je razmišljati o tome i iznova pročitala Claudijino pismo. Kad ga je po drugi put spremila, palo joj je na pamet da bi, kao nova grofica od Graystonea, trebala početi planirati svoje predstavljanje u ulozi domaćice.

Planiranje zabava je bilo nešto u čemu su se žene klana northumberlandskih Ballingera uvijek isticale. Zasigurno zbog svoje prirodno frivolne naravi, zaključila je Augusta.

Kao posljednja iz loze, trudit će se nastaviti obiteljsku tradiciju.

Priredit će kućnu zabavu ovdje na selu, a to će biti najspektakularniji događaj u društvenoj prošlosti obitelji Graystone.

Uz malo sreće, to će joj skrenuti misli s razgovora o bratu što ga je vodila s Harryjem onoga dana na pikniku. Još uvijek ju je mučilo sjećanje na taj neugodni razgovor.

Nije mogla i nikad neće moći povjerovati da je Richard prodavao tajne Francuzima. To je bilo nezamislivo. Niti jedan northumberlandski Ballinger ne bi pao tako nisko.

A sigurno ne njezin smioni, neustrašivi, časni Richard.

Bilo je mnogo teže vjerovati da je Graystone radio kao obavještajni agent za Krunu nego da je to činio njezin brat, kivno je mislila Augusta. Harry se jednostavno nije doimao poput špijuna.

Naravno, tu je ta njegova sposobnost obijanja brava, i doista ima neugodnu naviku pojaviti se ondje gdje ga čovjek najmanje očekuje.

Unatoč tomu, *Harry? Veliki špijun?*

Kad je riječ o špijunaži, problem je u tome što se to ne smatra baš prikladnom karijerom za pravog gospodina. Većina ljudi smatra da u tom poslu ima nečeg nedoličnog i neukusnog. A Harry se tako drži pravila ponašanja.

Augusta se naglo prekinula u razmišljanju kad se sjetila kako grof zna biti nepristojan u privatnosti njihove spavaće sobe.

Harry je veoma kompleksan muškarac. Od prvog trenutka kad se zagledala u njegove mirne sive oči, znala je da u njemu ima mnogo toga što se krije u sjenkama.

Možda je, samo možda, Harry mogao biti agent. Od te je pomisli Augusta osjetila neobičnu nelagodu. Nije joj se sviđala pomisao da je on uvelike riskirao. Odgurnula je tu mogućnost u stranu i počela sastavljati popis ljudi koje će pozvati na kućnu zabavu.

Nakon što je još nekoliko minuta radila na svojim planovima, pošla je u potragu za mužem. Našla ga je u knjižnici, gdje je proučavao zemljovid Cezarovih pohoda.

– Da, draga moja? – pitao je bez podizanja pogleda s posla.

– Razmišljam o organiziranju zabave ovdje u Graystoneu, Harry. Željela sam zatražiti tvoje dopuštenje prije nego nastavim s planiranjem.

Nevoljko je podigao pogled s Egipta. – Zabavu? Kuća puna ljudi? Ovdje u Graystoneu?

– Pozvat ćemo samo bliske prijatelje, Harry. Mojeg strica i moju sestričnu, primjerice. Možda neke prijateljice iz Pompeje. Gospodina Sheldrakea, naravno. I koga god ti želiš. Šteta što Sally neće moći putovati. Silno bih voljela da dođe ovamo.

– Ne znam baš, Augusta. Nikad se nisam previše trudio oko ugošćivanja. Augusta se nasmiješila. – Nećeš se ni sada početi opterećivati. Ja ću se za sve pobrinuti. Moja me je majka naučila mnogo o takvim stvarima. Kućna će nam zabava pružiti savršenu priliku i za primanje tvojih susjeda. Krajnje je vrijeme da to učinimo.

Harry ju je mrzovoljno promatrao. – Jesi li posve sigurna da je to potrebno?

– Vjeruj mi, milorde. To je moje područje. Svi smo za nešto nadareni, zar ne?

– Značajno je pogledala stari zemljovid na njegovu stolu.

– Jedna zabava. To bi trebalo biti dovoljno. Ne želim da uspostavimo naviku čestog primanja gostiju, Augusta. To je frivolno traćenje vremena.

– Da, milorde. Veoma frivolno.

Usprkos instinktivnim osjećajima da je Harry nedokučiv i zagonetan čovjek, i unatoč poznavanju njegovih enigmatskih i čestih autokratskih postupaka, ništa nije pripremio Augustu na Graystonea koji ju je tjedan dana kasnije pozvao u knjižnicu.

Augusta se iznenadila kad je sobarica pokucala na vrata njezine spavaće sobe i rekla joj da je Harry odmah želi vidjeti u knjižnici.

– Rekao je odmah? – Augusta je začuđeno gledala sobaricu.

– Da, gospođo. – Djevojka se doimala izrazito tjeskobnom. – Rekao je da vam kažem da je veoma hitno.

– Za Boga miloga, nadam se da se ništa nije dogodilo Meredith. – Augusta spusti pero i odloži pismo što ga je pisala Sally.

– O, ne, gospojo. Nije ništa takvoga. Gospođica Meredith je do prije nekoliko minuta bila s njegovim gospodstvom, a sad se vratila učenju. Znam jer sam baš odnijela čaj u učionicu.

– Shvaćam. Vrlo dobro, Nan. Obavijesti njegovo gospodstvo da ću odmah doći.

– Da, gospojo. – Nan se brzo nakloni i požuri hodnikom.

Znatiželjna koji je razlog za tako neočekivano hitan poziv, Augusta je zastala tek toliko da provjeri svoj izgled u zrcalu. Na sebi je imala haljinu od muslina krem boje s nježnim zelenim uzorkom. Duboki dekolte bio je obrubljen zelenom vrpcom, a zelenih je ukrasa bilo i na rubu skutova.

Po nervoznom izrazu sobaričina lica Augusta je znala da Graystone nije dobro raspoložen, te je iz ladice komode uzela prozirnu zelenu maramu i omotala je oko vrata. Harry je više nego jednom jasno rekao da njezin način

odijevanja drži pomalo nepristojnim. Nema smisla da ga jutros još više naljuti velikim dekolteom ako je već bijesan zbog nečeg drugog.

Augusta je uzdahnula dok je žurila iz sobe. Muževe slabosti i raspoloženja tek su dio onoga o čemu žena mora početi voditi računa kad stupi u brak.

Međutim, mora biti poštena i priznati kako nema sumnje da je i Harry donekle morao promijeniti svoje stavove otkako su se vjenčali. Popustio je kad se radilo o Meredithinu slikanju vodenim bojama i čitanju romana, podsjetila se.

Nekoliko minuta kasnije Augusta je ušla u knjižnicu, smiješeći se vedro i pomirljivo. Harry je ustao iza svojeg pisaćeg stola.

Čim ga je vidjela, s Augustina je lica nestao vedar osmijeh. Sobarica je dobro shvatila situaciju. Harry je u mračnom i opasnom raspoloženju.

Odjednom je shvatila da ga još nikad nije vidjela obuzetog tako hladnim gnjevom. U oštrim crtama njegova lica bilo je nečeg izrazito grabežljivog.

– Želio si razgovarati sa mnom, milorde?

– Jesam.

– Ako je riječ o kućnoj zabavi, milorde, možeš biti uvjeren da je sve pod kontrolom. Pozivnice su poslane prije nekoliko dana i već smo počeli primati odgovore. Uspostavila sam kontakt s glazbenicima, a kuhinjsko je osoblje počelo naručivati zalihe.

– Živo mi se fućka za tvoju zabavu – mračno je prekine Harry. – Upravo sam vodio veoma zanimljiv razgovor sa svojom kćeri.

– Da, milorde?

– Rekla mi je da si onoga dana na pikniku isticala vrline svojega brata i između ostaloga spomenula neku pjesmu što ti ju je ostavio.

Augusti su se osušila usta, premda nije imala pojma kamo sve to vodi. – To je točno, milorde.

– Čini se da je to bila pjesma o paucima i njihovim mrežama.

– Milorde, to je samo jednostavna malena pjesma. Nisam je kanila pokazati Meredith, ako se toga bojiš. Ne vjerujem da bi je prestrašila, čak ni da sam joj je pokazala. Zapravo, često sam vidjela da djeca prilično uživaju u zastrašujućim stihovima.

Harry je ignorirao njezina žurna uvjeravanja. – To me ne zabrinjava. Imaš li još uvijek tu pjesmu?

– Da, naravno.

– Odmah je donesi. Želim je vidjeti.

Augusta je osjetila kako je prožimaju trnci. – Ne razumijem, Graystone. Zašto bi ti želio vidjeti Richardovu pjesmu? To nije baš dobra pjesma. Prilično je besmislena. Zapravo, stihovi su užasni. Zadržala sam je samo zato jer mi ju je gurnuo u ruku one noći kad je umro i rekao mi da je čuvam na sigurnom. –

Suze su je pekly u očima. – Na papiru je bila njegova krv, Harry. Nisam je mogla baciti.

- Pođi i donesi pjesmu, Augusta.

Zbunjeno je odmahнула glavom. – Zašto je moraš vidjeti? – Zatim joj je nešto palo na pamet. – Ima li to kakve veze s tvojim sumnjama o njemu?

- To ti ne mogu reći prije nego vidim pjesmu. Odmah mi je donesi, Augusta. Moram je pogledati.

Nesigurno je koraknula prema vratima. – Nisam sigurna da ti je želim pokazati. Ne dok ne saznam što misliš da će dokazati.

- Mogla bi odgovoriti na neka stara pitanja.
- Pitanja koja imaju veze sa špijunima, milorde?
- To je jedva moguće. – Harry je svaku riječ procijedio kroza stisnute zube. – Nije vjerojatno, ali je moguće. Osobito ako je tvoj brat radio za Francuze.
- On nije radio za Francuze.
- Augusta, ne želim više slušati tvoje teorije što si ih smislila kako bi obranila okolnosti u kojima je umro Richard Ballinger. Dosad nisam imao ništa protiv toga da zadržiš svoje iluzije. Zapravo, ohrabrivao sam te u tome. Ali ovo s pjesmom o pauku i njegovoj mreži sve mijenja.

Augusta se ukočila, a misli su joj letjele glavom. – Neću ti je pokazati ako mi ne obećaš da je nećeš pokušati iskoristiti kako bi dokazao da je Richard bio kriv za izdaju.

- Fućka mi se za njegovu krivnju ili nedužnost. Imam vlastita pitanja na koja želim odgovore.
- No dok odgovaraš na ta pitanja, mogao bi pokušati dokazati Richardovu krivnju. Nije li tako, milorde?

Harry je dugim koracima zaobišao pisaći stol. – Donesi mi pjesmu, Augusta.

- Ne, neću ako mi ne budeš dao riječ da ono što ćeš otkriti ni na koji način neće nauditi uspomeni na Richarda.
- Samo ću ti dati riječ da ću šutjeti o njegovoj ulozi u onome što se tada događalo. To je najviše što mogu obećati, Augusta.
- To nije dovoljno.
- Prokletstvo, ženo, to je sve što ti mogu dati.
- Neću ti dati pjesmu. Ne ako postoji i najmanja mogućnost da će nauditi Richardovu ugledu. Moj je brat bio častan čovjek, a otkako njega više nema, ja moram štiti njegovu čast.
- Grom i pakao, ženo, učinić te kako ti se kaže.
- Rat je završio, Graystone. Ništa se neće postići ako ti pokažem tu pjesmu. Moja je i ja je kanim zadržati. Nikad je nikomu neću pokazati, osobito ne nekomu poput tebe koji vjeruje da je Richard bio izdajnik.
- Gospođo – Harry reče tihim, prijetećim glasom – poslušat ćeš moju zapovijed. Donesi mi bratovu pjesmu. Smjesta.

– Nikad. Pokušaj li je sam uzeti, dajem ti riječ da ću je spaliti. Radije bih je uništila, premda je zamrljana krvlju mogega brata, nego riskirala i dopustila ti da je iskoristiš kako bi još više zaprljao uspomenu na njega. – Augusta se naglo okrenula i pobjegla iz knjižnice.

Čula je prigušeni tresak razbijenog stakla baš kad je zalupila vratima za sobom.

Harry je bacio nešto veoma teško i veoma lomljivo u zid knjižnice.

12.

Zaprepašten svojim gubitkom kontrole, Harry je bijesno zurio u blistave krhotine razbijenog stakla. Svjetlucale su na sunčevoj svjetlosti poput lažnih dragulja što ih je Augusta tako ponosno nosila.

Nije mogao vjerovati da joj je dopustio da ga dovede u ovakvo stanje.

Žena ga je opčinila. U jednom je trenutku s nepojmljivom strašću žudio za njom; u idućem bi ga preplavila zahvalnost dok je gledao kako polako, ali sigurno osvaja njegovu kćer. Drugom ga je prigodom znala nasmijati ili izludjeti svojim nepredvidljivim postupcima.

Sad ga je konačno dovela do oštrog ruba mahnite ljubomore koja nije bila slična ničemu što je dotad doživio.

Najgore je bilo to što je Harry znao da je ljubomoran na mrtvog čovjeka. Richarda Ballingera. Smionog, neustrašivog, lakomislenog, najvjerojatnije izdajničkog Richarda.

Augustin brat, čovjek koji, čak da je još uvijek živ, ne bi bio seksualni suparnik. Ali čovjek koji je, pokopan kao posljednji muški predstavnik neustrašivih northumberlandskih Ballingera, u Augustinu srcu zauzimao mjesto koje će za Harryja uvijek ostati zatvoreno.

Zaključan u sigurnom, nedodirljivom carstvu drugog svijeta, Richard će zauvijek živjeti u Augustinoj mašti kao idealni northumberlandski Ballinger, veličanstveni stariji brat čiju će čast i ugled ona braniti do posljednjeg daha.

– Dovraga s tobom, ti prokleti northumberlandski gade. – Harry se ljutitim koracima vratio do stolice i sjeo. – Da si još uvijek živ, ti kujin sine, vjerujem da bih te izazvao na dvoboj.

I time presjekao krhku vezu što je imam sa svojom ženom i izazvao njezinu vječnu mržnju, gorko se podsjetio. Baš se može i suočiti sa situacijom. Nema nikakve sumnje da bi Augusta, kad bi došlo do sukoba, stala na stranu svojega brata, protiv muža.

Što je dokazala prije samo nekoliko minuta.

– Gad – ponovi, ne mogavši se sjetiti nikakvog drugog naziva za opisivanje pokojnog suparnika kad je riječ o Augustinoj ljubavi.

Kako se čovjek može boriti protiv duha?

Harry je opušteno sjedio na stolici iza pisaćeg stola i prisilio se na promatranje katastrofalne situacije iz svih kutova.

Morao je priznati da je od samog početka pogrešno postupao. Uopće nije smio tako hitno pozvati Augustu u knjižnicu. Niti joj je smio narediti da mu preda pjesmu. Da je bio pribran, sve bi učinio sasvim drukčije.

No zapravo uopće nije jasno razmišljao. Nakon što je Meredith ovlaš spomenula pjesmu Richarda Ballingera o paucima i mrežama, Harryja je obuzela snažna želja da se dokopa te pjesme.

Mislio je da je uvjerio sebe i Sheldrakea da je rat i sve njegove užase ostavio iza sebe. No sad je morao priznati da nikad neće moći zaboraviti čovjeka kojeg su zvali Pauk. Previše je ljudi umrlo zbog toga gada. Dobri ljudi poput Sheldrakea previše su često bili u opasnosti. Taj je izdajnik odgovoran za previše izgubljenih bitaka.

A spoznaja da je Pauk najvjerojatnije bio Englez još je više pojačavala njegovu frustraciju i gnjev.

Harry je znao da su ga u obavještajnim krugovima smatrali hladnokrvnim, obdarenim ledenom logikom. No zapravo je to bio jedini način na koji je uspijevaob obavljati svoje mučne zadatke. Bio bi paraliziran da je dopustio uplitanje emocija. Svaki potez, svaka odluka, svaka procjena ili analiza bili bi nagrizeni uništavajućim strahom da griješi.

Hladna, jasna logika bila je jedini način opstanka. Ali ispod sloja ledene hladnoće bjesnjeli su gnjev i frustriranost. Zbog uloge što ju je morao igrati, u Harryja je veći dio tog mračnog gnjeva i želje za osvetom bio usmjeren na njegovog izravnog protivnika, Pauka.

Njegova logika i želja da nastavi s normalnim životom omogućili su mu da u mjesecima nakon Waterlooa potisne u stranu želju za osvetom. Svjestan da najvjerojatnije nikad neće dobiti odgovore na mučna pitanja što su ga često opsjedala kad nije mogao zaspati, Harry je prihvatio neizbježno. U mahnitanju rata mnoge su činjenice zauvijek zakopane, što je objasnio Augusti onoga dana na pikniku. Činilo se da je pravi identitet Pauka jedna od tih izgubljenih činjenica.

Ali sada, zahvaljujući slučajnoj primjedbi njegove kćeri, možda je otkriven svježi trag koji bi ga mogao dovesti do Paukova identiteta. Pjesma Richarda Ballingera o pauku i njegovoj mreži mogla bi značiti sve ili ništa. Ovako ili onako, Harry je znao da je mora proučiti. Neće imati mira dok ne bude vidio tu prokletu pjesmu.

No tomu je trebao pristupiti opreznije, ukorio se. Za trenutnu neugodnu situaciju samo je on kriv. Tako je silno želio vidjeti tu prokletu pjesmu, tako siguran da će ga Augusta poslušati, da uopće nije stao i razmislio komu će ona zapravo biti odana.

Razmislio je o svojim mogućnostima.

Kad bi pošao gore i prisilio Augustu da mu preda pjesmu, Harry je znao da bi zasigurno uništio osjećaje što ih gaji prema njemu. Možda mu nikad ne bi oprostila.

S druge strane, izjedala ga je spoznaja da je njezina odanost uspomeni na mrtvoga brata snažnija od odanosti žene prema mužu.

Udario je šakom po naslonu za ruke i ustao. Tijekom putovanja iz Londona ovamo rekao je Augusti da mu nije posebno stalo do ljubavi. Odanost je ono što traži od žene. Obećala je da će mu biti odana. Pristala je ispunjavati svoje dužnosti žene.

Mogla bi baš to učiniti.

Harry je donio odluku. Augusta je dobacila dovoljno vlastitih izazova. Vrijeme je da on dobaci jedan svoj.

Dugim je koracima prešao orijentalni sag i izišao u hodnik. Brzo se popeo stubama na kat i zaputio se hodnikom prema Augustinoj sobi.

Otvorio je vrata, ne potrudivši se pokucati, i ušao u sobu.

Ona je sjedila za svojim malenim pisaćim stolom i šmrkala u čipkasti rupčić. Trgnula se kad su se vrata otvorila i odmah podigla glavu. Oči su joj blistale od straha i bijesa, kao i od suza.

Northumberlandski Ballingeri su vraški emotivni ljudi, pomislio je Harry i uzdahnuo u sebi.

– Što radiš ovdje, Graystone? Ako si mi došao silom oteti Richardovu pjesmu, možeš odmah zaboraviti na to. Veoma sam je pažljivo sakrila.

– Uvjeravam te, draga moja, malo je vjerojatno da bi našla skrovište što ga ja ne bih otkrio, kad bih to pokušao. – Harry je veoma tiho zatvorio vrata sobe i stajao promatrajući je. Malo je raširio noge dok se pripremao za bitku sa svojom ženom.

– Zar mi prijetiš, milorde?

– Ni slučajno. – Izgledala je tako nesretno, tako drhtavo ponosno, tako povrijeđeno, da je Harry osjetio kako njegova odlučnost slabi. – Ne mora biti ovako među nama, ljubavi moja.

– Nemoj me tako zvati – obrecne se Augusta. – Ti ne vjeruješ u ljubav, ako se sjećaš.

Harry duboko udahne i pođe preko sobe do njezina toaletnog stolića. Stajao je i zamišljeno zurio u zbirku kristalnih posudica, četka sa srebrnim drškama i druge primamljivo frivolne, očaravajuće ženstvene stvari na stolu.

Načas je pomislio koliko uživa nenajavljeno ulaziti u ovu sobu i naći Augustu kako sjedi ispred zrcala. Volio ju je naći odjevenu u jedan od čipkama ukrašenih ogrtača, s besmislenom kapicom na njezinim kestenjastim uvojcima. Uživao je u intimnosti situacije i rumenilu koje bi se uvijek pojavilo na njezinim obrazima.

Sad je počela vjerovati da je on njezin neprijatelj, i više ga nije doživljavala kao ljubavnika.

Harry se okrene od toaletnog stolića i pogleda Augustu, koja ga je nepovjerljivo promatrala.

– Ne vjerujem da je ovo pravi trenutak za razgovor o tvom poimanju ljubavi – reče Harry.

– Doista, milorde? Onda o čemu ćemo razgovarati?

– O tvom poimanju odanosti.

Nesigurno je trepnula i doimala se još opreznijom. – O čemu to govoriš, Graystone?

– Na dan našeg vjenčanja obećala si mi svoju odanost, Augusta. Ili si to tako brzo zaboravila?

– Ne, milorde, ali...

– A kad smo prvu noć proveli zajedno u ovoj sobi, stajala si kraj prozora i prisegnula da ćeš ispunjavati svoje dužnosti žene.

– Harry, to nije pošteno.

– Što nije pošteno? Podsjetiti te na tvoje zavjete? Priznajem, nisam mislio da će to biti potrebno. Vjerovao sam da ćeš ih poštivati, znaš.

– Ali ovo je nešto posve drugo – pobunila se. – Ovdje je riječ o mojem bratu. Valjda to možeš razumjeti.

Harry suosjećajno kimne. – Razumijem da si rastrgana između svoje odanosti uspomeni na mrtvoga brata i svoje odanosti mužu. To je za tebe teška situacija i nemam riječi kojima bih izrazio koliko mi je žao da sam te doveo u tu situaciju. Život je rijetko kada jednostavan ili pravedan u trenutku krize.

– Proklet bio, Harry. – Stisnula je šake u krilu i promatrala ga blistavim očima.

– Znam kako se zasigurno osjećaš. I imaš posve pravo. Što se mene tiče, ispričavam se zbog svojeg zahtjeva koji sam tako nepromišljeno postavio. Molim te da mi oprostiš zbog načina na koji sam ti naredio da mi predaš pjesmu. U svoju obranu mogu reći jedino to da je ta stvar veoma važna za mene.

– I za mene je veoma važna – ljutito mu je odbrusila.

– Očito. I očito si donijela odluku. Veoma si mi jasno pokazala da je za tebe važnije štititi uspomenu na brata nego poštivati dužnost žene. Tvoja odanost najprije ide posljednjem pripadniku northumberlandskih Ballingera. Tvoj zakoniti muž dobit će samo ono što ostane.

– Moj Bože, Graystone, doista si okrutan. – Augusta je ustala, stežući svoj rupčić. Okrenula mu je leđa i obrisala oči.

– Jer tražim da me poslušáš po tom pitanju? Jer kao tvoj muž tražim tvoju potpunu odanost, a ne samo neki njezin dio?

– Zar su dužnost i odanost sve o čemu možeš razmišljati, Graystone?

- Ne baš, ali čini se da su sada od posebne važnosti.
- Što je s tvojom dužnošću i odanošću prema meni, tvojoj ženi?
- Dao sam ti riječ da ni s kim neću razgovarati o ratnim aktivnostima tvog brata, bez obzira kakve su bile. To je sve što ti mogu obećati, Augusta.
- No ako u toj pjesmi ima nečega što naoko ukazuje na mogućnost da je moj brat bio... bio izdajnik, onda ćeš to zasigurno tako protumačiti.
- To neće biti važno, Augusta. Čovjek je mrtav. Ne može se proganjati pokojnik. On je izvan dohvata zakona ili moje osobne osvete.
- Ali njegova čast i ugled nisu mrtvi.
- Budi poštena prema sebi, Augusta. Ti si ta koja se boji onoga što bi pjesma mogla razotkriti. Bojiš se da će brat kojeg si uzdigla na pijedestal pasti u blato.
- Zašto je pjesma tako važna sad kad je rat završio? - Osvrnula se preko ramena, proučavajući njegovo lice.

Harry ju je gledao u oči. - Tijekom posljednje tri ili četiri godine rata postojao je tajanstveni čovjek pod nazivom Pauk koji je radio za Francuze, uglavnom ono isto što sam ja radio za Krunu. Vjerovali smo da je riječ o Englezu dijelom zato jer su njegove informacije bile veoma točne, a dijelom zbog načina na koji je radio. Zbog njega je umrlo mnogo dobrih ljudi, a ako je još uvijek živ, pobrinuo bih se da plati za svoju izdaju.

- Želiš se osvetiti tom čovjeku?

- Da.

- I uništiti ćeš naš odnos muža i žene da bi to postigao.

Harry se ukočio. - Ne vidim zašto bi to djelovalo na naš brak. Djelovat će jedino ako ti to dopustiš.

- Da, milorde - promrmlja Augusta. - To je pravi način. Kako lukavo s tvoje strane. Mene ćeš okriviti za sve negativne osjećaje koji se mogu pojaviti zbog tvoje okrutnosti.

Harryjev se bijes opet razbuktao. - Što je s tvojom okrutnošću prema meni? Što misliš, kako se ja osjećam kad znam da si odlučila braniti uspomenu na brata nauštrb odanosti prema mužu?

- Čini se da se među nama otvorila velika provalija, milorde. - Okrenula se posve prema njemu. - Bez obzira što će se dogoditi, među nama više ništa ne može biti isto.

- Postoji most preko te provalije, gospođo. Možeš zauvijek ostati na svojoj strani, na strani hrabrih, neustrašivih northumberlandskih Ballingera, ili možeš prijeći na moju stranu gdje je tvoja budućnost. Odluku prepuštam tebi. Budi sigurna da ti neću pokušati silom oduzeti pjesmu.

Ne čekajući odgovor, Harry se okrenuo i izišao iz sobe.

Uljudna, ledena mirnoća vladala je u kućanstvu tijekom naredna dva dana. Mračan ugođaj još je više upadao u oči Harryju jer je bio u tako oštroj suprotnosti s tjednima ugodne topline prije toga.

Naglašena promjena svačijeg raspoloženja u Graystoneu pokazala je Harryju kakav je zapravo preobražaj doživio njegov dom u razdoblju u kojem je Augusta preuzela ulogu gospodarice.

Sluge, uvijek vrijedni i dobro uvježbani, počeli su, nakon Augustina dolaska, svoje dužnosti obavljati s vedrinom kakvu Harry nikad ranije nije opazio. To ga je podsjetilo na Sheldrakeovu primjedbu o tome kako je Augusta uvijek ljubazna prema osoblju.

Meredith, malena učenica ozbiljna izraza lica i poslušna temperamenta, odjednom slika vodenim bojama i odlazi na piknike. Činilo se da su u posljednje vrijeme na svim njezinim jednostavnim haljinama izrasli volančići i vrpce. A počela je i oduševljeno pričati o likovima u romanima što joj ih je Augusta čitala.

Čak se i Clarissa, ta stroga, ozbiljna žena besprijekorna karaktera koja se posvetila svojim dužnostima guvernante, odnedavna promijenila. Harry nije bio posve siguran što se dogodilo tijekom nekoliko tjedana njegova braka, ali Clarissa je zasigurno promijenila svoje hladno držanje prema Augusti. Ne samo to, već je pokazivala jasne znakove da se u njoj razvija neki strastveni entuzijizam koji bi, u neke druge žene, mogao ukazivati na ljubavnu vezu.

U posljednje se vrijeme Clarissa često ispričavala i nije odlazila na neki planirani izlet, ili se ne bi pridružila obitelji u salonu nakon večere, već je žurila u svoju sobu. Harry je stekao dojam da radi na nekakvom projektu, ali nije ništa pitao. Clarissa je oduvijek bila sama sebi dovoljna, nepristupačna, a on je uvijek poštivao njezinu privatnost. Na kraju krajeva, to je donekle bila osobina obitelji Fleming.

Harry je bio posve siguran da u Clarissinu uskom, skućenom svijetu učionice nema romantične veze, ali neobičan sjaj u njezinim očima izazvao je u njemu veliku radoznalost. Tu je promjenu pripisao, zajedno sa svima ostalima, Augustinu utjecaju.

No tijekom dva dana nakon sukoba s Augustom, kućanstvo se vidljivo opet promijenilo. Zavladao je hladan, korektan ugođaj. Svi su bili krajnje uljudni i službeni, ali je Harryju bilo očito da su svi koji žive u Graystoneu njega krivili za hladnoću.

Ta ga je spoznaja uvelike ljutila. Razmišljao je o tome dok se trećega dana penjao stubama prema učionici. Ako su različiti članovi kućanstva spremni stati na nečiju stranu u toj bitci temperamenata do koje je došlo između njega i Auguste, posve je jasno da su trebali stati na njegovu stranu.

On je gospodar ovdje u Graystoneu i svi ovise o njemu. Čovjek bi očekivao da će sluge, i barem Clarissa, biti svjesni te činjenice.

Čovjek bi očekivao da će Augusta biti svjesna toga.

No postajalo je sve jasnije da Augusta daje svoju odanost ondje gdje je njezino srce, a svoje je srce darovala uspomenama iz prošlosti.

Harry je protekle dvije noći proveo sam u krevetu, razmišljajući o zatvorenim vratima Augustine sobe. Uvjerio je sebe da njegova žena mora otvoriti ta vrata, a bio je siguran da će to s vremenom i učiniti. No sada, kad se suočio s mogućnošću da i treću noć provede sam, počeo je sumnjati u svoj način razmišljanja.

Harry je na vrhu stubišta skrenuo prema vratima učionice. Tiho ih je otvorio.

Clarissa je podigla pogled, mršteći se. – Dobar dan, milorde. Nisam znala da ćete nas danas posjetiti.

On je u njezinu tonu osjetio naglašeni nedostatak dobrodošlice, ali je to odlučio ignorirati. Znao je da u posljednje vrijeme nigdje u kući nije naročito dobrodošao. – Imao sam malo slobodnog vremena i odlučio pogledati kako napreduje učenje slikanja.

– Shvaćam. Meredith je danas rano počela. Njezino će gospodstvo uskoro doći i preuzeti poučavanje, kao i obično.

Meredith je podigla pogled sa svoje slike. Njezine su oči na trenutak zasjale, a potom je pogledala u stranu. – Zdravo, tata.

– Nastavi raditi, Meredith. Samo želim malo gledati.

– Da, tata.

Harry je gledao kako bira novu boju za svoj kist. Meredith je oprezno namočila kist, a zatim je bijeli papir prekrila crnom bojom.

Harry je shvatio da je sada prvi put vidio da njegova kći bira tako tamnu podlogu za svoj rad. Slike što su se sada redovito pojavljivale u galeriji najčešće su bile vedre, energične kreacije, bogate sunčanim bojama.

– Hoće li to biti slika Graystonea noću, Meredith? – Harry je pošao naprijed kako bi pomnije proučio sliku.

– Da, tata.

– Shvaćam. Bit će prilično mračna, zar ne?

– Da, tata. Augusta kaže da moram slikati onako kako mi nalažu osjećaji.

– A danas ti osjećaji nalažu da naslikaš mračnu sliku, premda je vani sunčano?

– Da, tata.

Harry stisne čeljust. Čak i na Meredith djeluje tihi rat u kućanstvu. A svemu je Augusta kriva. – Možda bismo trebali iskoristiti prekrasan dan. Javit ću u konjušnicu neka ti osedlaju konja. Odjahat ćemo do potoka. Bi li ti se to svidjelo?

Meredith nesigurno podigne pogled. – Smije li Augusta poći s nama?

– Možemo je pitati – reče Harry, a u želucu ga je stegnulo. Znao je kako će ona odgovoriti. Uljudno će odbiti, naravno. Nekako se uspjela pobrinuti da

tijekom posljednja dva dana uopće ne provodi vrijeme u Harryjevu društvu, osim za večerom. – Možda ima druge planove za poslijepodne, Meredith.

– Slučajno – mirno reče Augusta s vrata – nemam nikakvih drugih planova. Rado ću jahati do potoka.

Meredith se odmah razvedrila. – To će biti zabavno. Idem se preodjenuti u novo jahaće odijelo. – Na brzinu je pogledala Clarissu. – Smijem li poći, teta Clarissa?

Clarissa dostojanstveno kimne. – Da, naravno, Meredith.

Harry se polako okrenuo i pogledao Augustu u oči. Ona je uljudno kimnula glavom.

– Ako ćeš me ispričati, milorde, i ja se moram preodjenuti. Meredith i ja ćemo ti se uskoro pridružiti u prizemlju.

Dakle, koji je sad ovo vrag, pitao se Harry dok je gledao za njom. S druge strane, možda ne bi trebao previše pomno ispitivati situaciju.

– Doista se nadam da ćete uživati u jahanju s njezinim gospodstvom i gospođicom Meredith, gospodine – ukočeno će Clarissa.

– Hvala, Clarissa. Siguran sam da hoću.

Čim otkrijem što je Augusta sad smislila, pomislio je Harry dok je izlazio iz učionice.

Pola sata kasnije Harry je još uvijek čekao odgovore na svoja neizgovorena pitanja. Barem se Meredithino raspoloženje popravilo, te je sad pokazivala dječji entuzijizam. Izgledala je ljupko u jahaćem odijelu tamnozeleno boje, istovjetnom onomu što ga je nosila Augusta, sve do obijesnog šeširića s perom na blistavim uvojcima.

Harry je gledao kako njegova kći vodi svojeg pjegavog ponija stazom ispred njih, a zatim je zamišljeno pogledao Augustu.

– Drago mi je da si danas mogla poći s nama – reče, čvrsto odlučivši prekinuti tišinu.

Augusta je graciozno sjedila na konju, elegantno držeći ruke u rukavicama na uzdama. – Smatrala sam da će biti dobro da tvoja kći malo iziđe na svjež zrak. U kući je postalo nekako zagušljivo u posljednje vrijeme, nije li?

Harry uzdigne obrvu. – Da, jest.

Augusta se ugrize za usnu i dobaci mu brz upitni pogled. – O, dovraga, milorde, sigurno znaš zašto sam danas pristala poći s vama.

– Ne, gospođo, ne znam. Nemoj me pogrešno shvatiti, drago mi je da si odlučila poći s nama, ali doista ne mogu reći da razumijem zašto si to učinila.

Uzdahnula je. – Odlučila sam ti predati Richardovu pjesmu.

Harryja je preplavio osjećaj olakšanja. Zamalo je ispružio ruke i povukao Augustu s njezina konja k sebi u krilo. No uspio se oduprijeti tom porivu. U

posljednje vrijeme doista prečesto impulzivno reagira. Mora paziti na tu novu osobinu.

– Hvala ti, Augusta. Smijem li pitati zašto si se predomisli? – Napeto je čekao njezin odgovor.

– Mnogo sam razmišljala o tome i shvatila da nemam baš mnogo izbora. Kao što si u brojnim prigodama naglasio, moja je dužnost, kao tvoje žene, poslušati tvoje želje.

– Shvaćam. – Harry je dugo šutio, a veći dio olakšanja pretvorio se u ogorčenje. – Žao mi je što te na tu odluku naveo samo osjećaj dužnosti.

Namrštila se. – Što bi me drugo trebalo na to navesti, ako ne osjećaj dužnosti?

– Povjerenje, možda?

Uljudno je kimnula. – Ima i toga. Zaključila sam da ćeš održati svoju riječ. Rekao si da svijetu nećeš razotkriti tajne mogega brata i ja ti vjerujem.

Harry, koji nije navikao da se njegova riječ uopće dovodi u pitanje, čak ni na trenutak, nije uspio prikriti svoju razdraženost. – Trebala su ti gotovo tri cijela dana da zaključiš kako možeš vjerovati u moju riječ?

Uzdahnula je. – Ne, Harry. Od početka sam vjerovala u tvoju riječ. Ako moraš znati istinu, to zapravo nikad nije bio problem. Ti si veoma častan čovjek. Svi to znaju.

– Onda u čemu je bio problem? – grubo je pitao. Augusta je gledala ravno preda se. – Bojala sam se, milorde.

– Čega si se bojala, za Boga miloga? Onoga što bi mogla saznati o svojem bratu? – Morao je uložiti svu snagu volje da bi govorio tiho kako ga Meredith ne bi čula.

– Ne baš. Ni u jednom trenutku nisam posumnjala u nedužnost mogega brata. Ali bojala sam se što ćeš ti misliti o meni ako, nakon što pročitaš pjesmu, nekako dođeš do zaključka da je Richard kriv za izdaju.

Harry je zurio u nju. – Prokletstvo, Augusta. Vjerovala si da ću promijeniti mišljenje o tebi ako zaključim da je tvoj brat možda učinio nešto loše?

– I ja sam northumberlandski Ballinger, milorde – naglasila je napetim glasom. – Ako vjeruješ da je jedan od nas sposoban za izdaju, lako bi mogao posumnjati u poštenje ostalih članova obitelji.

– Mislila si da bih mogao posumnjati u tvoje poštenje? – Zaprepastio ga je njezin način razmišljanja.

Veoma je uspravno sjedila u sedlu. – Svjesna sam da me već smatraš žalosno frivolnom i sklonom nepodopštinama. Nisam željela da posumnjaš i u moju čast. Vezani smo do kraja života, milorde. Pred nama je veoma dug i težak put ako misliš da svim northumberlandskim Ballingerima nedostaje osjećaj časti.

– Grom i pakao, gospođo, ne nedostaje vam čast, već razum. – Harry je zaustavio svojega konja, ispružio ruke i podigao Augustu sa sedla.

– Harry.

– Zar su svi članovi northumberlandske strane obitelji bili tako ograničeni? Mogu se jedino nadati da to nije nasljedno.

Smjestio ju je u svojem krilu i poljubio. Teški skuti njezina jahaćeg odijela udarili su po bokovima pastuha, te se životinja počela propinjati. Harry je čvršće stegnuo uzde, ali nije maknuo usta s Augustinih.

– Harry, moj konj – dahnula ja Augusta kad je uspjela doći do riječi. Čvrsto je držala svoj smiješni zeleni šeširić. – Odlutat će.

– Tata? Tata, što radiš Augusti? – Meredith je govorila tjeskobnim glasom dok se vraćala prema njima.

– Ljubim tvoju majku, Meredith. Pobrini se za njezinu kobilu, hoćeš li? Ne bismo željeli da odluta.

– Ljubiš je? – Meredith raširi oči. – O, shvaćam. Ne brini se za Augustinu kobilu, tata. Ja ću je uhvatiti.

Harry uopće nije bio zabrinut za kobilu koja je odlutala samo do obližnje sočne trave. Sad ga je mučilo jedino pitanje kako će Augustu što prije odvesti u krevet. Bitka je trajala samo dvije noći i tri dana, ali to je svakako bilo dvije noći i tri dana previše.

– Harry, doista. Moraš me smjesta spustiti. Što li će Meredith misliti? – Augusta ga je prijekorno promatrala dok je ležala u njegovom naručju.

– Otkad tebe toliko zabrinjavaju pravila pristojnog ponašanja, draga moja?

– Sve su mi više na pameti otkako sam postala majka kćeri – progundā Augusta.

Harry se glasno nasmijao.

Kasnije te večeri Harry je otvorio vrata Augustine sobe i našao je kako sjedi za toaletnim stolićem. Sobarica je upravo završila posao oko pripremanja svoje gospodarice za krevet.

– To će biti sve, Betsy – reče Augusta, promatrajući Harryja u zrcalu.

– Da, gospojo. Laku noć, gospodine. – U Betsynim se očima nazirao zadovoljan izraz dok se klanjala i izlazila iz sobe.

Augusta je ustala i nesigurno se osmjehnula. Njezin se kućni ogrtač rastvorio, a Harry je vidio da na sebi ima spavaćicu od posve prozirna muslina. Vidio je njezine mekane dojke ispod paučinaste tkanine. Kad je pogledu dopustio da pođe naniže, vidio je tamnu, trokutastu sjenku između njezinih bedara. Odjednom je postao bolno svjestan svojeg spolnog uzbuđenja.

– Pretpostavljam da si došao po pjesmu? – reče Augusta.

Harry odmahne glavom i polako se nasmiješi. – Pjesma može čekati, gospođo. Došao sam po tebe.

13.

Augusta je mnogo kasnije ustala iz kreveta, tijela još uvijek topla od vođenja ljubavi. Upalila je svijeću i odnijela je do svojeg toaletnog stolića. Harry se promeškoltio u krevetu.

– Augusta? Što radiš?

– Idem po Richardovu pjesmu. – Otvorila je malenu škrinju u kojoj se nalazila ogrlica njezine majke i presavijeni list papira što ga je čuvala dvije godine.

– To može čekati do jutra. – Harry se podigao, oslonivši se na lakat, i promatrao je izražajnim očima.

– Ne. Želim to sada obaviti. – Donijela mu je presavijeni list papira. – Evo. Čitaj.

On je uzeo papir iz njezine ruke. Njegove su se tamne obrve skupile dok se mrštio. – Teško da ću moći išta zaključiti ako ga samo na brzinu pogledam. Trebat će ga proučiti.

– To su besmislice, Harry. Uopće nije riječ o državnim stvarima. Samo besmislice. Umirao je kad mi je rekao da to uzmem i čuvam. U svojoj je agoniji možda imao neke neobične unutarnje vizije.

Harry ju je pogledao, a ona je naglo ušutjela. Uzdahnula je, spustila se na rub kreveta, i zagledala u užasne smeđe mrlje na papiru. Riječi je znala napamet.

PAUKOVA MREŽA

Gledaj hrabre mlade ljude koji

po blistavoj mreži sviraju,

Vidi kako njihove srebrne

sablje svjetlucaju.

Sastaju se na čaju na broju tri,

a potom se vraćaju gospodaru

večeru poslužiti. On jede i pije krv

nepažljivih mladih ljudi usred svilenih niti.

Nikamo ne žuri do tri i devet,

dok se ne smrači.

Sad je mnogih nekolicina,

a nekolicina su nitko.

Pauk igra karte i pobjeđuje, znaj.

Broji dvadeset kao tri i

tri kao jedan dok ne vidiš sjaj.

Augusta je napeto čekala dok je Harry u tišini ponovno čitao pjesmu. Kad je završio, opet ju je pogledao, ovoga puta s intenzivnim izrazom u očima.

– Jesi li ovo ikomu pokazala nakon bratove smrti, Augusta?

Ona kimne. – Nekoliko dana nakon što je moj brat ubijen strica Thomasa je posjetio neki čovjek i razgovarao s njim. Želio je vidjeti stvari mojega brata, a stric Thomas je rekao da bih mu sve trebala pokazati. On je pročitao pjesmu.

– Što je rekao?

– Da su to besmislice. Uopće ga nije zanimala. Zanimali su ga jedino dokumenti pronađeni na Richardovu tijelu. Tada je počeo aludirati na mogućnost da je Richard prodavao obavijesti Francuzima. On i stric Thomas složili su se da će šutjeti o tome.

– Sjećaš li se imena tog čovjeka?

– Crawley, čini mi se.

Harry na trenutak s gnušanjem zatvori oči. – Crawley. Da, naravno. Taj glupi, trapavi lakrdijaš. Nije ni čudo da nije bilo daljnje istrage.

– Zašto to kažeš?

– Crawley je bio budala.

– Bio? – Augusta se namršti.

– Umro je prije više od godine dana. Ne samo da je bio idiot, već je imao neke prilično zastarjele ideje o pristojnosti prikupljanja vojnih obavještajnih podataka. Takvu je vrstu zadataka smatrao krajnje neprikladnom i daleko ispod razine pravog džentlmena. Slijedom toga, znao je veoma malo o cijelom procesu i ne bi prepoznao šifriranu poruku ni da ga je tresnula po nosu. Proklet bio taj čovjek.

Augusta spusti svijeću i osloni bradu na koljena koja je podigla na krevet. – Misliš da je ta pjesma neka šifra?

– Mislim da je to sasvim moguće. Morat ću je ujutro temeljito proučiti. – Harry pažljivo presavije papir.

– Čak i ako to jest šifrirana poruka, možda ju je Richard nosio nekom engleskom agentu, a ne francuskom.

Harry odloži pjesmu na noćni ormarić. – Važno je da to nema nikakvog značenja, Augusta. Ne za nas. Nije me briga što je tvoj brat radio prije dvije godine. Nikad ne bih o tebi sudio prema njegovim postupcima. Vjeruješ li mi? Polako je kimnula, netremice ga gledajući u oči. – Vjerujem ti. – S osjećajem olakšanja shvatila je da će Harry biti krajnje pošten u tom smislu. Svoju ženu neće smatrati odgovornom za postupke drugih članova njezine obitelji.

– Hladno ti je, Augusta. Dođi ovamo i zavuci se ispod pokrivača. – Harry ugasi svijeću i privuče Augustu u svoj zagrljaj.

Znala je da je dugo ležao budan dok ju je držao u mraku. Znala je jer ni ona nije mogla usnuti. U glavi joj se neprestano vrtjelo pitanje je li dobro postupila kad je Harryju dala pjesmu.

Malo prije zore probudila se iz neugodnog stanja negdje na pola puta između sna i jave. Nije okrenula glavu na jastuku niti je otvorila oči kad je osjetila kako Harry tiho ustaje iz kreveta.

Čula je tiho šuštanje papira kad je on s noćnog ormarića uzeo krvlju zamrljanu pjesmu. Zatim je čula tiho otvaranje i zatvaranje vrata njegove spavaće sobe.

Augusta se prisilila da ostane u krevetu sve dok se nije malo razdanilo, a tada je i ona ustala i pripremila se za dugi dan pred sobom.

Kad je pogledala kroz prozor, vidjela je da je novi dan stigao s mračnim, teškim oblacima koji su obećavali kišu.

Harry se nakratko pojavio na doručku, zadržavši se tek toliko da se posluži porcijama raznovrsnih jela od jaja i mesa izloženih u blagovaonici, a zatim je opet nestao u svojoj knjižnici. Jedva je razmijenio poneku riječ s Augustom i Meredith. Njegovo je raspoloženje ukazivalo na intenzivnu zaokupljenost nekim problemom, a činilo se da svi ukućani to prihvataju kao posve normalno. Očito su takvo njegovo raspoloženje znali vidjeti i ranije.

– Tata postaje takav kad radi na jednom od svojih rukopisa – Meredith objasni Augusti. Njezine bistre sive oči tjeskobno su promatrale maćehu. – Ne smiješ misliti da se još uvijek ljuti na tebe.

– Shvaćam. – Augusta se nasmiješi. – Imat ću to na umu.

– Naši će gosti stići za tri dana, zar ne? – upita Meredith, a u očima joj se nazirao tračak istinskog uzbuđenja.

– Hoće, sigurno. A gospođica Appley će zasigurno doći danas poslijepodne radi posljednje probe tvojih novih haljina. Podsjeti tetu da danas mora skratiti vrijeme učenja. Sve tri bit ćemo zauzete s krojačicom.

– Hoću, Augusta. – Meredith ustane od stola i požuri u učionicu.

Ostavši sama u blagovaonici, Augusta je u tišini pijuckala kavu. Pregledala je pisma što su ranije stigla, a zatim je pročitala londonske novine dostavljene zajedno s poštom.

Kad je završila, savjetovala se s batlerom i domaćicom o potrebi zapošljavanja pomoćnog osoblja za kućnu zabavu.

Vrata knjižnice ostala su čvrsto zatvorena cijelo jutro. Privlačila su Augustin pogled svaki put kad bi prošla hodnikom u prizemlju. Dugotrajna tišina u Harryjevu svetištu postala je nepodnošljiva. Nije uspijevala potisnuti nagađanja o tome što će zaključiti o Richardu na temelju te pjesme.

Kada to više nije mogla izdržati, naredila je da osedlaju i dovedu njezinu kobilu. Potom je otišla na kat i preodjenula se u jahaće odijelo. Kad se vratila u predvorje, batler ju je zabrinuto pogledao.

– Čini se da bi kasnije tijekom poslijepodneva mogla pasti kiša, gospođo.

– Možda. – Augusta se blijedo osmijehne. – Ne zabrinjavajte se, Steeples. Malo kiše neće mi nauditi.

– Jeste li sigurni da ne želite pratnju konjušara, gospođo? – Svaka ozbiljna crta Steeplesova duguljasta lica izražavala je duboku zabrinutost. – Znam da bi njegovo gospodstvo sigurno više voljelo da imate pratnju.

– Ne, ne želim da me netko prati. Ovo je selo, Steeples. Ne moramo se zabrinjavati zbog problema na koje bi sama žena mogla naići u gradu. Ako netko pita, možete reći da ću se vratiti kasno poslijepodne.

Steeples ukočeno sagne glavu, očito s neodobravanjem. – Kako želite, gospođo.

Augusta je uzdahnula dok je silazila stubama i penjala se na konja. Ovdje u Graystoneu teško je udovoljiti čak i batleru.

Jahala je gotovo sat vremena ispod prijetećeg neba i osjetila kako se njezino raspoloženje neznatno popravlja. Nemoguće je ostati sjetan pred licem nadolazeće oluje, zaključila je. Podigla je lice prema žustrim udarima vjetra i osjetila prve kapi kiše. To ju je osvježilo i oživjelo kao ništa drugo tog mučnog dana.

Premda je imala sasvim dovoljno upozorenja, prvi ju je prasak groma iznenadio. Znala je da je prekasno za povratak u Graystone prije proloma oblaka. Kad je opazila ruševnu kolibu u daljini, odmah je krenula onamo. Bila je prazna.

Našla je sklonište za svoju kobilu u ostavi iza kolibe. Zatim je ušla u jedinu prostoriju i zastala na otvorenim vratima, promatrajući kišu.

Još uvijek je ondje stajala dvadeset minuta kasnije kad su se iz srca oluje pojavili konj i jahač. Udarci pastuhovih kopita stopili su se s grmljavinom, a munja je sijevnula preko neba baš kad se životinja zaustavila pred vratima.

Harry ju je mrko promatrao sa svojega konja. Oko njega je vijorio njegov crni plašt. Sa šešira je kapala kiša.

– Kojeg vruga radiš ovdje vani usred ovakve oluje, Augusta? – Pastuh je nemirno poskočio kad je u daljini opet sijevnula munja. Harry je rukom u rukavici umirio nervoznu životinju. – Dobri Bože, ženo, nemaš nimalo zdrave pameti. Gdje ti je konj?

– U ostavi iza kuće.

– Pobrinut ću se za svoju životinju i odmah ti se pridružiti. Zatvori ta vrata. Posve ćeš se smočiti.

– Da, Harry. – Augustin se odgovor izgubio u buci što ju je stvarao pljusak.

Nekoliko minuta kasnije vrata su se opet uz tresak otvorila i Harry je ušao u prostoriju, a s njega se cijedila voda na pod od blata. Nosio je triješće što je zacijelo našao u šupi. Nogom je za sobom zatvorio vrata, spustio triješće na tlo, te skinuo plašt i šešir.

– Vjerujem da imaš objašnjenje za ovu glupost?

Augusta slegne ramenima. Obrambeno se obujmila rukama, svjesna da koliba djeluje mnogo manja sad kad je Harry ovdje. – Bila sam raspoložena za jahanje.

– Po ovakvom vremenu? – Harry skine rukavice. Cupkao je kako bi otresao vodu sa svojih blistavih čizama. – Zašto nisi pvela pratnju?

– Nisam osjećala potrebu za pratnjom. Kako si me našao, milorde?

– Steeples je bio dovoljno priseban da zapazi u kojem si smjeru otišla. Nije bilo teško slijediti te. Nekoliko te je zakupaca vidjelo kad si prolazila kraj njihovih koliba, a jedan se sjetio ovog mjesta i pretpostavio da si se ovamo sklonila. To je jedina prazna koliba u ovom području.

– Kako veoma logično s tvoje strane, milorde. Kao što vidiš, cijelo sam vrijeme bila posve sigurna.

– Nije o tome riječ, draga moja. Riječ je o zdravom razumu, ili nedostatku istoga. Što te je spopalo da pođeš jahati kad je ovakav dan? – Harry se spustio na jedno koljeno ispred ognjišta i brzim, uvježbanim pokretima počeo pripremati vatru. – Ako nisi mislila na sebe, što je s mojom kćeri? Ta je primjedba iznenadila Augustu. U njoj se pojavio maleni tračak sreće. – Meredith se zabrinula?

– Meredith ne zna da si otišla. Još uvijek je u učionici.

– Oh. – Tračak sreće naglo je nestao.

– Želio sam reći, što misliš, kakav primjer daješ mojoj kćeri ovakvim ponašanjem?

– Ali ako ona uopće ne zna da sam otišla, Harry, ne vidim u čemu je problem.

– To je samo slučajnost da ona ne zna za tvoj izlazak.

– Da, naravno. Shvaćam što misliš. – Augusta je osjetila kako nestaje dio njezina prkosa. – Posve si u pravu, naravno. Dajem joj veoma loš primjer. Vjerojatno ću u budućnosti dati još takvih primjera, milorde. Na kraju krajeva, ja sam ipak pripadnica obitelji northumberlandskih Ballingera, a ne hampshirske loze.

Harry je naglo ustao na neki prijeteći način, zbog čega je ona žurno koraknula unatrag.

– Grom i pakao, Augusta, prestat ćeš iskorištavati glas koji bije tvoju obitelj kao ispriku za vlastito ponašanje, razumiješ li me?

Osjetila je hladnoću. Harry se doista ljuti na nju, a ona je znala da razlog tomu nije samo njezin nepromišljeni odlazak na jahanje kad se spremala oluja. – Da, milorde. Posve si jasan.

Pokretom frustriranog bijesa prošao je prstima kroz vlažnu kosu. – Prestani me gledati kao da si posljednji northumberlandski Ballinger koji stoji na bedemima dvorca i priprema se za borbu protiv neprijatelja. Ja nisam tvoj neprijatelj, Augusta.

– Trenutno zvučiš baš kao da jesi. Misliš li da ćeš osjećati potrebu držati mi lekcije do kraja našeg zajedničkog života, Graystone? To mi se ne čini privlačnim, nije li tako?

Okrenuo se i zagledao u vatru što ju je zapalio. – Donekle vjerujem da ćeš s vremenom razviti sposobnost kontroliranja svojih sklonosti impulzivnim postupcima.

– Kako veoma utješno. Žao mi je da si danas poslijepodne bio prisiljen poći za mnom, milorde.

– I meni.

Augusta je proučavala njegova snažna široka ramena. – Najbolje je da mi odmah kažeš ono najgore, Harry. Znam da te u ovakvo raspoloženje nije dovelo samo moje jahanje bez pratnje. Što si otkrio u Richardovoj pjesmi?

Polako se okrenuo i zamišljeno je pogledao. – Složili smo se da ti ni na koji način nisi odgovorna za postupke svojega brata, zar ne?

U utrobi je osjetila hladnoću. Ne, Richarde. Ti nisi bio izdajnik. Svejedno mi je što oni kažu. Prisilila se da nemarno slegne ramenima. – Kako želiš. Što je bilo u pjesmi, milorde?

– Čini se da je riječ o poruci koja kaže da je čovjek kojeg zovemo Paukom bio član kluba pod nazivom Sablja.

Augusta se namršti. – Mislim da nikad nisam čula za takav klub.

– To me ne čudi. Riječ je o malenom muškom klubu čiji su članovi bili vojni tipovi. Nalazio se blizu Ulice St. James. Nije dugo postojao. – Harry zastane. – Čini mi se da je izbio požar. Prije oko dvije godine, koliko se sjećam. Zgrada je uništena, a članovi nikad nisu obnovili klub, barem koliko je meni poznato.

– Ne sjećam se da je Richard ikad spomenuo da je član tog kluba.

– Možda i nije bio. No nekako je saznao da Pauk jest. Nažalost, u toj mi proklesoj pjesmi nije otkrio identitet toga gada. Samo da je bio član toga kluba.

Augusta je razmislila o tome. – Ali kad bi imao popis članova, možda bi uspio odgonetnuti koji je od njih bio Pauk? Razmišljaš li i ti tako?

– Upravo tako razmišljam. – Harry uzdigne obrve. – Veoma si pronicava, draga moja.

– Možda sam promašila zvanje. Mogla sam ti poslužiti kao izvrsna obavještajka, milorde.

– Nemoj ni spominjati tu mogućnost, Augusta. Sama pomisao da ti radiš za mene kao obavještajka bila bi dovoljna da mi noću ne da spavati.

– Što ćeš sada učiniti?

– Malo ću se raspitati, vidjeti može li se naći vlasnik kluba. Možda još uvijek ima popis članova, ili će se moći sjetiti njihovih imena. Moguće je da ću uspjeti ući u trag nekima od njih.

– Čvrsto si odlučio naći to stvorenje koje zoveš Paukom, zar ne?

– Da.

Augusta je opazila zastrašujuće pomanjkanje emocija u njegovu glasu i opet osjetila hladnoću. Zagledala se u vatru iza Harryja. – Nakon što si proučio Richardovu pjesmu, još si više uvjeren da je bio izdajnik, nije li tako?

– Problem još nije riješen i zacijelo nikad neće ni biti, Augusta. Kao što si rekla, postoji mogućnost da je tvoj brat informaciju pokušavao dostaviti vlastima.

– Ali to nije baš vjerojatno.

– Nije.

– Kao i obično, deprimirajuće si iskren, milorde. – Augusta se uspjela umorno osmjehnuti. – Ja ću, naravno, stvoriti vlastito mišljenje.

Harry ozbiljno kimne. – Naravno. Moraš i dalje vjerovati ono što želiš. Je li Richard bio izdajnik ili nije više ni za koga nije posebno važno.

– Osim za mene. – Augusta se ponosno uspravi. – I dalje ću vjerovati u njegovu nedužnost, milorde. Baš kao što bi on nastavio vjerovati u moju da je situacija obrnuta. Mi northumberlandski Ballingeri uvijek se držimo zajedno, znaš. Vjerovali bismo jedno drugom do pakla i natrag. Neću okrenuti leđa svojoj obitelji, premda su mi ostale jedino uspomene.

– Sad imaš novu obitelj, Augusta. – Harryjev je glas bio oštar.

– Imam li? Ne bih rekla, milorde. Imam kćer koja se ne može natjerati da me zove mama jer nisam lijepa kao njezina prava majka. Imam muža koji ne može riskirati da me voli jer bih se mogla pokazati previše sličnom drugim groficama od Graystonea prije mene.

– Za Boga miloga, Augusta. Meredith je samo dijete, a poznaje te tek nekoliko kratkih tjedana. Moraš joj dati vremena.

– A ti, Harry? Koliko će ti vremena trebati prije nego zaključiš da nisam poput svojih prethodnica? Koliko ću se dugo osjećati kao da me stalno testiraš i prosuđuješ, a možda smatraš i da mi nešto nedostaje?

On se odjednom našao iza nje, spustivši joj ruku na rame. Okrenuo ju je prema sebi, a ona je podigla pogled prema njegovu licu.

– Prokletstvo, Augusta, što želiš od mene?

– Želim ono što sam imala dok sam odrastala. Želim ponovno biti dio prave obitelji. Želim ljubav i smijeh i povjerenje. – Niotkuda su se pojavile suze, zapekle je u očima i potekle joj niz obraze.

Harry nešto progunđa i povuče je u zagrljaj. – Molim te, Augusta. Nemoj plakati. Sve će biti dobro. Vidjet ćeš. Samo što si danas uzrujana zbog pjesme. Ali među nama se zbog toga ništa nije promijenilo.

– Da, milorde. – Šmrcala je uz toplinu njegove vunene jakne.

– No bilo bi najbolje, draga moja, kad više ne bi uspoređivala svoje neustrašive pretke iz loze northumberlandskih Ballingera i svoju novu obitelj. Moraš se priviknuti na činjenicu da su grofovi od Graystonea oduvijek bili prilično dosadni, neemotivni ljudi. Ali to ne znači da meni nije stalo do tebe, ili da te Meredith neće prihvatiti kao majku.

Augusta još jednom šmrcne i podigne glavu. Uspjela se osmjehnuti. – Da, naravno. Moraš mi oprostiti zbog ovih glupih suza. Ne znam što mi je došlo. Danas sam veoma potištena. Ovo vrijeme, nema sumnje.

Harry se zagonetno nasmiješio i pružio joj snježnobijeli rupčić. – Nema sumnje. Zašto ne dođeš bliže vatri i ugriješ se? Ova oluja neće tako brzo proći. Za to vrijeme možeš mi pričati o svojim planovima za kućnu zabavu.

– Baš prava tema koja će zaokupiti ženu frivolna temperamenta, milorde. Svakako, razgovarajmo o mojim planovima za kućnu zabavu.

– Augusta... – Harry se namrštitio.

– Žao mi je, milorde. Zadirivala sam te. To uopće nije lijepo od mene kad znam da si me samo nastojao utješiti. – Podigla se na prste i poljubila ga u obraz. – Najprije ću ti reći kakav sam jelovnik predvidjela za kasnu večeru tijekom bala.

Harry se polako nasmiješio, a oči su mu još uvijek bile oprezne. – Prošlo je mnogo vremena otkako se u Graystoneu održao bal. Nekako ne mogu zamisliti da će se to opet dogoditi.

«^»

Gosti su počeli stizati rano poslijepodne zakazanoga dana. Augusta je žustro preuzela ulogu domaćice, upravljala prometom na stubištu, dogovarala se s osobljem u kuhinji, organizirala smještaj u posljednjem trenutku.

Meredith je neprestano bila uz nju, ozbiljnim očima upijajući sve, od pravilnog pripremanja spavaćih soba do načina pripreme hrane za veliki broj ljudi koji se neće držati određenog reda.

– To je veoma zamršeno, nije li? – u jednom je trenutku pitala Meredith. – Sve to oko organiziranja zabave, želim reći.

– O, da – reče Augusta. – Prilično je komplicirano postići da sve izgleda tako kao da nije bilo teško organizirati. Moja je majka bila izvrsna u tome. Northumberlandski Ballingeri vole primati goste.

– Tata to baš ne voli – primijeti Meredith.

– Pretpostavljam da će se naviknuti.

Kasnije toga poslijepodneva Augusta je stajala na vrhu stuba, a uz nju su bile Meredith i gospođa Gibbons, domaćica, kad se elegantna zelena kočija što ju je vukao par sivih konja pojavila na kolnom prilazu.

– Mislim, gospođu Gibbons – rekla je Augusta dok je gledala kako Peter Sheldrake silazi s kočije i dobacuje uzde konjušaru – da ćemo gospodina Sheldrakea smjestiti u žutu sobu.

– Znači, odmah kraj gospođice Claudije Ballinger, gospođo? – Gospođa Gibbons je nešto napisala na komad papira.

– Da, upravo tako. – Augusta se nasmiješila i pošla niza stube kako bi pozdravila Petera. – Lijepo od vas da ste došli, gospodine Sheldrake. Doista se nadam da vam na selu neće biti previše dosadno. Graystone mi već danima govori da seoske zabave nisu baš po vašem ukusu.

Peterove blistave plave oči poigravale su od smijeha kad je sagnuo glavu nad njezinom rukom. – Gospođo, uvjeravam vas, ne očekujem da ću umrijeti od dosade u vašem salonu. Koliko sam shvatio, doći će i vaša sestrična?

– Stigla je prije pola sata sa stricem Thomasom, a sad se pošla osvježiti. – Augusta se nasmiješila Meredith. – Vjerujem da ste već upoznali Graystoneovu kćer?

– Vidio sam je jednom ili dvaput. Ali sam doista zaboravio koliko je ljupka. Kako dražesna haljina, Lady Meredith. – Peter se nasmiješio djevojčici.

– Hvala vam. – Činilo se da Meredith nije svjesna Peterova šarma. Zurila je iza njega prema laganoj zelenoj, kočiji elegantnih, smionih linija. U njezinim je očima blistala iskra nečega što se moglo protumačiti kao čežnja. – Imate doista prekrasnu kočiju, gospodine Sheldrake.

– Prilično se ponosim njome – prizna Peter. – Prošlog vikenda pobijedio sam u jednoj utrci s tom kočijom. Želite li se kasnije malo voziti u njoj?

– O, da – dahne Meredith. – To bi mi bio najveći užitak.

– Onda ćemo tako planirati – reče Peter.

Augusta se nasmiješi. – Zapravo, ni ja ne bih imala ništa protiv vožnje u vašoj kočiji, gospodine. Graystone, kao što vi nesumnjivo znate, ne odobrava tako upadljiva prijevozna sredstva. Smatra ih nepotrebno opasnim.

– Obje ćete biti posve sigurne u mojim rukama, uvjeravam vas, Lady Graystone. Vozit ćemo se polako i ništa nećemo riskirati.

Augusta se nasmijala. – Nemojte to prikazivati previše sigurnim, gospodine, jer više neće biti zanimljivo. Kakvog smisla ima voziti se u takvoj kočiji ako neće biti brza?

– Pazite da vas ne čuje muž – upozori je Peter – jer će vjerojatno zabraniti vama i Lady Meredith da se vozite sa mnom. Graystoneova ideja o uzbudljivim trenucima je otkrivanje starog latinskog teksta o Ciceronu ili Tacitu.

Meredith je izgledala zabrinuto. – Znači da je ta kočija prilično opasna, gospodine Sheldrake?

– Mogla bi biti, ako se njome upravlja nepromišljeno. – Peter je iskosa pogleda. – Zar se bojite voziti u mojoj?

– O, ne – ozbiljno će Meredith. – Samo što tata ne voli da činim nešto što je opasno.

Augusta pogleda Meredith. – Imam ideju, Meredith. Jednostavno nećemo tvojem ocu reći kojom smo se brzinom vozile u kočiji gospodina Sheldrakea. Što misliš o tome?

Meredith trepne pri pomisli da bi ocu namjerno prešutjela neku činjenicu. Potom ozbiljnim glasom reče: – Vrlo dobro. No ako me izravno pita o tome, morat ću mu reći istinu. Nikako ne bih mogla lagati tati.

Augusta nabere nos. – Da, naravno. Razumijem. Ako slučajno tijekom vožnje završimo u jarku, to će biti isključivo moja krivnja.

– Što je ovo? Zavjera? – pitao je Harry dok je silazio stubama, a u glasu mu se osjećalo da se zabavlja. – Ako Sheldrake skrivi bilo čiji pad u jarak, osim svojeg vlastitog, morat će mnogo toga objasniti. Meni.

– Strašna mogućnost – otegnuto će Peter. – Nikad nisi imao previše razumijevanja ili suosjećanja za greške i pogrešne procjene, Graystone.

– Imaj to na umu. – Harry je pogledao niz kolni prilaz jer se približavala još jedna kočija. – Siguran sam da će te gospođa Gibbons sad odvesti do tvoje sobe, Sheldrake. Kad se osvježiš od puta, želio bih da mi se pridružiš u knjižnici. Želim o nečemu s tobom razgovarati.

– Naravno. – Peter se ponovno nasmiješi Augusti i pođe stubama za domaćicom.

Meredith zabrinuto pogleda oca. – Smijem li se doista voziti u prekrasnoj kočiji gospodina Sheldrakea?

Harry nasmiješeno pogleda Augustu iznad kćerine glave. – Vjerujem da neće biti nikakve opasnosti. Sheldrake ipak ima toliko pameti da zna kako ne smije nepotrebno riskirati kad je riječ o dvjema osobama koje su za mene najvažnije na svijetu.

Augusta je osjetila toplinu kad je opazila izraz u muževim očima. Smučena njegovim pogledom, nasmiješila se Meredith. – Eto vidiš, sve je sređeno. Ipak se nećemo morati skrivati da bismo se vozile u kočiji gospodina Sheldrakea.

Meredith se nasmiješi sporim osmijehom svojega oca. – Možda će nam tata kupiti baš takvu kočiju.

– Nemoj biti smiješna – progundā Harry. – Ne pada mi na pamet bacati novac na tako frivolno prijevozno sredstvo. U svakom slučaju, gotovo sam bankrotirao zahvaljujući prekomjernom trošenju u koje se u posljednje vrijeme upustila Augusta radi njezine i tvoje garderobe.

Meredith se odmah prestrašila. Spustila je pogled na lijepe ružičaste vrpce na svojoj haljini. – O, tata. Žao mi je. Nisam znala da previše trošimo na moje haljine.

Augusta ljutito pogleda Harryja. – Meredith, tvoj nas otac besramno zadirkuje. Nismo ni načele njegov imetak, a u svakom slučaju, vjerujem da mu se sviđa naša nova odjeća. Nije li tako, Graystone?

– Vrijede svaki uloženi novčić, čak i ako me dovedu do stečaja – galantno će Harry.

Meredith se s olakšanjem nasmiješila, a njezina se ruka automatski našla u Augustinoj kad se opet zagledala u zelenu kočiju. – To je doista najljepša kočija.

– Istina – složi se Augusta. Nježno stisne Meredithinu ruku.

Harry spusti pogled na kćer. – Čini mi se da se ovdje pojavljuje interes za pustolovinama. Izgleda da moja kći postaje slična svojoj novoj majci.

Augusta se iz nekog razloga osjetila neobično zadovoljnom nakon tih riječi.

14.

Moram priznati, Graystone, da ti bračni život veoma odgovara. – Peter se poslužio crvenim vinom iz stolne boce u knjižnici.

– Hvala, Sheldrake. Laskam si tvrdnjom da ne bi svatko mogao preživjeti brak s Augustom.

– Potreban je određeni stupanj izdržljivosti, rekao bih. No čini se da ti cvateš. Zapravo, pošao bih tako daleko i rekao da je došlo do izrazite promjene u tvom temperamentu. Tko bi ranije mogao zamisliti da ćeš se gnjaviti kućnom zabavom?

Harry je iskrivio usta u osmijeh i otpio gutljaj vina. – Tko, doista? Ali čini se da Augusta uživa u takvim stvarima.

– Znači, ti joj voliš udovoljavati? Čudesno. Nikad nisi bio popustljiv tip. – Peter se podrugljivo nasmiješio. – Rekao sam ti da će ona biti dobra za tebe, Graystone.

– Jesi. A kako ti napreduješ s drugom gospođicom Ballinger?

– Uspio sam privući njezinu pozornost, toliko mogu reći o svojim nastojanjima. Međutim, veoma je teško smekšati Anđela. No Scruggs me je opskrbio mnogim korisnim informacijama o njezinim ukusima i mišljenjima. Ne bi vjerovao kakve sam knjige u posljednje vrijeme pročitao kako bih mogao s njom razgovarati na plesnom podiju. Čak sam morao pročitati jednu od tvojih.

– Počašćen sam. Kad već govorimo o Scruggsu, kako je Sally?

Peterovo se lice uozbiljilo. – Fizički postaje sve slabija. Doista više neće dugo živjeti. No zdušno se posvetila otkrivanju pojedinosti iz Lovejoyeve prošlosti za tebe.

– Prošli sam tjedan dobio tvoje pismo u kojem kažeš da ima veoma malo dostupnih informacija – reče Harry.

– Čovjek ima sasvim običnu prošlost, to je sigurno. Očito je posljednji od svoje loze. Barem nema nikakvih bliskih rođaka koje smo Sally ili ja mogli otkriti. Čini se da su imanja u Norfolku profitabilna, premda im Lovejoy ne posvećuje veliku pozornost. Nešto je uložio i u rudarstvo. Iskazao se kao

vojnika, dobar je u kartama, omiljen kod dama, nema bliskih prijatelja, i to je uglavnom sve.

Harry je vrtio vino u čaši i razmislio o tome. – Samo još jedan bivši vojnik koji se dosađuje i nastoji se zabaviti s nedužnom damom iz visokog društva, je li? – Bojim se da je tako. Misliš li da je pokušavao isprovocirati dvoboj? Neki ljudi uživaju u dvobojima. – Peter iskrivi lice od gađenja.

Harry odmahne glavom. – Ne znam. Moguće je. Ali imao sam osjećaj da je njegov cilj bio spriječiti moje vjenčanje s Augustom, a ne isprovocirati dvoboj. Kao da ju je želio diskreditirati u mojim očima.

Peter slegne ramenima. – Zacijelo ju je želio za sebe.

– Sally mi je rekla da je Augusti počeo posvećivati pažnju tek nakon objave njezinih zaruka sa mnom.

– Jednom sam ti rekao da neki muškarci vole izazov što ga predstavlja zavodjenje tuđih žena – podsjeti ga Peter.

Harry je razmislio o tome, ali nekako nije bio spreman odustati od te zagonetke. No bilo je drugih, hitnijih problema. – Vrlo dobro. Zahvaljujem ti, Sheldrake. Sad imam mnogo zanimljiviji zadatak za tebe. Vjerujem da sam naišao na trag koji bi nas mogao dovesti do Pauka.

– Vraga jesi. – Peter je uz tresak spustio čašu na pisaći stol. Pogled plavih očiju prikovao je na Harryja. – Što znaš o tom gadu?

– Možda je bio član starog kluba Sablja. Sjećaš li ga se?

– Nema ga više. Izgorio je u požaru prije dvije godine, nije li? Nije dugo postojao.

– Točno. Ono što nama treba – rekao je Harry dok je otvarao ladicu stola i uzimao krvlju zamrljan papir – jest popis članova.

– Ah, Graystone – promrmljao je Peter dok je iz Harryjeve ruke uzimao list papira. – Ti me uvijek uspijevaš iznenaditi. Smijem li pitati kako si se dokopao ovoga?

– Ne – reče Harry. – Ne smiješ. Dovoljno je reći da bismo to imali u rukama prije dvije godine da Crawleyja nisu poslali da provede istragu nakon jednog sumnjivog incidenta.

Peter opsuje. – Crawley. Onaj umišljeni idiot?

– Nažalost, da.

– Ah, dobro, što je tu je. Reci mi što ovo znači. – Harry se nagne naprijed i počne pričati.

«^»

Betsy je zatvarala kopču ogrlice od rubina oko Augustina vrata kad se na vratima sobe začulo žurno kucanje. Pošla ih je otvoriti i namrštila se kad je ugledala mladu sobaricu kako tjeskobno stoji u hodniku.

– Dakle, što je, Melly? – strogo upita Betsy. – Njezino se gospodstvo priprema za primanje gostiju.

– Žao mi je što smetam. Riječ je o gospođici Fleming. U velikim sam nevoljama. Njezino mi je gospodstvo reklo da joj moram pomoći u pripremanju za večer, ali gospođica Fleming ne želi pomoć. U strašnom je raspoloženju, jest.

Augusta je ustala od toaletnog stolića, a skuti njezine haljine boje starog zlata zavijorili su oko zlatnih satenskih cipelica. – Što se dogodilo, Melly, za ime svijeta?

Mlada je sobarica pogleda. – Gospođica Fleming ne želi odjenuti novu haljinu što ste je naručili, gospojo. Kaže da je pogrešna boja.

– Ja ću s njom razgovarati. Betsy, pođi sa mnom. Melly, idi pogledati treba li večeras pomoći nekoj od ostalih sobarica.

– Da, gospojo. – Melly se žurno udaljila hodnikom.

– Idemo, Betsy. – Augusta je žurila hodnikom i potrčala uza stube na drugi kat gdje se nalazila Clarissina soba, a njezina joj je sobarica bila za petama. Na vrhu stubišta gotovo se sudarila s nepoznatim mladim čovjekom odjevenim u Graystoneovu crno-srebrnu livreju. – Tko si ti? Nikad te ranije nisam ovdje vidjela?

– Oprostite, vaše gospodstvo. – Mladić se doimao smućenim i posramljenim jer je gotovo pregazio svoju gospodaricu. Imao je snažne mišiće, a livreja mu je bila nategnuta preko ramena. – Zovem se Robbie. Prije dva dana dobio sam posao lakaja kako bih pomogao za vrijeme kućne zabave.

– O, shvaćam. Pa, pođi za svojim poslom. Trebat će im pomoć u kuhinji – reče Augusta.

– Da, vaše gospodstvo. – Robbie se brzo udalji.

Augusta pođe dalje hodnikom i zaustavi se pred vratima Clarissine sobe. Glasno pokuca. – Clarissa? Što se tu događa? Odmah otvorite vrata. Imamo veoma malo vremena.

Vrata su se polako otvorila i pojavila se Clarissa koja se doimala kao da je pod opsadom, a na sebi je još uvijek imala kućnu haljinu. Kosa prošarana sjedinama bila je pokrivena starom kapom od muslina. Usta je čvrsto stisnula. – Neću poći dolje, gospođo. Ne opterećujte se time.

– Besmislice, Clarissa. Morate doći dolje. Večeras ću vas upoznati sa svojim stricem, zar ste zaboravili?

– Nikako ne mogu doći i pridružiti se vašim gostima.

– Riječ je o haljinama, zar ne? Kad su stigle danas kasno poslijepodne, bojala sam se da vam se boje neće sviđati.

Na to su u Clarissinim lijepim očima zablistale suze. – Posve su pogrešne – reče plačnim glasom.

– Dopustite da ja vidim. – Augusta priđe ormaru i otvori vrata. Ondje su visjele haljine, sve u bojama tamnih dragulja. Nije bilo niti jedne sive ili tamnosmeđe. Augusta zadovoljno kimne. – Baš kako sam naručila.

– Kako ste vi naručili? – Clarissa se zaprepastila. – Gospođo, dopustila sam vam da me nagovorite na kupovinu novih haljina za vašu kućnu zabavu, premda znate kako smatram doista neprikladnim da guvernanta bude nazočna na jednom takvom događaju. No jasno sam rekla onoj budalastoj krojačici da želim sve u tamnim, neupadljivim nijansama.

– Ovo jesu tamne nijanse, Clarissa. – Augusta opipa tamnu svilu boje ametista i nasmiješi se. – Na vama će izgledati božanstveno. Morate mi vjerovati. Sad požurite i odjenite se. Betsy će vam pomoći.

– Ali ja nikako ne bih mogla odjenuti haljine tako jarkih boja – reče Clarissa, doimajući se mahnito.

Augusta je pogleda sa strogim izrazom na licu. – Ovdje morate imati na umu dvije stvari, gospođice Fleming. Prva je da ste član obitelji njegovoga gospodstva, a on će očekivati da za ovu večer budete prikladno odjeveni. Ne želite ga valjda dovesti u neugodnu situaciju.

– O, nebesa, ne, ali... – Clarissa se prekine, a na licu joj se vidio izraz progonjene životinje.

– Druga je stvar da je moj stric, premda je znanstvenik, nekoliko godina živio u Londonu te je navikao na određeni stil žena s kojima se druži, ako me razumijete. – Augusta je krišom prekrížila prste.

Slutila je da stric Thomas ne bi opazio nosi li neka žena vreću ili svilu, ali neće škoditi ako Clarissa ostavi dobar dojam. A znala je koliko silno ona želi impresionirati Sir Thomasa. Nema sumnje da Clarissa trenutno na umu ima samo intelektualne strasti, ali se Augusta nadala da će se među njima razviti nešto drugo. Doista je mudro navesti je da odjene lijepu haljinu.

– Shvaćam. – Clarissa se uspravila, a njezin pogled prijeđe na zbirku novih haljina u ormaru. – Nisam znala da vaš stric ima određeno mišljenje o ženskoj modi.

– Pa, stvar je u tome – povjerljivim tonom reče Augusta – da je cijeli život proveo u proučavanju antičkih vremena. A bojim se da su mnoge žene iz toga doba bile poznate po svojoj eleganciji. Samo se sjetite Kleopatre i finih haljina na svim onim grčkim kipovima.

– O, Bože. Shvaćam što mislite. Sir Thomas je nesumnjivo apsorbirao određeni klasični ideal o tome kako bi žena trebala izgledati, zar mi to pokušavate reći?

Augusta se nasmiješi. – Upravo tako. Haljine što smo ih za vas naručili pružit će vam klasičnu siluetu, a Betsy će vam napraviti frizuru u grčkom stilu. Izgledat ćete baš kao boginja iz antičkih vremena kad se večeras pojavite na stubištu.

– Doista? – Clarissa je očito osjetila strahopoštovanje pri toj pomisli.

– Betsy će se za to pobrinuti, zar ne?

Betsy se nakloni. – Dat ću sve od sebe, gospojo.

Augusta uzdigne obrve. – Oslonit ću se na tebe, Betsy. Gospođicu Fleming večeras odjeni u haljinu boje ametista, hoćeš li? Dakle, sad moram poći. Njegovo gospodstvo već nesumnjivo nestrpljivo hoda naokolo i pita se gdje sam.

Augusta jurne kat niže, do svoje sobe i naglo otvori vrata, a ondje je bio Harry. Zastao je usred koraka i ljutito se namrštiio. Značajno je pogledao uru na zidu.

– Gdje si, dovraga, bila?

– Veoma mi je žao, Harry. – Augusta ga je zadivljeno promatrala. Harry je izgledao elegantno i snažno u svojem crnom i bijelom večernjem odijelu. – Clarissa se uspaničila na pomisao da bi trebala odjenuti nešto drugo osim sive ili smeđe haljine. Morala sam je uvjeriti da bi te dovela u veoma neugodan položaj kad ne bi odjenula jednu od svojih novih haljina.

– Posve mi je svejedno što će Clarissa odjenuti.

– Da, pa, to baš i nije važno, milorde. Gdje je Meredith? Jasno sam joj rekla da dođe ovamo kad odbije pola sata kako bismo mogli svi zajedno sići.

– Još uvijek smatram da je Meredith previše mlada da bi bila nazočna ovakvom događaju – reče Harry.

– Besmislice. Uvelike je pomagala u pripremama i zaslužuje da barem nakratko sudjeluje u svemu. Moji su mi roditelji uvijek dopuštali da budem na zabavi dovoljno dugo da me upoznaju sa svojim prijateljima. Ne zabrinjavaj se oko toga, Harry. Meredith će poći na spavanje prije nego se okreneš.

Harry je izgledao sumnjičavo, ali je očito odlučio da se neće prepirati oko toga. Umjesto toga, preletio je pogledom preko Augustine zlatne haljine. – Imao sam dojam, draga moja, da ćeš početi naručivati haljine s malo manjim dekolteom.

– Krojačica je malo pogrešno izračunala, milorde – vedro će Augusta. – Sad nema vremena za popravke.

– Pogrešno izračunala? – Harry je koraknuo naprijed i zavukao prst ispod ruba dekoltea. Polako je prešao prstom preko jedne bradavice.

Augusta je naglo udahнула, dijelom od šoka, a dijelom zato što je uvijek silovito reagirala na njegov dodir. – Zaboga, Harry. Odmah prestani.

Polako je maknuo prst, s njegove su sive oči blistale. – Znaš li što ja mislim, Augusta? Mislim da si ti pogrešno izračunala. Što ćeš sigurno shvatiti kasnije večeras, kad u tvoju sobu dođem s krojačkim metrom.

Augusta je trepnula, a zatim ju je obuzeo smijeh. – Izmjerit ćeš me, milorde?

– Veoma pažljivo.

Kucanje na vratima poštudjelo ju je odgovora na tu primjedbu. Otvorila je i pred vratima ugledala Meredith koja se doimala veoma ozbiljnom. Augusta je pregledala šarmantnu haljinicu od bijelog muslina, ukrašenu čipkom i vrpcama.

– Nebesa, Meredith, prekrasno izgledaš. – Augusta se okrene Harryju. – Zar ne izgleda predivno, milorde?

Harry se nasmiješio. – Pravi dijamant. Zapravo, doista vjerujem da će obje moje dame večeras zasjeniti sve ostale na zabavi.

Meredithino zabrinuto lice obasjao je smiješak dok je uživala u očevu odobravanju. – I ti večeras veoma lijepo izgledaš, tata. Kao i Augusta.

– Onda pođimo pozdraviti sve te ljude koji su odjednom napunili kuću – reče Harry.

Na vrhu stubišta Harry je jednu ruku ponudio svojoj ženi, a drugom je uhvatio kćerinu. Dok su silazili stubama, Augusta je osjetila kako je preplavljuje zadovoljstvo.

– Doista, moram reći da večeras izgledamo baš kao prava obitelj, Harry – šapnula je dok su ulazili u salon gdje su se okupljali gosti.

Dobacio joj je neobičan pogled, ali ga je Augusta ignorirala. Bila je previše zaokupljena svojim dužnostima domaćice.

Dok je uz nju hodala Meredith širom otvorenih očiju, Augusta je lebdjela između svojih gostiju. Ponosno je predstavila svoju pastorku onima koji je nisu poznavali, pobrinula se da svi sudjeluju u razgovorima i pazila na opskrbu pićem.

Zadovoljna da se sve odvija bez problema u ovoj, prvoj društvenoj prilici da se dokaže kao gospodarica Graystonea, Augusta je zastala kraj malene skupine ljudi koja se sastojala od Harryja, Sir Thomasa, Claudije i Petera Sheldrakea.

Peter se s olakšanjem nasmiješio kad ju je vidio. – Hvala Bogu da ste ovdje, gospođo. Napunili su mi glavu pojedinostima o nekim veoma drevnim bitkama. Doista, uopće mi nije jasno koji je slavni grčki ili rimski junak učinio što, komu i kada.

Claudia, anđeoska izgleda u elegantnoj haljini svijetlo-plave boje ukrašene srebrom, blago se nasmiješila. – Bojim se da su Sir Thomas i Graystone opet zauzeti jednom od svojih omiljenih tema. Gospodinu Sheldrakcu je očito postalo dosadno.

Peter se ražalostio. – Ne dosadno, gospođice Ballinger. Nikad. Ne dok ste vi u blizini. Ali povijest nije moja najdraža tema, a čak i vi morate priznati da beskonačne pojedinosti o nekim pradavnim bitkama nakon nekog vremena postaju pomalo naporne.

Augusta se nasmiješila kad je obraze njezine sestrične oblilo ljupko rumenilo. – Zapravo, Meredith i ja baš smo neki dan vodile veoma zanimljiv razgovor o povijesnim pitanjima. Nije li tako, Meredith?

Meredith se razvedrila. U njezinim se ozbiljnim očima pojavio bljesak, sličan izrazu u očima njezina oca dok bi razgovarao o toj temi.

– O, da – brzo će Meredith. – Augusta mi je ukazala na veoma neobičnu činjenicu što je nikad ranije nisam zapazila. To me navelo na mnogo razmišljanja o drevnim junacima iz grčkih i rimskih legendi.

Sir Thomas je Augusti dobacio pomalo iznenađeni pogled, pročistio grlo i spustio pogled na djevojčicu. – A koja je to činjenica, draga moja?

– Pa, riječ je o tome koliko su često junaci iz starih legenda morali dokazivati da mogu pobijediti ili nadmudriti neku ženu. Augusta kaže da ta činjenica dokazuje da su ljudi iz antičkih vremena znali da žene mogu biti veoma snažne i mudre. Jednako kao i muškarci. Kaže da ne znamo ni izbliza dovoljno o ženama iz tog razdoblja. Teta Clarissa se slaže s njezinim mišljenjem.

Iznenađena je tišina uslijedila nakon te neočekivane primjedbe.

– Dobri Bože – progunda Sir Thomas. – Nisam razmišljao o tome. Kako neobična zamisao.

Harry je uzdigao obrve i zagledao se u Augustu. – Moram priznati, nikad nisam na taj način razmišljao o činjenicama – promrmlja.

Meredith ozbiljno kimne. – Samo pomisli, tata, na sva ona slavna ženska čudovišta koja su drevni heroji morali svladati. Tu je bila Meduza, pa Kirka i sirene, kao i mnoge druge.

– Amazonke – reče Claudia, doimajući se prilično zamišljeno. – Stari Grci i Rimljani uvijek su se zabrinjavali oko toga kako će se obraniti od Amazonki, nije li tako? To doista navodi čovjeka na razmišljanje. Uvijek nam se govori da su žene slabiji spol.

Peter se tiho nasmijao, a u očima mu se pojavio skrušen izraz. – Ja nikad nisam podcjenjivao sposobnost ženskog dijela neke vrste da bude lukava protivnica.

– Ni ja – tiho će Harry. – Ali dame mi se mnogo više sviđaju kad su prijateljski raspoložene.

– Da, pa, jasno je da muškarac tako misli, zar ne? – veselo će Augusta. – Tako mu je mnogo lakše.

Sir Thomas se ozbiljno mrštio. – Dakle, Graystone, to je zanimljiva ideja. Neobična, ali zanimljiva. Navodi čovjeka na pomisao da ne znamo mnogo o ženama iz grčke i rimske civilizacije. Samo ime poneke kraljice. A tu su i djelići poezije što su preživjeli, naravno.

– Kao što su prelijepo ljubavne pjesme što ih je napisala Sappho – vedro dometne Augusta.

Harry je oštro pogleda. – Nisam znao da čitaš takve stvari, draga moja.

– Da, pa, znaš kako je frivolna moja narav, milorde.

– Da, ali Sappho?

– Veoma je dražesno pisala o osjećajima što ih ljubav pobuđuje u nekoj osobi.

– Prokletstvo, koliko je nama poznato, većinu tih pjesama pisala je drugim ženama... – Harry se prekine, svjestan Meredithina fascinirana pogleda.

– Pretpostavljam da su osjećaji izazvani istinskom ljubavlju univerzalni – zamišljeno će Augusta. – I muškarci i žene su im podložni. Zar nije tako, milorde?

Harry se namrštio. – Mislim – mračno reče – da je već dovoljno rečeno o toj temi.

– Naravno, milorde. – Augustinu je pozornost privukla nova osoba na vratima. – O, gledajte, stigla je gospođica Fleming. Nije li večeras doista lijepa?

Svi su automatski pogledali onamo gdje je stajala Clarissa i s nelagodom promatrala prepuni salon. Na sebi je imala haljinu boje tamnog ametista što ju je Augusta izabrala za nju, a kosa joj je bila podignuta u klasičan šinjon učvršćen vrpcom. Držala se ponosno, zabačenih ramena i isturene brade, dok se pripremala za suočavanje s neugodnom društvenom situacijom.

– Dobri Bože – progunđa Harry i popije gutljaj vina. – Nikad nisam vidio tetu Clarissu u takvom izdanju.

Sir Thomas se okrenuo. Zurio je u lik na vratima. – Slušaj, Augusta, što si ono rekla, tko je to?

– Graystoneova rođakinja. Veoma inteligentna žena, striče. Činit će ti se vrlo zanimljivom. Obavila je neka istraživanja baš o onome o čemu smo maločas razgovarali.

– Je li doista? Slušaj, želio bih malo više s njom razgovarati o tome.

Augusta se nasmiješila, zadovoljna reakcijom. – Da. Ako ćete me ispričati, pošla bih po nju.

– Svakako – žurno će Sir Thomas.

Augusta se odvojila od skupine i pošla prema vratima kako bi uhvatila Clarissu prije nego starija žena izgubi hrabrost i pobjegne natrag uza stube.

– Moram reći, Augusta, ovo postaje najzanimljivija kućna zabava – Claudia je izjavila iduće večeri kad su ona i Augusta izišle iz pune plesne dvorane kako bi došle do malo svježeg zraka i privatnosti. – Današnje putovanje do mora u Weymouth bilo je veoma ugodno.

– Hvala ti.

U plesnoj su dvorani glazbenici započeli svirati narodni ples, a gosti su oduševljeno zauzeli mjesta na plesnom podiju. Osim elegantno odjevenih posjetitelja iz Londona, bili su nazočni živopisno odjeveni pripadnici lokalne

seoske vlastele. Svi Graystoneovi susjedi, udaljeni kilometrima, pozvani su na bal. Augusta je organizirala raskošnu zakusku, uključujući obilje šampanjca. Itekako svjesna da je ovo prvi put nakon niza godina da se takav događaj organizira u Graystoneu, Augusta je željela da sve bude savršeno, a potajno je bila oduševljena rezultatima. Bilo je očito da njezina strana obitelji Ballinger ima dara za organiziranje zabava.

– Oduševljena sam što ste ti i stric Thomas mogli doći u Dorset. – Augusta zastane kraj okrugle kamene fontane i duboko udahne svjež noćni zrak. – Tako sam vam dugo željela prikladno zahvaliti na svemu što ste za mene učinili nakon Richardove smrti.

– Doista, Augusta. Nije potrebno zahvaljivati.

– Ti i tvoj otac bili ste veoma dobri prema meni u Londonu, Claudia. Bojim se da katkad nisam na propisani način izražavala svoju zahvalnost, niti sam vam sve to mogla uzvratiti.

Claudia se zagledala u mračnu vodu fontane. – Uzvratila si nam na načine kojih uopće nisi bila svjesna, Augusta. To mi je sada jasno.

Augusta brzo podigne glavu. – To je veoma ljubazno od tebe, sestrično, ali obje znamo da sam katkad bila prava smetnja u vašem kućanstvu.

– Nikada. – Claudia se blago nasmiješi. – Nekonvencionalna i nepredvidljiva, a katkad i uzbudljiva, ali nikad smetnja. Ti si u naš dom unijela vedrinu, znaš. Ja nikad ne bih ušla u društvo da nije bilo tebe. Nikad ne bih upoznala Pompeju ili dobila priliku sprijateljiti se s Lady Arbuthnott. – Zastala je. – Nikad ne bih upoznala Petera Sheldrakea.

– Ah, da, gospodin Sheldrake. Moram reći kako mi se čini da si ga posve očarala, Claudia. Što misliš o njemu?

Claudia je proučavala satenske vrhove svojih plesnih cipela, a zatim je podigla glavu i susrela Augustin upitni pogled. – Bojim se da mi se čini veoma šarmantnim, Augusta, premda ne razumijem zašto. Njegovi su komplimenti često previše topli da bi bili sasvim pristojni i katkad me izluđuje svojim zadirkivanjem. No uvjerenam sam da se ispod one bezbrižne vanjštine što je pokazuje svijetu krije doista inteligentan čovjek. Osjećam da postoji ozbiljna strana njegove naravi koju pažljivo skriva.

– Uopće ne sumnjam u to. Na kraju krajeva, on je ipak blizak Graystoneov prijatelj. Meni se sviđa gospodin Sheldrake, Claudia. Zapravo, uvijek mi se sviđao. Osjećam da bi bio dobar za tebe. I ti bi bila dobra za njega. Potreban mu je stabilan i umirujuć utjecaj.

Claudia se skrušeno nasmiješi. – Govoriš li o teoriji da se suprotnosti privlače?

– Svakako. Samo razmisli o mojoj situaciji. – Augusta nabere nos. – Ne postoji dvoje ljudi koji bi mogli biti toliko suprotni kao Graystone i ja.

– Tako se čini na površini. – Claudia joj dobaci brz, upitan pogled. – Jesi li sretna u braku, sestrično?

Augusta je oklijevala, nespremna na podroban razgovor o tome što doista osjeća prema Harryju i svojem braku. Sve je još uvijek previše složeno, previše novo, a još uvijek ima tako mnogo toga za čim čezne u mračnim satima prije zore. Nije znala hoće li ikad od Harryja dobiti sve što želi. Nije znala može li je on voljeti kao što ona voli njega.

Nije znala koliko će dugo on bez riječi gledati i čekati da bi vidio hoće li se pokazati da i njoj nedostaje kreposti kao drugim groficama od Graystonea.

– Augusta?

– Imam sve čemu se žena može nadati u braku, Claudia. – Augusta se vedro nasmiješi. – Što bih više mogla željeti?

Claudia se namršti. – To je sasvim točno, naravno. Grof je muž kakvog bi mogla poželjeti svaka žena. – Zastala je, delikatno pročistila grlo, a zatim nesigurnim tonom dodala: – Pitam se, sestrično, jesi li već imala priliku stvoriti neke zaključke o muževima općenito.

– Zaključke o muževima? Nebesa, Claudia. Znači li to da si ozbiljno zainteresirana za Sheldrakea? Sprema li se brak?

U sjenkama je bilo nemoguće vidjeti rumenilo na Claudijinim obrazima, ali je ona sigurno porumenjela. Njezin inače miran, smiren ton glasa očito je bio napet. – Nije bilo nikakvih riječi o braku, a ja bih svakako očekivala da se gospodin Sheldrake najprije obrati tati, ako kani dati svoju ponudu.

– Onako kako je Graystone učinio kad je mene zaprosio? Ne bih računala na to. – Augusta se tiho nasmijala. – Gospodin Sheldrake nije ni izdaleka sklon tako staromodnim pravilima ponašanja. Moja je pretpostavka da će najprije tebe pitati. Tek će se tada obratiti stricu Thomasu.

– Doista tako misliš?

– Svakako. No, dakle, zanimaju te moji zaključci o tome kako se ponašati prema mužu, je li to tvoje pitanje?

– Pa, da, pretpostavljam da te to pitam – prizna Claudia.

– Prvo što treba naučiti o pravilnom ophođenju prema muževima – Augusta reče svojim najboljim tonom učiteljice – jest činjenica da se oni vole smatrati glavnima u kućanstvu. Istinski uživaju u iluziji da su oni feldmaršali, a njihove su žene satnici koji izvršavaju naredbe, ako shvaćaš što mislim.

– Shvaćam. Nije li to prilično naporno?

– Katkad, jest. Nema sumnje. Međutim, muškarci u nekim stvarima donekle sporo shvaćaju, a to zapravo poništava probleme izazvane njihovom sklonošću da vjeruju u svoju vlast.

– Sporo shvaćaju. – Claudia se šokirala. – Valjda ne govoriš o Graystoneu? On je veoma inteligentan i veoma učen. Svi to znaju.

Augusta ležerno odmahne rukom. – Sigurno je dovoljno inteligentan kad je riječ o poznavanju povijesnih činjenica kao što je datum neke bitke. No moram ti reći da uopće nije teško dopustiti mužu da vjeruje kako je on glavni u kućanstvu, a istodobno organizirati sve točno prema vlastitim željama. Nije li to znak da pomalo sporo shvaćaju u nekim područjima?

– Možda imaš pravo. Sad kad o tome razmišljam, moram priznati da sam oduvijek znala da se na taj način može upravljati ocem. On je uvijek tako zaokupljen svojim istraživanjima, te uopće ne obraća pozornost na pitanja kućanstva. Ipak, vjeruje da on svime upravlja.

– Mislim da slobodno možemo reći kako je to zajednička osobina svih muškaraca. A ja sam došla do zaključka da žene ostavljaju svoje muževe u toj zabludi jer se čini da su oni popustljiviji kad vjeruju da je sve pod njihovom kontrolom.

– Prilično fascinantno opažanje, Augusta.

– Da, jest, nije li? – Augusta se zagrijala za temu. – Druga osobina što sam je otkrila kod muževa je ta da imaju prilično ograničenu ideju o tome što čini prikladno žensko ponašanje. Skloni su pretjeranoj zabrinutosti zbog dekoltea, ili odlasku na jahanje bez pratnje, ili koliko se troši na najhitnije stvari kao što su šeširi.

– Augusta...

– Štoviše, svakoj ženi koja razmišlja o braku savjetovala bih neka pažljivo razmisli o još jednoj čestoj muškoj osobini što sam je otkrila. To je njihova sklonost zapanjujućoj tvrdoglavosti nakon što stvore neko mišljenje. I to je još nešto: muškarci uvijek veoma brzo stvaraju mišljenje. Tada žena mora...

– Ovaj, Augusta...

Augusta je ignorirala upadicu. – Tada se žena mora silno truditi kako bi ih natjerala da progledaju. Znaš li, Claudia, kad bih bila u položaju da ženi dajem savjete o tome što treba tražiti kod budućeg muža, rekla bih joj neka razmisli o osobinama koje bi tražila kad bi bila raspoložena za kupnju konja.

– Augusta.

Augusta podigne ruku i počne brzo nabrajati: – Traži dobru krv, jake zube i snažne udove. Izbjegavaj stvorenje koje pokazuje sklonost za ritanje ili ugrize. Preskoči onoga koji pokazuje sklonost ljenčarenju. Izbjegavaj životinju koja se doima previše tvrdoglavom. Malo je tvrdoglavosti neizbježno i mora se očekivati, nema sumnje, ali previše vjerojatno ukazuje na običnu glupost. Ukratko, potraži voljan uzorak prikladan za dresiranje.

Claudia rukama pokrije usta, a u očima joj se vidio izraz koji je mogao biti posljedica šoka ili smijeha. – Augusta, za Boga miloga, pogledaj iza sebe.

Augustu je obuzeo mučan osjećaj predstojeće katastrofe. Polako se okrenula i ugledala Harryja i Petera Sheldrakea koji su stajali metar i pol iza nje. Činilo se da Peter s mukom obuzdava smijeh.

Harry se jednom rukom nemarno oslonio na granu stabla, a na licu mu je lebdio izraz pristojne znatiželje. Međutim, u očima mu se nazirao sumnjiv bljesak.

– Dobra večer, draga moja – tiho će Harry. – Molim te, slobodno nastavi. Nemoj dopustiti da prekinemo tvoj razgovor sa sestričnom.

– Ne prekidate nas – Augusta reče s takvom samosviješću koja bi odgovarala Kleopatri kad je pozdravljala Cezara. – Samo smo razgovarale o osobinama što ih čovjek mora tražiti ako želi kupiti dobroga konja, nije li tako, Claudia?

– Da – brzo će Claudia. – Konji. Razgovarale smo o konjima. Augusta je postala pravi autoritet kad je riječ o toj temi. Govorila mi je o veoma zanimljivim načinima upravljanja njima.

Harry kimne. – Augusta me uvijek uspijeva iznenaditi svojim temeljitim poznavanjem najneobičnijih tema. – Pružio je ruku svojoj ženi. – Čini mi se da će sada zasvirati valcer, gospođo. Vjerujem da ćeš mi ukazati čast i zaplesati sa mnom?

To je bila zapovijed, ne molba, a Augusta ju je odmah prepoznala kao takvu. Bez riječi je uhvatila Harryja pod ruku i dopustila mu da je povede natrag u kuću.

15.

– Oprosti mi, draga moja, ali nisam imao pojma da si takav stručnjak za konje. – Harry je rukom pritisnuo donji dio Augustinih leđa i zavrtio je u valceru.

Palo mu je na pamet da je ovdje, na plesnom podiju, došla k njemu s jednakom slatkom, spremnom senzualnošću što ju je pokazivala kad je dolazila k njemu u krevetu. Bila je lagana, graciozna i primamljivo ženstvena ovdje, jednako kao i u spavaćoj sobi. Osjetio je snažnu žudnju, veoma sličnu onoj što ga je obuzimala kad bi je vidio kako leži na bijelim jastucima, raspuštene kose i s izrazom ženske dobrodošlice u očima.

Harry je odjednom shvatio da sve donedavna nije osobito volio plesati. To je jednostavno bila još jedna obveza što ju je muškarac morao ispuniti kako bi se mogao kretati u društvu. No s Augustom je bilo drukčije. Toliko je toga drukčije s Augustom.

– Harry, doista nije lijepo što se tako šališ sa mnom. Koliko si razgovora čuo? – promatrala ga je kroz trepavice, a obraze joj je oblilo tamno rumenilo. Svjetlost svijeća poigravala je u lijepoj, ali krivotvorenoj ogrlici.

– Mnogo, a sve veoma zanimljivo. Kaniš li možda napisati knjigu o upravljanju mužem? – upita Harry.

– Voljela bih da imam dara za pisanje – progundā Augusta. – Čini se da svi oko mene pripremaju nekakve rukopise. Samo pomisli kako bi bila praktična knjiga o ophođenju prema muževima, Harry.

– Uopće ne sumnjam u praktičnost tvoje teme, gospođo, ali nisam baš siguran da si kvalificirana za pisanje o tome.

U njezinim se lijepim očima odmah pojavio bljesak pobune. – Moraš znati, milorde, da sam mnogo naučila u ovih nekoliko tjedana koliko smo u braku.

– Ni izbliza dovoljno za pisanje knjige – Harry reče svojim najuljudnijim tonom. – Ne, ni izbliza dovoljno. Prema onome što sam čuo, ima nekoliko golemih grešaka u tvojim teorijama, a tvoja je logika prilično konfuzna. Ali ne boj se, bit će mi zadovoljstvo nastaviti te poučavati sve dok točno ne shvatiš, makar se morao truditi godinama.

Zurila je u njega, očito nesigurna kako bi trebala shvatiti njegovu nečuvenu primjedbu. Zatim je, na Harryjevo iznenađenje, zabacila glavu i ushićeno se nasmijala. – To je veoma ljubazno od tebe, milorde. Doista, malo bi drugih učitelja imalo toliko strpljenja za svoje učenike.

– Ah, slatka moja, ja sam veoma strpljiv čovjek. U većini slučajeva. – Preplavilo ga je zadovoljstvo, te je čvršće stisnuo njezina leđa. Poželio je da je odmah može odvući u spavaću sobu, ovog trenutka. Želio je smijeh pretvoriti u strast, a potom opet u smijeh.

– Kad već govorimo o odgojiteljima – reče Augusta, ostavši bez daha kad ju je Harry silovito zavrteo – jesi li opazio kako se tvoja teta dobro slaže s mojim stricem? Nerazdvojni su otkako su se upoznali.

Harry pogleda preko prostorije do mjesta gdje je Clarissa, blistava u haljini boje crvenog vina i s odgovarajućom tokicom na glavi, opet pričala o poučavanju mladih dama povijesnim temama. Sir Thomas je pažljivo slušao i s odobravanjem kimao. Harry je pomislio da sjaj u očima starijeg čovjeka nije baš akademski.

– Doista vjerujem da si uspjela spojiti dvije srodne duše, draga moja – reče Harry, smiješeći se Augusti.

– Da, mislila sam da će nekako odgovarati jedno drugomu. Dakle, kad bi se ostvario i moj drugi maleni projekt, bila bih posve zadovoljna ovom kućnom zabavom.

– Drugi maleni projekt? Što si još smislila, draga moja?

– Imam osjećaj da ćeš uskoro saznati o čemu je riječ, milorde. – Augusta mu uputi naglašeno superioran smiješak.

– Augusta, ako si skovala nekakvu zavjeru, želim da mi odmah kažeš o čemu je riječ. Pri pomisli da bi mogla izvesti još jedan od svojih nepromišljenih pothvata obuzima me panika.

– Budi siguran da je ovaj pokušaj sasvim bezazlen, milorde.

– Niti jedan tvoj pokušaj nije sasvim bezazlen.

– Kako lijepo od tebe da to kažeš, milorde.

Harry zastenje i okrene je prema otvorenim francuskim vratima za terasu.

– Harry? Kamo idemo?

– Moram razgovarati s tobom, draga moja, a to baš mogu učiniti i sada. – Prestao je plesati, premda su se još uvijek čuli posljednji taktovi glazbe.

– O čemu je riječ, Graystone? Zar nešto nije u redu?

– Ne, ne, sve je u redu – blago ju je uvjeravao. Uzeo ju je za ruku i poveo dublje u vrt. Nije se radovao onomu što joj je kanio reći. – Samo što sam odlučio sutra ujutro poći sa Sheldrakeom u London, a želio sam ti to večeras reći.

– Ujutro se vraćaš u London? Bez mene? – Augusta je govorila povišenim glasom, obuzeta bijesom. – Što time želiš reći, Graystone? Nije moguće da me želiš ostaviti ovdje, na selu. U braku smo manje od mjesec dana.

Znao je da će to biti teško. – Razgovarao sam sa Sheldrakeom o onoj pjesmi tvog brata. Razradili smo plan akcije koja će nam možda omogućiti da uđemo u trag nekim članovima kluba Sablja.

– Znala sam da to ima neke veze s onom prokletom pjesmom. Jednostavno sam znala. Jesi li mu rekao da je Richard napisao te stihove? – Oči su joj se raširile od gnjeva i bola. – Harry, dao si mi riječ da to nećeš učiniti. Prisegnuo si.

– Prokletstvo, Augusta, uvjeravam te da nisam pogazio svoju riječ. Sheldrake ne zna tko je napisao pjesmu, niti kako sam došao do nje. Navikao je raditi za mene i zna da ne smije zanovijetati kad ja kažem da se o tome neće govoriti.

– Navikao je raditi za tebe? – zaprepastila se. – Zar mi govoriš da je Peter Sheldrake bio jedan od tvojih obavještajnih agenata?

Harry se lecnuo, požalivši što nije malo pričekao s razgovorom o toj temi. Problem je bio u tome da bi ih čuli svi gosti u susjednim sobama ako bi počela vikati. Izabrao je vrt kao najbolje mjesto za vatrenu diskusiju, jer je znao da će biti takva.

– Da, i bio bih ti doista zahvalan kad bi govorila malo tiše. Možda se još netko nalazi u vrtu. Nadalje, ovo je privatna stvar. Ne želim da se pročuje da je Sheldrake nekoć radio za mene. Je li to posve jasno?

– Da, naravno. – Ljutito ga je promatrala. – Možeš li prisegnuti da mu nisi rekao odakle ti ta pjesma?

– Već sam ti dao svoju riječ po tom pitanju, a ne sviđa mi se tvoje očito nepovjerenje u moju čast – hladno će Harry.

– Ne sviđa ti se? Baš mi je žao, milorde. No čini mi se da smo u tome jednaki. Čini se da ni ti nemaš previše povjerenja u moju čast. Vječito se motaš oko mene poput Nemeze.

- Poput čega? – Time ga je zatekla. Njegova žena katkad ima veću moć opažanja no što je očekivao.
- Čuo si me. Poput Nemeze. Čini se kao da čekaš da ja pokažem pomanjkanje kreposti. Osjećam da se uvijek moram bojati da ću se jednoga dana morati dokazati.
- Augusta, to nije istina.
- Nije istina? Zašto onda cijelo vrijeme živim s mišlju da sam pod lupom kako bi vidio hoće li se pojaviti naznake nedoličnog ponašanja? Zašto me svaki put kad odem u galeriju sa slikama i vidim svoje prethodnice obuzima nelagodan osjećaj da će se i mene promatrati u istom svjetlu? Zašto se osjećam kao Pompeja koja čeka da je Cezar javno odbaci jer nije bila iznad svake sumnje, premda nije bilo nikakvih stvarnih dokaza protiv nje?
Harry je zurio u svoju ženu, šokiran gnjevom i bolom u njezinu glasu. Uhvatio ju je za naga ramena. – Augusta, nisam imao pojma da te muče takve misli.
- Kako bih mogla drukčije misliti? Neprestano prigovaraš kroju mojih haljina. Koriš me ako odem na jahanje bez pratnje. Izazivaš u meni strah da ću biti loš primjer tvojoj kćeri...
- Sad je dosta, Augusta. Dopustila si svojoj mašti da podivlja. To je posljedica čitanja svih onih romana, draga moja. Upozorio sam te na njihov utjecaj. Moraš se odmah smiriti. Na rubu si hysterije.
- Ne. – Stisnula je šake uz tijelo i duboko, drhtavo udahнула. – Ne, nisam na rubu hysterije. Nisam toliko razmažena da me obuzme nesvjestica ili da na takav način izgubim svoju samokontrolu zbog tako trivijalne stvari. Posve mi je dobro, Harry. Samo sam veoma bijesna.
- To je očito. I ne bih rekao da je riječ o trivijalnoj stvari. Ali ti si svakako pretjerala. Koliko se dugo već time opterećuješ? Od kada mene doživljavaš kao Cezara koji čeka da javno odbaci Pompeju?
- Tako se osjećam od početka, milorde – šapne Augusta. – Znala sam da udajom za tebe preuzimam veliki rizik na sebe. Bila sam svjesna činjenice da možda nikad neću uspjeti zaslužiti tvoju ljubav.
Čvršće ju je stisnuo. – Augusta, mi govorimo o povjerenju, a ne o ljubavi.
- Vrsta povjerenja što je želim od tebe, Harry, mora proizići iz ljubavi.
Harry ju je malo odmaknuo od sebe i kažiprstom joj podigao bradu. Proučavao je njezine blistave oči, želeći je utješiti, a istodobno se ljutio da je to potrebno. Već joj je dao sve što je mogao dati ženi. Ako mu je ostalo još nešto, ono što ona zove ljubavlju, to se nalazi iza zaključanih vrata negdje duboko u njemu, a znao je da se ta vrata nikad neće otvoriti.
- Augusta, stalo mi je do tebe, žudim za tobom i vjerujem ti više nego što sam ikad vjerovao nekoj drugoj ženi. Ti posjeduješ sve što mogu dati ženi. Zar to nije dovoljno?

– Ne. – Oslobodila se njegova stiska, koraknula unatrag i izvukla maleni čipkasti rupčić iz svoje sićušne torbice ukrašene biserima. Žustro je ispuhala nos, a zatim je komad čipke vratila u torbicu. – Ali to je očito sve što ću dobiti. Kad se sve zbroji i oduzme, zapravo se nemam zbog čega žaliti, zar ne? Znam da sam bila veoma nepromišljena kad sam pristala na naše zaruke. Zнала sam da strašno riskiram.

– Augusta, večeras si vrlo emotivna, draga moja. To ne može biti zdravo.

– Samo zato jer ti nimalo ne držiš do snažnih emocija, milorde, to ne znači da su one nezdrave. Northumberlandski Ballingeri uvijek su imali snažne emocije.

Pri spomenu tih sablasnih osoba kojima, prema njezinu mišljenju, on nikad neće biti ravan, Harryja je obuzeo gnjev. Ispružio je ruku, opet je uhvatio za golo rame i okrenuo je prema sebi.

– Augusta, ako se usudiš još jednom dobaciti mi u lice te tvoje proklete pretke, mislim da ću učiniti nešto krajnje drastično i neugodno. Jesam li dovoljno jasan?

Zaprepašteno je otvorila usta dok je zurila u njega. Brzo ih je zatvorila i ratoborno ga pogledala. – Da, milorde.

Harry je silovito obuzdao svoj temperament, više ljutit na sebe jer je izgubio živce nego na Augustu koja je to izazvala. – Moraš me shvatiti, draga moja – suho reče. – Nešto u spoznaji da nikad neću doseći mjerila tvojih uglednih predaka katkad me čini veoma razdražljivim.

– Harry, nisam imala pojma da tako razmišljaš.

– Najčešće ne razmišljam tako – uvjeravao ju je. – To se događa samo kad ukazuješ na moje nedostatke. Ali to u ovom trenutku nije važno. Vratimo se na ono o čemu smo razgovarali. Vjeruješ li mi kad ti kažem da Sheldrake ne zna odakle mi pjesma?

Dugi ga je trenutak proučavala, a zatim je umorno spustila trepavice na obraze. – Naravno da ti vjerujem, milorde. Ne sumnjam u tvoju riječ. Doista ne sumnjam. Samo što me veoma uznemiri razgovor o Richardu. Kad se pojavi ta tema, ne mogu uvijek jasno razmišljati.

– Posve sam svjestan toga, draga moja. – Privinuo ju je uza se i pritisnuo njezino lice na svoje rame. – Žao mi je, Augusta, ali moram biti otvoren. Bilo bi najbolje kad bi svojega brata mogla ostaviti u prošlosti, gdje mu je i mjesto, i ne opterećivati se onim što možda jest, a možda i nije radio prije dvije godine.

– Vjerujem da si mi već jednom ili dvaput održao tu lekciju – promrmljala je.

– Već postaje dosadna.

– U redu – nježno će Harry. – Ostaje činjenica da želim naći odgovore na pitanja što ih je otvorila ta pjesma. Sheldrake i ja možemo postići više ako

radimo zajedno nego da jedan od nas radi sam. U gradu treba mnogo toga obaviti. Riječ je o učinkovitosti, Augusta. Zato se ujutro vraćam u London.

– Vrlo dobro. Mogu razumjeti važnost učinkovitosti. – Podigla je glavu. – Vрати se u London ako moraš.

Preplavilo ga je olakšanje. Ipak će prihvatiti neizbježno. Harry se polako i s izrazom odobravanja nasmiješi. – To je pravi način na koji dobra žena odgovara svojem mužu. Ponosim se tobom, slatka moja.

– O, gluposti. Nisi mi dopustio da završim, Harry. Doista se možeš ujutro vratiti u London. Ali znaj, Meredith i ja idemo s tobom.

– Vraga idete. – Brzo je razmišljao. – Sezona je završila. Bit će vam dosadno.

– Besmislice. To će biti veoma poučno putovanje za tvoju kćer – mirno će Augusta. – Vodit ću je gradom i pokazati joj zanimljivosti. Poći ćemo u knjižare, vrtove Vauxhall i muzej. Bit će veoma zabavno.

– Augusta, ovo je službeno putovanje.

– Nema nikakvog logičnog razloga iz kojeg se ne bi moglo kombinirati s naobrazbom tvoje kćeri, Graystone. U interesu učinkovitosti, naravno.

– Prokletstvo, Augusta, u gradu neću imati vremena biti na raspolaganju tebi i Meredith.

Augusta se veoma odlučno nasmiješi. – To nećemo ni očekivati od tebe, milorde. Sigurna sam da smo Meredith i ja posve sposobne same se zabaviti.

– Vrta mi se u glavi pri pomisli na tebe slobodnu u Londonu s devetogodišnjim djetetom koje nikad nije odlazilo sa sela. Ne dolazi u obzir, i to je konačno. Sad bismo se trebali vratiti našim gostima.

Ne čekajući odgovor i osjećajući nelagodu zbog pomisli kako bi glasio, Harry je uhvatio Augustu za ruku i krenuo natrag prema kući.

Augusta ništa nije rekla dok ju je vodio prema svjetlima, glazbi i smijehu što su se prosipali kroz otvorene prozore. Zapravo, bila je neprirodno tiha. Očekivao je više protesta, suza i niz argumenata navedenih u emotivnom stilu northumberlandskih Ballingera. No dobio je samo sumnjivu šutnju.

Harry je govorio sebi da je Augusta napokon shvatila da doista misli ozbiljno. Tješio se mišlju da se ona miri sa spoznajom da on želi da se u njegovoj kući slušaju njegove zapovijedi. To je nesumnjivo šok za nju jer joj je u posljednjim tjednima previše udovoljavao.

Šteta što nije zadovoljna trenutnom situacijom, ali tako je najbolje. Harry je znao da će u Londonu biti veoma zauzet. Neće imati vremena pratiti Augustu i Meredith na njihovim obilascima, a nije mu se sviđala pomisao da bi ona mogla sama nekamo izlaziti. Osobito uvečer.

Augusta je najopasnija uvečer i noću, barem koliko je Harry dosad vidio. Njegov je um brzo dozvao u sjećanje obilje previše jasnih prizora: Augusta u ponoćnim posjetima knjižnicama gospode; Augusta odjevena u hlače dok pokušava provaliti u zaključani pisaoći stol koji nije njezin; Augusta pleše s

nitkovima kao što je Lovejoy; Augusta gubi na kartama; Augusta u zamračenoj kočiji, drhtava od strasti.

To je dovoljno da zabrine svakog inteligentnog, opreznog muža.

Harry je sam sebe umirivao kad je čizmom udario u nešto mekano na travi. Pogledao je dolje i vidio da je riječ o muškoj rukavici.

– Koji je ovo vrug? Vjerujem da će jedan od naših gostiju tražiti ovo, Augusta.

– Harry je podigao rukavicu, a tada je opazio sjaj čizme u grmlju. Svijetloplava satenska cipelica bila je tik do čizme. – S druge strane, možda točno zna gdje ju je ispustio.

– Što je, Harry? – Augusta se okrenula kako bi vidjela što radi, a zatim se tiho nasmijala kad je opazila čizmu i plavu cipelicu. Počela se smiješiti.

Peter Sheldrake je nešto progundao i izišao iz grmlja, još uvijek čvrsto držeći zagrljenu Claudiju, koja je porumenjela do korijena kose. Claudia je mahnito nastojala gurnuti rukav svoje plave haljine natrag na rame.

– Čini mi se da je to moja rukavica, Graystone. – Sheldrake ispruži ruku i skrušeno se nasmiješi.

– To sam i mislio. – Harry mu pruži rukavicu.

– Vi možete prvi saznati – mirno reče Sheldrake, promatrajući Claudijino posramljeno lice dok je navlačio rukavicu. – Gospođica Ballinger je upravo pristala postati mojom zaručnicom. Razgovarat ću s njezinim ocem prije nego ujutro krenemo za London.

Augusta ushićeno krikne i zagrlji svoju sestričnu. – O, Claudia, kako krasno.

– Hvala ti – jedva je izustila Claudia, još uvijek se mučeći sa svojim rukavom.

– Samo se nadam da će se tata složiti.

– Naravno da hoće. – Augusta korakne unatrag, zadovoljno se smiješeći. – Znam da će gospodin Sheldrake biti savršen za tebe. Cijelo sam vrijeme bila sigurna u to.

Harry je zurio u nju i odjednom se sjetio nečega što je rekla dok su plesali valcer. – Je li to drugi projekt što si ga spomenula, draga moja?

– Da, naravno. Znala sam da bi gospodin Sheldrake i Claudia bili savršen par. Samo pomisli kako je praktičan taj brak s gledišta moje sestrične.

– Praktičan? – Harry upitno uzdigne obrve.

– Svakako. – Augusta se malo previše slatko nasmiješila. – Claudia neće dobiti samo veoma privlačnog i galantnog muža, već i izvrsno uvježbanog batlera.

Usljedio je trenutak ukočene tišine, a zatim je Harry čuo kako Sheldrake uzdiše kad je shvatio. Harry odmahne glavom, iznova se čudeći daru zapažanja svoje žene.

– Čestitam ti, draga moja – suho reče. – Sheldrake je uspio prevariti mnoge pametne ljude s tom ulogom batlera.

Claudia širom otvori oči. – Scruggs. – Naglo se okrene prema svojem budućem mužu. – Ti si Scruggs iz Pompeje. Znala sam da te odnekud poznajem. Kako se usuđuješ tako me zavarati, Peter Shelldrake! Od svih podlih, skrivenih trikova. Trebao bi se sramiti, milorde.

Peter se lecnuo i dobacio Augusti kiseli pogled. – No, Claudia, draga moja, igrao sam ulogu Scruggsa samo zato da bih pomogao staroj prijateljici.

– Mogao si mi reći tko si. Zaboga, kad se sjetim koliko si puta kao Scruggs bio nepristojan prema meni. Mogla bih te zadaviti. – Claudia se ponosno uspravi. – Dopustite da vam kažem, gospodine, uopće nisam sigurna želim li ostati zaručena za gospodina koji se tako ponaša.

– Claudia, budi razumna. To je bila samo malena igra koju sam igrao.

– Dugujete mi veliku ispriku, gospodine Shelldrake – žestoko prasne Claudia.

– Očekujem da se spustite na koljena za tu ispriku. Na koljena, čujete li me?

Claudia podigne skute svoje haljine i potrči prema svjetlima veličanstvene kuće.

Peter se okrene Augusti, koja se gušila od smijeha. – Dakle, gospođo, nadam se da ste zadovoljni svojim večerašnjim činom. Čini se da ste okončali moje zaruke prije nego su uopće počele.

– Ni slučajno, gospodine Shelldrake. Morat ćete se samo malo više potruditi oko udvaranja mojoj sestričnici. Ona zaslužuje tu ispriku, usput rečeno. Ni ja nisam posebno zadovoljna vama, mogla bih dodati. Kad se sjetim koliko sam suosjećala s vama kad god ste se žalili na svoj reumatizam, veoma se naljutim.

Peter proguta kletvu. – Pa, uspjeli ste se osvetiti.

Harry je prekrižio ruke na prsima, a vidjelo se da ga njihova prepirka zabavlja.

– Smijem li pitati kad ste shvatili da sam ja Scruggs? – zareži Peter.

Augusta se slatko nasmiješila. – Pa, to je bilo one noći kad ste Graystonea i mene sat ili više vozili po Londonu prije nego ste nas vratili do kuće Lady Arbuthnott. Prepoznala sam vaš pravi glas kad ste Harryju pokušavali objasniti da vožnja možda nije najbolja ideja.

– Budući da ste sada u sretnom braku, gospođo, čini mi se da biste mi trebali zahvaliti što sam te noći igrao ulogu kočijaša – odbrusi Shelldrake. – Trebali biste osjećati zahvalnost, a ne želju za podlom osvetom.

– To je – reče Augusta – stvar mišljenja.

– Ma je li? Pa, dopustite mi da kažem...

– Dosta je. – Harry ih je brzo prekinuo jer je shvatio da mu se ne sviđa smjer u kojem je krenula prepirka. Posljednje što bi večeras želio je da se Augusta sjeti kako ju je nagovorio na brzo sklapanje braka zbog onoga što se te noći dogodilo u Sallynoj zamračenoj kočiji. Ima dovoljno problema bez da ona

izvuče i taj argument i iskoristi ga protiv njega. – Podsjećate me na dvoje malene djece, a gosti će se pitati kamo smo nestali.

Peter je mrko gundao ispod glasa. – Pretpostavljam da se moram pobrinuti za tu ispriku. Mislite li da je Claudia ozbiljno mislila ono o spuštanju na koljena?

– Da, mislim – reče Augusta.

Peter se odjednom nasmiješi. – Oduvijek sam znao da ima duha ispod tog čednog, anđeoskog lica.

– Prirodno – reče Augusta. – Claudia možda nije northumberlandski Ballinger, ali je ipak Ballinger.

Mnogo kasnije, kad su u velikoj kući napokon zavladao mrak i tišina, Harry se ispružio u naslonjaču u svojoj sobi i razmišljao o pravom razlogu iz kojeg nije želio Augustu u Londonu.

Bojao se.

Bojao se da će u Londonu opet naći prijatelje srodnih duša koji će pojačati njezinu sklonost lakomislenom ponašanju.

Bojao se da će, premda je sezona završila, ipak naći načina da se baci u vrtlog aktivnosti i užitaka što ih je tako voljela prije braka.

Bojao se da bi u gradu slučajno mogla sresti muškarca koji bi se činio mnogo prikladnijim parom za strastvenu ženu iz neustrašivog klana northumberlandskih Ballingera no što je čovjek za kojeg se udala.

Bojao se da bi u Londonu mogla upoznati muškarca kojemu bi doista mogla pokloniti svoje srce.

Ipak je znao da bi ona, čak i kad bi se to dogodilo, poštivala svoje bračne zavjete, bez obzira na sve. Ona je časna žena.

Harry je odjednom shvatio da ima sve što je od početka mislio da želi imati. Ima ženu koja će mu biti vjerna jer je to pitanje časti, čak i ako njezino srce bude pripadalo drugomu.

Da, posjeduje njezinu odanost i tijelo koje tako lijepo reagira na njega, ali to više nije dovoljno.

Više nije dovoljno.

Harry se zagledao van u noć dok je oprezno otvarao zaključana vrata duboko u sebi. Na trenutak je nakratko zavirio u tu gladnu, očajnu, zagušljivu tminu. Odmah je tresnuo vratima, ali ne prije nego je shvatio nešto s čime se dosad nije želio suočiti.

Prvi je put priznao da čezne za posjedovanjem Augustina divlje strastvenog srca northumberlandskih Ballingera, te da mu nije dovoljan samo njezin zavjet o vjernosti.

– Harry?

Okrenuo je glavu kad su se otvorila vrata između Augustine i njegove sobe. Augusta je ondje stajala, podatna, slatka i primamljiva u bijeloj spavaćici od muslina.

– Što je, Augusta?

– Žao mi je što sam se onako uzrujala kad si mi ranije večeras rekao da moraš poći u London. – Polako je ušla u sobu, a oko nje je lebdio bijeli muslin. – Razumijem da se bojiš da ćemo te Meredith i ja sputavati u gradu. Možda imaš pravo. Ako bismo bile stalan izvor brige za tebe, onda bismo smanjile tvoju učinkovitost. To ne bih željela. Znam da ti je veoma važno otkriti Pauka.

Polako se nasmiješio i ispružio ruku. – Ne tako važno kao jedna ili dvije druge stvari u mojem životu. Dođi ovamo, Augusta.

Stavila je svoju ruku u njegovu, a on ju je povukao na svoje krilo, privinuvši je uza se. Mirisala je toplo i ženstveno i veoma, veoma primamljivo. Osjetio je kako se njegova muževnost budi i pulsira uz njezino bedro.

Augusta se promeškollila uz njega. – Najbolje da zaboraviš na te stvari ako kaniš oputovati rano ujutro – reče i tiho se nasmije.

– Predomislio sam se.

– Sutra ne ideš u London?

– Ne. – Usnama joj je milovao rame, uživajući u slatkoj osjetljivosti tog mjesta. – Pustit ću Sheldrakea da pođe naprijed i započne istragu. Ti, ja i Meredith poći ćemo za njim prekосуtra. Vjerujem da će trebati barem jedan dan dok se vas dvije ne spakirate.

Augusta se malo odmaknula kako bi mogla proučiti njegovo lice. – Harry, ipak ćeš nas povesti sa sobom?

– Imala si pravo, slatka moja. Imaš pravo na Richardovu pjesmu te bi trebala biti u blizini dok Sheldrake i ja vršimo istragu. I iskreno rečeno, ne želim baš mnogo noći provesti sam. Navikao sam te imati uza se u krevetu.

– Znači, vodiš me sa sobom kako bih ti grijala krevet? – Njezine su oči blistale u polumraku.

– Između ostalog.

Radosno ga je zagrlila. – O, Harry, nećeš požaliti, vjeruj mi. Bit ću uzor savršenosti, paragon ženskog ponašanja. Cijelo ću vrijeme imati na umu pravila ponašanja. Dobro ću skrbiti za Meredith i paziti da ne bude nikakvih problema. Odlazit ćemo samo onamo gdje može nešto naučiti. Ja ću...

– Tiho, ljubavi. Nemoj davati nepromišljena obećanja. – Harry obujmi Augustin vrat i spusti usne na njezine, uspješno je ušutkavši.

Ona je tiho uzdahnula i priljubila se uz njega, a njezina se ruka zavukla u otvor njegova kućnog bgrtača.

Dlanom je krenuo duž njezine noge ispod ruba spavaćice, a kad je osjetio njezin drhtaj, dopustio je svojim prstima da krenu dalje, milujući, izazivajući, nježno istražujući. Nakon veoma kratkog vremena već je osjetio vrući med.

– Tako slatko – promrmljao je uz njezinu dojku. Osjetio je kako je ponovno zadrhtala kad ju je nježno testirao prstom. Stegnula se oko njega, uska i željna. Polako je izvukao prst iz njezine svilenkaste nutrine. Podigao je spavaćicu do Augustina struka.

Potom je raširio svoj kućni ogrtač i pojavila se njegova ukrućena muškost. Raširio je Augustine noge i namjestio je tako da je zajahala njegova bedra.

– Harry? Što to radiš? – Augusta je zaustavila dah. – O, nebesa. Harry. Ovdje?
– Tako je, draga. Uzmi me u sebe. O, Bože, da. – Uživao je u mekanjoj, ljepljivoj vrelini dok ju je spuštao na svoje čvrsto koplje. Rukama je obuhvatio njezinu stražnjicu, nježno je stiščući.

Augusta je zarila prste u njegova ramena kad je pronašla ritam. Zabacila je glavu, a kosa joj se spuštala niz leđa.

Tada je Harry osjetio prve neznatne drhtaje duboko u njoj i još se jednom našao usred slatke vatre što ju je sam zapalio. Pustio je da ga vrtlog odnese u plamen, uživajući u spoznaji da je barem u ovome jednako neobuzdan i slobodan kao i bilo koji northumberlandski Ballinger.

16.

Kad su se Augusta i Meredith četiri dana kasnije penjale stubama do kuće Lady Arbuthnott, na vratima Pompeje bila je njezina domaćica. Nije bilo ni traga Scruggsu.

– Gospodin Scruggs je indisponiran, gospodo – objasnila je domaćica kad je Augusta pitala za njega. – Ili su mi barem tako rekli. Vjerojatno ga neko vrijeme neće biti.

Augusta je prikrila osmijeh. Dobro je znala da između Harryjevih potreba za Peterovim vremenom i Claudijinog jasnog neodobravanja zaručnikove navike da se zabavlja preodijevanjem u batlera, siroti Peter zacijelo više nikad neće imati priliku glumiti tu ulogu.

Domaćica je zatvorila vrata iza Auguste i Meredith. – No kako je i inače bio prilično nepouzdan, ne vjerujem da će to ovdje nešto značiti. – Nesigurno je promatrala Meredith. – Želite li obje posjetiti Lady Arbuthnott? Ili ću mladu damu odvesti u kuhinju gdje bi mogla nešto pojesti?

Meredith je tjeskobno pogledala Augustu, bez riječi pitajući hoće li joj ipak biti uskraćen obećan posjet klubu.

– Meredith ostaje sa mnom – rekla je Augusta dok su se otvarala vrata salona.

– Kako želite, gospođo.

Augusta je uvela djevojčicu u salon. – Evo nas, Meredith. Dobro došla u moj klub.

U Pompeji je bilo prilično živahno, premda je sezona završila. Augusta je pozdravljala svoje prijateljice i zastajkivala kako bi s nekolicinom kratko razgovarala dok je hodala prema naslonjaču Lady Arbuthnott.

Rosalind Morrissey se prekinula usred rečenice i nasmiješila se Meredith. – Vidim da članice Pompeje postaju sve mlađe.

Meredith je porumenjela i pogledala Augustu.

– Nikad ne treba propustiti priliku za proširivanje naobrazbe inteligentne mlade dame – ustvrdi Augusta. – Dopusti da te upoznam sa svojom pastorkom. Ona je danas moja gošća.

Nakon kratkog čavrljanja, Augusta i Meredith nastavile su hodati.

Meredith je širom otvorila oči, upijajući svaku pojedinost kluba, od slika na zidovima do novina na stolovima. – Jesu li i tatini klubovi doista ovakvi?

– Veoma su slični, barem koliko smo mi uspjele utvrditi – šapne Augusta. – Osim što su puni gospode umjesto dama. Ulozi za našim stolovima nisu onako visoki kao u kockarnicama klubova u Ulici St. James, naravno, ali uz izuzetak tih nekoliko pojedinosti, mislim da smo uspjele stvoriti pravi ugođaj.

– Veoma mi se sviđaju slike – povjeri joj Meredith. – Osobito ona tamo.

Augusta je slijedila njezin pogled. – Ta slika prikazuje Hipatiju, slavnu znanstvenicu iz Aleksandrije. Pisala je knjige o matematici i astronomiji.

Meredith je upijala tu informaciju. – Možda ću i ja jednoga dana napisati knjigu.

– Možda hoćeš.

Augusta je u tom trenutku pogledala prema dnu prostorije i vidjela kako Sally okreće glavu u njezinom smjeru. Val obeshrabrenosti uništio je entuzijazam što ga je osjećala pri pomisli da će opet vidjeti svoju staru prijateljicu.

Nije se moglo zanijekati da se Sallyno zdravlje uvelike pogoršalo tijekom posljednjih mjesec dana. Veliku je pozornost posvetila svojem odijevanju, kao i obično. Ali elegantna haljina nije mogla prikriti bljedilo i prozirnost kože, dojam ekstremne krhkosti i stoičko prihvaćanje beskonačnih bolova u njezinim očima. Augusta to gotovo nije mogla podnijeti. Poželjela je plakati, ali je znala da bi time samo uzrujala Sally.

Stoga je požurila naprijed i sagnula se kako bi nježno zagrlila svoju prijateljicu. – O, Sally, tako mi je drago da te opet vidim. Bila sam silno zabrinuta za tebe.

– Još uvijek sam ovdje, kao što vidiš – Sally reče iznenađujuće čvrstim glasom. – I veoma zauzeta pomaganjem onom tiraninu za kojeg si se udala. Graystone je oduvijek nemilice dijelio zadatke.

– Pomažeš Graystoneu? Ne valjda i ti? – Augusta je zastenjala kad je shvatila implikacije. – Trebala sam pogoditi. Bila si dio njegove... – Prekinula se kad se sjetila da je Meredith nazočna.

– Naravno, draga moja. Znala si da imam prilično uzbudljivu prošlost, zar ne?
– Sally se nasmijala slabašno, ali od srca. – Sad me upoznaj s ovom mladom damom. Graystoneova kći, ako se ne varam?

– Tako je. – Augusta ih je predstavila jednu drugoj, a Meredith se naklonila.

– Sličnost je očita – primijeti Sally. – Iste inteligentne oči. Jednaki spori smiješak. Kako ljupko. Samo pođi, Meredith. Možeš se poslužiti kolačima.

– Hvala vam, Lady Arbuthnott.

Sally je gledala kako Meredith odlazi prema stolu na kojem se nalazila zakuska. Potom se polako okrenula prema Augusti.

– Veoma dražesno dijete.

– Jednako sklono znanosti kao i njezin otac. Rekla mi je da će možda napisati knjigu. – Augusta se smjestila na obližnju stolicu.

– Vjerojatno hoće. Poznavajući Graystonea, pretpostavljam da uči po veoma opsežnom *kurikulumu*. Čovjek zadrhti pri pomisli na to.

Augusta se nasmijala. – Nemaj straha, Sally. Pobrinula sam se da se u Meredithin *kurikulum* uključe određeni frivolni nastavni predmeti. Započela sam intenzivan program slikanja vodenim bojama i čitanja romana. Povrh toga, osigurala sam pomoć njezine guvernante u izlaganju povijesnom gledištu što ga nikad neće dobiti iz očevih knjiga.

Sally se nasmijala. – O, moja neobuzdana Augusta. Znala sam da ćeš biti dobra za Graystonea. Zacijelo je to i on podsvjesno znao, inače nikad ne bi tvoje ime stavio na vrh popisa.

– Na vrh popisa, kažeš? Uvijek sam pretpostavljala da sam bila na dnu. Kao neka vrsta primisli. – Augusta se poslužila čajem, a iznova je napunila i Sallynu šalicu. Dok je spuštala čajnik, opazila je malenu bočicu tonika na stoliću kraj Sallyna naslonjača.

Kad je Augusta otišla iz grada, Sally je imala naviku poslati po svoj tonik kad joj je bio potreban. Sad je očito cijelo vrijeme držala bočicu uza se.

– Ti nikad nisi bila primisao. Upravo suprotno. Graystone te nikako nije uspijevaio izbaciti iz glave nakon što te upoznao.

– Pomalo nalik osipu ili svrbežu?

Sally se opet nasmijala. – Podcjenjuješ se, draga moja. Usput rečeno, moram se požaliti na tebe. Stajala si me izvrsnog batlera.

– Nemoj mene kriviti. Moja je sestrična sirotog Scruggsa natjerala da napusti to radno mjesto.

Sally se nasmiješila. – To sam shvatila. Jučer ujutro vidjela sam objavu zaruka u Postu. Vjerujem da će to biti uspješan brak.

– Stric Thomas je zadovoljan.

– Da. Sheldrake je pomalo neobuzdan, ali uvijek sam vjerovala da želi biti reformiran. Jurio je Londonom otkako se vratio s kontinenta, tražeći neku misiju. Sklapanje braka i vođenje brige o očevim imanjima pružit će mu usmjerenje što ga je tražio.

– Ja sam stvorila isto mišljenje – složila se Augusta.

– Ti imaš izvrstan dar zapažanja, draga moja Augusta. – Sally posegne za tonikom. Otvorila je bočicu i stavila dvije kapi lijeka u svoj čaj. Opazila je da je Augusta žalosno promatra, te se nasmiješila. – Oprosti mi, Augusta. Kao što si nesumnjivo pogodila, ovih mi je dana malo teže.

Augusta ispruži ruku i dotakne Sallynu. – Sally, mogu li ja štogod učiniti? Bilo što?

– Ne, draga. S tim se moram sama suočiti. – Sallyn pogled zamišljeno odluta prema bočici tonika.

– Sally?

– Smiri se, draga moja. Ne kanim učiniti ništa drastično, još ne. Trenutno sam previše zauzeta traženjem informacija o klubu Sablja, za Graystonea. Sam Bog zna da sam uvijek obožavala takvu vrstu posla. Uspostavila sam kontakt sa starim vezama s kojima se nisam čula gotovo dvije godine. Neobično koliko je njih još uvijek na raspolaganju i traži posao.

Augusta se polako opustila na stolici. Pogledala je Meredith koja je zastala kraj pisaćeg stola i gledala nešto što joj je Cassandra Padbury pokazivala. Zacijelo Cassandrin najnoviji pokušaj pisanja pjesme, pomisli Augusta.

– Moj je muž čvrsto odlučio pronaći informacije koje traži – Augusta reče Sally.

– Da. Graystone je oduvijek bio veoma odlučan čovjek. A silno želi tog Pauka. Veza sa starim klubom Sablja vrlo je zanimljiva. Kad čovjek dobro razmisli, to ima veoma mnogo smisla.

– Što znaš o tom klubu?

Sally otmjeno slegne ramenima. – Ne baš mnogo. Nije dugo postojao. Privlačio je mlade časnike koji su se smatrali vrlo smionima i neustrašivima, te im je trebao klub koji je ugađao njihovoj slici o sebi. Ali mjesto je izgorjelo u požaru niti godinu dana nakon osnutka i tu je bio kraj priče. Još uvijek nisam otkrila niti jednog člana kluba, ali vjerujem da sam ušla u trag jednom od nekadašnjih zaposlenika. Možda će se on sjećati nekih imena.

Augusta je bila fascinirana usprkos strepnji pred onim što bi se na koncu moglo otkriti tijekom ove istrage. – Kako uzbudljivo. Jesi li razgovarala s tom osobom?

– Još nisam. Ali očekujem da ću to uskoro učiniti. U tijeku su dogovori. – Sallyn pronicavi pogled dugi je trenutak počivao na Augusti. – Ti si osobno zainteresirana za taj Graystoneov projekt, nije li tako?

– Zainteresirana sam za ishod, tako je. Znam da je to važno za njega – neodređeno će Augusta.

– Shvaćam. – Sally je trenutak šutjela, a tada se činilo da je donijela odluku. – Augusta, draga moja, svjesna si činjenice da je knjiga kladjenja u Pompeji uvijek otvorena na aktualnu stranicu?

– Jesam. Što s tim?

– Ako je ikad nađeš zatvorenu, željela bih da je odneseš Graystoneu. Pobrini se da se otvori.

Augusta je zurila u nju. – Sally, o čemu to govoriš?

– Znam da ti sve to zvuči zagonetno i melodramatično, draga moja, ali zapravo nije tako. To je samo mjera predostrožnosti. Samo mi obećaj da ćeš se pobrinuti da knjiga dospije u Graystoneove ruke u slučaju da se dogodi nešto neočekivano.

– Obećavam. Ali Sally, hoćeš li mi reći o čemu je riječ?

– Još ne, draga moja. Još ne. Graystone zna da ja uvijek volim provjeriti svoje informacije prije nego ih prosljedim njemu. Harry zna biti veoma opak ako dobije neprovjerene informacije. Tvoj muž ima nizak prag tolerancije za greške. – Sally se nasmiješila nekim svojim privatnim uspomenu. – Samo pitaj našeg starog prijatelja Scruggsa. Nikad neću zaboraviti vrijeme kad se uvalio u nevolje sa ženom jednog francuskog časnika i... ah, ali to je stara priča.

– Shvaćam. – Augusta je u tišini pijuckala čaj, ponovno svjesna poznatog osjećaja da se nalazi vani i gleda u toplu sobu. Znala je da za nju nema mjesta u intimnom krugu prijateljstva koje povezuje Harryja, Sally i Petera.

Dobro je poznavala taj osjećaj. Sjetan osjećaj čežnje što ju je često obuzimao nakon bratove smrti. Pretpostavila je da bi se već trebala naviknuti na to.

Katkad je tijekom proteklih nekoliko tjedana braka mislila da su osjećaji nepripadanja pravoj obitelji napokon počeli nestajati. Činilo se da ju je Meredith počela prihvaćati, a Harryjeva je strast u Augusti pobudila osjećaj da je željena, barem fizički.

No ona je znala da želi mnogo više od onoga što ima. Želi biti važan dio Harryjeva života onako kako su Sally i Peter dio njegova života. Želi biti muževljeva intimna prijateljica, a ne samo njegova žena.

– Vas troje ste na neki način bili poput obitelji, zar ne? – malo kasnije tiho upita Augusta.

Sally iznenađeno otvori oči. – Nisam o tome ranije razmišljala, ali možda jesmo. Svi smo bili veoma različiti, Graystone, Peter i ja, ali bili smo prisiljeni dijeliti neke prilično opasne pustolovine. Trebali smo jedan drugoga. Često smo živote povjerali jedan drugome. Takve stvari povezuju ljude, nije li tako?

– Da, pretpostavljam da jest.

Harry je sjedio za stolom u knjižnici kad je napokon u predvorju čuo komešanje koje je najavilo povratak njegove žene i kćeri. Već je i vrijeme, mrzovoljno je pomislio.

Augusta je u gradu tek dva dana i već juri naokolo, a Meredith svuda ide s njom. Kad je prije sat vremena stigao kući, činilo se da nitko točno ne zna kamo su njih dvije otišle. Butler Craddock imao je neodređen dojam da je Augusta povela Meredith u Britanski muzej.

No Harry nije bio baš siguran u to. Tko zna koju bi vrstu zabave Augusta smatrala prikladnom za devetogodišnje dijete. Harry zapravo uopće nije vjerovao da su njegova žena i kći dan provele u muzeju.

Ustao je i pošao prema vratima. Meredith je na glavi još uvijek imala novi ružičasti šeširić i prva ga je ugledala. Potrčala je prema njemu preko predvorja, a vrpce šeširića vijorile su za njom. U očima joj je blistalo rijetko viđeno uzbuđenje.

– Tata, tata, nikad nećeš pogoditi gdje smo bile. – Harry oštro pogleda Augustu koja je skidala šešir zavodljiva oboda, ukrašen golemim crvenim i zlatnim cvjetovima. Nedužno se nasmiješila. Opet je pogledao Meredith. – Ako nikad neću pogoditi, onda mi moraš reći.

– U džentlmenском klubu, tata.

– Što?

– Augusta mi je objasnila da je isti kao tvoj, tata. Samo što je namijenjen damama. Bilo je tako zanimljivo. Svi su bili veoma ljubazni i pričali mi o mnogim stvarima. Neke dame ondje pišu knjige. Jedna je pisala priču o Amazonkama. Nije li to fascinantno?

– Veoma. – Harry je mrko pogledao svoju ženu, ali je ona to ignorirala.

Meredith nije opazila međuigru, te je nastavila pričati o poslijepodnevnim događajima. – Na zidovima su slike slavniх dama iz klasičnih vremena. Čak i Kleopatra. Augusta kaže da su one izvrsni uzori za mene. I upoznala sam Lady Arbuthnott, a ona je rekla da mogu pojesti kolača koliko god želim.

– Čini se da si doživjela pravu pustolovinu, Meredith. Zacijelo si iscrpljena.

– O, ne, tata. Nisam uopće umorna.

– Bez obzira na to, gospođa Biggsley će te sad odvesti gore, u sobu. Želio bih razgovarati s tvojom majkom.

– Da, tata.

Poslušna kao i uvijek, ali još uvijek puna entuzijazma, Meredith je pošla za strpljivom domaćicom.

Harry se namrštiо na Augustu. – Molim te, dođi u knjižnicu. Želim razgovarati s tobom.

– Da, milorde. Zar nešto nije u redu?

– O tome ćemo razgovarati u četiri oka, gospođo.

– O, zaboga. Opet se ljutiš na mene, zar ne? – Augusta je poslušno prošla kraj njega i sjela ispred pisaćeg stola. Harry se smjestio na svoje mjesto. Prekrižio je ruke na poliranoj drvenoj površini stola i dugi trenutak ništa nije rekao. Namjerno je dopustio da Augusta osjeti veliku težinu njegova nezadovoljstva.

– Doista, milorde, ne sviđa mi se kada tako ljutito zuriš u mene. To u meni izaziva veliku nelagodu. Zašto jednostavno ne kažeš što imaš na umu? – Augusta počne skidati rukavice.

– Ono što imam na umu, gospođo, jest činjenica da nisi smjela dijete odvesti u Pompeju.

Odmah se pripremila na bitku. – Zasigurno ne možeš imati ništa protiv našeg posjeta Lady Arbuthnott.

– Nije u tome problem, a ja vjerujem da ti to znaš. Nemam baš ništa protiv toga da Meredith upozna Sally. Ali protivim se, žestoko, izlaganju moje kćeri atmosferi u tom prokletom klubu. Oboje znamo da se ondje obično okupljaju žene određenoga kova.

– Određenoga kova? – U Augustinim je očima zasjao gnjev. – Što time misliš, milorde? Sve nas prikazuješ kao profesionalne kurtizane. Misliš li da ću tolerirati takvu uvredu?

Harry je osjetio kako počinje gubiti kontrolu nad sobom. – Nisam želio reći da su članice kluba kurtizane. Riječima određenoga kova samo sam mislio da vrsta žena koja onamo zalazi često ignorira mnoga pravila ponašanja. Ponose se time da su ekscentrične. Iz vlastitog iskustva znam da su članice kluba sklone pomalo nepromišljenim i drskim postupcima. To nisu žene koje bi mogle biti dobar uzor mojoj kćeri.

– Podsjećam te, milorde, da si oženio jednu od članica Pompeje.

– Upravo tako. Činjenica koja mi omogućuje prosudbu osobnosti žena koje postaju članice, nije li tako? Moramo raščistiti to pitanje, Augusta. Kad sam ti dopustio da pođeš sa mnom u London, rekao sam ti da neću imati vremena posvetiti se tebi ili nadzirati tvoje izlaske. Dala si mi riječ da ćeš postupati razumno dok vodiš Meredith po gradu.

– Postupam razumno. Nije bila ni u kakvoj opasnosti.

– Nisam mislio na fizičku opasnost.

Augusta ga je ljutito promatrala. – Govorimo li možda o moralnoj opasnosti, milorde? Članice kluba doživljavaš kao loše uzore za moral svoje kćeri? Ako je tako, doista se nisi trebao tako silno truditi da bi oženio jednu od utemeljiteljica pompeje. Taj 'prokleti klub', kako ga ti zoveš, od početka je bio moja ideja.

– Prokletstvo, Augusta, namjerno pogrešno tumačiš moje riječi. – Harry je bio bijesan na sebe jer je dopustio da se ono što je trebalo biti jednostavna

lekcija o doličnom ženskom ponašanju pretvori u pravu svađu. Svojski se potrudio da obuzda svoj temperament i zadrži samokontrolu. – Ne zabrinjava me moral članica kluba.

– Drago mi je da to čujem.

– Riječ je o određenoj lakomislenosti koje se bojim.

– Koliko članica kluba poznaješ, milorde? Ili možda poopćavaš stvar na temelju onoga što si saznao o meni?

Harry stisne oči. – Nemoj me smatrati budalom, draga moja. Dobro su mi poznata imena na popisu članica Pompeje.

To ju je iznenadilo. – Jesu?

– Naravno. Pomno sam proučio taj popis nakon što sam shvatio da ću najvjerojatnije tebe oženiti – prizna Harry.

– Ovo je nevjerojatno. – Augusta je skočila na noge i počela ljutito hodati amo–tamo prostorijom. – Proveo si istragu o Pompeji? Samo čekaj da obavijestim Sally o tome. Bit će bijesna na tebe.

– Što misliš, tko mi je dao popis članica? – suho upita Harry. – Između onoga što sam znao o obiteljima dama na popisu i onoga što su mi Sally i Sheldrake mogli reći, zaključio sam da nisi ni u kakvoj moralnoj opasnosti. To ne znači da ja odobravam to mjesto, ili to da onamo vodiš Meredith.

– Shvaćam.

– Naredio bih ti da prestaneš biti član da Sally nije tako bolesna i ostalo joj je još veoma malo vremena. Itekako sam svjestan činjenice da joj i klub i tvoji posjeti pričinjavaju zadovoljstvo. Stoga ti neću uskratiti dopuštenje da odlaziš u Pompeju.

– Kako veoma ljubazno od tebe, milorde.

– Ali odsad nadalje nećeš voditi Meredith sa sobom. Je li to jasno?

– Posve jasno – Augusta reče kroza stisnute zube.

– Isto tako, ubuduće ćeš mi ostavljati detaljno razrađen raspored svih aktivnosti što si ih planirala za određeni dan. Nije mi se svidjelo kad sam danas poslijepodne došao kući i saznao samo da si vani, bez ikakvih podataka o tome kamo si otišla.

– Raspored. Da, milorde. Svakako ćeš dobiti raspored. Ima li još nešto, Graystone? – Augusta je ljutito koračala prostorijom. Njezin je bijes bio opipljiv.

Harry je uzdahnuo i naslonio se u svojoj stolici. Prstima je lupkao po stolu i zamišljeno promatrao Augustu. Požalio je da je uopće započeo ovaj sukob. S druge strane, čovjek mora zauzeti čvrst stav kad ima posla s ovakvom ženom. – Ne, mislim da je to sve, gospođo.

Naglo se zaustavila i okrenula prema njemu. – Ako si završio, milorde, želim te zamoliti za jednu uslugu.

Budući da se mentalno pripremio na još gnjeva i novu strastvenu obranu Pompeje, Harry je nekoliko sekunda ostao bez riječi. Kad je napokon našao svoj glas, brzo je reagirao, silno želeći naći način na koji bi mogao biti velikodušan nakon što je opet bio strogi muž.

– Da, draga moja? – U svoj je glas unio toplo ohrabrenje. Pakao, govorio je sebi, odjednom se osjećajući velikodušnim, što je još jedan nov šešir ili haljina ako time mogu vratiti njezino dobro raspoloženje?

Augusta se vratila do stola i objema se rukama oslonila na njegov rub. Nagnuvši se naprijed, fiksirala ga je napetim pogledom. – Harry, hoćeš li mi dopustiti da ti pomažem u tvojim istragama?

Zaprepašteno je zurio u nju. – Dobri Bože, ne.

– Molim te, Harry. Svjesna sam da ne znam mnogo o takvim stvarima, ali vjerujem da bih mogla brzo naučiti. Jasno mi je da ne bih bila od velike koristi tebi ili Peteru, ali mogla bih pomagati Sally, zar ne?

– Posve si u pravu, Augusta – hladno će on. – Ništa ne znaš o tim stvarima. – I tako mi Boga, nikad nećeš ni saznati, pomislio je. Štitit ću te od takvih spoznaja, makar mi to bilo posljednje što ću učiniti.

– Ali, Harry...

– Cijenim tvoju ponudu, draga moja, ali uvjeravam te, više bi nam smetala nego pomagala.

– Ali, milorde, postoje elementi u tvojoj istrazi koji se tiču mene jednako kao i tebe i tvojih prijatelja. Želim biti dio vaše ekipe. Imam pravo sudjelovati. Želim pomoći.

– Ne, Augusta, i to je doista moja zadnja. – Harry uzme svoje pero i povuče dnevnik prema sebi. – Sad ti moram zaželjeti ugodan dan. Ovog poslijepodneva imam mnogo posla, a veći dio večeri provest ću vani. Večerati ću u klubu sa Sheldrakeom.

Augusta se polako uspravila, a u očima su joj blistale neprolivene suze. – Da, milorde. – Okrenula se i pošla prema vratima.

Harry se jedva obuzdao da ne pođe za njom, zagrli je i popusti. Prisilio se da ostane ondje gdje je bio. Mora ostati čvrst. – Usput rečeno, Augusta.

– Da, milorde?

– Nemoj zaboraviti dati mi raspored za svoje sutrašnje planove.

– Uspijem li se sjetiti nečega što je dovoljno dosadno, nečega čemu nećeš moći naći prigovora, svakako ću to unijeti u raspored.

Harry se trgnuo kad je tresnula vratima za sobom.

Dugo je sjedio u tišini i promatrao vrtove kroz prozor. Nikako joj ne može reći pravi razlog iz kojeg joj ne može dati čak ni simboličnu ulogu u istrazi.

Dovoljno je loše što se ljuti jer ju je isključio. No lakše se mogao nositi s njezinom ljutnjom nego s bolom za koji je znao da bi se pojavio kad bi sudjelovala u istrazi i previše saznala.

Nakon što je dešifrirao pjesmu Richarda Ballingera, Harry je znao da su glasine koje su kružile u vrijeme mladićeve smrti utemeljene na činjenicama. Posljednji muškarac u lozi northumberlandskih Ballingera najvjerojatnije je bio izdajnik.

«^»

Kasnije te večeri Harry i Peter su izišli iz unajmljene kočije u samom srcu jedne od najbjeđnijih londonskih četvrti. Prije sat vremena padala je kiša, te su kamene ploče po kojima su gazili postale skliske. S masnih se površina odražavala svjetlost.

– Znaš li, Sheldrake, pomalo me zabrinjava činjenica da se tako dobro snalaziš u ovom dijelu grada. – Harry je opazio par okruglih crvenih očiju kako svjetlucaju u sjenkama, te je svojim štapom mirno potjerao štakora, velikog poput mačke. Stvorenje je nestalo u golemoj hrpi smeća na ulazu u usku uličicu.

Peter se tiho nasmijao. – U starim danima tvoju senzibilnost nisu opterećivala pitanja o tome kako i gdje dolazim do informacija.

– Sad kad postaneš oženjen čovjek, morat ćeš naučiti izbjegavati traženje zabave na ovakvim mjestima. Ne vjerujem da bi Claudia Ballinger odobravalala takve izlaske.

– Istina. No kad se oženim gospođicom Ballinger, pretpostavljam da ću se uvečer baviti daleko zanimljivijim stvarima no što je švrljanje ovakvim dijelovima grada. – Peter je, zastao kako bi se orijentirao. – Evo uličice što je tražimo. Čovjek s kojim želimo razgovarati dogovorio je sastanak u krčmi na kraju ove prljave uličice.

– Imaš povjerenja u svoje informacije?

Peter slegne ramenima. – Ne, ali i to je nekakav početak. Rečeno mi je da je taj Bleeker bio svjedok požara one noći kad je klub Sablja izgorio. Nema sumnje da ćemo uskoro saznati je li ta tvrdnja istinita.

Svjetla prljave krčme širila su opaki žuti sjaj kroz malene prozore. Harry i Peter ušli su unutra, a unutrašnjost je bila zadimljena i pregrijana od vatre što je plamsala na ognjištu. Vladao je neki mračan ugođaj. Nekolicina gostiju sjedila je za dugim drvenim stolovima. Nekoliko ih je podiglo glavu kad su se vrata otvorila.

Svaki je par očiju odmah opazio otrcan ogrtač i iznošene čizme što su ih Harry i Peter stavili za tu priliku. Harry je gotovo mogao čuti kolektivni uzdah žaljenja kad su potencijalni grabežljivci zaključili da se novi plijen ne doima obećavajuće.

– Eno našeg čovjeka – reče Peter i povede Harryja prema stražnjem dijelu krčme. – Blizu stražnjeg izlaza. Rečeno mi je da će oko vrata nositi crveni šal.

Bleeker je izgledao poput čovjeka koji je za života ispraznio previše boca džina. Imao je sitne, nemirne oči koje su neprestano zvjerali naokolo, nikad se ne zadržavajući na jednom predmetu duže od nekoliko sekunda.

Osim crvenog šala, Bleeker je imao i prljavu kapu što ju je povukao nisko na oznojeno čelo. Na njemu se najviše isticao nos prekriven ispucanim kapilarama. Kad je otvorio usta i zarezao kratak pozdrav, Harry je vidio goleme rupe između čovjekovih požitjelih, pokvarenih zuba.

– Vi ste oni koji 'oće znat o vatri u starom klubu Sablja?

– Tako je – reče Harry i sjedne na drvenu klupu nasuprot Bleekeru. Bio je svjestan činjenice da je Peter ostao stajati, a njegov je pogled varljivom ležernošću prelazio zagušljivom prostorijom. – Što nam možete reći o toj noći?

– To treba platiti – upozori ga Bleeker i naceri se.

– Spreman sam platiti. Pod pretpostavkom da informacije nešto vrijede.

– Pošteno. – Bleeker se zavjereničkim pokretom nagne naprijed. – Vidio sam čovu koji je podmetnuo vatru, jesam. Bio sam u prolazu na drugoj strani ulice i čekao da naiđe neka bena. Gledao sam svoja posla, znate. Tada sam čuo tu iznenadnu buku. Podigao sam glavu i vidio plamen u svim prozorima kluba.

– Nastavite – mirno će Harry.

– Kako mogu znat da ćete dat lovu? – pobuni se Bleeker.

Harry stavi nekoliko novčića na stol. – Dobit ćete ostatak ako mi se informacije budu činile dovoljno zanimljivima.

– Prokleti pakao, vi ste opak, je li? – Bleeker se nagne naprijed, a njegov otrovan dah zapahne Harryja. – Onda dobro, evo ostatka. Dva su tipa istrčala kroz vrata Sablje te noći. Prvi se držao za trbuh i krvario poput svinje. Uspio je prijeći ulicu, a pao je na ulazu u prolaz gdje sam ja stajao.

– Prikladno – promrmlja Harry.

Bleeker je ignorirao primjedbu. Sve se više zagrijavao za svoju priču. – Ostao sam u sjeni, a zatim je istrčao taj drugi tip. Pretražio je ulicu dok nije našao sirotana koji je krvario. Prišao mu je i promatrao ga. Vidio sam da ima nož u ruci.

– Fascinantno. Molim vas, nastavite.

– Onda mu onaj koji umire kaže: Ubio si me, Ballinger. Ubio si me. Zašto si to učinio? Nikad ni živoj duši ne bih rekao tko si ti zapravo. Nikad ne bih rekao ništa o tome da si ti Pauk. – Bleeker se zadovoljno nagne unatrag. – Zatim je siroti tip umro, a drugi je zbrisao. I ja sam žurno otišao odande, to sigurno.

Harry je trenutak šutio nakon što je Bleeker stigao do kraja svoje priče i s iščekivanjem sjedio. Tada Harry polako ustane. – Pođimo, prijatelju – promrmljao je Peteru. – Večeras smo uzalud potratili vrijeme.

Bleeker se uspaničeno namrštio. – Hej, čujte, što je s mojim novcem? Obećali ste da ćete platiti ako vam kažem što se te noći dogodilo.

Harry slegne ramenima i baci još nekoliko novčića na stol. – To će biti dovoljno. Samo toliko vrijede vaše laži. Ostatak neka vam plati onaj koji vam je rekao da mi ispričate tu bajku.

– Laži? Kakve laži? – bijesno će Bleeker. – Ispričao sam vam prokletu istinu.

Harry ga je ignorirao, svjestan da je komešanje u stražnjem dijelu prostorije pobudilo zanimanje među gostima krčme.

– Stražnji izlaz, mislim – Harry reče Peteru. – Odjednom mi se prednja vrata čine veoma dalekima.

– Izvrsna ideja. Uvijek sam zdušno vjerovao u prednosti strateškog povlačenja. – Peter se kratko naceri i brzo otvori stražnja vrata. – Poslije vas, gospodine. – Uljudno je propustio Harryja ispred sebe.

Harry je koraknuo u uličicu. Peter je bio tik iza njega, tresnuvši vratima pred bijesnim Bleekerovim povicima i uznemirenom hordom gostiju krčme.

– Prokletstvo – reče Harry kad je vidio muškarca s nožem koji se pojavio iz sjenki.

Mjesečina je zablistala na oštrici kad se čovjek bacio prema Harryjevu vratu.

17.

Harry naglim pokretom zamahne svojim štapom od ebanovine. Štap je silovito udario ispruženu ruku napadača, tako da je nož odletio u tminu.

Uvježbanim pokretom jedne ruke Harry okrene držak štapa za četvrtinu kruga. Skrivena oštrica iskoči iz štapa i nađe se na napadačevu vratu.

– Prokleti pakao. – Čovjek odskoči unatrag i spotakne se na hrpu smeća. Poskliznuo se na masnim kamenim pločama i pao na tlo. Divlje je mahao rukama i počeo izvikivati psovke.

– Bit će bolje da pođemo – vedro će Peter, tek usput pogledavši Harryjevu žrtvu. – Pretpostavljam da će se svakog trenutka na vratima pojaviti naši prijatelji.

– Nisam imao namjeru odugovlačiti s našim odlaskom. – Harry kratkim pokretom okrene držak štapa za četvrtinu kruga unatrag, a oštrica je nestala jednako bešumno kako se i pojavila.

Peter je krenuo prema izlazu iz uličice. Harry ga je brzo slijedio. Trkom su stigli do prolaza gdje je Peter bez oklijevanja skrenuo desno.

– Palo mi je na pamet – rekao je Peter dok su trčali prolazom – da sam se već nekoliko puta s tobom našao u ovakvoj situaciji, Graystone. Počinjem misliti da se to događa jer ti nikad ne ostavljaš pristojnu napojnicu.

– Sasvim moguće.

– Škrtac, eto što si ti, Graystone.

– S druge strane – rekao je Harry dok je trčao ulicom uz svojeg prijatelja – ja sam opazio da se u ovakvim situacijama nađem jedino kad si mi ti vodič. Čovjek se doista počine pitati ne postoji li neka logična veza.

– Besmislice. To je samo tvoja mašta.

Zahvaljujući Peterovu intimnom poznavanju bijednih dijelova grada i općenitoj nevoljkosti žitelja toga područja da se miješaju u nešto što podsjeća na nevolje, oba su se čovjeka uskoro našla u relativnoj sigurnosti prometne ulice.

Harry je podigao svoj štap i zaustavio kočiju iz koje se upravo iskrcala skupina pijanih mladih kicoša. Očito su prijašnji putnici naumili iskusiti tamniju stranu londonskog noćnog života.

Harry je, što se njega tiče, vidio više nego dovoljno. Popeo se u kočiju i sjeo na sjedalo nasuprot Peteru.

Usljedila je zamišljena tišina. Harry je kroz prozor lijeno promatrao mračne ulice dok je kočija vozila prema boljem dijelu grada. Peter ga je gledao iz sjenki, nekoliko minuta ništa ne govoreći. Tada je progovorio.

– Zanimljiva priča, zar ne? – na koncu upita Peter.

– Da.

– Što misliš o tome?

Harry je u mislima ponovio Bleekerovu priču, tražeći mogućnosti. – Još nisam siguran.

– Vrijeme odgovara – polako će Peter. – Ballinger je ubijen druge noći nakon požara u klubu Sablja. Mogao je podmetnuti požar kako bi prikrio vlastiti trag i ubiti tog svjedoka. A zatim ga je iduće noći ubio drumski razbojnik.

– Da.

– Koliko je nama poznato, Pauk je prestao biti aktivan malo prije Napoleonove abdikacije u travnju 1814. To bi se također poklapalo s vremenom Ballingerove smrti. On je ubijen krajem ožujka te godine. Ništa nije ukazivalo na to da je Pauk opet radio u kratkom razdoblju između Napoleonova bijega s Elbe i konačnog poraza kod Waterlooa.

– Pauk je bio previše lukav da bi drugi put uložio na Napoleona. Pokušaj ponovnog preuzimanja prijestolja u Francuskoj godine 1815. od početka je bio osuđen na propast, a to su znali svi osim Napoleona. Poraz je bio neminovan, a Pauk je to zasigurno shvatio. Držao se podalje od svega toga.

Peter se kiselo osmjehne. – Možda imaš pravo. Oduvijek si znao pogoditi kakve su namjere toga gada. Ali konačni je rezultat isti. Pauk je u proljeće 1814. nestao s poprišta događaja. Možda više nikad nismo za njega čuli jer je pao žrtvom drumskog razbojnika. Richard Ballinger je mogao biti Pauk.

– Hmm.

– Čak i briljantni špijuni mogu se katkad naći na pogrešnoj cesti u pogrešno vrijeme. Nisu ništa više imuni na drumske razbojnice nego bilo tko drugi, pretpostavljam – reče Peter.

– Hmm.

Peter zastenje. – Mrzim kad te obuzme takvo raspoloženje, Graystone. U takvim trenucima uopće nisi zabavan sugovornik.

Harry napokon okrene glavu i pogleda prijatelja u oči. – Siguran sam da ne moram naglašavati kako ne želim da ta tvoja nagađanja dospiju do Augustinih ušiju, Sheldrake.

Peter se kratko naceri. – Valjda imam malo zdravog razuma, Graystone. Doista imam namjeru doživjeti svoju prvu bračnu noć. Ne pada mi na pamet uzrujati Augustu i time na sebe navući tvoj gnjev. – Njegov smiješak nestane.

– U svakom slučaju, Augustu smatram dobrom prijateljicom, kao i pripadnicom obitelji moje buduće žene. Jednako kao ni ti, ne bih želio da pati zbog nečasnih postupaka svojega brata.

– Upravo tako.

Pola sata kasnije, nakon što je kočija prošla zakrčenim ulicama otmjenijeg dijela grada, Harry se iskrcao pred vratima svoje kuće. Zaželio je Peteru laku noć i popeo se stubama.

Craddock je otvorio vrata, prikrivajući zijevanje, i obavijestio gospodara da su svi otišli na spavanje, uključujući Lady Graystone.

Harry kimne i pode u knjižnicu. Natočio si je malo konjaka u čašu i prišao prozoru. Dugo je stajao i zurio u vrt ispunjen sjenkama, razmišljajući o večerašnjim događajima.

Kad je popio konjak, vratio se do stola i namrštio kad je opazio list uredskog papira na sredini. Očito je postavljen tako da mu nikako ne može promaknuti. Prepoznao je zaobljen Augustin rukopis.

RASPORED ZA ČETVRTAK

1. Jutro: Obilazak Hatchardsa i drugih knjižara radi kupovine knjiga.

2. Poslijepodne: Odlazak u park radi promatranja penjanja balona gospodina Mitforda.

Ispod toga bila je kratka poruka. *Vjerujem da ćeš odobriti gore navedeni raspored.*

Harry se mrzovoljno pitao bi li mu papir opržio prste kad bi ga podigao. Kad je riječ o neobuzdanoj Augusti, razmišljao je, čovjek uvijek zna u kakvom je raspoloženju, čak i kad komunicira putem pisanih poruka.

«^»

Mnoštvo se ljudi okupilo u parku da bi promatralo kako se balon na topli zrak gospodina Mitforda diže prema vedrom ljetnom nebu. Meredith je bila

očarana od trenutka kad su ona i Augusta stigle. Odmah je počela postavljati pitanja i uopće nije prestajala, premda Augusta na većinu nije znala odgovoriti. To nije zaustavilo Meredith.

– Zbog čega se balon može penjati prema nebu?

– Pa, katkad se upotrebljava vodik, ali to je prilično opasno, koliko sam shvatila. Gospodin Mitford danas očito rabi topli zrak. Zrak u unutrašnjosti balona grije ona velika vatra, vidiš. Balon će se dizati zahvaljujući toplom zraku. Vidiš li one vreće pijeska što ih ukrcavaju u košaru? Gospodin Mitford će ih baciti van kako bi letjelica postala lakša kad se zrak u balonu počne hladiti. Tako može mnogo dalje putovati.

– Hoće li ljudima koji se budu dizali u balonu postati vruće kad se približe suncu?

– Zapravo – reče Augusta, lagano se mršteći – čula sam da im zna biti veoma hladno.

– Kako veoma čudno. Zašto je tako?

– Nemam pojma, Meredith. To pitanje moraš postaviti svojem ocu.

– Smijem li ja poći u balon s gospodinom Mitfordom i njegovim ljudima?

– Ne, draga, bojim se da bi se Graystone žestoko usprotivio tomu. – Augusta se čeznutljivo nasmiješi. – Premda bi to doista bila krasna pustolovina, zar ne?

– O, da. Krasna. – Meredith je zaneseno zurila u svileni balon jarkih boja.

Oko košare je raslo uzbuđenje dok se golemi balon punio toplim zrakom. Svuda naokolo bilo je konopaca kojima je letjelica bila pričvršćena za tlo. Gospodin Mitford, mršav energičan čovjek, skakao je naokolo, izvikivao naredbe i davao upute nekolicini mladića koji su mu pomagali.

– Odmaknite se, svi – na koncu je zapovjednim tonom viknuo gospodin Mitford. Stajao je u košari s još dvojicom ljudi i mahao mnoštvu neka se odmakne od konopaca. – Natrag, kažem. Hej, momci, odvežite konopce.

Šareni se balon počeo dizati. Mnoštvo je odobravalo, klicalo i ohrabrivalo.

Meredith je bila ushićena. – Gledaj, Augusta. Vidi kako ide. O, kako bih voljela biti s njima.

– I ja. – Augusta je zbacila glavu i držala svoj žuti slamnati šešir dok je gledala kako se balon penje u visine.

Kad je prvi put osjetila potezanje svoje suknje, mislila je da ju je netko gurnuo u gužvi. Međutim, kad je opet osjetila da netko poteže njezinu suknju, pogledala je dolje i vidjela malena derana koji ju je promatrao. Pružio je prljavu ruku i dao joj malen komad presavijena papira.

– Vi ste Lady Graystone?

– Da, jesam.

– Ovo je za vas. – Malac je gurnuo papir u njezinu ruku i odjurio kroz mnoštvo.

– Što, za ime svijeta? – Augusta je zurila u komad papira. Meredith ništa nije opazila. Bila je previše zaokupljena klicanjem hrabroj posadi gospodina Mitforda.

Augusta je otvorila presavijeni papir, obuzeta sve većom strepnjom. Poruka je bila kratka i nepotpisana.

Ako želite znati istinu o svojem bratu, noćas u ponoć budite u prolazu iza svoje kuće. Nikomu ništa nemojte reći, jer inače nikad nećete dobiti dokaze što ih tražite.

– Augusta, ovo je doista najljepše od svega što sam ikad vidjela – reče joj Meredith, pogleda još uvijek usredotočena na balon u visinama. – Kamo idemo sutra?

– U Astleyjev amfiteatar – odsutno je promrmljala Augusta dok je cedulju spuštala u svoju torbicu. – Prema oglasu u Timesu, vidjet ćemo nevjerojatno vješte jahače i vatromet.

– To će biti lijepo, ali ne vjerujem da će biti zanimljivo kao ovaj balon. – Meredith se okrenula prema njoj kad se balon gospodina Mitforda počeo udaljavati. – Hoće li tata moći poći s nama u amfiteatar?

– Sumnjam, Meredith. Znaš da mora obaviti mnogo posla dok smo u gradu. Sjećaš se, moramo se same zabaviti.

Meredith se nasmiješi na onaj svoj spori, zamišljeni način. – To nam sjajno ide, nije li tako?

– Sjajno.

Harry je otvorio vrata knjižnice kad su Augusta i Meredith ušle u predvorje kuće. Uhvatio je Augustin pogled i ovlaš se osmjehnuo.

– Je li vam se svidjelo dizanje balona?

– Bilo je veoma zanimljivo i doista edukativno – hladno će Augusta. Mogla je misliti jedino na cedulju u svojoj torbici. Željela je potrčati gore i ponovno je proučiti u privatnosti svoje sobe.

– O, tata, bilo je doista čudno – govorila je Meredith. – Augusta mi je kupila krasan rupčić sa slikom balona gospodina Mitforda, kao suvenir. I rekla je da ćeš mi ti objasniti zašto je ljudima katkad prilično hladno kad se penju u balonu, premda su zapravo bliže suncu.

Harry je izvio obrvu i iskosa pogledao Augustu dok je odgovarao kćeri. – Rekla je da ću ti ja objasniti, je li? Odakle joj pomisao da ću ja znati odgovor na to?

– Ma hajde, Graystone – prijekorno će Augusta. – Obično znaš sve odgovore, nije li tako?

– Augusta...

– Hoćeš li večeras opet izići, milorde?

– Nažalost, da. Kasno ću se vratiti.

– Mi te, naravno, nećemo čekati. – Ne čekajući odgovor, dostojanstveno je krenula stubama prema svojoj sobi. Osvrnula se preko ramena i vidjela kako Meredith poteže očev rukav.

– Tata?

– Dođi u knjižnicu na nekoliko minuta, Meredith. Pokušat ću odgovoriti na tvoje pitanje.

Augusta je čula kako se zatvaraju vrata knjižnice. Podigla je suknju i pretrčala ostatak puta do svoje sobe. Čim je stigla u svoje utočište, spustila se na stolicu iza pisaćeg stola i naglo otvorila torbicu. *Ako želite znati istinu o svojem bratu...*

Možda, samo ovaj put, Graystone ne zna sve odgovore. Ona će mu pokazati, zarekla se. Pronaći će dokaz o nedužnosti svojega brata i posramiti Harryja.

Nakon pažljivog razmišljanja Augusta je zaključila da je najsigurniji način da iziđe iz kuće i stigne do mračnog vrta kroz prozor muževljeve knjižnice.

Jedina druga mogućnost bila su stražnja vrata, ali tada bi morala proći kroz kuhinju i blizu prostorija namijenjenih služinčadi. Bilo je previše opasno da će nekoga probuditi.

Nije bilo teško otvoriti prozor zamračene knjižnice i spustiti se u vrt. Ipak je, na kraju krajeva, istražila taj put one večeri kad je u ponoć posjetila Harryja.

Kad je sad o tome razmišljala, još uvijek se čudila da ju je Graystone želio oženiti i nakon tog nepromišljenog čina. Nema sumnje da je prevagnuo njegov osjećaj časti kad je trebalo donijeti odluku.

Augusta je skočila na zemlju, ostavivši za sobom otvoren prozor kako bi se brzo mogla vratiti. Skupila je oko sebe svoj tamni plašt, navukla kapuljaču i trenutak stajala osluškujući.

Ništa nije čula, pa je oprezno krenula prema vrtnoj kapiji. Treba biti oprezan u ovakvim stvarima, upozoravala je sebe. Mora zadržati prisebnost duha. Veoma će temeljito ispitati onoga tko je čeka u prolazu. I pazit će da joj se ne približava. Uvijek može viknuti i pozvati pomoć, bude li potrebno. Čuli bi je sluge ili susjedi.

Zastala je prije nego je otvorila kapiju, napinjući sluh ne bi li čula neki zvuk iz prolaza. Nije se čuo nikakav šapat ili koraci.

Augusta odmakne zasun i oprezno otvori kapiju. Šarke su zaškripale.

– Hej? Ima li koga ondje?

Nije bilo odgovora. Na kraju prolaza u svim prozorima kuće Lady Arbuthnott sjala je svjetlost, ali druge su rezidencije bile u mraku. S ulice je dopirao zvuk kotača kočije koja se udaljavala u noć.

– Hej? – Augusta je nekoliko minuta tjeskobno virila prema dubokim sjenkama. – Molim vas, jeste li tu? Primila sam vašu poruku, tko god da ste. Želim razgovarati s vama.

Koraknula je iz sigurnosti vrta, a njezina se noga sudarila s tvrdim predmetom na tlu.

– Što je to, za ime svijeta? – Augusta je automatski pogledala dolje i opazila četvrtasti oblik kako leži na kamenim pločama. Podigla je nogu kako bi zakoračila preko predmeta, a tada je shvatila da je to nekakva knjiga. Sagnula se i podigla je.

Dok je uzimala knjigu uvezenu u kožu, čula je iznenadan topot kopita po kamenu na drugom kraju prolaza. Naglo se okrenula i vidjela kako konj i jahač nestaju iza ugla.

Netko ju je promatrao iz sjenki, shvatila je i zadrhtala. Netko je vrebao iz mraka, čekajući da ona uzme knjigu, a zatim je nestao.

Augusta je iz nekog razloga odjednom osjetila strah. Mnogo se više bojala sada nego kad je krenula u ovu pustolovinu. Žurno se vratila u vrt, brzo zatvorila kapiju i navukla zasun. Jednom je rukom stezala tanku knjigu dok je trčala prema sigurnosti kuće. Tamni je plašt vijorio oko nje, a iz kose su joj ispale ukosnice.

Kad je stigla do prozora knjižnice, brzo je disala. Bacila je knjigu preko prozorske daske na sag, objema se rukama oslonila na kamenu zid i podigla se u sjedeći položaj. Zatim je jednu nogu prebacila preko prozorske daske te povukla i drugu kako bi skočila na pod.

Ukočila se kad se upalila lampa na pisaćem stolu. – O, ne.

Harry je sjedio i promatrao je bezizražajna lica. – Dobra večer, Augusta. Vidim da si krenula u još jedan od svojih nekonvencionalnih posjeta.

– Harry. Dobri Bože, nisam znala da si kod kuće. Mislila sam da ćeš se večeras opet duže zadržati vani.

– Očito. Zašto ne uđeš, draga moja? Sigurno nije baš naročito udobno tako sjediti na prozoru.

– Znam što zacijelo misliš, milorde, ali sve mogu objasniti.

– Upravo ćeš to učiniti. Iz unutrašnjosti knjižnice.

Augusta ga je tjeskobno promatrala dok je polako prebacivala drugu nogu preko prozorske daske, namjestila suknju i skočila na sag. Pogledala je knjigu kraj svojih nogu i skinula plašt. – Bojim se da je to pomalo neobična priča, milorde.

– Kad je riječ o tebi, uvijek jest.

– O, Harry, jesi li jako ljut?

– Jako.

Snuždila se. – Toga sam se i bojala. – Sagnula se i podigla knjigu.

– Sjedni, Augusta.

– Da, milorde. – Jednom je rukom vukla za sobom plašt dok je prolazila prostorijom kako bi sjela s druge strane pisaćeg stola. Uzdigla je bradu dok se pripremala za obranu. – Znam da ovo veoma loše izgleda, Graystone.

– Izgleda, doista. Bilo bi veoma lako, primjerice, doći do očitog zaključka da se vraćaš sa zabranjenog ponoćnog randevua s drugim muškarcem.

Augusta raširi oči od užasa. – Nebesa, Harry, uopće nije ništa tomu slično.

– Naravno, laknulo mi je kad si mi to rekla.

– Doista, Harry, to bi bila savršeno smiješna pretpostavka.

– Zar?

Augusta uspravi ramena. – Stvar je u tome, milorde, da sam provodila vlastitu istragu.

– O čemu?

Namrštila se na njegovo neshvaćanje. – O smrti mogega brata, naravno.

– Vraga si provodila istragu. – Harry se naglo nagnuo naprijed, doimajući se mnogo opasnijim nego minutu ranije.

Augusta se stisnula uz naslon stolice, zabrinuta zbog iznenadnog izljeva bijesa. – Pa, da. Slučajno je doista tako.

– Prokletstvo. Trebao sam znati. Ti ćeš me doista otjerati u smrt, draga moja. Ja sam, ovako naivan, pretpostavio da se samo vraćaš prečicom kroz vrtove, nakon kasnog posjeta Pompeji.

– O, ne, to nema baš nikakve veze s Pompejom. Pošla sam na sastanak s muškarcem, znaš. Samo što on nije bio ondje. Zapravo, bio je, ali nije se pokazao sve dok...

– Upravo si mi rekla da ovdje nije riječ o muškarcu – mračno je podsjeti Harry.

– Ne na način na koji sam pretpostavila da ti misliš – objasnila je, nastojeći biti strpljiva. – Nije bilo nikakvog romantičnog randevua, shvaćaš. Dopusti da ti ispričam cijelu priču, pa ćeš razumjeti.

– Iskreno sumnjam da ću te ikad razumjeti, Augusta, ali svakako, ispričaj mi sve. Molim te, pričaj brzo i sažeto jer moje strpljenje visi o niti. Ta činjenica tvoju situaciju čini veoma opasnom, draga moja.

– Shvaćam. – Ugrizla se za usnu, žurno se nastojeći pribitati. – Pa, danas dok smo gledale dizanje balona, neki maleni dječak gurnuo mi je cedulju u ruku. Na cedulji je pisalo da ću saznati istinu o svojem bratu ako u ponoć dođem u prolaz iza kuće. To je zapravo sve.

– 'To je zapravo sve.' Dragi Bože na nebesima. – Harry zatvori oči i načas spusti glavu na ruke. – Završit ću u umobolnici. Znam da ću ondje završiti.

– Harry? Je li ti dobro?

– Ne, nije mi dobro. Upravo sam ti objasnio da mi prijete neposredna opasnost od ludila. – Skočio je na noge i zaobišao stol. Stajao je ondje i nadvio se nad Augustu, prekrživši ruke na prsima i fiksirajući je hladnim pogledom. – Krenut ćemo korak po korak. Tko ti je poslao poruku?

– Ne znam. Kao što sam rekla, onaj tko je to učinio, nije se pokazao. Ali je motrio i čekao da ja podignem knjigu. Čim sam je opazila, on je odjahao iz prolaza i nestao na ulici. Uopće ga nisam vidjela izbliza.

– Daj da vidim tu knjigu. – Harry ju je uzeo s njezina krila i počeo je prelistavati.

Augusta je skočila na noge i iskrivila vrat ne bi li vidjela što unutra piše. Odmah je vidjela da je pisano rukom. – To je nekakav privatni dnevnik.

– Da, jest.

– Uspori malo, previše brzo okrećeš stranice. Ne mogu pročitati.

– Sumnjam da bi razumjela što znači taj tekst, čak i kad bi ga mogla pročitati. To je šifrirano. Stara šifra, davno dešifrirana.

– Doista? Možeš li ti to pročitati? Kakve veze ima s mojim bratom? Što misliš da to znači, Harry?

– Molim te, šuti, Augusta. Sjedni i daj mi nekoliko minuta da pregledam ovo. Već dosta vremena nisam imao posla s ovom šifrom.

Augusta ga je poslušala, te je nepomično sjedila čvrsto stisnuvši ruke u krilu, željno iščekujući rezultate svoje istrage.

Harry se vratio za pisaći stol i sjeo. Otvorio je knjigu na prvu stranicu i proučavao je napeta izraza lica. Okrenuo je stranicu, a zatim je okrenuo još jednu. Na koncu je pogledao nekoliko stranica na kraju knjige.

Nakon strahovito mnogo vremena, zatvorio je dnevnik i pogledao Augustu u oči. U njegovim se očima nazirala nova hladnoća, ledeni izraz kakav još nikad nije vidjela u tim bistrim sivim očima.

– Dakle, milorde? – šapnula je.

– Čini se da je to popis šifriranih poruka što su ih razni kuriri nosili tijekom rata. Prepoznajem neke od spomenutih poruka jer su ih moji agenti presreli i dešifrirali.

Augusta se namršti. – Ali kakve to veze ima s mojim bratom?

– Ovo je dnevnik veoma osobne prirode, Augusta. – Harry je prelazio prstima po kožnom uvezu. – Privatne bilješke namijenjene jedino pogledu onoga tko ih je pisao.

– Ali tko je to mogao biti? Možeš li odrediti?

– Samo je jedan čovjek mogao znati za sve te poruke, i samo je jedan čovjek mogao znati imena svih tih kurira i francuskih agenata navedenih na početku. Ovaj je dnevnik nekoć zasigurno pripadao osobno Pauku.

Augustu je počela obuzimati panika. – Ali, Harry, kakve to veze ima s mojim bratom?

– Čini se, Augusta, na temelju ovoga i još nekih dokaza, da nam netko pokušava reći da je tvoj brat bio Pauk.

– Ne, to je nemoguće. – Augusta skoči na noge. – To što si rekao nije istina.

– Molim te, sjedni, Augusta – mirno će Harry.

– Neću sjesti. – Korakne naprijed, osloni se rukama na stol i nagne se prema njemu, nastojeći ga snagom volje natjerati da joj vjeruje. – Nije me briga koliko ćeš dokaza prikupiti. Čuješ li me? Moj brat nije bio izdajnik. Milorde, moraš mi vjerovati. Niti jedan northumberlandski Ballinger nikad ne bi izdao svoju zemlju. Richard nije bio Pauk.

– Vidiš, slučajno sam spreman složiti se s tobom. – Omamljena njegovim spremnim prihvaćanjem Richardove nedužnosti nakon svih dokaza u suprotno, Augusta naglo sjedne. – Slažeš se sa mnom? Ne vjeruješ da je taj dnevnik pripadao Richardu? Jer sigurno nije, milorde. To nije njegov rukopis. Prisežem da nije.

– Rukopis ništa ne dokazuje. Inteligentan bi čovjek zasigurno razvio jedinstven stil pisanja u svrhu vođenja ovako opasnog dnevnika.

– Ali, Harry...

– Međutim – blago je prekine Harry – ima drugih razloga koji otežavaju, čak čine nemogućim vjerovati da je tvoj brat bio Pauk.

Augusta se polako nasmiješila, svjesna dubokog osjećaja veličanstvenog olakšanja. – Drago mi je, milorde. Hvala ti što vjeruješ u njegovu čast. Ne mogu ti reći koliko mi to znači. Nikad neću zaboraviti koliko si bio ljubazan u svemu tome, i budi uvjeren da ću ti vječno biti zahvalna.

Harry ju je trenutak bez riječi promatrao, odsutno lupkajući prstima po kožnom uvezu dnevnika. – Jasno, drago mi je da to čujem. – Stavio je dnevnik u ladicu pisaćeg stola i okrenuo ključ u bravi dok je govorio.

– Istina je, Harry. – Augustin je smiješak obasjavao sve oko nje. Potom je delikatno pročistila grlo. – Međutim, s obzirom na dokaze što ih čine ona užasna pjesma i ovaj dnevnik, a tu je i tvoja sklonost logici nasuprot slijepom povjerenju, ipak imam jedno pitanje.

– Da?

– Smijem li pitati zašto si tako spreman povjerovati da Richard nije bio Pauk?

– Čekala je u neizdržljivoj napetosti kako bi vidjela hoće li Harry priznati da je promijenio mišljenje zahvaljujući svojoj naklonosti prema njoj.

– Odgovor je očit, Augusta.

– Da, milorde? – Ozareno ga je promatrala.

– Već nekoliko tjedana živim s pripadnicom obitelji northumberlandskih Ballingera, te sam prilično dobro upoznao navike i osobine toga soja ljudi. A koliko sam shvatio, svi northumberlandski Ballingeri imaju neke zajedničke osobine... – Prekinuo se i slegnuo ramenima.

Augusta je počela osjećati zbunjenost. – Da, Harry? Molim te, nastavi.

– Dopusti mi da budem otvoren. Niti jedan northumberlandski Ballinger ne bi mogao imati temperament briljantnog špijuna koji se uspijevaio skrivati deset godina i čiji je identitet još uvijek nepoznat.

– Temperament, Harry? Što li ti to znači?

– Znači – reče Harry – da je prosječni northumberlandski Ballinger, što je tvoj brat očito bio, prema svemu što sam o njemu čuo, previše emotivan, previše nagao, previše indiskretan, previše impulzivan i preveliki idiot da bi bio osrednji špijun, a kamoli majstor svih špijuna.

– Oh – izusti Augusta, trepćući dok je apsorbirala neočekivani odgovor. A tada ju je pogodila silina uvrede. Ponovno je skočila na noge, obuzeta gnjevom. – Kako se usuđuješ tako nešto reći? Kako se usuđuješ? Odmah se ispričaj.

– Nemoj biti smiješna. Čovjek se ne ispričava ako govori istinu.

Augusta je zurila u njega, a u njoj je rastao bijes. – Onda mi ne daješ mogućnost izbora, milorde. Ova je uvreda mojoj obitelji kap koja je prelila čašu. Kao posljednja pripadnica obitelji northumberlandskih Ballingera, zahtijevam zadovoljštinu.

Harry je zabezegnuto zurio u nju. Zatim je polako ustao. Kad je progovorio, glas mu je bio opasno miran. – Kako, molim?

– Čuo si me. – Augusta se tresla od bijesa, ali je bradu držala uzdignutu. – Izazivam te na dvoboj. Ti biraš oružje, naravno. – Namrštila se dok ju je on i dalje zapanjeno promatrao. – U ovom slučaju, ti smiješ birati, zar ne? Koliko znam, tako se radi. Ja te izazivam na dvoboj, a ti biraš oružje. Nije li to točno?

– Točno, gospođo? – Harry krene oko stola. – Da, to je doista točan način postupanja kad je riječ o dvoboju. Zapravo, kao onaj koji je izazvan, zahtijevam pravo ne samo biranja oružja, već i mjesta tog susreta.

– Harry? – Uspaničena nepopustljivim izrazom u njegovim očima dok joj se približavao, Augusta se počela pomicati unatrag. – Milorde, što to radiš?

On ju je dostigao baš kad je pomislila da bi bilo veoma pametno okrenuti se i potrčati prema vratima. Učinila je još jedan korak natrag, ali bilo je prekasno. Harry ju je podigao kao da je vreća brašna i prebacio je preko ramena. Dugim je koracima pošao prema vratima, otvorio ih i odnio je u predvorje.

– Za Boga miloga, Harry. Odmah prestani s tim. – Augusta je udarala po njegovim širokim leđima. Divlje je mahala nogama, ali ju je on čvrsto uhvatio oko bedara.

– Željela si dvoboj, gospodo; imat ćeš dvoboj. Koristit ćemo se oružjem kojim nas je obdarila priroda, a mjesto događaja bit će moj krevet. Uvjeravam te da neće biti milosti sve dok ne budeš molila za nju.

– Prokletstvo, Harry. Ovo uopće nije bila moja namjera.

– Baš mi je žao.

Harry je bio na pola puta uza stube kad se Craddock pojavio iz smjera prostorija za služinčad. Batler je žurno navlačio svoju jaknu. Košulja mu je još uvijek bila raskopčana, a cipele je nosio u ruci. Zaprepašteno je zurio u gospodara i gospodaricu.

– Čuo sam nekakvo komešanje, vaše gospodstvo – promucio je Craddock, očito s velikom nelagodom. – Zar nešto nije u redu?

– Baš ništa, Craddock – umirivao ga je Harry dok se penjao stubama s Augustom prebačenom preko ramena. – Lady Graystone i ja samo idemo u krevet. Pobrini se za lampe.

– Naravno, vaše gospodstvo.

Augusta je načas vidjela Craddockovo lice kad je Harry skrenuo za ugao na vrhu stubišta. Batler se silno trudio prigušiti smijeh. Zastenjala je od gnušanja.

Harry je jednom riječju otpustio svojeg sobara kad je ušao u sobu: – Van.

Čovjek je nestao, zatvarajući vrata za sobom, ali ne prije no što je Augusta vidjela smiješak na njegovu licu. Dobacila je Harryju bijesan pogled kad ju je lagano bacio na krevet.

Kad je sjeo kraj nje i počeo izuvati čizme, Augusta se žurno uspravila. Njezin je bijes već počeo nestajati i brzo joj se vraćao zdrav razum. Bila je itekako svjesna da je ono što je rekla dolje u knjižnici doista van pameti.

– Harry, žao mi je što sam izgovorila onaj divlji izazov. Jasno mi je da žena doista nije smjela tako postupiti, ali ti imaš neki poseban način na koji me razbjesniš.

– To nije ništa u usporedbi s onim kako ti djeluješ na moju ćud, gospođo. – Druga je čizma pala na pod. Harry je ustao i počeo se razodijevati.

Augusta je vidjela da je već spolno uzbuđen. Osjetila je kako se poznata toplina počinje širiti donjim dijelom njezina tijela. Tako ga volim, nezadovoljno je pomislila. Doista nije pošteno da ima takvu moć nad njom.

– Dakle, draga moja, sad možemo započeti dvoboj. – Harry se spustio na krevet i jednim pokretom ruke gurnuo joj skute haljine i podsuknje do struka. Raširio je ruku na njezinu bedru, a oči su mu blistale kad se sagnuo nad nju.

– Hoćeš li se ispričati ako ja pobijedim? – šapnula je dok joj je njegov dodir grijao kožu.

– Nećeš čuti nikakvu ispriku od mene. No zahtijevala si zadovoljštinu, a to ćeš i dobiti. Naravno, i ja ću dobiti svoju.

Njegova su usta pokrila njezina kad se svom težinom spustio na nju.

18.

Augusta se promeškolljila u velikom krevetu, svjesna snažnog, čvrstog, uznemirujuće muževnog tijela kraj sebe. U zraku je lebdio težak miris nedavnog vođenja ljubavi, a njezino je tijelo još uvijek bilo vlažno.

Otvorila je oči i kroz prozor ugledala blijedi mjesec. Polako je ispružila noge, trgnuvši se od laganog bola u mišićima bedara. Uvijek je bilo tako nakon što

je Harry vodio ljubav s njom. Osjećala se kao da je dugo i žestoko jahala punokrvnog pastuha. Ili je možda netko jahao nju. Nasmiješila se.

– Augusta?

– Da, Harry? – Okrenula se i oslonila taktovima na njegova naga prsa.

– Želio bih nešto znati o ovim noćšnjim događajima.

– Što bi to bilo, milorde? – Zavukla je prste u dlačice na njegovim prsima. Čudesno je kako ono što zajedno rade u krevetu može djelovati na njihova raspoloženja, razmišljala je. Primjerice, više se uopće ne osjeća ratoborno i defenzivno.

– Zašto nisi odmah došla k meni s tom porukom što si je dobila danas poslijepodne? Zašto si tako opasan sastanak htjela zadržati u tajnosti? Augusta uzdahne. – Sumnjam da bi ti to razumio, Harry.

– Iskušaj me.

– Čak i ako budeš razumio, sigurno nećeš odobravati.

– Tu si u pravu. Ali reci mi zašto nisi došla k meni s tom porukom, Augusta – blago je naredio. – Je li razlog taj da si se bojala da će informacije što ćeš ih dobiti biti dokazi protiv tvojega brata?

– O, ne – brzo će Augusta. – Upravo suprotno. Iz poruke sam zaključila da će to biti dokaz koji mi je potreban kako bih sprala ljagu s Richardova imena.

– Zašto mi se onda nisi povjerila? Znala si da bi me zanimalo sve što se noćas događalo.

Prestala se poigravati dlačicama na njegovim prsima. – Željela sam ti pokazati da bih u tvojim istragama mogla biti jednako korisna kao i tvoji bliski prijatelji.

– Sally i Sheldrake? – Harry se namrštió. – To je bilo veoma glupo, Augusta. Oni imaju mnogo iskustva u takvim stvarima. Znaju kako će se čuvati. Ti ništa ne znaš o provođenju istrage.

– Ali baš je o tome riječ. – Podigla se u sjedeći položaj. – Želim naučiti. Želim biti dio tvojega kruga doista bliskih prijatelja, onih s kojima dijeliš svoje najdublje misli. Želim s tobom imati vezu kakvu imaju Sally i Peter.

– Dovraga, Augusta, ti si moja žena – ozlojeđeno progundá Harry. – Naša je veza daleko intimnija od bilo kakve povezanosti sa Sally ili Peterom Sheldrakeom, vjeruj mi.

– Jedini trenuci kad osjećam da smo doista bliski jesu ovi što ih provodimo zajedno u krevetu. A to nije dovoljno, jer čak i tada postoji udaljenost među nama.

– U takvim trenucima nema baš nikakve udaljenosti među nama, draga moja.

– Nasmiješio se dok joj je prstima milovao bok. – Ili te moram podsjećati? Maknula se izvan njegova dohvata. – Ali postoji neka vrsta udaljenosti jer me ti ne voliš. Samo osjećaš tjelesnu strast prema meni. To uopće nije isto. Uzdigao je obrve. – Ti si stručnjak za tu razliku?

– Pretpostavljam da je svaka žena stručnjak za razliku između strasti i ljubavi

– odbrusi Augusta. – To je instinkt, nema sumnje.

– Zar ćemo se opet zaplesti u tu beskorisnu prepirku prepunu smućene ženske logike?

– Ne. – Augusta se nagne naprijed. – Samo što sam zaključila da, ako već ne mogu imati tvoju ljubav, Harry, želim tvoje prijateljstvo. Blisko prijateljstvo. Želim biti dio unutarnjeg kruga tvojih prijatelja. Onih s kojima sve dijeliš. Zar ne razumiješ, milorde?

– Ne, ne razumijem. Govoriš besmislice.

– Želim osjećati da pripadam tvom posebnom krugu prisnih prijatelja. Zar ne shvaćaš, milorde? Bilo bi kao da sam dio tvoje prave obitelji.

– Prokletstvo, Augusta, pričaš gomilu emotivnih besmislica. Dobro me slušaj, ženo, ti svakako jesi dio ove obitelji. – Uhvatio ju je za bradu, promatrajući je u oči. – I nikad nemoj zaboraviti tu činjenicu. Međutim, ti nisi uvježbani obavještajac i ja ne želim da igraš opasne igre poput ove noćas. Je li to posve jasno?

– Ali dobro sam to obavila, Harry. Priznaj. Donijela sam ti veoma zanimljiv dokaz. Samo pomisli, milorde. Netko se tako silno trudio kako bi nas naveo na pomisao da je moj brat bio Pauk, što bi značilo da je mrtav već pune dvije godine. To ukazuje na nekoliko zanimljivih pojedinosti, nije li tako? Stisnuo je usta. – Istina. Najzanimljivija je ta da je Pauk zasigurno živ, a želi da ga svi smatraju mrtvim. Što nas dovodi do zaključka da trenutno možda uživa u položaju prihvaćenog člana društva i želi nastaviti živjeti svojim novim životom. Jasno je da bi mnogo izgubio kad bi se sad saznala istina o njegovoj prošlosti. To ga čini opasnijim nego ikad.

Augusta je razmislila o tome. – Da, shvaćam što misliš.

– Što više razmišljam o noćasnjim događajima, draga moja, to sam sigurniji da si bila veoma blizu katastrofe. Za to mogu okriviti jedino sebe.

Augustu je počela obuzimatipanika. Već je shvatila da Harry počinje izdavati naredbe kad god govori takvim tonom. – O, molim te, nemoj kriviti sebe, milorde. To je bila slučajnost i sigurno se neće ponoviti. Kad idući put dobijem nekakvu neobičnu poruku, doći ću ravno k tebi, prisežem.

Mrzovoljno ju je promatrao. – Poduzet ćemo korake kako bismo bili sigurni da ćeš to doista učiniti, Augusta. Ti i Meredith ne smijete izlaziti iz ove kuće bez moje pratnje, ili uz pratnju barem dvojice lakaja. Osobno ću izabrati sluge koji će vas pratiti i obavijestit ću Craddocka da nikamo ne smiješ izlaziti bez njih.

– Vrlo dobro, milorde. – Augusta odahne od olakšanja. Nije onako strašno kako je moglo biti, rekla je sebi. Mogao je poći tako daleko i zabraniti joj da bez njega iziđe iz kuće. Budući da je ovih dana rijetko kada na raspolaganju, to bi značilo pravi zatvor za nju i Meredith. Čestitala si je na uspjehu.

– Jesam li dovoljno jasan, gospođo?

Augusta potvrdno kimne glavom, poput poslušne žene. – Veoma jasan, milorde.

– Nadalje – polako doda Harry – ne smiješ izlaziti noću, s lakajem ili bez njega, ukoliko ja nisam s tobom.

To je bilo previše. Augusta se odmah usprotivila. – Harry, pretjeruješ. Uvjeravam te da ćemo Meredith i ja cijelo vrijeme uza se imati brigadu lakaja ako to želiš, ali ne možeš nas držati u kući svaku večer.

– Žao mi je, Augusta – rekao je, prilično nježno. – Ali neću se moći usredotočiti na istragu ako ne budem znao da si ti kod kuće, na sigurnom.

– Onda ćeš ti svojoj kćeri reći da sutra uvečer ne može poći u Astleyjev amfiteatar – oštro će Augusta.

– Kanila si je povesti u Astleyjev amfiteatar? – Harry se namrštitio. – Uopće nisam siguran da bi to bila prihvatljiva zabava. To je mjesto poznato po budalastim spektaklima i melodramama. Žene koje lete naokolo na konjima i takve stvari. Nije baš poučno za dijete, ne misliš li?

– Mislim – kratko će Augusta – da će Meredith neizmjereno uživati u tome. Kao i ja.

– Pa, u tom slučaju, vjerujem da mogu prilagoditi svoj raspored tako da vas dvije sutra uvečer povedem u Astleyjev amfiteatar – mirno će Harry.

Augustu je posve iznenadila neočekivana kapitulacija. – Hoćeš?

– Nema potrebe da izgledaš tako zaprepašteno, draga moja. Kao pobjednik našeg večerašnjeg dvoboja, mogu biti velikodušan prema gubitniku.

– Pobjednik? Tko je tebe proglasio pobjednikom? – Augusta pograbi jastuk i počne ga udarati.

Harryjev je smijeh bio promukao i prožet muževnom strašću.

«^»

Predstava u Astleyjevu amfiteatru nije ni izbliza bila onako dosadna kako se Harry bojao. Međutim, njegovu pozornost nisu privlačile žene na konjima, glazba ili glupava melodrama s vatrometom i raspjevanim junacima. Harry je netremice promatrao svoju ženu i kćer koje su se naginjale iz lože kako bi bolje vidjele što se dolje događa.

Augusta je u jednome imala pravo. Meredith je doista uživala. Harry je ponovno razmišljao o tome koliko je njegova pretjerano ozbiljna kći procvjetala tijekom posljednjih nekoliko tjedana. Bilo je kao da prvi put otkriva ljepote djetinjstva.

Prizor ga je naveo da učini nešto što je rijetko činio, to jest posumnjao je u mudrost jedne od vlastitih pomno osmišljenih odluka. Došao je do zaključka

da je obrazovni *kurikulum* što ga je razradio za Meredith možda ipak malo prestrog. Možda nije uključio dovoljno vremena za bezazlenu zabavu i igru. Harry je gledao kako Meredith ushićeno promatra mladu ženu koja je preskočila barijeru od nekoliko šalova i sigurno doskočila na leđa ponija u galopu. Njegova kći očito uživa pod novim režimom, skrušeno je pomislio. Imat će sreće ako ne poželi otići na putovanje balonom ili pridružiti se trupi Astleyjevih neustrašivih jahača.

Prebacio je pogled na svoju ženu koja je Meredith pokazivala negativca u predstavi. Bljesak svjetla golemog svijećnjaka iznad sredine pozornice naglašavao je raskošne nijanse Augustine kose. U ušima su mu odzvanjale riječi što ih je tako molećivo izgovorila prošle noći. *Želim osjećati da pripadam...*

Znao je da je još uvijek muči osjećaj da nije dio obitelji kakvu je nekoć imala. Ona je posljednja pripadnica northumberlandskih Ballingera, a osjećala se veoma usamljenom nakon bratove smrti. Sad je to shvaćao.

Ali kako Augusta ne shvaća kako je važan dio njegove obitelji postala, pitao se Harry. Zacijelo vidi kako Meredith sve više ovisi o njoj. Istina, dijete još uvijek ne pokazuje želju da je nazove majkom, ali Harryju se to više nije činilo osobito važnim.

Augustina sklonost uzrujavanju zbog činjenice da se njezin muž nije spreman spustiti na koljena i izjaviti joj svoju vječnu ljubav posve je smiješna. Tipičan primjer njezine prekomjerno emotivne naravi. Što se njega tiče, on je više nego jasno pokazao svoje osjećaje. I svoje povjerenje. Namrštio se, sjetivši se koliko je zapravo popustljiv prema svojoj novoj grofici.

Svaki drugi muškarac koji bi vidio kako se njegova žena u ponoć kroz prozor vraća u kuću, sigurno bi pretpostavio da mu je upravo nabila rogove.

Augusta je sinoć trebala preklinjati za oprost i obećavati da se više nikad neće upuštati u pustolovine. Umjesto toga, ona je izgubila živce i izazvala muža na dvoboj.

Žena čita previše romana, u tome je problem.

Želim s tobom imati vezu kakvu imaju Sally i Peter.

Prirodno je da ju je isključio iz istrage, razmišljao je. Ne samo zato jer nema iskustva, što je sasvim dovoljan razlog, već i zato jer je nije želio mučiti daljnjim pokazateljima koji su govorili o povezanosti njezinog brata sa slučajem.

Sad se Harry pitao ima li pravo držati Augustu podalje od istrage. Sviđalo se to njemu ili ne, ona ipak jest upletena jer je to očito bio i njezin brat. Možda posljednja pripadnica obitelji northumberlandskih Ballingera ima pravo znati istinu.

Harry je slušao kako glazba doseže crescendo dok se predstava bližila kraju. Konji i glumci klanjali su se publici koja je oduševljeno pljeskala. Meredith je bez prestanka pričala u kočiji dok su se vraćali kući.

– Tata, misliš li da bih mogla naučiti jahati onako kako jaše dama u ružičastom?

– Ne vjerujem da bi ti se ta vještina činila posebno korisnom – reče Harry, pogledavši Augustino lice. – Čovjek rijetko kada mora jahati tako da stoji na konju.

Meredith se namrštila na tu logiku. – Pretpostavljam da je tako. – Potom se opet razvedrila. – Nije li bilo uzbudljivo kad je poni spasio damu?

– Veoma.

– Koji ti se dio najviše sviđao, tata?

Harry se polako nasmiješio, opet promatrajući Augustu. – Scenografija. Kad se kočija zaustavila ispred kuće, Harry je dotaknuo Augustinu ruku. – Ostani časak, molim te. – Pogledao je Meredith. – Samo uđi, Meredith. Augusta će uskoro doći.

– Da, tata. – Meredith skoči iz kočije i počne lakaju pričati pojedinosti o uzbudljivoj predstavi što ju je upravo gledala.

Augusta upitno pogleda Harryja. – Da, milorde? – Oklijevao je, a zatim je počeo: – Sastat ću se sa Sheldrakeom u jednom od mojih klubova.

– Još istraživanja, pretpostavljam.

– Da. Međutim, nas troje, Sally, Sheldrake i ja, imat ćemo dogovor mnogo kasnije noćas. Razgovarat ćemo o svemu što smo dosad otkrili i pogledati možemo li naći još neke odgovore. Možeš nam se pridružiti, ako želiš.

Augusta raširi oči. – O, Harry. Doista?

– Imaš neka prava u toj stvari, draga moja. Možda sam pogriješio kad sam te isključio.

– Milorde, kako ću ti ikad moći zahvaliti?

– Pa, ja... uh. – Harry se iznenadio kad ga je Augusta snažno zagrlila. Ushićeno ga je ljubila premda su vrata kočije bila širom otvorena i barem su jedan konjušar i jedan lakaj dobro vidjeli što se unutra događa.

– U koje te vrijeme mogu očekivati ovdje, Harry?

– Hm, negdje oko tri ujutro. – Nježno je maknuo njezine ruke sa svojeg vrata, svjestan da njegovo tijelo već reagira na mekane, oble konture njezinoga. – Budi u knjižnici. Poći ćemo prečicom kroz vrt.

– Bit ću ondje. – Njezin je smiješak bio blistaviji od svjetla nad pozornicom u amfiteatru.

Harry je pričekao dok nije ušla u kuću, a zatim je kočijašu dao znak neka vozi do kluba gdje se trebao naći s Peterom. Dok je vozilo kretalo, samog je sebe uvjeravao da pravilno postupa time što Augustu uvodi u srce malene grupe umiješane u istragu.

Možda pravilno postupa, ali to se sigurno protivi njegovim nazorima. Harry je zamišljeno zurio kroz prozor, svjestan dubokog osjećaja nelagode.

«^»

Peter Sheldrake, elegantan kao i uvijek u hlačama i vješto nabranoj košulji, baš je izlazio iz prostorije za kartanje kad je Harry ušao u klub. Nosio je bocu clareta, kojom je veselo mahnuo Harryju.

– Aha. Vidim da si preživio večer frivolnih užitaka. Popij sa mnom jednu ili dvije čaše i ispričaj mi sve o predivnim prizorima što si ih zasigurno vidio u amfiteatru. Poveo sam onamo dvojicu nećaka, prije nekoliko godina. Jedva sam ih spriječio da ne potpišu pristupnicu trupi za jahanje bez sedla.

Harry se protiv volje smiješio dok je slijedio Petera do kuta prostorije gdje su sjeli za privatni stol. – Bojao sam se da ću i ja imati sličan problem. I nisam se bojao samo zbog Meredith. Imam osjećaj da je i Augusta sanjarila o slavi.

– Pa, razmisli o tome s njezina stanovišta – reče Peter i podrugljivo se nasmiješi. – Biti grofica od Graystonea vjerojatno se čini prilično dosadnim u usporedbi s izvođenjem hrabrih akrobacija na konju, i to pred oduševljenom publikom. Pomisli na pljesak. Pomisli na klicanje. Pomisli na džentlmene koji zure iz loža.

Harry iskrivi lice u grimasu. – Nemoj me podsjećati. Međutim, Augustin će život uskoro postati malo uzbudljiviji.

– O? – Peter otpije gutljaj vina. – Kako to? Hoćeš li joj dopustiti da hoda naokolo bez marame kojom mora pokrivati svoj dekolte? Kakvo će to uzbuđenje biti za nju.

Harry je Peteru dobacio oštar, prijekoran pogled, a zatim se pitao nije li možda ipak pretjerivao kad je riječ o Augustinim haljinama. – Vidjet ćemo što ćeš ti misliti o temi dekoltea svoje žene nakon što se oženiš.

– Vidjet ćemo. – Peter se tiho nasmijao.

– Ono što sam ti počeo govoriti o Augustinu uzbudljivom novom životu je to da će kasnije noćas doći na sastanak što ga imamo ti, Sally i ja.

Sheldrake se zagrcnuo i naglo progutao vino. Zurio je u Harryja. – Grom i pakao. Dopustit ćeš joj da se umiješa u sve to? Misliš li da je to pametno, Graystone?

– Vjerojatno nije.

– Budući da sve ukazuje na njezinoga brata, sigurno će to biti bolno za nju.

– Očito je da je Ballinger na neki način bio umiješan u tu zbrku. Ali vjeruj mi, Sheldrake, kad ti kažem da on nikako nije mogao biti Pauk.

– Ako ti tako kažeš. – Peter se doimao skeptičnim.

– Kažem. Ono što sad imamo jesu snažne indikacije da nas netko silno želi uvjeriti da je Pauk umro prije dvije godine. – Harry mu je na brzinu opisao dnevnik što ga je Augusta našla u prolazu iza kuće.

– Dobri Bože – dahne Sheldrake. – Dnevnik je pravi? Ne krivotvorina što ju je netko podmetnuo kako bi nas prevario?

– Siguran sam da je pravi. Iskreno ću ti reći, Sheldrake, preplavi me hladnoća kad pomislim tko je možda noćas promatrao Augustu u tom prolazu.

– Shvaćam što misliš.

Harry je upravo kanio razgovarati o pojedinostima što ih je našao u dnevniku kad je shvatio da Lovejoy dolazi prema njima. Čovjekove su zelene oči blistale od pakosti i dosade.

Toliko opasnih muškaraca kojima je dosadno luta Londonom, poput podrtina nakon oluje rata, mislio je Harry.

– Dobra večer, Graystone. Sheldrake. Čudi me da vas obojicu vidim ovdje večeras. Čovjek bi očekivao da ćete plesati oko svojih dama. Usput rečeno, čestitam na zarukama, Sheldrake. Premda, moram reći, bilo je prilično nesportski s vaše strane da tako brzo odvedete jednu od nekolicine prihvatljivih nasljednica. Nama ostalima nije baš ostalo mnogo za biranje, hmm?

– Siguran sam da ćete naći neku po svojem ukusu – promrmlja Peter.

Harry je u ruci vrtio napola punu čašu vina, proučavajući boju rubina. – Jeste li što htjeli, Lovejoy?

– Zapravo, jesam. Mislio sam da bih vas obojicu trebao upozoriti da ovih dana u gradu djeluje vješti provalnik. Provalio je u moju knjižnicu prije nekoliko tjedana.

Harry ga je bezizražajno pogledao. – Ma je li? Jeste li prijavili slučaj?

– Nije mi uzeo ništa što se ne bi moglo nadoknaditi. – Lovejoy se hladno nasmiješio, okrenuo se i otišao.

Harry i Peter su nekoliko minuta sjedili u tišini.

– Možda ćeš morati nešto učiniti po pitanju Lovejoya – na koncu primijeti Peter.

– Da, čini se tako. – Harry odmahne glavom. – Jedino što ne razumijem je zašto je mene izabrao za svoju metu.

– U početku je zacijelo jedino kanio zavesti Augustu, tek zabave radi. No sad je sigurno zaključio da si mu ti uništio malenu igru tako što si provalio u njegovu knjižnicu i uzeo Augustinu zadužnicu. Nema sumnje da bi želio poravnati račune. Nije imao prilike jer ste proteklih nekoliko tjedana proveli izvan grada.

– Držat ću ga na oku.

– Svakako. Iz njegovih ne baš dobro skrivenih prijetnji, rekao bih da će pokušati iskoristiti Augustu kako bi se osvetio.

Harry je razmišljao o tome dok je ispijao svoje vino. – Još uvijek vjerujem da, kad je riječ o Lovejoyu, tu ima još nečega, a ne samo ovo što vidimo. Možda je vrijeme da još jednom noću posjetim njegovu knjižnicu.

– Poći ću s tobom. Moglo bi se pokazati zanimljivim. – Peter se polako nacerio. – Ali valjda ne kaniš noćas tako nešto pokušati. Tvoj je raspored za noćas već ionako pretrpan.

– Posve si u pravu. Jedne druge večeri, kad budem slobodan. Večeras imamo drugog važnog posla.

«^»

Augusta je hodala amo-tamo knjižnicom kad su stigli Harry i Peter. Odjenula se prikladno za pustolovinu. Na sebi je imala crni baršunasti plašt iznad crne haljine, par odgovarajućih crnih rukavica i crne niske čizme. Izabrala je čizme jer je mislila da će bolje od cipela odgovarati za hodanje kroz vrt i niz prolaz. Služinčad je odavno poslala na spavanje, a otad nije mogla mirno sjediti od silnog uzbuđenja. Poziv da se večeras pridruži Harryju i njegovim prijateljima za nju je imao golemo značenje. Napokon joj je odobren pristup posebnom krugu njegovih prijatelja.

Augusta je shvatila da će napokon dijeliti s Harryjem ono prekrasno prisno prijateljstvo što ga on dijeli sa Sally i Peterom. Zajedno će riješiti zagonetku, a Harry će vidjeti da ona može dati svoj doprinos. Naučit će poštivati njezinu oštromnost, obećala je sebi. Počet će je smatrati svojom iskrenom prijateljicom, ženom kojoj može vjerovati i s kojom dijeli tajni dio sebe.

Naglo je stala kad je čula tihi zvuk otvaranja i zatvaranja vrata u predvorju. Začulo se mrmljanje muških glasova i zvuk koraka po pločicama. Brzo se okrenula i potrčala prema vratima knjižnice. Kad ih je otvorila, ugledala je Harryja stroga izraza lica i nasmiješenog Petera Sheldrakea.

Peter se galantno naklonio. – Dobra večer, gospodo. Smijem li biti toliko slobodan i reći vam kako ste savršeno opremljeni za noćasnji događaj? Crni baršunasti ogrtač i čizme doista su prikladni. Nije li izvrsno odjevena za ovu vrstu pothvata, Graystone?

Harry se namrštio. – Izgleda poput vražjeg drumskog razbojnika. Pođimo. – Obama je pokazao prema vratima svojim štapom od ebanovine. – Želim da to što prije okončamo.

– Zar nećemo izići kroz prozor knjižnice? – upita Augusta.

– Ne, nećemo. Izići ćemo kroz kuhinju na normalan, posve civiliziran način.

Augusta je nabrala nos pogledavši Petera dok su slijedili Harryja iz knjižnice.

– Je li uvijek ovakav kad se bavi nekom istragom?

– Uvijek – uvjeravao ju je Peter. – Uvijek kvari veselje, naš Graystone. Uopće nema smisla za pustolovine.

Harry ih je prijekorno pogledao preko ramena. – Budite tihi, oboje. Ne želim probuditi osoblje.

– Da, gospodine – promrmlja Peter.

– Da, gospodine – šapne Augusta.

Bez problema su izišli u vrt, a ondje su vidjeli da im nije potrebna lampa da bi osvijetlili put kroz prolaz. Bilo je dovoljno mjesečine, a topli sjaj s prozora na katu kuće Lady Arbuthnott služio je kao svjetionik.

Kad su se približili cilju, Augusta je opazila da je prizemlje velike kuće u mraku. – Hoće li nas Sally čekati na kuhinjskim vratima?

– Da – tiho će Peter. – Povest će nas u svoju knjižnicu i ondje ćemo razgovarati.

Kad su stigli do kapije vrta Lady Arbuthnott, Harry je zastao. – Otvorena je.

– Zacijelo je ranije poslala slugu da odmakne zasun – reče Peter i gurne teška vrata. – Mislim da više nema snage sama hodati ovako daleko, sirotica.

– Čudi me da i dalje može voditi Pompeju – šapne Augusta.

– To je sve što je drži. To i užitak sudjelovanja u još jednoj istrazi za Graystonea, naravno – povjeri joj Peter.

– Tišina – naredi Harry.

Augusta stisne oko sebe nabore plašta i bez riječi pođe za Harryjem. Peter je bio na začelju malene kolone.

Budući da je bila točno iza njega, Augusta je zamalo naletjela na Harryja kad je naglo stao.

– Uh. – Uspostavila je ravnotežu. – Harry? Što je bilo?

– Nešto nije u redu. – U Harryjevu se glasu osjećao ledeni mir, što je prestrašilo Augustu više nego da je vikao. Shvatila je da svoj štap od ebanovine drži na prilično neobičan način.

– Nevolje? – Peter se tiho javio iz sjenki, a iz glasa mu je nestao svaki trag zadirkivanja.

– Stražnja su vrata otvorena. Nema nikakvog svjetla i nema ni traga Sally. Odvedi Augustu natrag kući. Pridruži mi se ovdje kad nju smjestiš na sigurno.

– Razumijem. – Peter posegne za Augustinom rukom.

Augusta mu hitro izmakne. – Harry, ne, molim te dopusti mi da pođem s vama. Možda se Sally teško razboljela. Možda je zato... – Augusta je kriknula kad se njezina noga zaplela u rub ženske haljine što se pojavio ispod grmlja.

– O, dragi Bože, ne. Sally.

– Augusta? Kojeg vruga... – Harry se naglo okrenuo i pošao prema njoj.

Augusta se već spustila na koljena i mahnito se zavlačila ispod grmlja. – To je Sally. O, Harry, znam da je to ona. Zacijelo se ovdje srušila. Sally.

Augusta je dotaknula prijateljičino tijelo, odmičući Sallynu skupu svilenu haljinu. Njezine su se crne rukavice odmah natopile toplom krvlju. Mjesečina je obasjavala držak bodeža, koji je još uvijek stršio iz Sallynih prsa.

– Prokleta bila njegova krvava duša. – Harryjev je glas bio divlji dok se probijao kroz grmlje i spuštao kraj stare prijateljice. Potražio je Sallyno zapešće i potražio puls. – Živa je.

– Kriste. – Peter se također probio do Sally. Zurio je u bodež i opsovao. – Prokleti kujin sin.

– Sally? – Augusta je zgrabila mlitavu ruku i užasnula se kad je osjetila njezinu hladnoću. Sally umire. To je sigurno.

– Augusta? Jesi li to ti, draga? – Sallyn je glas bio jedva čujni šapat. – Drago mi je. Drago mi je da si ovdje. Nije ugodno umrijeti sam, znaš. To je jedino čega sam se bojala.

– Svi smo ovdje, Sally – tiho će Harry. – Peter, Augusta i ja. Nisi sama.

– Moji prijatelji. – Sally sklopi oči. – Bolje je ovako. Bolovi su postali strašni. Tako strašni. Nisam mislila da ću još dugo moći izdržati, znate. Ipak, više bih voljela da sam to ja obavila.

U Augustinim su se očima pojavile suze. Čvrsto je stezala Sallynu ruku, kao da ju je samom fizičkom snagom mogla zadržati.

– Sally, tko je to učinio? – upita Harry. – Pauk?

– O, da. Morao je biti on. Uopće mu nisam vidjela lice. Ali znao je za popis. Znao je da ga imam. Dobila sam ga od kuhara.

– Kojeg kuhara? – blago upita Peter.

– Kuhara u bivšem klubu Sablja. Jutros sam ga dobila od njega.

– Prokleta bila Paukova duša – šapne Harry. – Pobrinut ću se da plati za ovo, Sally.

– Da, znam. Graystone. Ovoga puta ćeš ga uhvatiti. Uvijek sam znala da ćeš jednoga dana poravnati svoje račune s Paukom. – Sally je počela strahovito kašljati.

Augusta je još čvršće stegnula slabašnu ruku, a suze su joj tekle niz lice i miješale se s prijateljičinom krvlju. Već je jednom ranije nekoga ovako držala i bespomoćno gledala kako se život u njemu gasi i nestaje. Nema užasnijeg doživljaja od toga.

– Augusta?

– Sally, tako ćeš mi nedostajati – kroza suze reče Augusta. – Bila si mi doista prava prijateljica.

– I ti si meni bila prava prijateljica, najdraža Augusta. Dala si mi više no što možeš zamisliti. Sad me moraš pustiti. Vrijeme je.

– Sally?

– Nemoj zaboraviti otvoriti knjigu, Augusta.

– Ne. Neću zaboraviti.

I tada je Sally otišla.

19.

Harry je držao Augustu dok je jecala u njegovom naručju. Nikako je nije mogao utješiti, a ništa mu nije bilo tako teško kao činjenica da ne uspijeva ublažiti njezinu bol. Ovakva poplava emocija je nesumnjivo način na koji se northumberlandski Ballingeri nose s tugom, a on je pomalo zavidio Augusti na oslobađanju putem suza. Za sebe nije mogao učiniti ništa, osim planirati osvetu.

Budući da ništa drugo nije mogao napraviti, Harry je čvrsto zagrlio Augustu dok su stajali u predvorju velike, tihe Sallyne rezidencije i čekao da oluja prođe.

Prisilio se da razmišlja jedino o osveti.

Augusta se donekle smirila kad je Harry pogledao iznad njezine glave i opazio Petera koji je ušao kroz stražnja vrata.

– Izgleda da je imao vremena pretražiti njezinu spavaću sobu i knjižnicu – reče Peter. – Obje su prostorije u neredu. Ali druge su sobe u redu. Zacijelo je čuo nekoga ili nešto, pa je otišao prije nego je dovršio posao. Vjerojatno je zaključio da nitko neće uspjeti pronaći popis ako je Sally mrtva.

– Ovo je velika kuća. Teško ju je temeljito pretražiti. Jesi li se pobrinuo za sve ostalo? – tiho upita Harry.

Peter kimne, a njegove su plave oči podsjećale na komadiće leda. – Da. Jedan od slugu pošao je po mirovnog suca. Dao sam da se Sallyno tijelo odnese u jednu od spavaćih soba. Bože, kako je bila slabašna, Graystone. Gotovo ništa nije ostalo od nje. Zacijelo je tijekom proteklih nekoliko tjedana živjela isključivo zahvaljujući duhu i snazi volje.

Augusta se pomaknula u Harryjevim rukama i podigla glavu. – Strašno će mi nedostajati.

– Svima će nam nedostajati. – Harry je umirujućom kretnjom milovao Augustina leđa. – Uvijek ću joj biti beskrajno zahvalan.

– Zato jer je bila tako hrabra tijekom rata? – Augusta je trepnula kako bi potisnula suze, a zatim je Harryjevim rupčićem obrisala suze.

– Ne, premda sam se oduvijek divio njezinoj hrabrosti. Razlog iz kojeg ću joj zauvijek biti zahvalan je taj da je ona predložila da uspostavim kontakt sa Sir Thomasom kako bih upoznao tebe. Sally je rekla da bih te trebao dodati na svoj popis mogućih žena – iskreno reče Harry.

Augusta je iznenađeno podigla pogled. – Doista? Kako veoma neobično. Zašto li je ona mislila da bih ti ja bila dobra žena?

Harry se žalosno osmjehne. – I ja sam je to pitao, koliko se sjećam. Rekla je da bi mi bolje odgovarala žena koja nije u klasičnom stilu.

Peter zatvori vrata. – Sally te je veoma dobro razumjela, Graystone.

– Da, vjerujem da jest. – Harry nježno malo odmakne Augustu od sebe. – Prijatelji dragi, tugovanje moramo ostaviti za kasnije. Sudske će vlasti pretpostaviti da su umorstvo počinili provalnici koji su pokušali opljačkati kuću. Nema smisla uvjeravati ih u suprotno.

– Dogovoreno – reče Peter. – Ionako ništa ne bi mogli učiniti.

– Moramo naći popis što ga je Sally spomenula. – Harry pogleda niz hodnik, pomislivši kako je kuća golema i koliko će vremena trebati da je temeljito pregledaju. – Znam ponešto o Sallynim metodama skrivanja stvari za koje ne želi da budu pronađene. Obično je birala očita mjesta, smatrajući da se nitko neće sjetiti ondje pogledati.

Augusta je šmrncnula u rupčić. – Knjiga. – Harry je pogleda. – Koja knjiga?

– Knjiga kladenja u Pompeji. – Augusta hrabro gurne mokri rupčić u džep plašta i pođe hodnikom prema salonu. – Sally mi je rekla da se, ako je ikad nađem zatvorenu, pobrinem da je ti otvoriš. A čuo si je i prije nekoliko minuta, prije nego je... nego je umrla. Rekla je da ne smijem zaboraviti knjigu.

Harry razmijeni pogled s Peterom, a on samo slegne ramenima i pođe za Augustom.

Vrata Pompeje bila su zatvorena. Harry je čuo kako je Augusta opet počela plakati kad ih je otvorila, ali nije oklijevala. Ušla je u tamnu, tihu prostoriju i upalila lampu.

Harry se osvrnuo naokolo, protiv volje znatiželjan. Često je posjećivao Sally, ali nikad ga nije primila u tom salonu nakon što je preinačen u klub Pompeja. Rekla je da je klub namijenjen samo ženama. Nije smjela kršiti pravila, čak ni nakon zatvaranja.

– Stvara neki čudan osjećaj u čovjeku, zar ne? – Peter je govorio tiho kad se zaustavio kraj Harryja. – Nikad nisam smio prijeći prag, znaš. Ali uvijek sam se osjećao pomalo nelagodno kad sam s vrata gledao unutra.

– Shvaćam što misliš. – Harry je proučavao slike na zidu. Mnoge je odmah prepoznao. Sve su prikazivale žene koje su uspjele preživjeti u mitovima i legendama usprkos onomu što je Augusta nazivala općenitim povijesnim predrasudama protiv žena. Harry se počeo pitati koliko je točno povijesti izgubljeno jer su se podaci odnosili na žene i stoga ih se smatralo nevažnima.

– Čovjek se počne pitati što žene rade i o čemu zapravo razgovaraju kad su same, bez muškaraca – tiho primijeti Peter. – Sally je uvijek govorila da bih se iznenadio kad bih znao.

– Meni je običavala reći da bih se šokirao – prizna Harry.

Gledao je kako crni baršunasti plašt vijori oko Auguste dok je hodala prema grčkom pijedestalu. Ondje se nalazila velika knjiga u kožnom uvezu.

– To je zloglasna knjiga kladenja? – Harry prijede prostoriju i pridruži se Augusti.

– Da. I zatvorena je. Rekla je da bih je jednoga dana mogla naći zatvorenu. – Augusta polako otvori knjigu i počne okretati stranice. – Ne znam što tražim. Harry pogleda neke unose, sve zapisane ženskim rukopisom.

Gospođica L. B. kladi se u deset funti s gospođicom R. M. da ova druga neće svoj dnevnik dobiti natrag na vrijeme za izbjegavanje katastrofe.

Gospođica B. R. kladi se u pet funti s gospođicom D. N. da će Lord G. u roku od mjesec dana zaprositi Anđela.

Gospođica F. O. kladi se u deset funti s gospođicom C. P. da će gospođica A. B. u roku od dva mjeseca otkazati svoje zaruke s Lordom G.

– Dobri Bože – progundā Harry. – A čovjek misli da ima barem malo privatnosti.

– Dame u Pompeji veoma vole oklade, milorde. – Augusta ponovno šmrcne. – Klub će se sada zatvoriti, pretpostavljam. Nedostajat će mi. To je za mene bio dom. Ovdje više ništa neće biti isto.

Harry je baš kanio podsjetiti Augustu da joj Pompeja nije potrebna jer ima vlastiti dom kad je između stranica knjige ispao list papira. – Daj da to vidim.

– Pograbio ga je i pregledao popis imena.

Peter je pošao naprijed i virio preko njegova ramena, a Augusta je istezala vrat ne bi li nešto vidjela.

– Dakle? – upita Peter.

– To je doista popis imena. Nepotpun popis članova Sablje, nema sumnje. Ovo je Sallyn rukopis.

Peter se mrštio na popis. – Ne prepoznajem niti jedno od tih imena.

– Nije ni čudo. – Harry primakne lampu i malo bolje prouči popis. – Napisan je starom šifrom kojom se Sally uvijek koristila za poruke namijenjene meni.

– Koliko će ti vremena trebati za dešifriranje svih tih imena? – upita Peter. – Ima ih najmanje desetak.

– Ne dugo. Ali nakon što saznamo tko su bili članovi, trebat će vremena da odredimo tko je od njih mogao biti Pauk. – Harry presavije papir i gurne ga u džep. – Krenimo. Moramo mnogo toga obaviti prije zore.

– Što želiš da ja napravim? – brzo upita Augusta. Harry se mračno osmjehne, pripremajući se za predstojeću bitku. – Moraš poći kući i probuditi služinčad. Zatim ćeš se pobrinuti da ti i Meredith do sedam sati budete spakirane i spremne za odlazak u Dorset.

Zurila je u njega. – Sedam sati danas ujutro? Ali Harry, ne želim otići iz grada sad kad smo tako blizu otkrivanja Sallyna ubojice i identiteta Pauka. Moraš mi dopustiti da ostanem.

– Nema nikakve šanse da ti dopustim ostati. Ne sada kad je Pauk svjestan postojanja ovoga popisa i sve će učiniti kako bi ga se domogao. – Harry ju je

uhvatio za ruku i poveo prema vratima. – Peter, možda bi tvojoj zaručnici godio kratak boravak u Dorsetu?

– Mislim da je to izvrsna zamisao – odgovori Peter. – Sam Bog zna da bih više volio da ode iz grada dok ne nađemo Pauka, a Augusti bi dobro došlo društvo.

– Doista bih željela da vas dvojica prestanete stvarati planove za mene kao da nisam sposobna sama misliti – glasno će Augusta. – Ne želim poći u Dorset.

– Ali ćeš poći – mirno će Harry.

– Harry, molim te...

Brzo je razmišljao, tražeći najučinkovitiji argument za svoj stav. Kad ga je pronašao, nemilosrdno ga je iskoristio. – Nisam zabrinut samo zbog tvog lijepog vrata, Augusta. Moram misliti i na Meredith. Moram biti siguran da je moja kći na sigurnom. Imamo posla s čudovištem i ne znamo koliko će se nisko spustiti.

Augustu je zaprepastila ta mogućnost. – Vjeruješ da bi mogao ugroziti Meredith? Ali zašto bi to učinio, milorde?

– Zar to nije očito? Ako Pauk zaključí da sam ja taj koji ga nastoji otkriti, mogao bi iskoristiti Meredith da me onemogući.

– O, da. Shvaćam što misliš. Tvoja je kći tvoja jedina velika slabost. On bi to mogao znati.

Tu nemaš pravo, Augusta. Imam dvije velike slabosti.

Ti si druga, pomislio je Harry. Međutim, ništa nije glasno rekao. Neka misli da je najviše zabrinut za Meredith, te da se oslanja na nju da će zaštititi njegovu kćer. Ona je po prirodi sklona pomagati i braniti nedužne. – Molim te, Augusta. Potrebna mi je tvoja pomoć. Moram znati da je Meredith na sigurnom, daleko od grada, prije nego se mogu koncentrirati na otkrivanje Pauka.

– Da, naravno. – Pogledala ga je očima u kojima se vidjelo da prihvaća tu veliku odgovornost. – Čuvat ću je vlastitim životom, Harry.

Harry joj nježno dotakne obraz. – A čuvat ćeš i sebe, je li?

– Svakako.

– Ti i Meredith imat ćete pomoć – reče Harry. – Šaljem vas u Dorset s naoružanom pratnjom. Ljudi će ostati s vama u Graystoneu sve dok i ja ne dođem onamo.

– Naoružanu pratnju. Što ti to znači, Harry? – Augusta se očito čudila.

– Nije onako uzbudljivo kako zvuči. Poslat ću s vama dvojicu konjušara koji već dugo rade za mene. Obojica će biti naoružana i znat će što treba učiniti bude li nevolja.

– Bit će sigurna u Graystoneu – reče Peter. – Na selu svatko svakoga poznaje, te će odmah upasti u oči neki stranac. A zatim su tu i psi. Niti jedan stranac neće uspjeti ući u kuću, a da psi ne objave uzbunu.

– Točno tako. – Harry pogleda Augustu. – A Claudia će ti praviti društvo. Augusta se ovlaš osmjehne. – Ne bih računala na to. Iskreno sumnjam da se moja sestrična do sedam ujutro može pripremiti za putovanje.

– Bit će spremna – tiho će Peter. – Želim da ode iz grada jednako silno kako Harry želi da vas dvije odete.

Augusta ga je zamišljeno promatrala. – Shvaćam. Sigurna sam da će se Claudiji činiti veoma zanimljivim to što tako brzo mora otići iz grada.

Peter slegne ramenima, očito se ne zabrinjavajući zbog Claudijina negodovanja.

Do sedam sati idućeg jutra sve je bilo spremno. Harry je stajao na stubama kuće i najprije se pozdravio sa svojom kćeri. Meredith je bila razočarana jer je morala napustiti grad i sve ono zabavno u njemu, ali otac joj je objasnio da na imanju ima problema koji iziskuju Augustinu pozornost. Prihvatila je to objašnjenje, ali ga je ipak podsjetila da još uvijek nije vidjela vrtove Vauxhall. – Uskoro ćete se vratiti ovamo i ja ću te osobno odvesti onamo – obećao joj je.

Meredith je zadovoljno kimnula. Snažno ga je zagrlila. – To će biti lijepo, tata. Doviđenja.

– Doviđenja, Meredith.

Harry je smjestio kćer u veliku crnu putnu kočiju, a zatim se okrenuo Augusti koja je upravo silazila stubama. Nasmiješio se njezinoj elegantnoj tamnozelenoj putnoj haljini i frivolnom šeširu. Augusta zna izgledati moderno čak i kad mora na brzinu otputovati na selo, i to u sedam ujutro.

– Dakle, je li sve u redu? – pitala je kad se zaustavila pred njim. Promatrala ga je mirnim pogledom, ozbiljnih očiju u sjeni šešira.

– Da. Tvoja će nas sestrična čekati u svojoj kući. Uskoro ćete već biti na putu. Noć ćete provesti u jednom konačištu, a sutra poslijepodne bit ćete u Graystoneu. – Harry zastane. – Nedostajat ćeš mi, Augusta.

Drhtavo se nasmiješila. – I ti ćeš meni nedostajati, milorde. Iščekivat ćemo tvoj dolazak u Dorsetu. Molim te, budi veoma, veoma oprezan, Harry.

– Hoću.

Kimnula je, a zatim se, bez ikakva upozorenja, podigla na prste i poljubila ga u usta, ne obazirući se na Meredith i skupinu slugu koji su se kretali oko kočije. Harry ju je pokušao privući uza se, ali je zakasnio. Već se odmaknula.

– Volim te, Harry – reče Augusta.

– Augusta. – Harry je nagonski posegnuo za njom, ali ona se već okrenula i zakoračila u kočiju.

Harry je stajao i gledao za crno-srebrnom kočijom koja je krenula ulicom. Dugo je jednostavno ondje stajao, neprestano u mislima ponavljajući Augustine posljednje riječi. *Volim te, Harry.*

Shvatio je da je tada zapravo prvi put glasno izgovorila te riječi. Sada je znao da je jedan njegov dio već jako dugo čekao da ih čuje.

Volim te, Harry. Zaključana vrata skrivena duboko u njemu širom su se otvorila, a ono što se iza njih nalazilo više nije izgledalo tako tmurno.

Dragi Bože, ali i ja tebe volim, Augusta. Sve do ovog trenutka nisam shvaćao do koje si mjere postala dio mene.

Harry je čekao dok se crna kočija nije izgubila iz vida, a zatim se vratio stubama u kuću i u svoju knjižnicu. Sjeo je za pisaći stol i razmotao popis imena što ga je Sally pribavila. Nije mu dugo trebalo da ga dešifrira.

Kad je završio, proučavao je jedanaest imena. Znao je da su neki od muškaraca na popisu poginuli u ratu. Za neke je znao da jednostavno nemaju dovoljno inteligencije ili temperamenta da bi bili Pauk. Nekoliko imena uopće nije poznao. Nema sumnje da će ih Peter prepoznati.

Ali njegovu je pozornost zaokupilo i zadržalo posljednje ime na popisu.

Još uvijek je ondje sjedio i zurio u posljednje ime kad je Peter ušao u knjižnicu.

– Pa, krenule su, sigurne i čuvane – objavi Peter i spusti se u naslonjač. – Upravo sam smjestio Claudiju u tvoju kočiju. Meredith je rekla da te još jednom pozdravim i poručuje ti da bi, povrh Vauxhalla, silno željela još jednom poći u Astleyjev amfiteatar.

– A Augusta? – Harry je nastojao zadržati miran i rezerviran glas. – Je li i ona imala kakvu poruku za mene?

– Rekla je da ti opet kažem da će dobro čuvati tvoju kćer.

– Veoma je lojalna – tiho će Harry. – Ona je žena kojoj čovjek može povjeriti svoj život, svoju čast ili svoje dijete.

– Da, doista jest – reče Peter, pogledavši ga s razumijevanjem. Potom se nagne naprijed. – Što si otkrio? Ima li koga zanimljivog na tom popisu?

Harry bez riječi okrene dešifrirani popis imena tako da ga Peter može pročitati. Vidio je kako su se njegova usta stisnula kad je stigao do posljednjeg imena.

– Lovejoy. – Peter brzo podigne pogled. – Dobri Bože. Slaže se, zar ne? Nema obitelji, nema prošlosti, nema bliskih prijatelja. Shvatio je da se raspitujemo. Pokušao nas je skrenuti s pravoga puta prikazujući Richarda Ballingera kao Pauka.

– Da. Zacijelo je saznao da je popis članova Sablje dospio u Sallyne ruke.

– Pošao ga je potražiti. Ona je bila budna, čekala je nas, i vjerojatno ga je iznenadila. Zato ju je ubio. – Peter stegne šaku. – Gad. – Potom se opusti. – Dakle, gospodine? Koji je naš prvi korak?

– Već je krajnje vrijeme da još jednom pođem u onaj drugi noćni posjet Lovejoyevoj knjižnici.

Peter nakrivi obrvu. – Poći ću s tobom. Noćas?

– Ako je moguće.

Ali nije bilo moguće. Lovejoy je tu večer provodio kod kuće, u društvu svojih muških prijatelja. Harry i Peter čuvali su stražu iz zamračene kočije, ali su svjetla u Lovejoyevoj knjižnici ostala upaljena gotovo do zore.

Međutim, iduće je večeri Lovejoy pošao u svoj klub. Malo prije ponoći Harry i Peter ušli su kroz prozor u knjižnicu.

– Ah, eno globusa–sefa što si ga spomenuo – promrmlja Peter, zureći u globus.

– Mislim da možemo zaboraviti na globus. – Harry odmakne rub saga. – Lovejoy ga uopće nije tajio kad sam došao razgovarati s njim onog jutra nakon što smo Augusta i ja pronašli zadužnicu u njemu. Vjerojatno se njime uglavnom služi kao spremištem za manje vrijedne stvari i možda za zavaravanje. Pauk će nesumnjivo imati drugu, bolje skrivenu škrinju s blagom.

– Shvaćam što misliš. Ovdje nema ničeg posebnog. – Peter je otvorio globus i već je virio unutra. Opet ga je zatvorio i počeo sustavno pretraživati drvom obložene zidove na drugom kraju prostorije.

Dvadeset minuta kasnije Harry je našao ono što je tražio kad je pokrenuo skriveni mehanizam za zaključavanje u podnoj dasci.

– Mislim da je ovo ono što tražimo, Sheldrake. – Harry je ispod podnih dasaka izvadio malenu metalnu kutiju. Ukočio se kad su koraci u hodniku najavili slugu, koji se vjerojatno šuljao u kuću nakon kasnog noćnog odlaska u krčmu. – Najbolje da je negdje drugdje pregledamo.

– Slažem se. – Peter je već izlazio kroz prozor.

Sat vremena kasnije, udobno sjedeći u vlastitoj knjižnici, Harry je otvorio metalnu kutiju. Prvo što je opazio kad je pogledao unutra bio je bljesak dragulja.

– Čini se da je Pauk za svoja izdajstva plaćen draguljima – primijeti Peter.

– Da. – Harry je nestrpljivo prekopavao po hrpi dragog kamenja na dnu kutije. Njegovi su prsti dotaknuli snop papira, te ih je izvadio.

Brzo ih je prelistao. Zastao je kad mu je u ruku pala malena bilježnica. Otvorio ju je i vidio da su unutra uglavnom kratki, nejasni unosi datuma i vremena koji su mogli značiti bilo što i ništa. Međutim, posljednja je bilješka bila daleko zanimljivija. I daleko ga je više uznemirila.

– Što to tu imaš? – Peter se nagnuo naprijed kako bi bolje vidio.

Harry glasno pročita bilješku: – Lucy Ann. Weymouth. Petsto funti za mjesec srpanj.

Peter podigne glavu. – Kojeg vruga to znači? Zar gad uzdržava ljubavnicu u Weymouthu?

– Sumnjam. Ne uz cijenu od petsto funti na mjesec. – Harry je trenutak šutio dok je u mislima slijedio logiku situacije. – Weymouth nije ni trinaest kilometara udaljen od Graystonea, a ima aktivnu luku.

– Pa, naravno. Svi to znaju. Pa?

Harry polako digne glavu. – Pa Lucy Ann je nesumnjivo plovilo, a ne žena. A čini se da je Pauk nekome platio, možda kapetanu broda, golemu svotu od petsto funti za mjesec srpanj.

– To je ovaj mjesec. Zašto bi, za ime svijeta, dao toliko novca za neki brod?

– Kako bi se pobrinuo da bude spreman za hitan odlazak, možda? Pauk je uvijek volio nestajati nekim vodenim putem, ako se sjećaš.

– Da. Jest, nije li?

Harry zatvori bilježnicu, a u utrobi mu se stvarao ledeni osjećaj. – Moramo ga naći. Sada. Večeras.

– Svim se srcem slažem s tobom, Graystone.

No Lovejoy je dobro prikrio svoje tragove. Harryju i Peteru je trebao veći dio idućega dana da otkriju kako je Pauk već otišao iz Londona.

«^»

Prve noći po povratku u Graystone, Augusta je satima ležala budna i zurila u strop. Bila je svjesna svake škripe i drugih zvukova u velikoj kući.

Ranije je slijedila lakaja naokolo i pažljivo promatrala dok je zaključavao sva vrata i prozore. Provjerila je jesu li psi smješteni u kuhinji za noć. Batler ju je uvjeravao da je kuća sigurna.

– Njegovo je gospodstvo prije nekoliko godina naručilo posebne brave – rekao joj je Steeples. – Veoma čvrste brave.

Unatoč tomu, Augusta nije mogla zaspati.

Na koncu je odgurnula pokrivače i posegnula za kućnim ogrtačem. Uzela je svijeću, upalila je, zavukla noge u papuče i izišla u hodnik. Samo će još jednom provjeriti Meredith, odlučila je.

Na pola puta niz hodnik opazila je da su vrata Meredithine sobe otvorena. Augusta je potrčala, jednom rukom štiteći slabašan plamen svijeće.

– Meredith?

Meredithin je krevet bio prazan. Augusta se prisilila ostati mirnom. Neće se prepustiti panici. Meredithin je prozor još uvijek bio čvrsto zatvoren. Postoji nekoliko logičnih objašnjenja za djetetove odsutnosti. Možda je ustala i pošla popiti vode. Ili je možda sišla u prizemlje i pošla u kuhinju, uzeti nešto za jelo.

Augusta je poletjela prema stubištu. Bila je na pola puta prema dolje kad je pogledala preko ograde i opazila svjetlo ispod vrata knjižnice. Zatvorila je oči i duboko udahнула. Zatim je požurila dalje niza stube.

Kad je otvorila vrata knjižnice, Augusta je odmah ugledala Meredith. Dijete se sklupčalo u očevom velikom naslonjaču. Ondje je izgledala veoma sićušno i krhko. Upalila je lampu, a u krilu je imala knjigu. Podigla je glavu kad je Augusta ušla.

– Zdravo, Augusta. Zar ni ti nisi mogla zaspati?

– Ne. Zapravo, nisam. – Augusta se nasmiješila kako bi prikrila golemo olakšanje što ga je osjetila kad se uvjerila da je djevojčica na sigurnom. – Što to čitaš?

– Pokušavam čitati Antikvara. Prilično je teško. Ima mnogo riječi.

– Tako je. – Augusta odloži svijeću na stol. – Želiš li da ti ja čitam?

– Da, molim. To bi mi veoma godilo.

– Pođimo na kauč. Tako možemo sjediti zajedno, a ti možeš pratiti ono što ja čitam.

– U redu. – Meredith je ustala iz Harryjeva naslonjača i slijedila Augustu do kauča.

– Najprije ću – reče Augusta i klekne ispred kamina – zapaliti vatru. Ovdje je prilično hladno.

Nekoliko minuta kasnije obje su udobno sjedile ispred rasplamsale vatre. Augusta je uzela novi roman što ga je potpisao Walter Scott i počela tiho čitati o nestalim nasljednicima, potragama za blagom i opasnim pustolovinama.

Nešto kasnije Meredith je zijevnula i spustila glavu na Augustino rame. Prošlo je nekoliko trenutaka. Augusta je na koncu pogledala dolje i vidjela da je njezina pastorka usnula.

Dugo je ondje sjedila promatrajući vatru i razmišljajući o tome da se noćas osjeća gotovo kao Meredithina prava majka. Svakako se osjećala zaštitnički poput prave majke.

Također se večeras posebno osjećala kao prava žena. Zasigurno samo žena može upoznati taj užasan osjećaj nesigurnosti dok čeka da joj se muž vrati.

Vrata knjižnice su se tiho otvorila i ušla je Claudia, odjevena u kućnu haljinu. Nasmiješila se kad je ugledala Augustu sklupčanu na kauču i Meredith usnulu kraj nje.

– Čini se da smo večeras sve tri imale problema sa spavanjem – šapne Claudia i sjedne kraj kauča.

– Čini se. Jesi li zabrinuta za Petera?

– Da. Bojim se da je sklon pomalo nepromišljenom ponašanju. Molim se da ništa ne riskira. Bio je strašno bijesan zbog Sallyne smrti.

– Harry je također bio pun gnjeva. Pokušao je to prikriti, ali vidjela sam kako gori u njegovim očima. On je zapravo veoma emotivan čovjek ispod onog smirenog, kontroliranog izraza lica što ga pokazuje svijetu.

Claudia se nasmiješila. – Moram ti vjerovati na riječ. S druge strane, Peter prikriva svoje emocije ispod maske vedrine i nestašluka. Ali i on je sposoban za duboke osjećaje. Pitam se zašto mi je trebalo toliko vremena da otkrijem skrivenu ozbiljnost njegove naravi.

– Vjerojatno zato jer je vješt u skrivanju svojih pravih osjećaja. Jednako kao i Harry. Svaki je na svoj način naučio biti oprezan kad je riječ o izražavanju najdubljih emocija i misli. Pretpostavljam da su obojica to uvelike činila tijekom rata. – A Harry je naučio mnogo o samokontroli čak i prije suočavanja s opasnostima obavještajnog rada, pomislila je Augusta, sjetivši se slike nevjerne žene u galeriji.

– To je zasigurno bila strašna kušnja za njih.

– Rat? – Augusta kimne, a srce ju je boljelo i zbog Harryja i zbog Petera. – Oni su dobri ljudi, a dobri ljudi u ratu sigurno strašno pate.

– O, Augusta, tako volim Petera. – Claudia je oslonila bradu na ruku i zagledala se u vatru. – Užasno sam zabrinuta za njega.

– Znam, Claudia. – Augusta je shvatila da večeras osjeća veću bliskost sa sestričnom nego bilo kada u prošlosti. To je bio dobar osjećaj. – Razmišljaš li kada o činjenici da, premda potječemo iz različitih ogranaka obitelji Ballinger, ipak dijelimo zajedničko naslijeđe, Claudia?

– U posljednje vrijeme često razmišljam o tome – prizna Claudia.

Augusta se tiho nasmijala.

Dvije su žene bez riječi dugo sjedile ispred kamina. Meredith je spokojno spavala kraj njih.

Iduće je noći Augustin osjećaj nelagode polako prerastao u veliku tjeskobu. Kad je napokon uspjela zaspati, mučila ju je noćna mora.

Naglo se probudila. Dlanovi su joj bili vlažni, a srce joj je divlje tuklo. Osjećala se kao da je živa zakopana ispod pokrivača.

Boreći se protiv panike, odgurnula je pokrivače i skočila s kreveta. Zatim je stajala i brzo disala, nastojeći smiriti neobičan strah koji joj je još uvijek stezao srce. Kad to više nije mogla podnositi, predala se strahu.

Pograbivši kućni ogrtač, žurno je izišla iz svoje spavaće sobe i potrčala hodnikom do Meredithine sobe. Augusta je sebi govorila da će se moći smiriti nakon što se uvjeri da je Meredith na sigurnom.

Ali Meredith nije bila na sigurnom u svojem krevetu. Opet nije bila u sobi, a ovog je puta prozor bio širom otvoren. Noćni je povjetarac pomicao zavjese i rashlađivao sobu.

Bilo je dovoljno mjesečine da bi vidjela čvrst konopac pričvršćen za prozorsku dasku. Visio je sve do zemlje. Meredith je oteta.

20.

Augusta je u roku od deset minuta u predvorju okupila cjelokupno osoblje. Hodala je amo-tamo pred njima dok je posljednja sobarica zauzimala svoje mjesto na kraju reda. Čak su i psi bili ondje. Uznemireni komešanjem, izišli su iz kuhinje kako bi vidjeli što se događa. Nikomu nije palo na pamet da ih zaključa ili pošalje van iz kuće.

Claudia je napeto stajala u blizini, netremice promatrajući Augustu. Butler Steeples i domaćica, gospođa Gibbons, tjeskobno su čekali upute. Sluge su još uvijek bile u šoku, jednako kao i Clarissa Fleming. Svi su se instinktivno okrenuli Augusti, kao vodi u nastaloj krizi.

Augustu je mučila spoznaja da nije uspjela zaštititi Meredith. *Čuvat ću je svojim životom, Harry.*

Nije održala riječ. Mora svakako vratiti Meredith na sigurno. Jednom u životu mora biti hladna i logična, i mora djelovati brzo. Odlučno si je rekla da emocije mora odgurnuti u stranu i razmišljati onako jasno kako bi Harry razmišljao da je ovdje.

– Poslušajte me, molim vas – reče okupljenim ljudima. Odmah je zavladała tišina. – Svi znate što se dogodilo. Lady Meredith je oteta iz vlastita kreveta.

Neke su sobarice počele plakati.

– Tišina, molim – obrecne se Augusta. – Nema vremena za emocije. Dakle, razmišljala sam o onome što se dogodilo. Prozor nije provaljen. Očito je otvoren iznutra. Psi se nisu uznemirili. Steeples, ja i gospođa Gibbons pregledali smo cijelu kuću i nismo našli baš nikakav znak nasilnog ulaza. Stoga vjerujem da postoji samo jedan zaključak.

Svi su udahnuli i zurili u Augustu.

Augusta je promatrala lica služinčadi. – Moju je kćer oteo netko iz Graystonea. Vi ste velika skupina ljudi. Tko nedostaje?

Tu je primjedbu dočekao zajednički uzdah. Odmah su se počeli međusobno pogledavati. A zatim se začuo krik iz stražnjeg reda.

– Robbieja nema – glasno je viknula kuharica. – Robbie, novi lakaj.

Na tu je vijest mlada sobarica na kraju reda briznula u plač.

Augusta je promatrala djevojku dok je tiho razgovarala sa Steeplesom. – Kad je taj Robbie zaposlen?

– Mislím da je to bilo dva tjedna nakon vašeg vjenčanja, gospođo. Otprilike u vrijeme kad smo uzimali nove ljude radi kućne zabave. Odlučili smo zadržati Robbieja i nakon toga. Rekao je da ima rođake u selu. Rekao je da je donedavna radio u otmjenoj kući u Londonu, a sad želi naći stalno mjesto na selu. – Steeples se doimao očajnim. – Imao je izvrsne preporuke, gospođo.

Augusta je susrela Claudijin pogled. – Izvrsne preporuke od Pauka, nema sumnje.

Clarissa stisne usta. – Zar mislite da je to moguće?

– Čini se da vrijeme odgovara. – Augusta se prekinula kad je sobarica na kraju reda pala na koljena i zajecala. –Što je, Lily?

Lily ju je gledala očima iz kojih su se slijevale suze. – Bojala sam se da ima nešto loše na umu, gospojo. Ali mislila sam da će samo ukrasti nešto srebra. Nije mi bilo ni na kraj pameti da bi ovako nešto učinio, doista nije.

Augusta ju je kretnjom pozvala k sebi. – Dođi u knjižnicu. Želim s tobom nasamo razgovarati. – Pogledala je batlera. – Odmah započnite potragu. Koliko mi znamo, Robbie je otišao pješice. Nije li tako?

– Iz konjušnice ne nedostaje nijedan konj – javi se konjušar. – Ali možda je imao konja negdje na imanju.

Augusta kimne. – Istina. U redu. Evo kako ćete postupiti, Steeples. Dajte smjesta osedlati sve raspoložive konje, uključujući i moju kobilu. Oni koji znaju jahati neka pođu na konjima. Sve ostale pošaljite pješice, sa psima i bakljama. Pošaljite nekoga u selo da ondje uzbuni ljude i pošaljite kurira u London da njegovom gospodstvu javi što se dogodilo. Moramo brzo djelovati.

– Da, gospođo.

– Gospođica Fleming će vam pomoći organizirati potragu, zar ne, gospođice Fleming?

Clarissa se uspravi, stroga izraza lica. – Svakako hoću, gospođo.

– Vrlo dobro. Možemo početi. – Steeples se okrenuo i preuzeo zapovjedništvo nad svojim trupama.

Claudia je slijedila Augustu u knjižnicu i stajala pozorno slušajući dok je Lily pričala svoju priču.

– Mislila sam da mu se sviđam, gospojo. Uvijek mi je donosio cvijet ili neki maleni dar. Mislila sam da mi udvara, jesam. Ali pitala sam se o nekim stvarima što ih je činio.

– Što te navelo na pomisao da sprema nešto loše? – upita Augusta.

Lily šmrcne. – Robbie je rekao da će uskoro doći do mnogo novaca. Rekao je da će mu to biti dovoljno do kraja života, te da će kupiti malenu kuću i živjeti poput vlastelina. Ja sam se tomu smijala, ali on je bio tako ozbiljan da sam mu katkad gotovo vjerovala.

– Je li rekao još nešto što te je zabrinulo? – brzo upita Augusta. – Misli, curo. Na kocki je život moje kćeri.

Lily ju je promatrala, a zatim je oborila pogled. – Ne baš nešto što je rekao, gospojo. Više ono što je radio kad je mislio da ga nitko ne gleda. – Vidjela sam ga da pomno pregledava kuću. Tada sam se pitala namjerava li se poslužiti srebrninom. Namjeravala sam reći gospođi Gibbons, doista jesam,

ali nisam bila sigurna, ako me razumijete. A nisam željela da Robbie dobije otkaz ako ne planira ništa loše.

Augusta je prišla prozoru i zagledala se u mrak. Uskoro će svanuti. Steeples je brzo izvršavao njezine zapovijedi. Vidjela je da dovode konje ispred kuće. Psi su uzbuđeno lajali. Dok je ona gledala, nekoliko je ljudi krenulo u šumu, noseći baklje.

O, Meredith, draga moja malena Meredith. Ne boj se, naći ću te.

Potisnula je mahniti očaj koji je prijetio da će je preplaviti. Još se jednom prisilila na logično razmišljanje. – Prije jutra ne može daleko stići, čak ni ako ima konja. Ima uza se Meredith, a to znači da se ne može brzo kretati. Ona će ga usporavati. Danju će ga lako uočiti ljudi koji će postavljati pitanja i pitati se što se događa. Stoga ćemo pretpostaviti da danju kani sakriti Meredith, a noću će putovati.

– Teško može svratiti u konačište noseći Graystoneovu kćer – reče Claudia. – Postavljat će se pitanja. A Meredith zacijelo neće šutjeti.

– Upravo tako. U redu, pretpostavit ćemo da je krenuo prema mjestu gdje može skrivati Meredith sve do trenutka dok ne uspostavi kontakt s Paukom. U okolini ne može biti previše mjesta gdje bi se Robbie dulje vrijeme mogao skrivati s Meredith.

Lily naglo podigne glavu, a pogled joj se razbistrilo. – Stara Dodwellova koliba, gospojo. Sad je prazna jer je treba popraviti. Robbie me je poveo onamo prije nekog vremena. – Opet je počela plakati. – Mislila sam da će me zaprositi, ja glupača. Ali rekao je samo da mu godi šetnja.

– Duga šetnja – reče Augusta sjetivši se kolibe u koju se sklonila tijekom oluje. Graystone se ljutio jer je toga dana morao poći za njom. Toga se veoma dobro sjećala. Također se sjećala da joj je rekao da je to jedina prazna koliba na imanju.

– Previše duga. Tako sam mu ja rekla. Hodali smo gotovo dva sata dok nismo stigli onamo. Zatim je samo malo pogledao naokolo. Tada je rekao da je vidio dovoljno i da bismo se trebali vratiti. Noge su me užasno boljele kad smo se vratili.

– Je li ta koliba izolirana? – upita Claudia. – Zar bi bila dobro skrovište?

– Da, bila bi, nakratko. Svakako vrijedi provjeriti. – Augusta je donijela odluku. – Svi su ostali već otišli u potragu, uključujući ona dva naoružana čovjeka koje je Graystone poslao u Dorset s nama. Odjenut ću se i osobno odjahati do Dodwellove kolibe.

Claudia pođe prema vratima. – Idem s tobom. Brzo ću se odjenuti.

– Najbolje da pogledam može li nam Steeples pribaviti pištolj – reče Augusta.

– Hoćeš li ga znati upotrijebiti ako bude potrebno? – iznenađeno upita Claudia.

– Naravno. Richard me naučio.

Pola sata kasnije, u prvi osvit zore, Augusta i Claudia zaustavile su svoje konje u šumi iza Dodwellove kolibe. Vidjele su da je u staroj ostavi vezan konj.

– Dragi Bože – tiho će Claudia. – Vjerujem da se doista ovamo sakrio s Meredith. Moramo se vratiti po pomoć.

– Možda nemamo dovoljno vremena za to. – Augusta je sjahala i pružila uzde sestrični. – I nismo sigurne da je Robbie doveo Meredith ovamo. Možda je riječ o nekoj skitnici ili putniku kojeg je uhvatila noć, te je našao ovu kolibu. Pokušat ću pogledati tko je unutra.

– Augusta, uopće nisam sigurna da bismo ovo trebale same pokušati.

– Ne boj se. Imam pištolj. Čekaj ovdje. Ako nešto pođe po zlu, odjaši do najbliže kolibe. Svatko u ovom okrugu priskočit će u pomoć Graystoneovoj obitelji.

Augusta izvadi pištolj iz džepa svojeg jahaćeg odijela. Čvrsto ga je držala dok se kretala prema kolibi.

Bilo je lako neopazice stići do stražnjeg dijela kolibe. Na stražnjem zidu trošne kolibe nije bilo prozora, a stara je šupa pružala dodatni zaklon.

Konj vezan u šupi nezainteresirano je pogledao Augustu kad se pojavila na vidiku. Ona je zamišljeno promatrala životinju, a zatim je ušla u šupu i odvezala staru kobilu.

Stari je konj poslušno krenuo kad je Augusta uhvatila povodac i pavela ga oko ugla kolibe. Blizu ulaza u kolibu je zastala i snažno udarila kobilu po sapima.

Kobila je iznenađeno krenula žustrim kasom ravno ispred ulaznih vrata i dalje šumskom stazom.

Iz unutrašnjosti kolibe začuo se povik. Augusta je čula kako se naglo otvaraju vrata, a zatim je istrčao mladić koji je na sebi još uvijek imao Graystoneovu livreju.

– Što je ovo, dovraga? Vрати se ovamo, prokleta rago. – Robbie je mahnito zviždao za konjem.

Augusta je podigla pištolj i priljubila se uza zid.

– Dvraga. Prokleta raga. Prokleta bila. – Robbie nije bio siguran što bi dalje trebao poduzeti. Očito je zaključio da ne smije ostati bez konja.

Augusta je čula kako se zatvaraju ulazna vrata, a zatim se začuo zvuk Robbiejevih koraka dok je trčao za starom kobilom, psujući bez prestanka.

Ona je pričekala dok Robbie nije nestao iz vida, a zatim je potrčala do ulaza u kolibu i otvorila vrata. Čvrsto držeći pištolj pred sobom, ušla je u malenu prostoriju.

Meredith je, vezanih ruku i s povezom na ustima, bespomoćno ležala na podu i uplašenim očima zurila prema vratima. Tada je prepoznala Augustu. Iza poveza na ustima začuo se prigušen povik.

– U redu je, Meredith. Ovdje sam, draga. Sad si sigurna. – Augusta je potrčala preko prostorije i skinula joj povez s usta. Zatim je počela odvezivati konopac kojim su bile vezane Meredithine ruke.

Čim je bila slobodna, Meredith je čvrsto zagrlila Augustu. – Mama. Znala sam da ćeš doći, mama. Znala sam. Tako sam ga se bojala.

– Znam, draga. Ali sad moramo požuriti.

Augusta ju je uhvatila za ruku i pavela iz kolibe, a zatim su zašle iza ugla.

Claudia je odmah vidjela što se događa, te je pošla naprijed, vodeći Augustina konja. – Požurite – doviknula je. – Moramo smjesta otići odavde. Čujem da se šumskom stazom približava neki konj. Robbie je zasigurno uhvatio kobilu.

Augusta je slušala snažne, ritmične odjeke konja u galopu i znala da nije riječ o staroj kobili koju je maločas odvezala. To je čistokrvan konj, životinja kakvu bi jedino gospodin mogao jahati. Nikako nije mogla znati je li onaj koji jaše prema njima prijatelj ili neprijatelj.

Ispunjavala ju je očajnička potreba da makne Meredith s puta.

– Hajde, draga. Sjedni ispred gospođice Ballinger. Požuri. – Podigla je Meredith na sedlo, a Claudia ju je uhvatila. Augusta se brzo odmaknula. – Kreni, Claudia. Odmah.

– Augusta, što ti kaniš?

– Moraš se pobrinuti za Meredith. Ja moram biti slobodna da mogu upotrijebiti pištolj, bude li potrebno. Nikako ne možemo znati tko dolazi. Pođi, Claudia. Krenut ću odmah za tobom.

Claudia okrene konja, a u očima joj se vidjela zabrinutost. – U redu, ali nemoj se zadržavati. – Natjerala je konja u galop između stabala.

– Čuvaj se, mama – tiho dovikne Meredith. Augusta je uzjahala svojega konja i pripremila se da pođe za njima. Još uvijek nije vidjela onoga tko se približavao. Skrivala ga je koliba.

Nagnula se naprijed, i dalje stežući pištolj u jednoj ruci, i natjerala svoju kobilu u galop.

U tom je trenutku šumom odjeknuo hitac, podigavši oblak lišća i blata pod kopitima kobile.

Životinja se u panici propela, mahnito kopitima udarajući po zraku. Augusta je ispustila pištolj u očajničkom pokušaju smirivanja životinje. No jedno se stražnje kopito poskliznulo na lišću i kobila je počela padati u stranu.

Augusta je skočila sa ženskog sedla baš kad je konj pao. Našla se na tlu, bez daha, bez oružja, zapletena u skute svojeg jahaćeg odijela. Kobila se podigla i pojurila između stabala, krećući se prema kući.

Kad je uspjela doći do daha, nad njom je već stajao muškarac dugačkih zalizaka i kose boje čelika. Pištolj je uperio ravno u njezino srce.

Odmah je shvatila da su zalisci i siva kosa lažni. Svugdje bi prepoznala Lovejoyeve lisičje zelene oči.

– Stigla si ovamo malo prerano, draga moja – progundā Lovejoy. Kretnjom joj je pokazao neka ustane. – Nisam očekivao da ćeš tako brzo vidjeti da nema Graystoneove kćeri, niti da ćeš odmah uzbuniti osoblje i započeti potragu. No vidim da je glupava sobarica rekla točno ono što je trebala reći. Ona budala Robbie bio je siguran da hoće. A ja sam bio uvjeren da ćeš ti doći do pravih zaključaka.

– Želio si mene, Lovejoy? Ne Meredith?

– Želio sam obje – prasne Lovejoy. – Ali ti si me lišila Meredith, pa ću se morati zadovoljiti samo tobom. Nadajmo se da je Graystoneu stalo do njegove mlade žene onako kako bi trebalo; inače ćeš mi biti posve beskorisna. A ja uopće nemam strpljenja za ono što mi je beskorisno. Tvoj je brat to brzo shvatio.

– Richard. Ti si ga ubio. Baš kao što si ubio Sally. – Augusta je skočila prema njemu, stisnutih šaka.

Lovejoy ju je snažno tresnuo nadlanicom tako da je opet pala u blato. – Ustani, mala kujo. Sad moramo brzo krenuti. Ne znam koliko će dugo Graystone bauljati Londonom prije nego shvati tko sam ja i da sam već otišao iz grada.

– On će te ubiti, Lovejoy. Znaš to, zar ne? Ubit će te zbog ovoga.

– Već me jako dugo želi ubiti, a kao što vidiš, dosad mu to nije uspjelo. Graystone je oduvijek bio pametan, to mu moram priznati, ali sreća je uvijek bila na mojoj strani.

– Sve donedavna, možda. Tvoja te sreća napustila, Lovejoy.

– Ni slučajno. Ti si moja amajlija, gospođo. A ja mislim da ćeš doista biti veoma zabavna. Bit će mi zadovoljstvo uzeti ono što pripada tom prokletom Graystoneu. Pokušao sam ga upozoriti da ti nisi dobar materijal za bračnu družicu.

Lovejoy se sagne i uhvati Augustinu ruku. Podigne je na noge.

Ne obazirući se na pištolj, Augusta se okrenula, podigla teške skute svoje jahaće odore i pokušala pobjeći. Lovejoy ju je sustigao u dva koraka i žestoko je pljusnuo. Rukom joj je stisnuo vrat, a cijev pištolja pritisnuo na sljepoočnicu.

– Još jedan takav pokušaj bijega i dobit ćeš metak u glavu. Razumiješ li?

Augusta se nije ni potrudila odgovoriti. U glavi joj se vrtjelo od snažnog udarca. Osjećala je da mora nastojati dobiti na vremenu.

Čvrsto je držeći, Lovejoy pođe prema pastuhu kojeg je ostavio ispred kolibe.

– Kako to misliš, pokušao si upozoriti Graystonea da mu ja ne bih bila dobra žena? – pitala je Augusta nakon što ju je prisilio da uzjaše na konja.

– Zapravo nisam želio da vas dvoje budete zajedno, Augusta. Bojao sam se da bi u tom slučaju Graystone mogao slučajno naići na nekakav trag iz prošlosti tvojega brata, što bi ga moglo dovesti do mene. To nije bilo previše vjerojatno, ali uvijek je postojala ta mogućnost. Pokušao sam izbjeći svaki takav mogući problem nastojeći spriječiti sklapanje braka.

– O tome je bila riječ kad si me namamio na kartanje.

– Točno. – Lovejoy se popeo na konja iza nje, a cijev pištolja bila je prislonjena uz njezina rebra. – Kanio sam te kompromitirati kada dođeš po zadužnicu, ali to mi nije uspjelo. A odmah nakon toga, kujin sin se odjednom na brzinu vjenčao s tobom.

– Kamo me vodiš?

– Ne daleko. – Uhvatio je uzde i pastuh je krenuo naprijed. – Poći ćemo na ugodno putovanje morem, ti i ja. A zatim ćemo se skloniti u mjestu u francuskoj zabiti, a frustriranost i bijes izjedat će Graystonea.

– Ne razumijem. Zašto sam ti ja potrebna?

– Ti si moje sredstvo za cjenkanje, draga moja. S tobom kao taocem, bez opasnosti ću prijeći u Francusku. Graystone će skupo platiti za tebe. Za to će se pobrinuti njegov osjećaj za čast, ako ne ljubav. Kad mu na koncu dopustim da kupi tvoju slobodu, namamit ću ga u klopku i ubiti.

– A što tada? – upita Augusta. – Napokon će svi znati tko si ti. Moj muž ima prijatelja.

– Istina. Ali što se tiče prijatelja tvojeg muža, ja ću također biti mrtav. Ubit će me smioni Graystone koji je umro u pokušaju spašavanja svoje sirote žene. Koja je također nažalost ubijena. Veoma tragično. Bit će gnjavaža kasnije osigurati novi identitet, ali to sam i ranije činio.

Augusta je zatvorila oči dok je pastuh galopirao šumskom stazom. – Zašto si ubio Richarda?

– Tvoj je glupi brat pokušao igrati opasnu igru, Augusta. Takvu koju uopće nije razumio. Postao je član Sablje jer je to bila ona vrsta kluba koja se sviđala ljudima poput njega. Onda je nekako naišao na činjenicu da je vješti špijun poznat kao Pauk također član kluba. Zaključio je da sam se tim mjestom koristio za prikupljanje dragocjenih podataka. Ti su hrabri mladi časnici veoma slobodno pričali kad su malo popili. Zgodna djevojka, nekoliko boca vina i ja bih saznao sve informacije što su ih imali članovi kluba.

– Pričali su slobodno jer su mislili da si i ti jedan od njih.

– Tako je. Sve je to bilo veoma uspješno dok tvoj brat nekako nije shvatio što se događa. Premda nisam vjerovao da zna koji je član kluba Pauk, zaključio sam da ne smijem riskirati. Znao sam da se namjerava obratiti vlastima sa svojim sumnjama. Jedne sam ga noći slijedio kući.

– I pucao mu u leđa, a zatim podmetnuo inkriminirajuće dokumente.

– Tako je bilo lakše. Spalio sam Sablju i pobrinuo se da u požaru nestanu svi klupski dokumenti i popisi članova. To je mjesto uskoro zaboravljeno. No dakle, dosta je tako ugodnih sjećanja. Očekuje nas putovanje.

Lovejoy je zaustavio pastuha blizu malenog mosta. Sjahao je i povukao Augustu s konja. Zateturala je jer je izgubila ravnotežu, a kad je odmaknula kosu s očiju, ugledala je elegantnu zatvorenu kočiju skrivenu među stablima. U kočiju su bila upregnuta dva snažna riđana vezana za stablo.

– Moraš mi oprostiti zbog onoga što će zasigurno biti veoma neudobno putovanje, gospođo. – Lovejoy je vješto vezao Augustine ruke i kravatom joj pokrio usta. – Ali budi sigurna da slijedi još gore. Kanal zna biti veoma naporan za plovidbu.

Ubacio ju je u malenu kočiju, spustio zavjese na prozorima i tresnuo vratima. Trenutak kasnije Augusta je čula kako se popeo na mjesto kočijaša i uzeo uzde.

Konji su mahnito jurili. Izgubljena u tmini kočije, nikako nije mogla znati u kojem smjeru idu. Lovejoy je rekao nešto o putovanju morem.

Najbliža luka je Weymouth. Zacijelo neće biti tako ludo smion i pokušati je ukrcati na brod na tako javnome mjestu, mislila je.

Tada se podsjetila na činjenicu da, bez obzira što se još može o njemu reći, nitko ne može zaniijekati da je Pauk smion jednako kao i opak.

Mogla je samo čekati priliku za bijeg ili privlačenje pozornosti na sebe. U međuvremenu se mora boriti protiv očaja koji je prijetio preuzimanjem njezinih misli. Barem je Meredith na sigurnom. Ali pomisao da više nikad neće vidjeti Harryja bila je nepodnošljiva.

Miris mora, zvuk kotača po kamenim pločama i škripa drvene građe trgnuli su je iz obamrlosti. Pozorno je slušala, pokušavajući odrediti gdje se nalaze. Sigurno su stigli u luku, a to znači da ju je Lovejoy doista doveo u Weymouth. Augusta se s mukom uspravila na sjedalu, lecnuvši se kad joj se konopac usjekao u zapešća. Uspjela je olabaviti povez na ustima tako što je smotanu kravatu zakvačila za mjedeni klin kraj vrata i povlačila, a Lovejoy to nije opazio.

Kočija se zaustavila. Čula je glasove, a zatim su se otvorila vrata. Unutra se nagnuo Lovejoy, još uvijek maskiran. Držao je veliki plašt i crni šešir s gustim velom.

– Trenutak, dobri čovječe – rekao je nekome preko ramena. – Moram se pobrinuti za svoju sirotu ženu. Uopće se ne osjeća dobro.

Augusta je pokušala izbjeći šešir, ali Lovejoy joj je načas pokazao nož što ga je držao u ruci. Umirila se jer je shvatila da bi ga bez dvoumljenja zabio između njezinih rebara.

Za neobično kratko vrijeme već je imala veo na licu i bila omotana plaštem, a Lovejoy ju je podigao iz kočije. Zacijelo se doimao poput brižnog muža dok

ju je nosio kamenim gatom do mjesta na kojem je bio vezan maleni brod. Nitko nije mogao vidjeti nož u njegovoj ruci jer su ga pokrivali nabori plašta. Augusta je virila kroz gusti veo, tražeći bilo kakvu priliku da nešto učini.

– Donijet ću vašu prtljagu, gospodine – začuo se poznati hrapavi glas iz neposredne blizine.

– Moja bi prtljaga već trebala biti na brodu – obrecne se Lovejoy. Koraknuo je na mostić. – Reci svojem kapetanu da odmah želim isploviti. Imamo plimu.

– Da, gospodine – reče hrapavi glas. – Samo je čekao na vas, jest. Reći ću mu da ste stigli.

– Požuri. Platilo sam prilično mnogo novca za njegove usluge i očekujem da sve bude u redu.

– Da, gospodine. Ali najprije ću vam pokazati vašu kabinu. Vaša gospoja izgleda kao da bi odmah trebala ležati, je li?

– Da, da, pokaži kabinu. Zatim obavijesti kapetana neka isplovi. I pazi što radiš s tim konopcem, čovječe.

– Na putu je, zar ne? Kapetanu se to ne sviđa. On pazi na red i čistoću na brodu. Sredit će me zbog ovoga. Bolje da maknem s puta tu prokletu stvar.

– Što je ovo, dovraga? – Lovejoy je zateturao kad mu se konopac poput zmije obavio oko čizme. Augusta je osjetila kako je njegov stisak popustio.

Prepoznala je svoju priliku. Vrisnula je i bacila se naprijed, dalje od Lovejoyevih ruku dok jc on nastojao uspostaviti ravnotežu.

Augusta je čula njegov bijesan krik kad mu je izmaknula. Kroz veo je vidjela kako je sijedi mornar hrapavoga glasa ispružio ruke kako bi je uhvatio, ali ga je ona u naletu srušila, a njezin ga je plašt posve pokrio.

– Prokletstvo – progundao je Peter Sheldrake dok su on i Augusta padali preko ruba mostića u hladnu vodu.

Harry je vidio kako njegov prijatelj pada s broda zajedno s Augustom, te je shvatio da je njegova žena izvan opasnosti. Peter će se za nju pobrinuti.

Harry je imao pune ruke posla s pobješnjelim Lovejoyem koji je već ponovno bio na nogama, stežući nož u ruci.

– Proklet bio – sikne Lovejoy. – Dali su ti dobro ime, Nemeza, ali Pauk uvijek na kraju pije krv svoje žrtve.

– Više neće biti krvi za tebe, Pauče.

Lovejoy se bacio naprijed, ispruživši ruku kako bi zabio nož u Harryjev trbuh. Harry se izmaknuo napadu i uspio zgrabiti Lovejoyevu ruku dok je u posljednjem trenutku pokušao promijeniti položaj.

Oba su muškarca izgubila ravnotežu. Lovejoy je pao i povukao za sobom Harryja koji je još uvijek stezao ruku u kojoj se nalazio nož. Silovito su tresnuli na pod i zakotrljali se gotovo do ruba.

– Ovog si puta pretjerao, Pauče. – Harry je još uvijek pokušavao svladati Lovejoyevu ruku u kojoj je držao nož, nastojeći ga okrenuti prema njemu.

Oštrica je lebdjela tik iznad Harryjeva oka. – No s druge strane, to je oduvijek bio tvoj problem, zar ne? Uvijek si odlazio jedan korak predaleko. Previše mrtvih, previše krvi, bio si previše pametan za vlastito dobro. Zato si na kraju izgubio.

– Gade. – Podrugljive su riječi zapalile još divljih, nekontroliranih vatri u Lovejoyevim sjajnim očima. Iskesio je zube u divljoj grimasi dok se borio kako bi zabio oštricu u Harryjevo oko. – Ovoga puta neću izgubiti.

Harry je osjetio navalu manijakalne snage u Lovejoyevoj ruci. Mahnito se okrenuo u stranu kako bi izbjegao udarac. Istodobno su njegovi prsti kliznuli do Lovejoyeva zapešća.

Harry je iskrenuo zapešće svom snagom što ju je uspio izvući iz svojega tijela. Nešto je puknulo. Oštrica je promijenila smjer, okrenuvši se prema gore.

Lovejoy je vrisnuo kad je pao na vlastiti nož. Ukočio se, a zatim se zakotrljao u stranu. Uhvatio je držak noža i izvukao ga iz prsa.

Krv je potekla, jarko crvena krv smrti.

– Pauk nikad ne gubi – Lovejoy je promuklo promrmljao dok je s nevjericom zurio u Harryja. – On ne može izgubiti.

Harry je nastojao doći do daha. – Griješiš. Tebi i meni bilo je suđeno da se sastanemo, Lovejoy. Ovo je konačni randevu.

Lovejoy nije odgovorio. Oči su mu postale staklene kad je umro smrću kakvom su umrle mnoge njegove žrtve. Prevrnuo se preko ruba mostića i pao u more.

Harry je čuo kako ga Augusta doziva, ali činilo se da nema dovoljno snage da se podigne. Jednostavno je ležao na mostiću, posve iscrpljen, i slušao zvuk njezinih koraka dok je trčala prema njemu.

– Harry.

Kad je osjetio kako mu kapi vode padaju po licu, otvorio je oči i nasmiješio joj se. Bila je posve mokra. Skuti njezine haljine bili su natopljeni vodom, a kosa joj se zalijepila za glavu. U očima joj je plamtjela ljubav i tjeskobna zabrinutost. Nikad mu se nije činila ljepšom.

– Harry. Harry, je li ti dobro? Reci mi da ti je dobro. – Čučnula je kraj njega, priljubivši njegovu glavu uza svoju mokru haljinu.

– Dobro mi je, ljubavi. – Čvrsto ju je zagrlio, ne obazirući se na njezinu mokru odjeću. – Dobro mi je sad kad znam da si ti na sigurnom.

Augusta ga je zagrlila. – Nebesa, bila sam tako užasnuta. Kako si znao što se događa? Odakle si znao da će me dovesti u Weymouth? Kako si znao kojim će brodom ploviti?

Peter je odgovorio na njezina pitanja kad je došao za njom. – Pauk je doista uvijek imao vražju sreću. No s druge strane, Graystone je poznat po tome da može nadmudriti i samog Lucifera.

Augusta je zadrhtala i pogledala preko ruba mostića. Lovejoy je plutao licem okrenut prema dolje.

– Hladno ti je, draga – tiho reče Harry. Ustao je i okrenuo je na drugu stranu da ne bi gledala Lovejoyevo tijelo. – Moramo ti naći neku toplu odjeću.

Poveo ju je prema toplini obližnje krčme.

«^»

Augusta, Harry i Peter vratili su se u Graystone kasno poslijepodne, a svi iz kuće izjurili su van kako bi ih dočekali. Sluge su se smiješili od uha do uha, govoreći jedni drugima kako su znali da će gospodar spasiti gospodaricu.

Clarissa Fleming se na vrhu stubišta ozareno smiješila od olakšanja, a Meredith je potrčala prema roditeljima.

– Mama, spašena si. Znala sam da će te tata spasiti. Rekao mi je. – Meredith je zagrlila Augustu i čvrsto je stisnula. – O, mama, tako si hrabra.

– Kao i ti, Meredith. – Augusta joj se nasmiješila. – Nikad neću zaboraviti kako si bila hrabra djevojčica kad sam te našla u onoj kolibi. Uopće nisi plakala, zar ne?

Meredith silovito odmahne glavom, a lice joj je još uvijek bilo skriveno u skutima Augustine haljine. – Tada nisam. Ali plakala sam kasnije, kad me je gospođica Ballinger odvela odande i kad smo shvatile da ti nisi mogla poći za nama.

– Tada nisam znala što mi je činiti – reče Claudia, koja je stajala sa strane, a Peter ju je držao za ruku. – Čula sam hitac iz pištolja i pomahnitala od straha. Shvatila sam da ne smijem ugroziti Meredithin život i vratiti se natrag. Zato sam nastavila dalje. Graystone i Peter su baš stigli do kuće kad smo Meredith i ja došle onamo. Odmah su pogodili da Lovejoy ide u Weymouth.

– Čim smo shvatili da smo stigli prekasno da bismo te spasili iz njegovih ruku, Weymouth je bio iduće logično mjesto za pokušaj spašavanja – objasnio je Harry. – Pauk je uvijek volio bježati morskim putem. Sheldrake i ja jahali smo sve do Weymoutha i stigli onamo prije Lovejoyeve kočije. Tada smo potražili brod koji se zove Lucy Ann.

– Pokazalo se da je riječ o staroj krijumčarskoj brodici – reče Peter. – Kapetan je očito tijekom rata katkad radio za Pauka. Nagovorili smo ga da nam jutros na neko vrijeme prepusti svoj brodić.

– Nagovorili ste ga? – Claudia se skeptično nasmiješila.

– Recimo samo da se čovjek brzo urazumio kad je Graystone primijenio malo hladne, jasne logike – reče Peter. – Graystone je veoma dobar kad je riječ o logici, znaš. Očito je da je tvoj bratić Richard u onoj šifriranoj pjesmi sakrio informacije o Pauku. Pokušavao je dojaviti britanskim vlastima za njega, ali ga je on ubio.

- Peter je u pravu – mnogo kasnije reče Harry. – Veoma sam dobar kad je riječ o logici.
- Augusta se nasmiješila. Ležala je u njegovom naručju u dubokim sjenkama njegova kreveta. Osjećala se toplo, sigurno i željeno. Osjećala je da je napokon stigla kući.
- Da, Harry, svi to znaju.
- Ali nisam posebno pametan kad je riječ o nekim drugim stvarima. – Čvršće ju je stisnuo i privukao uza se. – Nisam, na primjer, prepoznao ljubav kad sam se našao usred nje.
- Harry. – Augusta se podigla na lakat kako bi ga mogla pogledati u oči. – Zar mi govoriš da si se zaljubio u mene već u samom početku?
- Njegova su se usta polako izvila u smiješak od kojeg su je prošli slatki drhtaji. – Očito se baš to dogodilo, draga moja. Inače zapravo ne postoji razumno objašnjenje za moje posve iracionalno ponašanje tijekom naših kratkih zaruka i braka.
- Augusta napući usne. – Pretpostavljam da se i tako može gledati na situaciju. O, Harry, večeras sam tako sretna.
- Ne mogu ti reći koliko mi je drago da je tako, ljubavi moja. Otkrio sam da je moja sreća zauvijek povezana s tvojom. – Ovlaš ju je poljubio u usta, a zatim se uozbiljio. – Danas si riskirala svoj život da bi spasila Meredith.
- Ona je moja kći.
- A ti si veoma odana članovima svoje obitelji, nije li tako? – Lagano se osmjehnuo dok joj je prstima prolazio kroz kosu. – Malena tigrice.
- Divno je opet imati obitelj, Harry.
- Malo prije nego sam te poslao iz Londona rekla si mi kako znaš da je Meredith moja najveća slabost. Ali nisi bila u pravu. Ti si moja najveća slabost. Volim te, Augusta.
- I ja volim tebe, Harry. Svim svojim srcem.
- Harry joj je dlanom obujmio glavu. Augustina se kosa rasula po njegovoj ruci kad je ponovno pokrio njezina usta svojim.
- Harry se idućeg jutra naglo probudio kad je njegova žena skočila s kreveta i pograbila noćnu posudu.
- Oprosti – dahнула je Augusta kad se sagnula nad posudu. – Mislim da će mi biti jako zlo.
- Harry je ustao i pridržavao joj glavu. – Živci, nema sumnje – rekao je kad je prestala povraćati. – Previše uzbuđenja jučer, rekao bih. Moraš provesti dan u krevetu, draga moja.
- To nisu živci. – Augusta ga je ljutito promatrala dok je vlažnim ubrusom brisala lice. – Niti jednom northumberlandskom Ballingeru nikad nije bilo zlo od živaca.
- Pa, u tom slučaju – mirno reče Harry – zacijelo si trudna.

– Dobri Bože. – Augusta naglo sjedne na rub kreveta. Šokirano je zurila u njega. – Zar to doista smatraš mogućim?
– Rekao bih da je to itekako moguće – zadovoljno ju je uvjeravao Harry. Augusta je trenutak razmišljala o tome. Tada se radosno nasmiješila. – Čini mi se da bi se kombinacija naslijeđa northumberlandskih Ballingera i grofova od Graystonea mogla pokazati veoma zanimljivom. Što ti misliš, milorde?
Harry se nasmijao. – Doista veoma zanimljivom, ljubavi moja.

21.

Tri mjeseca kasnije, Augustu je posjetila Claudia koja se nedavno vratila u grad nakon svojeg bračnog putovanja, kad je Harry dugim koracima ušao u salon. Augusta je odmah vidjela da se ljutito mršti nad jednim dokumentom što ga je držao u ruci.

Augusta uzdigne obrve. – Što se dogodilo, za ime svijeta, milorde? Je li tvoj izdavač odbio objaviti rukopis o Cezarovim vojnim pohodima?

– Vijest je mnogo gora od toga. – Harry joj pruži dokument. – To je stiglo od odvjetnika koji su upravo završili sa sređivanjem Sallyne ostavštine.

– Zar nešto nije u redu s načinom na koji su to obavili? – Preletjela je pogledom legalni dokument.

– Opazit ćeš – bezizražajnim glasom reče Harry – da si ti imenovana u njezinoj oporuci.

Augusta se oduševila. – Kako pažljivo od Sally. Tako bih voljela imati neku uspomenu na nju. Pitam se što mi je ostavila. Možda neku sliku iz Pompeje? Mogli bismo je objesiti u učionicu. Meredith i Clarissa bi to voljele.

– To je izvrsna zamisao – složila se Claudia, znatiželjno gledajući preko sestričnina ramena. – Pitala sam se što će se dogoditi sa svim tim krasnim slikama.

Harry se još više namrštio. – Sally ti nije ostavila sliku, Augusta.

– Nije? Onda o čemu je riječ? Srebrnoj zdjeli ili jedan od kipova, možda?

– Ne baš – reče Harry. Sklopio je ruke na leđima. – Ostavila ti je cijeli prokleti klub.

– Što? – Augusta je podigla glavu i zaprepašteno zurila u njega. – Meni je ostavila Pompeju?

– Ostavila ti je cijelu svoju kuću, uz naznaku da ondje bude privatni klub namijenjen damama sličnim tebi koje dijele određenu sličnost stavova i osobnosti. Mislim da baš tako piše u oporuci. Nada se da će tvoja sestrična biti jedna od pokroviteljica.

– Ja? – Claudia se doimala šokiranom, a potom se počela smiješiti. – Kako lijepa ideja. Opet bismo mogli stvoriti najmoderniji salon u gradu. Istinski ću uživati u tome. Gospođici Fleming će se također sviđati Pompeja.

– Sir Thomas će možda imati nešto reći po tom pitanju, budući da se idućeg mjeseca kani vjenčati s Clarissom – upozori ih Harry.

– O, sigurna sam da tata neće imati ništa protiv. – Claudia se nasmiješila. – Čekajte dok kažem Peteru.

– Da, bit će zanimljivo vidjeti kako će Sheldrake reagirati na tu zamisao, zar ne? – mračno primijeti Harry. – Na kraju krajeva, on je sad oženjen čovjek, a vjerujem da je kao takav otkrio cijeli novi smisao pravila ponašanja.

– Da, u posljednje je vrijeme počeo pomalo cjepidlačiti, nije li? – Claudia slegne ramenima. – No očekujem da ću ga uspjeti uvjeriti da će ponovno otvaranje Pompeje biti krasan događaj.

Sad već očajan, Harry se opet okrenuo Augusti. – Ne sviđa mi se izraz tvogeg lica, draga moja. Očito je da si već puna ideja o tome kako bi mogla odmah opet otvoriti Pompeju.

– Graystone, samo pomisli – ohrabrujućim glasom reče Augusta. – Ne bi trebalo mnogo vremena da se sve pripremi. Morat ćemo zaposliti novo osoblje, naravno, ali možda uspijemo naći neke od bivših slugu. Clarissa nam može pomoći u upravljanju. Možemo obavijestiti sve dame koje su ranije bile članice kluba, a one mogu reći svojim prijateljicama. Ovo je tako uzbudljivo. Jedva čekam da počnemo. Pompeja će biti veća i bolja nego ikad.

Harry podigne ruku i u svoj glas unese mračan, muški autoritet. – Ako će postojati nova Pompeja, onda će biti i nekoliko novih pravila.

– No, Harry – reče Augusta. – Ne moraš se opterećivati nevažnim pojedinostima oko upravljanja Pompejom, dragi moj.

Ignorirao je njezine riječi. – Prvo, u novoj verziji Pompeje neće biti dopušteno kockanje.

– Graystone, doista, previše si uskogrudan po nekim pitanjima.

– Drugo, mjesto će biti vođeno kao otmjeni salon za dame, a ne kao parodija džentlmenskog kluba.

– Ma daj, Harry, baš si staromodan – progunđa Augusta.

– Treće, Pompeja se neće ponovno otvoriti prije rođenja mojeg sina i nasljednika. Je li to posve jasno?

Augusta spusti pogled, slika i prilika poslušne, kreposne žene. – Da, milorde. Harry zastenje. – Izgubljen sam.

«^»

Harryjev sin, zdrava beba snažna glasa, što ga je mogla naslijediti jedino od obitelji northumberlandskih Ballingera, rodio se pet mjeseci kasnije.

Harry je pogledao novorođenče, a zatim se nasmiješio svojoj umornoj, ali sretnoj ženi. Bio je gotovo jednako iscrpljen kao i ona. Protekla je noć bila naporna, premda ga je babica uvjerala da sve ide posve rutinski.

Harry je cijelo vrijeme porođaja proveo uz krevet svoje žene. Zavjetovao se na vječni celibat kad god je na Augustino oznojeno čelo stavljao hladan oblog ili osjetio kako su se njezini nokti zaboli u njegov dlan. Sad je ona izvan opasnosti, a on je shvatio da nikad u životu ni za što nije osjetio veću zahvalnost.

– Mislim da ćemo mu dati ime Richard, ako se slažeš, Augusta.

Radosno ga je promatrala s jastuka. Harry je pomislio da nikad nije bila ljepša.

– To bi mi bilo veoma drago. Hvala ti, Harry.

– Imam maleno iznenađenje za tebe. – Sjeo je na rub kreveta i otvorio baršunastu vrećicu što ju je donio sa sobom. – Jutros je iz draguljarnice stigla ogrlica tvoje majke. Kao što vidiš, čovjek je izvrsno obavio posao čišćenja i poliranja. Ja sam, ovaj, mislio da bi je možda željela vidjeti.

– O, da. Drago mi je da je stigla natrag. – Augusta je gledala kako ogrlica od rubina blista na pokrivaču. Briljantni crveni dragulji gorjeli su vatrenom svjetlošću na jutarnjem suncu. Nasmiješila se, očito zadovoljna. – Doista su odlično obavili posao. Krasno izgleda. – Potom se namrštila.

– Zar nešto nije u redu, draga?

Augusta podigne blještavu ogrlicu. – Moja je ogrlica po nečemu drukčija, Harry. – Naglo je udahнула. – Nebesa, milorde, vjerujem da smo prevareni.

Harry stisne oči. – Prevareni?

– Da. – Augusta je u jednoj ruci držala svojeg sina, a drugom je uzela ogrlicu i izbliza je proučila. – Ovo nisu rubini moje majke. Ovi su tamniji. Sjajniji. – Pogledala ga je mračna izraza lica. – Harry, draguljar je zamijenio dragulje.

– Smiri se, Augusta.

– Ne, sigurna sam u to – reče Augusta. – Čula sam da se takve stvari događaju.

– Augusta...

– Čovjek pošalje savršeno dobru ogrlicu na čišćenje i popravak, a draguljar prave dragulje zamijeni brušenim staklom. Harry, moraš se smjesta vratiti u draguljarnicu. Moraš ga natjerati da vrati rubine.

Harry se počeo smijati. Nije si mogao pomoći. Sve je to bilo previše šašavo.

Augusta ga je namršteno gledala. – Molim te, reci mi što je tako smiješno, milorde?

– Augusta, uvjeravam te da su ovi rubini doista pravi.

– Nemoguće. Sama ću poći k draguljaru i zahtijevati da vrati rubine moje majke.

Harry se još slađe smijao. – Volio bih vidjeti izraz njegovog lica kad se budeš požalila da je zamijenio dragulje. Mislit će da si poludjela, ljubavi moja.

Augusta ga je nesigurno promatrala. – Harry, pokušavaš li mi nešto reći?

– Nisam ti kanio baš ništa reći, ali kako si čvrsto odlučila stvarati probleme, bolje je da znaš istinu. Jedan od tvojih uglednih predaka davno je založio rubine northumberlandskih Ballingera, ljubavi. Sally je shvatila da su tvoji rubini zapravo kvalitetno brušeno staklo.

Augusta raširi oči od šoka. – Jesi li siguran?

– Posve. Tek toliko da ne bude nikakve sumnje, dao sam procijeniti ogrlicu prije nego sam išta poduzeo. Žao mi je, dušo. Mislio sam da ću uspjeti izvesti zamjenu, ali ti si me očito otkrila.

Augusta je u čudu zurila u njega. – Harry, ako si zamijenio sve rubine u mojoj ogrlici, zasigurno si potrošio pravo bogatstvo.

– Hmm, da, moglo bi se tako reći. – Nasmiješio se. – Ali isplatilo se, draga moja. Na kraju krajeva, dobio sam ženu punu vrlina, a njezina je vrijednost beskrajno veća od vrijednosti rubina. Zapravo, ona je neprocjenjiva. Ali najmanje što sam mogao učiniti je pobrinuti se da nosi prave rubine.

Augusta se nasmiješila. – O, Harry, doista te silno volim.

– Znam, slatka moja. – Nježno ju je poljubio. – Baš kao što ti zasigurno znaš da si moje srce i duša.

Čvrsto ga je držala za ruku. – Harry, želim da znaš da sam uz tebe našla dom i obitelj.

– A ja sam najsretniji čovjek – tiho joj je rekao. – Našao sam ono blago neprocjenjive vrijednosti koje sam tražio.

– Kreposnu ženu?

– Ne, draga moja. Pokazalo se da ipak nisam to tražio, premda sam sigurno dobio kreposnu ženu.

Znatiželjno ga je promatrala. – Što si onda tražio, milorde?

– U početku to nisam znao, ali ono što sam doista želio je žena koja me može voljeti.

– O, da, Harry. – Nasmiješila mu se, a u očima joj se zrcalila vječna ljubav. – Doista si dobio ženu koja te voli.

K R A J

Amanda Quick, pravim imenom Jayne Ann Krentz, jedna je od najpriznatijih i najprodavanijih autorica suvremenih i povijesnih ljubavnih romana. U tisku je više od dvadeset pet milijuna primjeraka njezinih knjiga, uključujući Zavodjenje (Seduction), Randevu (Rendezvous), Izgublenu čast (Ravished), Surrender, Scandal, Reckless, Dangerous, Deception, Desire, Mistress, Mystique, Mischief, Affair, With This Ring, I Thee Wed i Wicked Widow. Živi na pacifičkom sjeverozapadu, s mužem Frankom.

Njezinu web stranicu možete posjetiti na adresi www.amandaquick.com.